

Filmkritiek: professionele-**vs**-amateurcritici

Onderzoek naar het filmdiscours
over populaire film door
professionele en amateurcritici
in een crossnationale context

Filmkritiek: professionele vs. amateurcritici

Onderzoek naar het filmdiscours over populaire film door professionele en amateurcritici in een crossnationale context.

Ellen Valckx

Studentnummer: 336059

E-mail: 336059ev@eur.nl

Masterthesis Media & Journalistiek

Richting Media & Cultuur

Erasmus School of History, Culture and Communication

Erasmus Universiteit Rotterdam

Begeleidend docent: Mw. A. Kersten MA

Tweede lezer: Dhr. dr. M. Verboord

1 augustus 2011

Samenvatting

Kunstkritiek, en daarmee ook filmkritiek, is vandaag de dag aan het veranderen. Onder andere digitalisering en de komst van web 2.0 zorgen er voor dat naast de traditionele professionele filmcritici ook amateurfilmcritici hun recensies wereldkundig kunnen maken. Deze amateurcritici verschillen met name op het gebied van ervaring en expertise van de professionele critici. Mede vanwege het missen van deze ervaring en expertise wordt vaak aangenomen dat de amateurcriticus recensies levert die minder kritisch en van mindere kwaliteit zijn. Onder meer vanwege deze aanname is in deze thesis het filmdiscours over populaire film door professionele en amateurcritici vergeleken en bestudeerd. Er is onder meer gekeken naar hoe populaire en kunstkritische filmdiscoursen naar voren komen in filmrecensies van beide soorten critici. Om te voorkomen dat het onderzoek bepaald wordt door een nationaal kader, is er gekeken naar filmcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten. Met behulp van bestaande theorieën en onderzoeken is er een kwantitatieve inhoudsanalyse opgesteld en uitgevoerd onder filmrecensies. Uit deze analyse zijn verschillende zaken naar voren gekomen over de filmdiscoursen die gehanteerd worden door zowel professionele als amateurcritici en over de waardering van populaire films.

Voorwoord

Wanneer mij een aantal jaren geleden verteld zou zijn dat ik uiteindelijk een masterstudie af zou gaan ronden, had ik hard gelachen want; “dat is niks voor mij, een universiteit is maar saai en dat kan ik toch nooit”. Na een Hbo-opleiding en enkele omzwervingen heb ik de poging toch gewaagd en bleken mijn vooroordelen onjuist. Ondanks dat het niet altijd even gemakkelijk bleek, ligt hier dan toch het eindproduct waarmee ik deze studie hoop af te ronden. De master Media & Journalistiek ben ik voornamelijk begonnen uit interesse voor zowel media als cultuur. Beiden heb ik in deze thesis geprobeerd te combineren, wat er voor heeft gezorgd dat ik met plezier aan dit onderzoek heb kunnen werken.

Zonder de hulp van een aantal personen was het afronden van deze studie niet zomaar gelukt en hen wil ik dan ook graag bedanken. Ten eerste mijn ouders: bedankt voor al jullie steun en aanmoediging die jullie mij altijd hebben gegeven. Dankzij jullie heb ik kunnen studeren, wat niet voor iedereen vanzelfsprekend is. Voor Rens: dankjewel voor al je hulp, geduld en je luisterend oor. Zonder jou had deze thesis er nooit zo mooi uit gezien. Daarnaast wil ik Annemarie Kersten heel erg bedanken voor de goede begeleiding die zij mij de afgelopen periode heeft gegeven. Annemarie, bedankt voor al je goede raad en de bemoedigende woorden die ik af en toe nodig had. Ook bedank ik Marc Verboord, de tweede lezer van deze thesis. Iedereen hartelijk dank voor jullie hulp en vertrouwen!

Inhoudsopgave

1. Inleiding	8
§ 1.1 Inleiding onderwerp	8
§ 1.2 Probleemstelling	10
§ 1.3 Onderzoeksvraag en deelvragen	12
§ 1.4 Maatschappelijke en wetenschappelijke relevantie	13
§ 1.5 Opbouw van deze thesis	14
2. Theorie	16
§ 2.1 Kunst- en cultuurveld	16
§ 2.2 Culturele classificatie	21
§ 2.3 Classificatie van film	22
§ 2.4 Kunstkritisch & populair discours	24
§ 2.5 De professionele criticus	26
§ 2.6 Web 2.0 & User-created content	27
§ 2.6.1 Opkomst van web 2.0	27
§ 2.6.2 User-created content	28
§ 2.6.3 Voor- en tegenstanders	29
§ 2.7 De amateurcriticus	30
§ 2.8 Film in Nederland, Frankrijk & de Verenigde Staten	31
§ 2.8.1 Film in Nederland	31
§ 2.8.2 Film in Frankrijk	33
§ 2.8.3 Film in de Verenigde Staten	34
3. Methode	37
§ 3.1 Onderzoeksmethode	37
§ 3.2 Aanpak van onderzoek	38
§ 3.3 Operationalisering	41
§ 3.3.1 Kunstkritisch discours	42
§ 3.3.2 Populair discours	46
§ 3.4 Betrouwbaarheid	48
§ 3.5 Codeerschema	49
4. Resultaten	55
§ 4.1 Kunstkritische criteria	55
§ 4.2 Populaire criteria	60
§ 4.3 Verschillen tussen professionele- en amateurcritici	64
§ 4.4 Overeenkomsten tussen professionele- en amateurcritici	70
§ 4.5 Verschillen & overeenkomsten Nederlandse, Franse & Amerikaanse critici	74
§ 4.5.1 Verschillen tussen Nederlandse, Franse & Amerikaanse critici	74
§ 4.5.2 Overeenkomsten tussen Nederlandse, Franse & Amerikaanse critici	77

5. Conclusie.....	81
§ 5.1 Beantwoording van de deelvragen	83
§ 5.1.1 Deelvraag 1: kunstkritische criteria.....	83
§ 5.1.2 Deelvraag 2: populaire criteria.....	84
§ 5.1.3 Deelvraag 3: verschillen tussen professionele- en amateurcritici	84
§ 5.1.4 Deelvraag 4: overeenkomsten tussen professionele- en amateurcritici	85
§ 5.1.5 Deelvraag 5: verschillen & overeenkomsten Nederland, Frankrijk en VS	86
§ 5.2 Beantwoording van de hoofdvraag.....	87
§ 5.3 Reflectie	89
§ 5.4 Aanbevelingen.....	90
Literatuur.....	92
Bijlage I.....	98
Bijlage II.....	101
Bijlage III.....	102
Digitale bijlage I.....	107
Digitale bijlage II.....	179
Digitale bijlage III.....	279

1

Inleiding

§ 1.1 Inleiding onderwerp

De positie van de professionele (film-)criticus is vandaag de dag aan verandering onderhevig. Deze verandering is onder meer toe te schrijven aan de mondialisering en digitalisering die hun intrede hebben gedaan in de afgelopen decennia. Beide fenomenen zorgen voor ver gaande veranderingen in het werk van professionele critici. Culturele mondialisering betreft volgens Crane (2002) de verspreiding van verschillende media- en kunstvormen buiten nationale grenzen. Als gevolg van deze culturele mondialisering is de export van culturele producten, zoals films, gestegen en zijn dezelfde producten nu vaak in grote delen van de wereld verkrijgbaar. Culturele mondialisering zorgt daarmee ook dat het werk van professionele critici veranderd doordat zij op de hoogte dienen te zijn van alle ontwikkelingen in de mondiale cultuurwereld die nodig zijn bij het uitoefenen van hun vak. Niet alleen culturele mondialisering zorgt voor veranderingen bij de gevestigde critici, ook digitalisering leidt tot wijzigingen in de huidige positie van de professionele criticus. Met de komst van web 2.0 is het voor velen mogelijk om als criticus op te treden. Web 2.0 maakt het immers mogelijk voor internetgebruikers informatie te consumeren, produceren en publiceren op het internet (O'Reilly, 2005). Dit fenomeen heeft zodoende gezorgd voor een wijdverspreide aanwezigheid van amateurcritici. Web 2.0 heeft inmiddels voor- en tegenstanders. Zo stelt voorstander Anderson (2006) dat met name web 2.0 leidt tot het democratischer worden van informatievoorziening waarbij er op goedkope en snelle manier informatie gevonden kan worden die eerder nooit of moeilijk beschikbaar was. Daarentegen stelt Keen (2007) dat web 2.0 ook een keerzijde met zich mee kan brengen, namelijk dat er onder andere minder ontzag voor professionele critici over zal blijven en dat amateurcritici mindere kwaliteit zullen leveren.

Zodoende is de positie en de rol van de professionele criticus aan het veranderen. Maar wat voor positie en rol hebben critici eigenlijk? Critici spelen een voornamelijk rol bij het interpreteren van culturele producten, zoals film. Daarnaast houdt de criticus zich bezig met de waardering en classificatie van culturele producten. Door middel van het toekennen van waarde kan een cultuurproduct geclassificeerd worden, dit kan gezien worden als een proces waarbij onderscheid

wordt gemaakt in de aard en de kwaliteit van het cultuurproduct (DiMaggio, 1987). Naast de critici, houden ook het publiek en de professionals uit het vakgebied zich hiermee bezig (Allen & Lincoln, 2004). Een bekende manier van classificeren is het maken van onderscheid tussen hoge cultuur en lage cultuur. Volgens Bourdieu (1984) staat bij hoge cultuur pure esthetiek centraal, wat volgens hem ook de juiste en legitieme smaak is. Daarentegen staat bij lage cultuur juist populaire esthetiek centraal, wat Bourdieu omschrijft als een illegitieme smaak.

Om het onderscheid tussen hoge en lage kunst te verduidelijken en om toe te lichten dat de totstandkoming van een cultuurproduct niet alleen te danken is aan één kunstenaar maar ook aan de interne en externe factoren waar de kunstenaar aan bloot gesteld wordt, heeft Bourdieu de veldtheorie geformuleerd. Deze theorie gaat uit van het idee dat in een nationale maatschappelijke ruimte het veld van culturele productie bestaat, bijvoorbeeld dat van film. Het veld van culturele productie is op zijn beurt opgedeeld in twee aparte productievelden namelijk in het kleinschalige productieveld, waarin 'pure' artistieke producten worden geproduceerd, en in het massaproductieveld, waar er commerciële culturele producten worden voortgebracht. In dit laatste veld wordt voornamelijk gestreefd naar winst en werkt zodoende in de regel vanuit economische principes. Dit veld bezit in grotere mate economisch kapitaal, maar juist in mindere mate symbolisch kapitaal, wat het niveau van artistieke waarde weergeeft. Daarentegen is in het kleinschalige productieveld het opbouwen van aanzien, reputatie en kwaliteit van groot belang, wordt er minder waarde gehecht aan commercie en is het veld ook minder afhankelijk van commerciële effecten dan het massaproductieveld. In dit productieveld is er minder economisch kapitaal aanwezig en juist meer symbolisch kapitaal, wat volgens Bourdieu het meest relevante kapitaal is waarover een cultuurveld kan beschikken. Een ander verschil tussen beide productievelden is de wijze waarop hun culturele producten gewaardeerd en beoordeeld worden. Erkenning door onder andere critici is in het kleinschalige productieveld van groot belang (Kersten & Janssen, 2011), in het massaproductieveld daarentegen zijn verkoopcijfers een graadmeter voor waardering van het culturele product.

Het onderscheid tussen hoge en lage kunst kan ook gemaakt worden bij films, er bestaat immers een verschil tussen kunstzinnige *arthouse* films en op winst gerichte *blockbusters*. Bourdieu's veldtheorie kan zodoende ook toegepast worden op de hedendaagse filmwereld. Een onderzoek van Baumann (2001) toont aan dat ook culturele opwaardering van film mogelijk is. Film werd namelijk in de eerste helft van de twintigste eeuw hoofdzakelijk als een vorm van entertainment of lage cultuur beschouwd. Later, in de zestiger jaren, werd duidelijk dat film echter ook als kunstvorm, of hoge cultuur, gezien kon worden. Er zijn verschillende redenen die Baumann (2001) geeft voor deze verschuiving in de opvatting van film als entertainment naar film als kunst. Enkele externe factoren, zoals de komst van televisie, en interne factoren, zoals de opkomst van filmfestivals, hebben ervoor

gezorgd dat film ook gelegitimeerd kon worden als kunst. Daarnaast is het meer intellectueel worden van de bespreking en waardering van films een belangrijke reden geweest voor de erkenning van film als kunstvorm. Voornamelijk filmcritici spelen hierin een grote rol omdat zij in hun recensies gebruik zijn gaan maken van taal en concepten die gerelateerd zijn aan hoge kunst, stelt Baumann (2001). Het filmdiscours, de algemene conversatie over film waaraan meerdere personen deelnemen, is zodoende meer intellectueel en kunstkritisch geworden.

Het voeren van een kunstkritisch filmdiscours bestaat uit het hanteren van bepaalde termen en criteria die onder meer ingaan op de context en interpretatie van de film. Hierbij kan gedacht worden aan het maken van vergelijkingen met andere films en regisseurs of het hebben van een negatieve houding tegenover entertainment (Baumann, 2001). In tegenstelling tot het kunstkritisch discours kan er ook een populair filmdiscours gevoerd worden waarbij er aandacht uit gaat naar de entertainmentfactor van een film. Van Venrooij en Schmutz (2010) hebben bepaald dat deze entertainmentfactor wordt aangeduid door criteria waarbij in wordt gegaan op bijvoorbeeld een negatieve houding tegenover hoge cultuur en de participatie van het publiek.

De professionele filmcriticus wordt geacht in staat te zijn tot het voeren van een kunstkritisch filmdiscours vanwege zijn ervaring en expertise. Critici worden dan ook vaak gezien als zogenaemde *gatekeepers* die in staat zijn de richting van het filmdiscours te bepalen en die de macht hebben om een film te kunnen maken of kraken. Daarnaast kunnen professionele critici door middel van het binnen- of buitensluiten van bepaalde producenten het kleinschalige filmproductieveld behoeden voor een degradatie naar het massaproductieveld. Echter, zoals eerder geconstateerd is de situatie van de professionele (film-)criticus aan het veranderen wat onder andere te wijten is aan de opkomst van de amateurcriticus. Dit wil onder meer zeggen dat iedereen zijn mening kan geven en publiceren over films bijvoorbeeld op websites zoals *fok.nl* en *moviemeter.nl*, ongeacht of hiervoor de juiste ervaring en expertise aanwezig is. Het filmpubliek is hierdoor niet meer alleen afhankelijk van de professionele criticus maar kan zich juist breder laten informeren.

§ 1.2 Probleemstelling

Er kan zodoende geconstateerd worden dat de positie van de professionele criticus aan verandering onderhevig is en dat de amateurcriticus aan een opmars bezig is. Mede vanwege deze conclusie maar ook naar aanleiding van de hiervoor besproken culturele classificatie en bespreking van film, vormt de combinatie van deze factoren een interessant en uniek onderzoeksonderwerp. De amateurcriticus verschilt van de professionele criticus met name op het gebied van ervaring en expertise binnen de filmwereld. Van de professionele filmcriticus is bekend dat hij of zij een gedegen opleiding heeft

gehad en ervaring heeft opgedaan binnen de filmwereld en eventueel ook op journalistiek gebied. Voor de amateurfilmcriticus ligt het hebben van deze kennis en ervaring minder voor de hand en is ook minder goed te achterhalen, wat overigens niet wil zeggen dat de amateurcriticus geen kennis kan hebben over de filmwereld.

De groei van het aantal amateurfilmcritici, en daarmee vanzelfsprekend ook de groei van het aantal amateurfilmrecensies, zou er voor kunnen zorgen dat film op een andere manier geëvalueerd en gewaardeerd wordt dan voorheen. Mede omdat er een verschil bestaat tussen de kennis en ervaring van professionele filmcritici en dat van de amateurfilmcritici, zou het mogelijk kunnen zijn dat er daardoor ook verschillen bestaan in het bespreken van films door beide soorten critici. Of deze verschillen in de filmdiscoursen van de professionele en amateurfilmcritici ook daadwerkelijk bestaan, dient nader onderzocht te worden. Om deze vergelijking te maken dienen filmrecensies geschreven door professionele critici en filmrecensies geschreven door amateurcritici met elkaar vergeleken te worden. Hierbij is het uiteraard vereist dat alle filmrecensies die worden vergeleken over dezelfde films gaan.

In de eerste paragraaf werd gesproken over de professionele criticus die er voor kan zorgen dat een cultuurproduct, in dit geval een film, kan worden beschouwd als hoge kunst of juist kan worden gedegradeerd als lage kunst. Binnen de theorie van Bourdieu werd er voornamelijk gewerkt vanuit het perspectief van het kleinschalige productieveld, waar in dit geval kunstzinnige films, bijvoorbeeld *arthouse* films, worden geproduceerd. Bourdieu's theorie focust echter weinig tot niet op het massaproductieveld. Het is zodoende bekend dat professionele critici er voor kunnen zorgen dat films als kunst kunnen worden beschouwd die thuis horen in het kleinschalige productieveld. Het is echter onbekend hoe er door critici wordt gesproken over films afkomstig uit het massaproductieveld. De vraag is of critici bij commerciële en entertainmentgerichte films ook een kunstkritisch discours hanteren zoals bij artistieke en minder commerciële films, of juist niet.

Vanuit deze gedachte en ook met het in acht nemen van de eerder aangekaarte vergelijking zal er in dit onderzoek gekeken worden naar filmrecensies van professionele en amateurcritici over populaire films uit het massaproductieveld. Met het analyseren van deze filmrecensies kan er onder andere een vergelijking worden gemaakt tussen het discours van de professionele filmcritici en het discours van de amateurfilmcritici. Daarnaast wordt er bij het analyseren van diezelfde filmrecensies tegelijkertijd gekeken naar hoe professionele critici spreken over films uit het massaproductieveld wat tot dusver een weinig onderzocht gebied is geweest. Om te voorkomen dat het onderzoek te sterk bepaald wordt door een nationaal kader, zal het onderzoek in een bredere internationale context uitgevoerd worden. Dit wil zeggen dat er naar de filmdiscoursen van professionele en amateurfilmcritici uit meerdere landen gekeken zal worden. In het kader van dit onderzoek is er gekozen voor de landen Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten. De keuze voor deze drie landen

is voornamelijk vanwege het feit dat de filmindustrie in die drie landen enigszins verschillend van elkaar zijn, aan het eind van hoofdstuk 2 zal hier kort aandacht aan worden besteed. Het crossnationale perspectief van dit onderzoek verschaft zodoende ook de mogelijkheid om eventueel nog een vergelijking te maken tussen de drie landen met betrekking tot het recenseren van populaire films door professionele en amateurfilmcritici.

§ 1.3 Onderzoeksvraag en deelvragen

Naar aanleiding van de inleidende paragraaf en de daarop volgende probleemstelling is de volgende onderzoeksvraag geformuleerd die tijdens dit onderzoek centraal zal staan:

Hoe komen populaire en kunstkritische filmdiscoursen naar voren in filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?

Met behulp van het beantwoorden van de hieronder opgestelde deelvragen moet er uiteindelijk een antwoord gegeven kunnen worden op de onderzoeksvraag:

- 1. In welke mate komen kunstkritische criteria voor in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse (professionele en amateur-)filmcritici?*
- 2. In welke mate komen populaire criteria voor in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse (professionele en amateur-)filmcritici?*
- 3. Welke verschillen zijn er tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?*
- 4. Welke overeenkomsten zijn er tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?*
- 5. In hoeverre verschillen of lijken Nederlandse, Franse en Amerikaanse filmrecensies geschreven door professionele- en amateurcritici van/op elkaar?*

Er zijn vijf deelvragen geformuleerd die meer inzicht zouden moeten kunnen verschaffen in één of meerdere aspecten van de eerder omschreven probleemstelling. De eerste twee deelvragen gaan in op de vraag hoe filmcritici films uit het massaproductieveld bespreken. Hierbij wordt uit gegaan van

de eerder gestelde vraag of de filmcritici bij commerciële en entertainmentgerichte films ook een kunstkritisch discours hanteren zoals bij artistieke en minder commerciële films. Vervolgens gaan de derde en vierde deelvraag in op de vergelijking tussen de professionele en amateurfilmcritici, waarbij er wordt gekeken naar eventuele verschillen en overeenkomsten tussen beide soorten critici. De vijfde en laatste deelvraag kijkt naar het crossnationale karakter van dit onderzoek, hierbij worden namelijk de filmrecensies uit de drie landen met elkaar vergeleken.

§ 1.4 Maatschappelijke en wetenschappelijke relevantie

Digitalisering en web 2.0 zijn, relatief gezien, twee jonge verschijnselen binnen onze maatschappij en binnen de wetenschappelijke wereld. Hierdoor zijn er tot dusver dan ook betrekkelijk weinig (wetenschappelijke) onderzoeken verricht naar de verschillen tussen de traditionele (professionele) filmcritici en de amateurcritici op het internet, die in het bijzonder gericht zijn op filmdiscours. Daarnaast is het feit dat dit onderzoek zich enkel richt op films uit het massaproductieveld een uniek gegeven omdat er doorgaans niet vanuit het perspectief van één bepaald productieveld wordt gewerkt. Deze invalshoek zorgt voor een andere dimensie in onderzoek naar filmdiscoursen. Ook het crossnationale karakter van deze studie zorgt voor een nieuwe kijk omdat veel van dit soort onderzoeken zich vaak richten op slechts één land. Tevens maakt het crossnationale aspect van dit onderzoek het mogelijk om een tweede vergelijking te maken, namelijk één tussen de drie verschillende landen. Deze tweevoudige vergelijking maakt het onderzoek uitgebreider en mogelijk interessanter omdat het vanuit verschillende uitgangspunten bekeken wordt. Hiermee kan dit onderzoek beschouwd worden als een aanvulling op het kleine aantal onderzoeken dat reeds hierover bestaat.

Eerder werd geconstateerd dat er vanwege de groeiende digitalisering en de komst van web 2.0 meer informatie beschikbaar is gekomen, wat voor de komst van onder andere web 2.0 niet zo was. Op het gebied van film kan het dus zo zijn dat publiek nu in aanraking komt met een groter aanbod in informatie over films en recensies van films. Het publiek is op deze manier niet meer afhankelijk van een kleine groep professionele filmcritici maar kan zich juist baseren op meer verschillende oordelen van meer verschillende mensen. Op deze wijze krijgt het publiek meer keuze en meer verschillende inzichten over films wat vervolgens veranderingen teweeg kan brengen in het kijkgedrag en de smaak van het publiek. Men kan zichzelf vandaag de dag dus uitgebreider laten informeren over film dan voorheen. Daarnaast kan er tegelijkertijd gekeken worden of deze informatievoorziening op het internet te vergelijken is met die van de traditionele media en of deze even waardevol is dan de traditionele media. Er kan zodoende (deels) antwoord gegeven worden op

de vraag of het internet dezelfde kwaliteit aan informatie kan leveren zoals traditionele media dat kunnen. Voor professionele en amateurfilmcritici is dit onderzoek interessant om te kijken in hoeverre hun manier van recenseren van film met elkaar overeenkomt of juist van elkaar verschilt.

§ 1.5 Opbouw van deze thesis

In het volgende hoofdstuk van deze thesis zullen de onderwerpen die in de inleidende paragraaf besproken zijn verder en uitgebreid worden toegelicht. Op die manier worden de belangrijkste bestaande theorieën en eerder uitgevoerde onderzoeken met betrekking tot dit onderwerp aangekaart. Vervolgens zal in het derde hoofdstuk worden toegelicht hoe het onderzoek zal worden uitgevoerd. Met behulp van de theorie uit het tweede hoofdstuk wordt er een geschikt meetinstrument samengesteld dat er voor kan zorgen dat er een gedegen kwantitatieve inhoudsanalyse uitgevoerd kan worden. De resultaten die uit deze analyse naar voren komen zullen dan worden besproken in hoofdstuk vier. Met behulp van tabellen en grafieken worden de uitkomsten van het onderzoek zo duidelijk mogelijk gepresenteerd. Uiteindelijk zullen er in het laatste en vijfde hoofdstuk conclusies worden getrokken en een antwoord geformuleerd worden op de deelvragen en onderzoeksvraag.

2

Theorie

§ 2.1 Kunst- en cultuurveld

De kunst- en cultuurwereld kan beschouwd worden als een verzameling van alle personen en organisaties die betrokken zijn bij onder andere de productie, het behoud, het promoten, het beoordelen, de verkoop en daarnaast ook het consumeren van kunst- en cultuurproducten. De kunst- en cultuurwereld is zodoende zeer omvangrijk en bestaat uit een groot aantal disciplines en gebieden waarvan de filmwereld er één is. Becker (1982) omschrijft dat kunst- en cultuurgebieden, door hem ook '-werelden' genoemd, gevormd worden door een netwerk van mensen die gezamenlijk kunst produceren waar dat betreffende kunst- of cultuurgebied bekend om staat. Deze gezamenlijke activiteit wordt voornamelijk tot stand gebracht door hun collectieve kennis.

Volgens Bourdieu (in: Hesmondhalgh, 2006) omvat culturele productie een groot geheel bestaande uit (sociale)wetenschap, wet, religie en expressieve en esthetische activiteiten zoals beeldende kunst, literatuur en muziek. Bourdieu's werk en theorieën focussen zich echter voornamelijk op de laatst genoemden, namelijk literatuur en kunst. Bourdieu (1993) biedt met zijn bekende veldtheorie een theorie over culturele productie die gebaseerd is op drie voorname elementen, namelijk: habitus, kapitaal en veld. Habitus is een veelomvattend begrip en kan omschreven worden als iemands voorkomen welke wordt gecreëerd door middel van opvoeding en opleiding. Hiernaast kan habitus gezien worden als de tweede natuur van een persoon (Bourdieu, 1993), bijvoorbeeld de houding en het gedrag van iemand binnen een maatschappij. De term habitus zal echter in deze context niet verder aan bod komen, voornamelijk zal de focus liggen bij de elementen kapitaal en veld.

Volgens Bourdieu bouwt men in kunst- en literatuurstudies te veel en onterecht op het idee van de creatie van kunst door een individu. Academici met deze kijk op kunstproductie richten zich voornamelijk op de producent van een bepaald cultureel product, zoals een schilder of componist, maar kijken volgens Bourdieu niet verder naar wie (of wat) er voor gezorgd heeft dat de producent geworden is tot wat hij of zij is en met welke invloeden en actoren de producent te maken heeft. In

plaats hiervan benadrukt Bourdieu het belang van het bredere veld waarin bepaalde kunst- en cultuurproducten worden geproduceerd, geconsumeerd en gewaardeerd.

Deze benadering ligt in lijn met wat Becker (1982) suggereert over de kunstwereld. Hij stelt namelijk dat het onderzoeken van kunst- en culturele gebieden een sociologische benadering nodig heeft, waarbij er wordt gekeken naar de complexe samenwerkende netwerken die er voor kunnen zorgen dat kunst tot stand gebracht wordt. Ondanks deze overeenkomstige gedachte gaat Bourdieu's idee veel verder dan het plaatsen van een individuele producent in een wijdere context van spelers binnen een culturele productie.

Bourdieu gaat in zijn veldtheorie uit van de nationale maatschappelijke ruimte waarin onder andere het veld van culturele productie zich bevindt, bijvoorbeeld dat van literatuur of film, alhoewel Bourdieu zich nooit heeft gefocust op deze laatst genoemde. Dit veld van culturele productie is vervolgens ook weer opgedeeld in twee delen, bestaande uit een veld met kleinschalige (ook wel: *restricted*) productie en een veld met grootschalige (of: massa-) productie. Deze twee subvelden binnen het veld van culturele productie zijn voornamelijk van elkaar te onderscheiden in de mate waarin zij onafhankelijk, of autonoom, zijn van de *field of power* (Bourdieu, 1993).

Dit zogeheten *field of power* kan volgens Bourdieu (in: Kersten & Janssen, 2011, p. 3) omschreven worden als een 'reeks van dominante machtsrelaties in een maatschappij of de heersende klasse' binnen een maatschappij. De *field of power* kan volgens Hesmondhalgh (2006) ook worden gezien als een combinatie van de belangrijke economische en politieke velden die vervolgens onder meer bestaan uit educatieve en intellectuele velden. De mate van autonomie van een cultuurveld varieert aanzienlijk, aldus Bourdieu (1993). Het massaproductieveld is in grote mate afhankelijk van de *field of power*, het voortbestaan van een dergelijk veld is immers gebonden aan onder meer financiële successen. Het grootschalige productieveld heeft daardoor meer te maken met eisen van de heersende klasse waaraan dient te worden voldaan om continuïteit van het veld te waarborgen. Het kleinschalige productieveld daarentegen functioneert meer autonoom van de *field of power*. Dit betekent onder andere dat producenten binnen een dergelijk veld in mindere mate te maken hebben met invloeden vanuit de *field of power*.

Het veld met de kleinschalige, of *restricted*, productie heeft dus een relatief hoge mate van autonomie, maar zal nooit volledig autonoom kunnen zijn. Bourdieu stelt dat dit veld zich voornamelijk bezig houdt met de productie van 'pure' artistieke producten. Bourdieu is volgens Hesmondhalgh (2006) in dit geval ook geneigd om te spreken over de 'productie voor producenten'. Hiermee bedoeld Bourdieu dat culturele producenten in het veld met kleinschalige productie voornamelijk aangewezen zijn op elkaar voor afname van hun producten. Het grootschalige, of massa-, productieveld daarentegen is meer georiënteerd op het vervaardigen van commerciële

culturele goederen. Het veld met grootschalige productie heeft dus meer te maken met de *field of power* en is daardoor minder autonoom dan het *restricted* veld.

Bourdieu stelt dat onafhankelijk zijn van de *field of power* gezien kan worden als een prestatie wat ook mogelijke positieve gevolgen met zich mee kan brengen. Benson (1999, p. 465) beaamt dit en zegt hierover het volgende: '*A field's autonomy is to be valued because it provides the pre-conditions for the full creative process proper to each field and ultimately resistance to the "symbolic violence" exerted by the dominant system of hierarchization*'. Hiermee bedoeld Benson dat de onafhankelijkheid van een (kunst-)veld moet worden gewaardeerd omdat het onder meer een stimulans is voor het creatieve proces binnen dat betreffende veld en het zich af zet tegen de dominante en dus kapitalistische houding van de *field of power*.

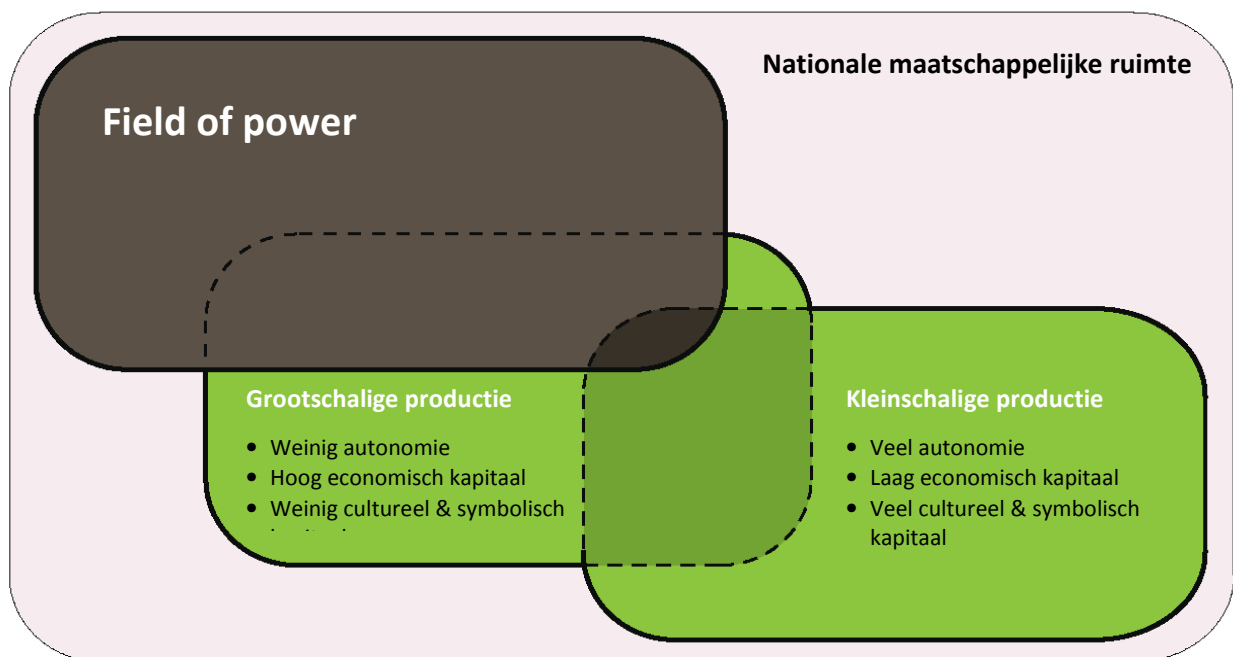
Naast de term veld is ook kapitaal een belangrijk element in Bourdieu's veldtheorie. De mate waarin men de beschikking heeft over economische, of financiële, middelen kan omschreven worden als economisch kapitaal. Daartegenover staat symbolisch kapitaal die het niveau van artistieke waarde en prestige weergeeft. Vervolgens bestaat er ook het cultureel kapitaal, wat wijst op bepaalde kennis en vaardigheden binnen het betreffende veld (Hesmondhalgh, 2006). Het kleinschalige productieveld, bezit aan de ene kant weinig economisch kapitaal maar beschikt aan de andere kant wel over relatief veel symbolisch en cultureel kapitaal. Daarentegen bezit het massaproductieveld juist minder symbolisch en cultureel kapitaal, maar heeft wel meer economisch kapitaal (meer geld) tot zijn beschikking. Dit komt onder meer door hogere verkoopcijfers binnen dit veld die zorgen voor meer inkomsten (Hesmondhalgh, 2006). Zodoende wordt er in het massaproductieveld door middel van het bezitten van relatief veel economisch kapitaal ook meer naar economisch kapitaal gestreefd en vergaard. In het kleinschalige productieveld resulteert het beschikken over cultureel kapitaal juist in symbolisch kapitaal.

Ondanks de hoge mate van economisch kapitaal moet het massaproductieveld inleveren op het gebied van cultureel en symbolisch kapitaal. Volgens Bourdieu is dit juist het meest relevante kapitaal waarover een veld kan beschikken omdat het onder andere opgebouwde prestige en eer (artistieke waarde) weerspiegelt. Naast het feit dat het *restricted* veld en het massaproductieveld van elkaar te onderscheiden zijn in de mate waarin zij autonoom zijn van de *field of power*, is er zodoende ook een verschil te vinden in de manier waarop culturele producten, geproduceerd in beide velden, worden gewaardeerd en beoordeeld. Zo is cultureel en symbolisch kapitaal, wat dus voornamelijk aanwezig is in het kleinschalige productieveld, terug te vinden in waarderingen zoals nominaties en prijzen (Kersten & Janssen, 2011), maar ook erkenning door medeartiesten, experts en critici. Daarentegen wordt economisch kapitaal, hoofdzakelijk aanwezig in het massaproductieveld, vergaard door middel van de al eerder genoemde hoge verkoopcijfers die zorgen voor hoge inkomsten. Het is belangrijk te vermelden dat niet alleen een cultuurveld over een bepaald kapitaal

beschikt, maar ook consumenten kunnen hierover beschikken. Consumenten kunnen immers ook wel of niet beschikken over een bepaalde mate van economisch (geld) en cultureel (waardering) kapitaal.

In onderstaande figuur 1 is op eenvoudige wijze het voorgaande over Bourdieu's veldtheorie weergegeven. Hierin is onder andere te zien dat in de bredere nationale, maatschappelijke ruimte onder andere twee grotere velden bestaan, namelijk het veld van culturele productie (de groene vlakken) en de *field of power*. Deze laatste genoemde heeft voornamelijk zijn uitwerking op het veld van grootschalige productie, wat een subveld is van het veld van culturele productie. In dit veld is er dan ook sprake van weinig onafhankelijkheid van de *field of power* in vergelijking met het veld van de kleinschalige productie, zoals we hierboven al geconcludeerd hadden. Dit wil echter niet zeggen dat de *field of power* geen enkele invloed heeft binnen het subveld van de kleinschalige productie. Daarom is er ook een kleine overlap tussen deze twee delen te zien, want zelfs het *restricted* veld is niet geheel vrij van invloeden van buitenaf.

Figuur 1: weergave veldtheorie

Cultuurvelden worden onder meer gevormd door een voortdurende strijd over posities binnen deze velden. Hiermee worden posities bedoeld van verschillende spelers binnen het betreffende veld, zoals producenten en organisaties. Binnen het veld strijden spelers en instituties constant om de beste, meest invloedrijke posities. Nieuwkomers binnen het veld nemen een bepaalde positie in en zorgen ervoor dat het veld geherstructureerd wordt. De verdeling van posities binnen een veld van culturele productie is bepalend voor de vorming en ontwikkeling van een dergelijk veld, elke speler

neemt immers een bepaalde plaats in wat er voor zorgt dat er een zekere structurering plaats vindt (Hesmondhalgh, 2006).

Volgens Hesmondhalgh (2006) komt de effectiviteit en het succes van Bourdieu's theorie over culturele productie onder andere voort uit de nadruk die ligt op de mate waarin een cultuurveld onafhankelijk van het *field of power* kan opereren en op de onderlinge relaties van een cultureel productieveld met andere velden. Ondanks de waardering van vele wetenschappers voor Bourdieu's veldtheorie en de ogenschijnlijke onfeilbaarheid ervan, zijn er verschillende kritische kanttekeningen te maken met betrekking tot zijn theorie. Zo is, zoals veel van Bourdieu's werk, deze theorie gebaseerd op onderzoek binnen de literatuurwereld. Uiteraard hebben velen de veldtheorie inmiddels toegepast op andere culturele gebieden, maar Bourdieu richt zich hierin hoofdzakelijk op literatuur. Hiernaast heeft Bourdieu's werk grotendeels betrekking op Frankrijk en kan daardoor gelimiteerd zijn door een bepaalde nationale context. Zo heeft Frankrijk meer te maken met een gelaagde sociale structuur en strikte hiërarchie in vergelijking met andere landen. Daarnaast heeft Frankrijk altijd een centrale en prominente rol gespeeld in vrijwel alle culturele velden (Janssen, Kuipers, Verboord, 2008). Deze vooraanstaande rol is echter in de laatste decennia afgezwakt waarbij alleen Parijs op een enkel gebied nog een leidende en centrale rol heeft (Scott, 1997, in: Janssen et al., 2008). Naast het feit dat Bourdieu's werk gebonden kan zijn aan een nationale context, is zijn werk ook gebonden aan een bepaalde tijd. In de zeventiger jaren van de vorige eeuw heeft Bourdieu zijn veldtheorie geformuleerd wat vandaag de dag niet meer als recent beschouwd kan worden.

Ook Hesmondhalgh (2006) stelt dat Bourdieu's theorie zijn beperkingen kent, met als voorname reden dat Bourdieu weinig aandacht besteedt aan het subveld van de massaproductie in de hedendaagse culturele productie: '*[i]t is simply astonishing how little Bourdieu has to say about large-scale [...] commercial cultural production, given not only its enormous social and cultural importance in the contemporary world, but also its significance in determining conditions in the sub-field in which he is clearly much more interested, restricted production*' (Hesmondhalgh, 2006, p. 217).

Ondanks deze mogelijke beperkingen van Bourdieu's veldtheorie kan deze nog altijd toegepast worden in hedendaagse onderzoeken over verschillende cultuurvelden. Ook in dit onderzoek is de veldtheorie relevant en van toepassing. Ondanks het feit dat vandaag de dag film ook als kunst wordt geaccepteerd, kunnen zeker niet alle films als kunst worden beoordeeld en kunnen niet alle regisseurs als kunstenaars worden gezien (Kersten et al., 2011). Er is nog altijd een groot verschil tussen kunstzinnige *arthouse* films en winstgevende *blockbusters*, mede hierom is Bourdieu's veldtheorie tegenwoordig en ook in dit cultuurveld nog steeds bruikbaar.

§ 2.2 Culturele classificatie

Een cultuurproduct wordt onderworpen aan waardetoekenning door verschillende partijen. Door middel van het toekennen van waarde kan een cultuurproduct geclassificeerd worden, een proces waarin onderscheid tussen genres wordt gecreëerd evenals een proces waarbij de consument omgaat met genres en bijbehorende cultuurproducten (DiMaggio, 1987). Drie belangrijke partijen houden zich onder meer bezig met de waardering van culturele producten, namelijk het publiek, de critici en professionals, ook wel *peers* genoemd (Allen & Lincoln, 2004). Zoals in voorgaande paragraaf al aan bod kwam houden zowel het kleinschalige als het grootschalige productieveld zich bezig met verschillende typen waarden. Het kleinschalige productieveld streeft naar prestige, ook wel symbolisch kapitaal, terwijl het grootschalige productieveld populariteit nastreeft, ook wel economisch kapitaal. Cultuurproducten kunnen gezien worden als goederen met een bepaalde symbolische waarde. Het toekennen van deze waarde, wat ook wel symbolische productie wordt genoemd, wordt onder meer door experts en critici gedaan, aldus Bourdieu (1980).

Een bekende manier van classificeren is het maken van onderscheid in hoge cultuur en lage, of populaire, cultuur (DiMaggio, 1987). Om hoge kunst en cultuur te kunnen appreciëren is er een bepaalde mate van cultureel kapitaal nodig, stelt Bourdieu (1984). Het bezitten van bepaalde kenmerken, zoals opleidingsniveau, inkomen en levensstijl, kunnen bepalend zijn bij het beschikken over dit culturele kapitaal. Mensen die deze eigenschappen niet bezitten en daarmee waarschijnlijk ook over minder cultureel kapitaal beschikken zullen over het algemeen eerder neigen naar populaire kunst en cultuur, ook vaak entertainment genoemd. Dit kan ook beschouwd worden als lage kunst en cultuur.

Culturele producten hebben niet alleen te maken met het proces van symbolische productie maar kunnen zelf ook dienen om individuen of groepen mensen te classificeren (van Rees, Vermunt & Verboord, 1999). Volgens Bourdieu (1984) is de culturele behoefte van de consument namelijk het resultaat van zijn of haar opvoeding en educatie. Culturele activiteiten, zoals het bezoeken van musea of het bekijken van een film, en de voorkeuren hierin zijn sterk gerelateerd aan opleidingsniveau en sociale achtergrond. Zodoende fungeert iemands (culturele) smaak als indicator van iemands (culturele) klasse.

Zoals in de vorige paragraaf werd uitgelegd worden er in het kleinschalige productieveld 'pure' artistieke culturele producten vervaardigd. Daarentegen worden er in het massaproductieveld meer commerciële culturele goederen geproduceerd. Ook dit geeft het onderscheid tussen hoge en lage kunst en cultuur enigszins weer. Hierbij gaat Bourdieu (1984) uit van het idee dat bij hoge cultuur pure esthetiek centraal staat, wat volgens hem gezien moet worden als de juiste, legitieme

smaak. Aan de andere kant staat bij lage cultuur populaire esthetiek centraal, wat Bourdieu bestempeld als illegitieme smaak.

Door middel van het creëren van vier dimensies van culturele classificatiesystemen geeft DiMaggio (1987) aan dat cultuurproducten binnen verschillende samenlevingen op diverse manieren kunnen worden geclassificeerd. Deze dimensies zijn: differentiatie, hiërarchie, universaliteit en afgrenzingsterkte. Sterk gedifferentieerde classificatiesystemen zijn onder andere in het bezit van een grote verscheidenheid aan genres (Janssen, 2005). In hiërarchische classificatiesystemen zijn er vormen van cultuur die meer aanzien hebben en prestige genieten dan anderen. Als derde dimensie van culturele classificatiesystemen is er volgens DiMaggio (1987) universaliteit. Deze dimensie heeft betrekking op de mate waarin leden van een samenleving een overeenstemmende, en daarmee ook herkenbare, classificatie geven aan cultuurproducten. Uiteindelijk kunnen classificatiesystemen variëren op het gebied van afgrenzingsterkte. Hierbij wordt er gekeken naar de mate waarin genres symbolische afgrenzingen tussen groepen in de samenleving markeren (Janssen, 2005). Omdat per cultuurveld en ook per land de wijze van classificeren kan verschillen, is het van belang om bij het bestuderen van classificatie de context in acht te nemen. Daarom zal er in dit onderzoek onder meer gekeken worden vanuit een crossnationaal perspectief.

§ 2.3 Classificatie van film

De beoordeling en classificatie van culturele producten kunnen door de jaren heen veranderen. Zo heeft Baumann (2001) geconcludeerd dat film in de eerste helft van de twintigste eeuw voornamelijk als een vorm van entertainment werd gezien terwijl het nu als kunstvorm gewaardeerd kan worden. Baumann's onderzoek was hoofdzakelijk gericht op de Amerikaanse filmwereld maar ook in Europa was er destijds sprake van een differentiatie in film, namelijk films als vorm van entertainment en kunstzinnige films. Het feit dat film eerst voornamelijk beschouwd werd als populaire, lage cultuur maar later ook gezien kon worden als hoge cultuur, kan beschouwd worden als een culturele opwaardering. De verschuiving in de opvatting van film als entertainment naar film als kunst is mogelijk gemaakt door verschillende gebeurtenissen binnen en buiten de filmwereld. Baumann (2001) stelt dat drie belangrijke ontwikkelingen hierin een rol hebben gespeeld, twee hiervan zijn veranderingen zowel binnen als buiten de filmwereld.

Externe ontwikkelingen hebben er voor gezorgd dat film halverwege de twintigste eeuw gelegitimeerd werd als kunst. Baumann (2001) benoemt deze externe ontwikkelingen als '*changing opportunity space*', waarmee hij bedoelt dat de ruimte waarin film zich begeeft mede wordt gevormd door bijvoorbeeld concurrenten. De twee voornaamste externe ontwikkelingen zijn volgens

Baumann (2001) de komst van de televisie en het uitbreiden van hoger onderwijs. Door de opkomst en populariteit van televisie daalde het aantal bioscoopbezoekers drastisch. De immense populariteit van het destijds nieuwe medium zorgde voor een economisch succes, wat echter betekende dat het economisch kapitaal van het filmveld juist daalde. Deze daling in economisch kapitaal heeft er echter voor gezorgd dat het eerder genoemde symbolische kapitaal van film heeft kunnen stijgen. Televisie heeft er in die zin voor gezorgd dat film als artistiek benaderd kon worden. Een cultuurveld met veel symbolisch kapitaal kan op zijn beurt publiek trekken uit de hogere klasse, die dankzij de uitbreiding van het hoger onderwijs in staat is om film als kunstvorm te begrijpen, beoordelen en waarderen (Baumann, 2001).

Als tweede voorname ontwikkeling die de culturele opwaardering van film mogelijk heeft gemaakt zijn ontwikkelingen binnen de filmwereld zelf. Hierbij kan gedacht worden aan veranderingen in de productie en consumptie van film, wat Baumann (2001, p. 405) de *'institutionalization of resources and practices'* noemt. Hiermee doelt hij op de institutionalisering binnen de filmwereld, bijvoorbeeld de opkomst van filmfestivals en de aandacht van universiteiten aan de filmwereld. Ondanks dat de artiest, in dit geval de regisseur, een centrale rol inneemt binnen de filmwereld, is samenwerking tussen verschillende deelnemers en organisaties in het filmveld van essentieel belang voor het behouden van zijn status als kunst (Baumann, 2001). Ook Becker (1982) benadrukt het belang van de aanwezigheid van organisaties en netwerken in een cultuurveld. Zoals in het begin van dit hoofdstuk al werd uitgelegd, stelt Becker (1982) dat een cultuurveld, of -wereld, onder meer wordt gevormd door succesvolle collectieve activiteiten van alle deelnemers binnen dat veld, waar ook organisaties bij horen.

Als derde ontwikkeling die voor de erkenning van film als kunst heeft gezorgd is het meer intellectueel worden van film alsmede de evaluatie en waardering ervan. *'The intellectualization of film involved the application of aesthetic standards and so was a crucial development in the promotion of film to the status of art'*, legt Baumann (2001, p. 411) uit. Met name filmcritici spelen hierin een grote rol omdat zij in hun recensies meer gebruik zijn gaan maken van esthetische termen. Onder andere hun taalgebruik en gebruik van bepaalde technieken en concepten zijn veranderd en meer gerelateerd aan hoge kunst dan voorheen, aldus Baumann (2001). Hierbij kan geconcludeerd worden dat het filmdiscours meer intellectueel is geworden en meer gefocust op het beoordelen van film als kunst in plaats van als entertainment. Onder een discours wordt een algemeen gesprek of betoog over een bepaald onderwerp, in dit geval film, verstaan waarin meerdere deelnemers participeren. De opkomst van een intellectueel discours van film heeft zodoende bijgedragen aan de legitimering van film als kunst. In de volgende paragraaf wordt verder ingegaan op verschillende soorten discoursen die in de filmwereld gevoerd kunnen worden.

§ 2.4 Kunstkritisch & populair discours

Zoals eerder besproken maakt Bourdieu (1984) onderscheid tussen een zogenoemde legitieme en illegitieme smaak. De legitieme smaak wordt gekarakteriseerd door een esthetische aard waarbij de vorm van een cultureel product belangrijker is dan de functie ervan. Deze legitieme smaak heeft tevens weinig referenties met het dagelijks leven en distantieert zich van het simpele en oppervlakkige (Van Venrooij & Schmutz, 2010). Daar tegenover staat dat de illegitieme smaak gekenmerkt wordt door een populaire aard die de continuïteit van het leven en kunst bevestigt (Bourdieu, 1984). Deze illegitieme smaak kan veelal terug gevonden worden in bijvoorbeeld popmuziek of *blockbusters*, uitingen waarbij de amusementswaarde belangrijker is dan de artistieke waarde. Het tegengestelde is terug te vinden bij de legitieme smaak, hierbij gaat het niet zozeer om het amuseren van het publiek maar juist om de artistieke prestatie, een voorbeeld hiervan zou abstracte kunst kunnen zijn.

De eerder genoemde symbolische productie wordt onder meer uitgevoerd door experts en critici, en zij hanteren een bepaald discours zoals eerder geconcludeerd in voorgaande paragraaf. Critici bepalen dikwijls de richting van het discours. In het kunstkritische discours is het van belang dat de symboliek die een cultuurproduct, bijvoorbeeld film, met zich meedraagt verklaard wordt (Van Venrooij & Schmutz, 2010). Voor het verklaren en begrijpen van deze symboliek is er weer een bepaalde mate van cultureel kapitaal nodig. Binnen het kunstkritisch discours wordt er voornamelijk vanuit esthetisch perspectief gewerkt waardoor het discours relatief besloten blijft en niet voor iedereen toegankelijk.

Baumann (2001) heeft onderzocht in hoeverre critici kunstcriteria zijn gaan toepassen op film. Door middel van het analyseren van specifieke termen die geassocieerd kunnen worden met het kunstkritisch discours, bewijst Baumann dat er vanaf de zestiger jaren in de vorige eeuw een verandering plaats heeft gevonden in filmkritiek. Hierbij kan gedacht worden aan gebruikte vocabulaire waarin woorden voorkomen zoals 'briljant', 'geniaal' en 'intelligent' (Baumann, 2001, p. 413). Hiernaast analyseerde hij ook het gebruik van kritische concepten die een analytische benadering van film in plaats van een entertainmentgeoriënteerde benadering mogelijk maakt.

Om aan te tonen dat er meer aandacht werd besteed aan de context en interpretatie van film heeft Baumann (2001) acht kritische concepten en technieken opgesteld. Deze acht luiden als volgt: (1) positief en negatief commentaar, (2) benoemen van regisseur bij naam, (3) het maken van vergelijking tussen regisseurs, (4) vergelijking tussen films, (5) het interpreteren van de film, (6) waardering in falen, (7) kunst in tegenstelling tot entertainment en (8) de afkeer van het simpele (Baumann, 2001). Deze concepten kunnen gezien worden als indicatoren voor het voeren van een

kunstkritisch discours. Er kan dan ook gezegd worden dat hoe meer deze concepten aanwezig zijn in het filmdiscours hoe meer het filmdiscours voldoet aan esthetische (hoge) cultuurcriteria.

Van Venrooij en Schmutz (2010) hebben in hun onderzoek naar de evaluatie van popmuziek gebruik gemaakt van de zojuist genoemde criteria van Baumann. Zij hebben vervolgens deze esthetische criteria aangevuld, met bijvoorbeeld: 'relatie met hoge kunst', 'originaliteit en innovatie', 'complexiteit en ambiguïteit', 'seriusheid en intelligentie', 'tijdloos' (Van Venrooij & Schmutz, 2010, p. 408). Ook hier zou moeten gelden dat hoe meer van deze criteria voor kwamen in de evaluatie van popmuziek, hoe meer er sprake is van een kunstkritisch discours.

Hiernaast hebben Van Venrooij en Schmutz (2010), in tegenstelling tot Baumann (2001), ook gekeken naar het populaire discours. Hierbij wordt meer gelet op de entertainmentfactor van een bepaald cultuurproduct, in hun geval popmuziek. Van Venrooij en Schmutz (2010) hebben bepaald dat verschillende elementen in een populair discours voorkomen die deze entertainmentfactor aanduiden. De criteria die Van Venrooij en Schmutz (2010, p. 408) hierbij hebben gebruikt zijn onder andere: 'negatief jegens hoge cultuur', 'ervaring: participatie van publiek, amusement en energie', 'functioneel gebruik'.

Televisiecritici maken ook gebruik van een verzameling conventionele criteria, concluderen Bielby, Moloney en Ngo (2005). Zij onderzoeken welke criteria televisiecritici gebruiken en of zij gebruik maken van een herkenbare verzameling van evaluatie criteria en of deze criteria vergelijkbaar zijn met die van critici uit de kunstwereld. Voorbeelden van de conventionele criteria zijn de evaluatie van formele esthetische elementen, het signaleren van verhoogde aandacht voor televisie als kunstvorm. Entertainment aspecten blijven echter behouden die in het belang zouden kunnen zijn van het publiek (Bielby et al., 2005).

Het onderzoek van Baumann (2001) is er één waarop verschillende wetenschappers inmiddels hun eigen onderzoek gebaseerd hebben. Hiernaast gaat Baumann tijdens zijn onderzoek uit van Bourdieu's principes die in eerste instantie alleen gefocust waren op het literaire veld, maar nu ook in het filmveld. Desondanks dient er een kritische kanttekening gemaakt te worden. Evenals het onderzoek van Bielby, Moloney en Ngo (2005) is Baumann's onderzoek alleen uitgevoerd en gericht op één land, namelijk de Verenigde Staten. Deze onderzoeken zijn alleen toepasbaar op dit betreffende land en daardoor gebonden aan een nationale context. Daarnaast heeft Baumann geen onderscheid gemaakt tussen verschillende typen film. Het besproken onderzoek van Van Venrooij en Schmutz (2010) daarentegen is gericht op drie landen, namelijk de Verenigde Staten, Duitsland en Nederland. Hierdoor zal het laatst genoemde onderzoek minder gebonden zijn aan een nationale context en zou daardoor een meer accurate weergave moeten kunnen geven van hoge en lage kunstcriteria in een discours.

Culturele classificatie kan vanwege de groeiende (culturele) globalisatie plaats vinden in nationale cultuurvelden maar ook in kunst- en cultuurvelden uit verschillende landen (Janssen, Kuipers, Verboord, 2008). De groeiende verspreiding van culturele goederen buiten het eigen land geeft aan dat het belangrijk is over de grenzen heen te kijken. Eén product kan in verschillende landen op diverse manieren worden geïnterpreteerd en gewaardeerd. Lamont (1992) stelt dat crossnationale verschillen, zoals verschillen in educatie- en stratificatiesystemen, in relatie staan met verschillen in crossnationale verschillen in culturele classificaties.

Op verschillende manieren kan het oordeel van een criticus relevant zijn voor publiek bij het kiezen en evalueren van culturele producten (Bielby, Moloney & Ngo, 2005). In voorgaande alinea's en paragrafen is geconstateerd dat critici een belangrijke positie innemen bij culturele classificatie. Zij zijn immers één van de drie partijen, naast het publiek en professionals, die zich bezig houden met de culturele waardering van een cultuurproduct. In de volgende paragraaf zal verder worden ingegaan op de rol en taak van de professionele criticus.

§ 2.5 De professionele criticus

Critici spelen een voornamelijk rol bij het interpreteren van culturele objecten en producties. Professionele critici en hun recensies kunnen er voor zorgen dat consumenten geïnformeerd worden over culturele producten. Tevens kunnen deze helpen bij het vormen van voorkeuren van het publiek voor bepaalde cultuurproducten binnen het grote hedendaagse aanbod. Hiernaast spelen recensies een rol voor de producenten van culturele goederen, critici kunnen namelijk oordelen over artistieke kwaliteiten van de producent of kunstenaar wat vervolgens weer gevolgen heeft voor de reputatie van deze maker (Bourdieu, 1993).

Critici worden vaak gezien als *gatekeepers* die een grote macht hebben om het werk van de artiest tot een succes te maken of juist niet (Becker, 1982). Tevens behoeden ze het eerder genoemde kleinschalige *restricted* productieveld voor de eventuele degradatie naar het commerciële massaproductieveld door middel van het binnenhalen en buitensluiten van bepaalde producenten en artiesten, aldus Kersten en Janssen (2011). Eerder is al geconcludeerd dat critici de richting van een discours kunnen bepalen en daarmee ook de wijze van classificatie van een bepaald cultureel product. Zoals Baumann (2001) heeft onderzocht wordt film ook vaak als kunstvorm beschouwd in plaats van als entertainment, wat onder andere komt doordat het filmdiscours (van filmcritici) meer intellectueel en kunstkritisch is geworden.

Zoals Baumann (2001) stelt, zijn critici verantwoordelijk voor het meer intellectueel worden van filmwereld omdat zij gebruik zijn gaan maken van esthetische elementen. Dit kwam onder meer

door de komst van een nieuwe vorm van kritiek, namelijk *auteurisme* (Baumann, 2001). Hierbij gaat de criticus uit van het idee dat de auteur, regisseur of maker van een bepaald cultuurproduct die enige creatieve kracht is achter het maken van kunst. *Auteurisme* is algemeen geaccepteerd door professionele critici wat ook terug te zien is in Baumann's onderzoek waarbij de naam van de regisseur regelmatig werd benoemd wat duidt op waardering van film als kunst.

In voorgaande paragrafen is onder meer duidelijk geworden dat kunstkritiek kan veranderen, ook de hedendaagse kritiek is aan verandering onderhevig. Twaalfhoven (2003) stelt zelfs dat de hedendaagse (kunst-)kritiek in een crisis verkeerd. 'Kunst heeft in het redactionele beleid van de dagbladen meestal geen prioriteit en met de huidige economische recessie is het al snel de kunstpagina die aan ruimte verliest' (Twaalfhoven, 2003, p. 27). Daarnaast worden recensies steeds korter in omvang en is er vaak van een kritische bespreking geen sprake meer, aldus Twaalfhoven (2003). De smaak van de criticus lijkt vandaag de dag te overheersen en er is 'minder ruimte voor een analyse die het kunstwerk in een historisch kader en de juiste artistieke context kan plaatsen' (2003, p. 27). In de volgende paragrafen zullen aspecten worden besproken die ook van invloed zijn op de positie van de traditionele professionele criticus.

§ 2.6 Web 2.0 & User-created content

§ 2.6.1 Opkomst van web 2.0

Uit de inleiding en voorgaande paragrafen is af te leiden dat kunstkritiek, en daarmee ook filmkritiek, aan het veranderen is. Een belangrijke veroorzaker hiervan is de opkomst van web 2.0. Dit fenomeen kan volgens O'Reilly (2005) worden vergeleken met een platform, waarbij internetgebruikers niet meer alleen informatie kunnen consumeren maar ook kunnen produceren en publiceren op het wereldwijde web. Web 2.0 is inmiddels door velen gedefinieerd en er bestaan dan ook veel verschillende omschrijvingen van dit verschijnsel. Tancer heeft een duidelijke definitie weten te formuleren die opheldering brengt over de term, hij stelt namelijk dat '*[w]eb 2.0 refers to those [web-]sites that allow users to generate their own content and share that content among other users*' (2009, p. 169). Was het internet voorheen nog voornamelijk een bron waarvan informatie gehaald kon worden, zo is het internet vandaag de dag een platform waar informatie zowel geconsumeerd als geproduceerd kan worden die vervolgens gedeeld kan worden met andere gebruikers.

O'Reilly wil met onderstaand figuur (2) het verschil tussen web 1.0 en web 2.0 aanduiden. Hierbij heeft hij verschillende applicaties tegenover elkaar gezet die in zekere zin op elkaar lijken maar met de komst van web 2.0 veranderd zijn. Het was bijvoorbeeld voorheen mogelijk om een persoonlijke website te maken, hier was echter wel een zekere mate van technische kennis voor

nodig. Vandaag de dag is het voor een grotere groep mensen mogelijk om een persoonlijke site te onderhouden, bijvoorbeeld door middel van een blog. Hierop is eenvoudig informatie te plaatsen zonder dat daarbij vergaande technische kennis vereist is.

Figuur 2: web 1.0 vs. web 2.0 (O'Reilly, 2005)

Web 1.0		Web 2.0
DoubleClick	->	Google AdSense
Ofoto	->	Flickr
Akamai	->	BitTorrent
mp3.com	->	Napster
Britannica Online	->	Wikipedia
personal websites	->	blogging
evite	->	upcoming.org and EVDB
domain name speculation	->	search engine optimization
page views	->	cost per click
screen scraping	->	web services
publishing	->	participation
content management systems	->	wikis
directories (taxonomy)	->	tagging ("folksonomy")
stickiness	->	syndication

Voor de meeste van de hierboven genoemde web 2.0 applicaties en diensten geldt dat internetgebruikers nu ook zelf bestanden, zoals muziek, film of foto's, kunnen publiceren en delen met andere gebruikers die het vervolgens weer kunnen consumeren. Des te meer mensen gebruik maken van web 2.0 applicaties en diensten, des te meer informatie beschikbaar komt en de betreffende applicatie beter werkt, stelt O'Reilly (2005). Hierin ligt ook de kracht van het web 2.0 principe: de service wordt automatisch beter wanneer meer mensen er gebruik van maken (O'Reilly, 2005).

§ 2.6.2 User-created content

Het gebruik van het internet wordt vandaag de dag zodoende gekarakteriseerd door een verhoogde participatie en interactie van gebruikers om te creëren, te communiceren en om zichzelf op bepaalde manieren te kunnen uitdrukken (OECD, 2007). Het internet wordt daarom ook vaak aangeduid als de '*participative web*' (O'Reilly, 2005 & OECD, 2007), waarmee wordt bedoeld dat de capaciteiten van het internet intensief gebruikt worden om creativiteit en communicatie te bevorderen en uit te zenden. De producten die voortkomen uit het gebruik van web 2.0 door internetgebruikers worden ook wel *user-created content* (UCC) genoemd. Verschillende beweegredenen bestaan om zelf media- of cultuurproducten te produceren en publiceren op het web. Dit kan onder andere gezien worden

als een vorm van zelfexpressie en kan tevens een middel zijn om in contact te komen met andere internetgebruikers, ook wel *peers* genoemd.

De opkomst van UCC, ook wel de opkomst van de amateurproducent genoemd, is één van de voornaamste kenmerken van het '*participative web*'. 'UCC omvat vele verschillende vormen van media- en creatieve producten die gecreëerd worden door internet- en technologiegebruikers' (OECD, 2007, p. 17). Dit kunnen geschreven, audio of visuele producten zijn. Drie eigenschappen van UCC zijn dat het werk gepubliceerd moet zijn op bijvoorbeeld een publiekelijk toegankelijke website, er moet een bepaalde mate van creatieve inspanning geleverd zijn bij het vervaardigen van het werk en de creatie van het betreffende werk moet buiten professionele routines liggen (OECD, 2007).

§ 2.6.3 Voor- en tegenstanders

De gevolgen van web 2.0 hebben inmiddels zowel voor- als tegenstanders. Een bekend voorstander van web 2.0 is Anderson en hij schrijft onder andere in zijn boek *The Long Tail* (2006) dat web 2.0 zorg draagt voor een gezondere economie waarin vraag en aanbod op een betere en meer efficiënte manier op elkaar aansluiten. Ook in de kunst- en cultuurwereld maakt web 2.0 zijn entree en oefent er zijn invloeden op uit. Voor de komst van web 2.0 was de culturele industrie gebonden aan plaats, distributie en opslag van cultuurproducten was bijvoorbeeld noodzakelijk wat ook kosten met zich meebrengt. Daarnaast hebben niet alle media voldoende bereik om verschillende doelgroepen te bereiken. Hierdoor werden ook consumenten beperkt omdat niet alle informatie voor handen was (Anderson, 2006).

Nu web 2.0 zijn intrede heeft gedaan is de culturele industrie minder gebonden aan plaats, aldus Anderson (2006). Dit is onder andere te danken aan opslagruimte die in de online-wereld erg groot al dan niet oneindig is, en waardoor ook de distributie goedkoper en sneller is geworden. Tevens worden consumenten niet langer beperkt omdat men niet meer aan tijd en locatie gebonden is en er meer informatie beschikbaar is gekomen (Anderson, 2006). Door deze grotere informatievoorziening is er ook meer ruimte voor het creëren van nichemarkten. Volgens Anderson (2006) zijn massamarkten die eerst een hoge mate van uniformiteit bezaten nu aan het versplinteren. 'Het eenvoudige beeld van een paar hits die ertoe doen en de onbelangrijke rest wordt nu een verwarrende mozaïek van miljoenen minimarkten en microsterren', stelt Anderson (2006, p. 14). Hiermee wordt bedoeld dat er meer ruimte komt voor meer verschillende markten die een groter aantal doelgroepen kunnen bedienen en aanspreken dan voorheen.

Keen (2007) daarentegen stelt dat web 2.0 gezien moet worden als een gevaar voor de economie en cultuur. Voorafgaand aan de komst van web 2.0 was er sprake van ontzag voor experts. Producenten en critici werden gezien als een autoriteit in hun vakgebied en er was een duidelijke scheiding, of rolverdeling, tussen hen en de consument (Keen, 2007). Informatie was betrouwbaar,

wat het na de komst van web 2.0 niet meer is volgens Keen (2007). Dit komt volgens hem onder andere doordat informatie niet of weinig meer nagekeken wordt door mensen met kennis van zaken en meningen een belangrijkere rol gaan spelen. Door de komst van web 2.0 en de mogelijkheden die het met zich mee brengt 'domineert de amateur' (Keen, 2007) en is er minder ontzag voor experts.

Voorstander of niet, het web 2.0 heeft gezorgd voor een verandering in het beoordelen en recenseren van cultuurproducten zoals film. Web 2.0 en UCC hebben het mogelijk gemaakt voor personen om niet alleen consument te zijn maar ook als criticus op te treden.

§ 2.7 De amateurcriticus

De amateurcriticus kan dankzij web 2.0 en de mogelijkheid tot *user-created content* zijn of haar kritiek over een bepaald cultuurproduct makkelijker uiten en publiceren dan voorheen. Het werkt ook de andere kant op, namelijk dat vanwege de komst van web 2.0 en UCC er meer amateurcritici zijn opgestaan. Er zijn verschillende types UCC, zoals het beschikbaar stellen van audio-, video- en tekstbestanden. Het plaatsen van bepaalde inhoud over producten of bepaalde interessegebieden op het internet is ook een voorbeeld ervan (OECD, 2007). Er is een grote groep internetgebruikers die meningen en adviezen over bepaalde producten op het internet publiceren, bijvoorbeeld in de vorm van filmrecensies. Andere internetgebruikers kunnen op hun beurt deze recensies gebruiken bij hun besluitvorming over bepaalde keuzes die ze moeten maken. Daarnaast kunnen producenten van het product, waaronder ook bijvoorbeeld de regisseur, zo te weten komen wat de consument vindt van hun product (OECD, 2007).

Recensies geschreven door publiek zijn een veel voorkomend alternatief voor traditionele recensies van experts en professionele critici, stellen David en Pinch (2006) in hun onderzoek naar online recensies. Volgens Tancer (2009) krijgt het publiek, dat de recensies raadpleegt, ook steeds meer vertrouwen in deze recensies en baseren ook steeds vaker hun beslissingen hierop. Keen (2007) benadrukt echter dat websites waarop deze recensies geplaatst worden nooit ingezet mogen worden als graadmeter voor smaak en voorkeur. Dit onder andere vanwege het feit dat deze informatie afkomstig van amateurs minder betrouwbaar is en niet geredigeerd wordt.

Er zijn verschillende redenen voor niet-professionals om recensies te schrijven en publiceren. David en Pinch (2006) noemen als voorbeeld iemand die het recenseren uiteindelijk als zijn werk wil maken. Maar vaak worden er ook recensies door amateurs geschreven uit sociaal oogpunt en uit interesse. Vooral jonge mensen zijn trots op hun capaciteit om iets te publiceren en op het feit dat een groot publiek de door hun geschreven tekst kan lezen en eventueel ook kan beoordelen (David & Pinch, 2006). Amateurcritici hebben echter niet de expertise en kennis waarover hun professionele

collega's wel beschikken. De veronderstelling dat de amateurcriticus zodoende minder cultureel kapitaal bezit kan bijdragen aan bepaalde verwachtingen over deze criticus. Omdat deze amateurcriticus minder kennis en expertise, en dus minder cultureel kapitaal, in huis zou hebben kan verondersteld worden dat deze criticus bijvoorbeeld andere criteria gebruikt tijdens het recenseren dan de professionele criticus. Daarnaast zou gedacht kunnen worden dat amateurcritici, dankzij hun veronderstelde gebrek aan cultureel kapitaal, mindere kwaliteit kunnen leveren dan professionele critici. Het is echter de vraag of deze veronderstellingen terecht zijn.

§ 2.8 Film in Nederland, Frankrijk & de Verenigde Staten

In dit onderzoek zal er ten eerste een vergelijking gemaakt worden tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici, dit zal gebeuren in een brede internationale context om te voorkomen dat de nationale context het onderzoek te sterk bepaald. Daarnaast zullen ook de eventuele verschillen in filmrecensies tussen de drie landen bekeken worden. Bij deze laatste vergelijking zullen filmrecensies vergeleken worden uit; Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten. Deze drie landen verschillen op veel manieren van elkaar. Bij de eerste vergelijking is het niet nodig om te kijken naar bestaande verschillen tussen deze landen maar bij de tweede vergelijking wel. Omdat er hier bij wordt gekeken naar de berichtgeving over film in deze landen moet er rekening worden gehouden met deze verschillen die eventueel hierop van invloed zouden kunnen zijn. In het onderzoek van Janssen, Kuipers en Verboord (2008) is er ook rekening gehouden met onder andere de omvang, de centraliteit en het beleid van de verschillende landen die zij hebben onderzocht. In het kader van dit onderzoek zal er in deze paragraaf beknopt aandacht worden besteedt aan de positie van film in Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten.

§ 2.8.1 Film in Nederland

In de wereldwijde filmindustrie wordt Nederland gezien als een land met een kleine filmproductie, op Europees niveau is Nederland hierin een iets grotere speler die vergelijkbaar is met Zweden en Denemarken, stellen Brakman en Corman (In: Van de Kamp, 2009). In het afgelopen decennium zijn er meer Nederlandse films uitgebracht per jaar dan voorheen. Werden er in 1970 en 1980 nog respectievelijk vier en zeven Nederlandse films uitgebracht per jaar, tussen 1990 en 2005 lag dit aantal op gemiddeld achtentwintig Nederlandse uitgebrachte films per jaar (Van de Kamp, 2009).

Typerend voor het Nederlandse filmbeleid zijn de verschillende filmfondsen en -subsidies. Vanaf de negentiger jaren is het beleid voor Nederlandse film veranderd. Het verstrekken van subsidies voor de productie van Nederlandse films werd niet alleen meer gedaan vanuit

kunstzinnige- en culturele redenen maar nu ook uit economische overwegingen, stelt Van de Kamp (2009). Film werd ook gezien als een product van een sector die een groeiende rol in de kenniseconomie zou kunnen gaan spelen en welke ook voor meer werkgelegenheid zou kunnen zorgen. Op deze manier heeft het Nederlandse filmbeleid naast culturele ook economische belangen gekregen.

Het verkrijgen van subsidie werd voor veel filmproducten een noodzaak bij het tot stand brengen van hun films. Onder meer vanwege de opkomst van televisie en video in de jaren tachtig daalden de budgetten die ter beschikking werden gesteld door filmdistributeurs en particuliere investeerders. Ook de zware concurrentie vanuit voornamelijk de Verenigde Staten zorgde ervoor dat deze distributeurs en investeerders minder geneigd waren om te investeren in de productie en distributie van Nederlandse films (Van de Kamp, 2009). 'Kleinere budgetten leidden tot Nederlandse films die minder succesvol waren dan dure Amerikaanse films, terwijl de minder succesvolle Nederlandse films op hun beurt het minder interessant maakten voor investeerders om er in te investeren', stelt Van de Kamp (2009, p. 145), wat volgens haar duidt op een vicieuze cirkel.

De grote veelal Amerikaanse filmmaatschappijen, ook wel 'majors' genoemd, hebben een groot aandeel binnen de Nederlandse filmmarkt. Tussen 1990 en 2005 hadden zij tezamen het grootste aandeel van de Nederlandse filmmarkt in handen, namelijk 70% (Van de Kamp, 2009). Dit aandeel is groot in vergelijking met de vijf grootste Europese filmmarkten, namelijk Duitsland, Frankrijk, Italië, Spanje en Groot-Brittannië. Bij deze vijf landen was het aandeel van de majors in diezelfde periode namelijk niet hoger dan 60%. De grootste internationale filmmaatschappijen die in Nederland geopereerd hebben, en nog steeds opereren, zijn *Buena Vista International*, *UIP*, *Warner Bros*, *Sony Pictures Releasing* en *20th Century Fox*. Uiteraard zijn er ook onafhankelijke filmmaatschappijen actief op de Nederlandse filmmarkt, voorbeelden hiervan zijn *A-Film*, *Concorde* en *Paradiso*.

Alhoewel Nederlandse films in de loop der jaren aan populariteit hebben gewonnen, is het merendeel van de films op de Nederlandse filmmarkt afkomstig uit de Verenigde Staten. Films uit andere Europese landen, behalve Groot-Brittannië, daarentegen blijken minder succesvol en populair te zijn (Van de Kamp, 2009). De hoofdmoot van buitenlandse films op de Nederlandse filmmarkt bestaan zodoende hoofdzakelijk uit Amerikaanse en Britse producties. Hierom kan gesteld worden dat de Nederlandse filmmarkt voornamelijk afhankelijk en gefocust is op de massaproductie van films afkomstig uit hoofdzakelijk de Verenigde Staten. De Nederlandse filmmarkt moet daarom gezien worden als afnemer van films en niet zozeer als leverancier er van.

§ 2.8.2 *Film in Frankrijk*

Ook de Franse filmindustrie krijgt steeds meer te maken met de massaproductie aan films vanuit de Verenigde Staten. Steeds meer films die in Frankrijk worden uitgebracht en vertoond zijn afkomstig uit Hollywood, wat vervolgens ten koste gaat van het aantal Franse films. In 1995 bestond tenminste 70% van de in Frankrijk vertoonde films uit Amerikaanse producties, in tegenstelling tot het aantal Franse films vertoond in de Verenigde Staten wat slechts 1% was (Martin, 1995). De dalende populariteit van Franse films in de Verenigde Staten heeft volgens Martin (1995) voornamelijk te maken met het ouder wordende publiek van dit soort film wat vervolgens niet vervangen wordt door een jongere groep.

In tegenstelling tot de Nederlandse filmmarkt zijn de majors die op de Franse filmmarkt opereren hoofdzakelijk Frans en zijn er meer onafhankelijke filmmaatschappijen actief. De drie grootste organisaties in de Franse filmindustrie zijn kleiner dan hun Amerikaanse equivalenten maar zijn wel met elkaar vergelijkbaar en werken nauw met elkaar samen. *Gaumont* en *Pathé* zijn al sinds het begin van de Franse cinema twee belangrijke spelers, na de tweede wereldoorlog kwam hier *Union Générale du Cinéma* (UGC) bij (Scott, 2000).

Franse films worden volgens Scott (2000) vaak gekarakteriseerd door *la qualité française*, een term die duidt op films gemaakt met bepaalde productiewaarden en die veelal sterk literair en historisch onderbouwd zijn. Dit zijn kenmerken waarmee de Franse cinema al jarenlang bekend om staat, ook in het buitenland. Daarnaast is er tegenwoordig een nieuwe manier van produceren in Frankrijk. Deze wijze van filmproductie gaat via een meer ambachtelijke methode en de films die er uit voort komen zijn in eerste instantie bedoeld voor de binnenlandse markt. Deze sector bouwt tevens voort op het eerder genoemde idee van *auteurisme*. De regisseur wordt hierbij gezien als de voornaamste creatieve kracht bij het tot stand brengen van de film en wordt vanuit deze gedachte ook geïntroduceerd binnen selecte internationale circuits.

In Frankrijk wordt cultuur gezien als iets wat valt onder het nationaal belang, ook cinema valt hieronder. Zoals bij alle cultuuruitingen in Frankrijk is ook cinema sterk onderhevig aan regulering van de Franse overheid. *'There is indeed virtually no corner of the [film]industry that is not touched in one way or another by the visible hand of the state'*, stelt Scott (2000, p. 12). Eén van de voornaamste redenen voor het uitvoeren van overheidsbeleid met betrekking tot cinema is het beschermen van de Franse taal en cultuur. Het door de regering opgestelde *Centre National du Cinéma et de l'image animée* (CNC) maakt het onder andere mogelijk voor Franse cineasten Franse of Franstalige films te produceren door middel van het verstrekken van subsidies. Daarnaast zijn er diverse quota ingesteld om het aantal buitenlandse mediaproducten, waaronder ook films, in te perken.

Martin (1995) stelt echter dat de maatregelen, zoals de hier genoemde subsidies en quota, om de Franse filmindustrie te beschermen niet voldoende zijn tegen het grote en machtige Hollywood. Omdat Amerikaanse producties een steeds grotere wereldwijde verspreiding hebben, zijn volgens Martin (1995) de Amerikanen in de positie om te bepalen welke beelden, taal en cultuur het publiek te zien krijgen in films en entertainment.

§ 2.8.3 Film in de Verenigde Staten

Wat onder andere duidelijk is geworden uit de twee voorgaande subparagrafen is dat de Amerikaanse filmindustrie een aanzienlijke rol speelt in zowel de Nederlandse als in de Franse filmindustrie. Het grootste aandeel van de Nederlandse filmindustrie is afkomstig uit de Verenigde Staten. Daarnaast winnen de Amerikanen ook steeds meer terrein binnen de Franse filmindustrie ondanks het feit dat dit laatst genoemde land een lange traditie in deze branche kent. Dit komt overeen met wat Janssen, Kuipers en Verboord (2008) concluderen over de culturele machtspositie tussen de Verenigde Staten en Europa. Deze is volgens hen al sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog aan het veranderen. De Verenigde Staten zijn een meer prominente rol gaan spelen in verschillende kunst- en cultuurdisciplines, zoals literatuur en beeldende kunst, die voorheen voornamelijk afkomstig waren uit Europese landen. In deze jaren is ook de massaproductie van verschillende culturele goederen, onder andere van film, toegenomen waarvan de centra van deze industrieën vandaag de dag dikwijls gevestigd zijn in de Verenigde Staten. Dit onder meer zorgt er voor dat de positie van Amerikaanse culturele goederen, waaronder die van film, een stevige positie hebben op mondiaal niveau (Janssen, et al., 2008).

Deze sterke positie zorgt er logischerwijs voor dat, evenals de filmindustrieën in Nederland en Frankrijk, deze (Amerikaanse) filmindustrie van groot economisch belang is voor de Verenigde Staten, maar ook daarbuiten. De film- en televisie industrie is één van de grootste werkgevers in de private sector van het land, het verschaft namelijk ongeveer 2,4 miljoen banen (Motion Picture Association America, 2010). Alhoewel veel werkgelegenheid in de filmindustrie te vinden is in de bekende plaatsen zoals Hollywood en New York, zijn er verspreid over het hele land veel mensen werkzaam in deze industrie. Dit betreffen niet alleen productiegerelateerde banen maar ook banen gericht op de distributie van film, bijvoorbeeld bioscoopmedewerkers, en banen die indirect met de filmindustrie te maken hebben, zoals cateraars en verkopers van merchandising.

De filmindustrie is één van de grootste drijfveren achter de markt voor entertainment producten, stellen Eliashberg, Elberse en Leenders (2006), en is ook het belangrijkste export product voor de Verenigde Staten. Tevens heeft de filmindustrie een aanzienlijke impact op de Amerikaanse cultuur (Eliashberg et al., 2006). Daarnaast heeft deze industrie, zoals eerder al gezegd, ook zijn impact op de Amerikaanse economie. Niet alleen op het gebied van werkgelegenheid, maar ook voor

wat betreft de jaarlijkse 180 miljard dollars die de filmindustrie opbrengt (MPAA, 2010). De Amerikaanse filmindustrie blijft één van de meest competitieve in de wereld. Dit is uit de twee voorgaande subparagrafen ook duidelijk geworden, waarbij Amerikaanse films een groot deel beslaan van zowel de Nederlandse als de Franse filmindustrie.

In de Verenigde Staten is de filmindustrie altijd meer commercieel gedreven geweest dan die van Europa (Kersten, et al., 2011). Ondanks de internationaal succesvolle filmindustrie van Frankrijk is er in de Europese filmindustrie minder geld gemoeid dan binnen de Amerikaanse filmindustrie. Ook dit heeft weer te maken met het feit dat na de Tweede Wereldoorlog de Europese filmindustrieën veranderd zijn, met name omdat zij na deze oorlog over minder financiële middelen beschikten en minder georganiseerd waren dan de Amerikaanse filmindustrie. Hierdoor stagneerde de productie van films in Europa, wat er voor zorgde dat de Verenigde Staten een grotere rol konden gaan spelen in onder andere de mondiale filmwereld. Een ander verschil tussen de Europese en Amerikaanse filmindustrie is de manier van produceren (Kersten, et al., 2011). Terwijl de Europese filmindustrieën zich altijd voornamelijk hebben gericht op het produceren van kleine hoeveelheden films met een grote artistieke waarde, zijn de Amerikanen altijd meer gefocust geweest op het voortbrengen van grote hoeveelheden films. Dit heeft er toe geleid dat Hollywood films veelal economisch kapitaal opbrengen terwijl de Europese films doorgaans beloond worden met symbolisch kapitaal.

3

Methode

§ 3.1 Onderzoeksmethode

In deze thesis dient er antwoord gegeven te worden op de volgende onderzoeksvraag:

Hoe komen populaire en kunstkritische filmdiscoursen naar voren in filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?

Deze vraag is vervolgens opgedeeld in de volgende deelvragen:

- 1. In welke mate komen kunstkritische criteria voor in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse (professionele en amateur-)filmcritici?*
- 2. In welke mate komen populaire criteria voor in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse (professionele en amateur-)filmcritici?*
- 3. Welke verschillen zijn er tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?*
- 4. Welke overeenkomsten zijn er tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?*
- 5. In hoeverre verschillen of lijken Nederlandse, Franse en Amerikaanse filmrecensies geschreven door professionele- en amateurcritici van/op elkaar?*

Om tot een antwoord te komen op de geformuleerde hoofdvraag is gebruik gemaakt van een kwantitatieve inhoudsanalyse. Door middel van het uitvoeren van een kwantitatieve inhoudsanalyse kunnen er relevante gegevens worden verzameld over de filmdiscoursen in Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten. Binnen deze methode bestaan twee soorten analyses, namelijk een beschrijvende inhoudsanalyse en een toetsende inhoudsanalyse (Wester, 2006). In het kader van dit onderzoek is er sprake van een beschrijvende inhoudsanalyse omdat de gestelde onderzoeksvraag die centraal staat in deze master thesis ook van beschrijvende aard is.

Een beschrijvende inhoudsanalyse maakt het mogelijk om patronen en bepaalde kenmerken in het materiaal te ontdekken (Wester, 2006). Omdat er in deze studie gezocht wordt naar eventuele verschillen en overeenkomsten wat betreft kenmerken en patronen in filmrecensies van professionele en amateurcritici in drie verschillende landen, wordt er gebruik gemaakt van een beschrijvende analyse; het toetsen van het materiaal dat geanalyseerd zal worden is hier niet noodzakelijk. Wester, Renckstorf en Scheepers lichten toe dat het bij het uitvoeren van een inhoudsanalyse *'meestal niet om het materiaal of het document op zich gaat, maar om een analyse van de inhoud gericht op eigenschappen van makers of zenders, van media, van de cultuur, van boodschappen of van ontvangers en hun sociale achtergrond'* (2006, p. 592). Deze kijk zal ook tijdens dit onderzoek worden gehanteerd.

Om de verschillende filmdiscoursen van zowel professionele en amateurcritici te onderzoeken zal er een kwantitatieve inhoudsanalyse uitgevoerd worden van tenminste 200 filmrecensies; deze omvang van de dataverzameling zorgt voor enigszins representatieve resultaten.

§ 3.2 Aanpak van onderzoek

De dataverzameling bestaat uit recensies van films die zowel in Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten tot de best verkochte films uit 2009 en 2010 horen. Deze films worden geselecteerd vanaf de website Box Office Mojo International, waar verkoopcijfers van verschillende landen en jaargangen te vinden zijn. Op deze manier worden er recensies uit de verschillende landen over dezelfde films geanalyseerd. Wanneer er recensies over dezelfde films geanalyseerd worden zorgt dit voor een juiste analyse en uiteindelijk voor resultaten die representatief en vergelijkbaar zijn. Er is hier dus sprake van een gerichte steekproef waarbij de meest populaire films uit de drie landen worden geselecteerd.

Er is onder andere voor populaire films gekozen omdat op deze manier de grootste kans bestaat dat één film in alle drie de landen wordt gerecenseerd. Ook is voor populaire film gekozen omdat het interessant is te kijken naar welke houding professionele critici aannemen, en welke criteria zij hanteren, bij het recenseren van 'lage' cultuuruitingen of entertainment, zoals deze populaire films. Zo kan er onder meer gekeken worden of de professionele criticus hierbij nog steeds gebruik maakt van een kunstkritisch discours zoals hij bij 'hoge' cultuuruitingen gewend is te doen. Daarnaast is de keuze op populaire films gevallen omdat dit het soort films is waar het publiek, en daarmee ook de amateurcriticus, veelvuldig over schrijft.

Voor het uitvoeren van de inhoudsanalyse is de volgende opzet bedacht: per land zijn er zowel professionele als amateurrecensies bekeken. Voor de professionele recensies is er gekeken

naar twee kwaliteitskranten per land. Voor de amateurrecensies is er gekeken naar twee websites per land. Dit komt neer op vier bronnen per land. Van ongeveer zeventien films zullen er recensies geanalyseerd moeten worden om het minimale aantal van 200 recensies te kunnen behalen. Wanneer er van zeventien films, vier recensies afkomstig van de vier bronnen uit de drie verschillende landen worden geanalyseerd, zal er een totaal aantal van 204 filmrecensies geanalyseerd kunnen worden. Dit aantal zou voldoende moeten zijn om representatieve resultaten te verzamelen. Daarnaast biedt een aantal van zeventien filmtitels voldoende variatie om te voorkomen dat de resultaten sterk beïnvloed worden door de specifieke filmselectie. Om deze reden is er ook gekozen voor een groter aantal films dan bronnen en niet vice versa, waarbij het discours in dat laatste geval bepaald zou worden door een bepaald soort film.

De filmrecensies geschreven door professionele critici zijn verzameld uit twee kwaliteitskranten per land. De twee kranten waaruit de Nederlandse filmrecensies zijn gehaald zijn de *Volkskrant* en *NRC Handelsblad*. Voor de Franse filmrecensies zijn dat *Le Monde* en *Le Figaro*. De filmrecensies van Amerikaanse professionele filmcritici komen uit de kranten *New York Times* en *Los Angeles Times*. Voor al deze zes kranten geldt dat zij bekend staan om hun uitgebreide aandacht aan onder andere film en waarin met regelmaat filmrecensies van professionele filmcritici gepubliceerd worden. Daarbij komt dat deze kranten gezien worden als kwaliteitskranten die voornamelijk gelezen worden door de intellectuele en culturele elite. Daarnaast bepalen zij ook in zekere mate of en hoe onderwerpen door andere media en binnen de gemeenschap worden besproken, hiermee vervullen zij een belangrijke rol in het proces van culturele waardering (Janssen et al., 2008). Tevens is de keuze op deze kranten gevallen omdat ze allen een (semi-)landelijke verspreiding kennen en niet dusdanig aan een specifieke regio gebonden zijn.

De door amateurcritici geschreven filmrecensies zijn verzameld vanuit verschillende Nederlandse, Franse en Amerikaanse websites. De Nederlandse websites waarvan filmrecensies van amateurcritici zijn verzameld, zijn *bol.com* en *moviemeter.nl*. De Franse websites waarvan er filmrecensies van Franse amateurcritici gevonden zijn, zijn *amazon.fr* en *allocine.fr*. Hiernaast zijn van de Amerikaanse websites *ebay.com* en *imdb.com* amateur recensies gehaald. Per land is er bewust voor gekozen één verkoopwebsite, namelijk *bol.com*, *amazon.fr* en *ebay.com*, en één op film liefhebbers gerichte website, namelijk *moviemeter.nl*, *allocine.fr* en *imdb.com*, als bron te gebruiken. Op deze manier is het mogelijk om een complete verzameling aan amateurrecensies te verkrijgen waarin variatie zit wat betreft doeleinden. Op websites waarbij de focus op film ligt worden met regelmaat recensies gepubliceerd die worden geschreven door een redactie of door semiprofessionals, zoals filmhobbyisten. Wanneer alleen dit soort recensies geanalyseerd zouden worden, zal er geen juist beeld ontstaan over amateurcritici. Daarom is er ook gekozen om recensies

te verzamelen van verkoopwebsites, waarop consumenten, en dus amateurs, hun eigen recensie kunnen plaatsen.

Tijdens het selecteren van de recensies geschreven door amateurcritici is een ondergrens voor wat betreft het aantal woorden aangehouden. De recensie diende tenminste 200 woorden lang te zijn om bij de verzameling van amateurrecensies gevoegd te kunnen worden. Een recensie met een lengte minder dan 250 woorden is immers moeilijk te analyseren, vanwege de kleine hoeveelheid informatie. Daarnaast zal het aantal criteria dat toegepast is in een heel korte recensie automatisch kleiner zijn. Een representatieve vergelijking van beoordelingscriteria in professionele en amateuristische filmkritieken vraagt dus om recensies van redelijke, vergelijkbare omvang.

De volgende films zijn allemaal vertoond in Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten. Allen staan ze in de top vijftig van best bezochte films in 2009 en 2010 in deze drie landen en zijn daar ook allemaal gerecenseerd:

1. Harry Potter Deathly Hallows I	10. Up
2. Inception	11. Inglourious Basterds
3. The Twilight Saga: Eclipse	12. Slumdog Millionaire
4. Sex & the City 2	13. Harry Potter & the Half Blood Prince
5. Prince of Persia	14. Mamma mia!
6. Iron Man 2	15. Angels & Demons
7. Alice in Wonderland	16. The Curious Case of Benjamin Button
8. Avatar	17. The Dark Knight
9. 2012	

Van bovenstaande films zijn er in alle eerder genoemde bronnen filmrecensies gevonden. Wanneer er bij één van de bronnen geen recensie beschikbaar was over één van de films, dan is er gezocht naar een andere film die zowel in Nederland, Frankrijk als in de Verenigde Staten in 2009 of 2010 een goed bezochte film was. Hierdoor komt het voor dat een enkele film in bovenstaande selectie al in het jaar 2008 in de bioscopen werd vertoond, maar die ook in het jaar 2009 nog een goed bezochte film in alle drie de landen was. Dit laatste heeft betrekking op de films *Slumdog Millionaire* en *Mamma mia!*.

Daarnaast is er bij het selecteren van de films rekening gehouden met de diversiteit in filmgenres. Aanvankelijk bestond de selectie van films namelijk grotendeels uit actiefilms zoals *Prince of Persia* en *Iron Man 2*. Om te voorkomen dat alle recensies gericht zouden zijn op eenzelfde soort film is er voor gekozen een variatie aan te brengen in de selectie van films met betrekking tot het filmgenre. Op deze manier zijn er nu zeventien films geselecteerd met een grotere schakering in

genre. Zo zijn er nu, naast actiefilms, ook andersoortige films aanwezig in de genoemde filmselectie. Enkele voorbeelden van deze verschillende genres zijn; thriller (*Inception*), fantasy (*Alice in Wonderland*, *The Twilight Saga: Eclipse*, *Harry Potter*), comedy (*Sex & the City 2*, *Mamma mia!*) en drama (*Slumdog Millionaire*, *The Curious Case of Benjamin Button*).

§ 3.3 Operationalisering

De filmrecensies zijn geanalyseerd met behulp van een codeerschema en codeformulier. Om dit codeerschema en –formulier te kunnen maken is er eerst een operationalisering uitgevoerd. Tijdens het operationaliseren zijn de concepten die in de onderzoeksvraag voorkomen inzichtelijk gemaakt en vertaald naar specifieke criteria. Het gaat hierbij met name over de concepten; populaire en kunstkritische filmdiscoursen. Uit eerdere relevante onderzoeken die in het voorgaande hoofdstuk zijn toegelicht, zijn belangrijke elementen naar voren gekomen waar tijdens het uitvoeren van de inhoudsanalyse op gelet moest worden. Hierbij kan gedacht worden aan de onderzoeken van Baumann (2001), Van Venrooij en Schmutz (2010) en Bielby en Bielby (2008). Aan de hand van deze informatie, kon de vertaling van concepten naar specifieke criteria plaats vinden. Na het uitvoeren van dit proces was het mogelijk het codeerschema en codeerformulier te maken. Met behulp van het codeerformulier zijn uiteindelijk de benodigde gegevens verzameld uit alle filmrecensies. Op deze manier zijn bij elke recensie die werd geanalyseerd dezelfde vragen gesteld en gelet op dezelfde aspecten.

Om deze kwantitatieve inhoudsanalyse op correcte wijze uit te kunnen voeren, moest er voorafgaand bepaald worden aan welke aspecten de codeurs aandacht moeten schenken tijdens het uitvoeren van de analyse. Dit kan door middel van het opstellen van verschillende relevante criteria. In het theoretisch kader zijn reeds verschillende termen die van belang zijn voorbij gekomen. Het onderzoek van Baumann (2001) naar de legitimiteit van film als kunstvorm en de studie van Van Venrooij en Schmutz (2010) naar de evaluatie van popmuziek, hebben hiervoor als voornaamste uitgangspunt gefungeerd. De termen die zij gebruiken representeren namelijk criteria voor zowel hoge als populaire kunst. Met behulp van de criteria uit deze onderzoeken was het mogelijk om de criteria te formuleren die in de context van dit onderzoek van belang zijn.

In de volgende twee subparagrafen zullen de criteria gepresenteerd worden die het gebruik van hoge kunstcriteria en populaire kunstcriteria representeren. Met andere woorden geven zij respectievelijk het kunstkritisch en populaire discours weer. Al deze criteria zijn tijdens het analyseren van alle recensies aan bod gekomen. Bij het analyseren van de recensies is er, voordat er aandacht is besteed aan de variabelen die betrekking hebben op het kunstkritisch en populaire

discours, eerst gekeken naar algemene variabelen. Deze variabelen geven algemene kenmerken van de recensies weer en gaan niet zozeer in op de inhoud ervan. Hierbij is er onder meer gekeken naar: de bron van de recensie, de naam van de bron, het land van herkomst van de recensie, de auteur van de recensie (professioneel of amateur) en de omvang van de recensies (aantal woorden). Vervolgens zijn de variabelen aan bod gekomen die meer informatie kunnen verschaffen over het kunstkritisch en populaire discours, welke hieronder geïntroduceerd zullen worden.

§ 3.3.1 Kunstkritisch discours

1. Gebruik van hoge kunst termen

De eerste variabele is van toepassing op het taalgebruik van de critici tijdens het recenseren van films. Volgens Baumann (2001) duidt het gebruik van zogenoemde hoge kunst termen bij het evalueren van culturele producten op een ontwikkelde kijk en een deskundig oordeel van de criticus. Daarnaast wijst het gebruik van hoge kunst termen aldus Baumann (2001) op de tendens om een serieuze en gewichtige toon te hanteren. Voorbeelden van deze hoge kunst termen zijn; kunst, artistiek, briljant, geniaal, inspirerend, intelligent en meesterlijk. Deze termen kunnen allen in verschillende varianten terug komen in een recensie. Bijvoorbeeld de term *kunst*, kan ook gebruikt worden in de vorm van de termen *kunstzinnig* en *kunstenaar*. Het is belangrijk dat de gehanteerde term in relatie staat tot de film zelf. Wanneer bijvoorbeeld de term *artistiek* wordt gebruikt in de volgende context: 'de hoofdrolspeler is een artistieke man', zal de term niet als hoge kunst term in aanmerking komen. Als deze term gebruikt wordt zoals in de volgende zin: 'de regisseur levert met deze film een artistieke bijdrage aan de filmindustrie', dan kan het wel als hoge kunst term aangemerkt worden.

2. Verwijzing naar hoge kunst

Met deze variabele wordt er gekeken of er in de recensie een duidelijke vergelijking wordt gemaakt tussen de film en een hoge kunstvorm of dat de film in verband wordt gebracht met een hoge kunstvorm. Een cultuurproduct in relatie brengen met een gerespecteerde kunstvorm kan gezien worden als een strategie om dit product te legitimeren als kunst (Van Venrooij et al., 2010). Het gaat hier niet om het hanteren van hoge kunst termen, zoals bij voorgaande variabele, maar om de verwijzing naar een kunstvorm, kunststroming of naar een kunstenaar. Hierbij kan gedacht worden aan het refereren naar de beeldende kunst, fotografie, theater en opera. Wanneer een film gebaseerd is op een literair werk en er daardoor wordt verwezen naar de kunstvorm literatuur, zal dit echter niet worden meegerekend als een verwijzing naar hoge kunst.

3. Benoemen van regisseur

Eén van de technieken die critici gebruiken bij het recenseren van films is het benoemen van de regisseur bij naam. Volgens Baumann (2001) dient serieuze kunst erkenning te krijgen door middel van het benoemen van de kunstenaar. In het geval van film kan de regisseur gezien worden als de kunstenaar. Deze techniek is nauw verbonden met de term *auteurisme*, die in voorgaand hoofdstuk besproken is. Bij deze zogenoemde auteurtheorie wordt er uitgegaan van het idee dat de maker van een bepaald cultuurproduct, de kunstenaar, de enige creatieve kracht is bij het maken van een kunstwerk. Voor het tot stand brengen van kunst is er zodoende een autonome kunstenaar nodig.

4. Vergelijking tussen regisseurs

Voortbouwend op de voorgaande variabele, wordt er in de inhoudsanalyse ook gekeken naar het maken van een vergelijking tussen verschillende regisseurs. Met behulp van het vergelijken van de regisseur met een andere regisseur kan de film in een bepaalde context geplaatst worden. Het bespreken van hoge kunst plaatst vaak een bepaald (kunst-)werk in de context van een ander (kunst-)werk, zodat het (kunst-)werk geëvalueerd kan worden op een geraffineerde en professionele manier (Baumann, 2001).

5. Vergelijking met andere films

Aansluitend op de vergelijking tussen regisseurs, is er ook de techniek van het vergelijken van films. Ook hierbij kan de film die besproken wordt in een bepaalde context geplaatst worden. Daarnaast kunnen critici met deze techniek hun analyse van de film rechtvaardigen en hun vakkennis tonen, aldus Baumann (2001). Bij deze techniek is het van belang dat niet slechts de titel van een andere film wordt benoemd, maar dat er daadwerkelijk een vergelijking met een andere film plaats vindt. Hiermee kan verduidelijkt worden in welke context de film die gerecenseerd wordt geplaatst dient te worden. Deze techniek moet ook niet verward worden met het vergelijken van de film met andere kunstvormen of –stromingen, wat bij punt 2 reeds besproken is.

6. Interpretatie van de film

Volgens Baumann (2001) bestaat er een kenmerkend verschil tussen kunst en entertainment, namelijk dat kunst bepaalde gedachten op kan roepen en gezien kan worden als een manier van communiceren via metaforen. In de film zelf kunnen metaforen gebruikt worden, maar ook tijdens het interpreteren en evalueren van films kan dit worden toegepast. Critici kunnen bij het interpreteren van de film refereren naar metaforen of bepaalde symboliek. Daarnaast kan de criticus bij het interpreteren van de film proberen duidelijk te maken welke boodschap de regisseur met de film heeft willen uitdragen of wat de regisseur heeft willen overbrengen met het maken van de film.

7. Positief en negatief commentaar

Hoge kunst kan soms complex zijn en bij de voorgaande variabele is al aangegeven dat het soms ook moeilijk kan zijn om deze hoge kunst te interpreteren. Twee technieken die Baumann (2001) in zijn onderzoek gebruikt, worden in deze variabele samengevoegd, namelijk; het gebruik van positief en negatief commentaar en wat Baumann (2001) noemt '*merit in failure*'. Dit laatste kan omschreven worden als iets positiefs zien in een negatief aspect van een film, of juist vice versa: een zwak punt vinden in een ogenschijnlijk perfecte film. Van recensies waarin film als kunst benaderd wordt, wordt volgens Baumann (2001) verwacht dat zij een diepgaande benadering ten opzichte van film hanteren. Dit houdt onder meer in dat er een evaluatie plaats vindt van verschillende aspecten van de film op verschillende niveaus, wat resulteert in een gevarieerde recensie.

8. Negatieve houding tegenover entertainment

Binnen deze variabele wordt kunst tegenover entertainment geplaatst. Hierbij wordt er hoofdzakelijk kritisch gekeken naar de populaire film of beter gezegd naar films die tot stand zijn gekomen vanuit commercieel oogpunt. Dit soort films wordt niet als kunst maar 'slechts' als vorm van entertainment beschouwd. 'De identificatie van serieuze werken staat critici toe om andere films te verwerpen als een andere soort cinema, waarbij de artistieke integriteit van de 'echte' cinema behouden blijft' (Baumann, 2001, p. 416). Bij deze variabele horen onder meer negatieve uitspraken over het commerciële- of entertainmentgerichte karakter van (Hollywood) films. Ook kan er door de criticus commentaar gegeven worden op de manier waarop een film tot stand gekomen is. Bijvoorbeeld wanneer een film met een groot budget gemaakt is wat meestal als een negatief punt gezien wordt door critici omdat het de kwaliteit van de film niet altijd ten goede komt volgens hen. Het is belangrijk dat deze variabele niet wordt verward met de vierde variabele van de populaire criteria, 'beoordeling van film als product'. Bij de variabele 'negatieve houding tegenover entertainment' gaat het er hoofdzakelijk om dat de criticus zich negatief uitlaat over de commerciële- of entertainmentwaarde van de film.

9. Verwijzing naar complexiteit

Deze variabele bekijkt of er in de recensies verwijzingen worden gemaakt naar de complexiteit van de film en is gebaseerd op een variabele van Van Venrooij en Schmutz (2010). Gebaseerd en geïnspireerd op het werk van Bourdieu vatten zij deze variabele op als een hoge kunst criterium. Volgens Bourdieu (1984) kan de term complexiteit geassocieerd worden met pure esthetiek, wat volgens hem lijnrecht tegenover populaire esthetiek staat. In het voorgaande hoofdstuk is reeds aan bod gekomen dat bij hoge kunst pure esthetiek centraal staat, wat volgens hem als de juiste,

legitieme smaak beschouwd moet worden. Populaire esthetiek bestempelt Bourdieu echter als illegitiem. Onder deze variabele vallen alle verwijzingen naar de complexiteit van een film. Dit kunnen letterlijke verwijzingen naar complexiteit zijn, maar ook verwijzingen naar het gebrek aan complexiteit. Voorbeelden van woorden die hierbij gebruikt worden zijn onder andere; simpel, oppervlakkig en gemakkelijk. Wanneer er echter sprake is van een negatieve houding tegenover de mogelijke complexiteit van een film, mag dit niet worden meegerekend bij deze variabele. Dit punt zal namelijk later terugkomen bij de populaire criteria.

10. Verwijzing naar originaliteit

Naast het maken van verwijzingen naar de complexiteit van een film kan volgens Van Venrooij en Schmutz (2010) ook onder andere verwezen worden naar originaliteit van een film. Ook die verwijzing duidt volgens hen op een beoordeling die geassocieerd kan worden met pure esthetiek. Bij deze variabele behoren alle verwijzingen naar de originaliteit van een film of onderdelen daarvan. Synoniemen voor de term originaliteit kunnen ook worden meegerekend, bijvoorbeeld; innoverend en onderscheidend. Daarnaast kan ook het gebrek aan originaliteit bij deze variabele gerekend worden.

11. Verwijzing naar (maatschappelijke) context

Van Venrooij en Schmutz (2010) hanteren in hun onderzoek ook de variabele 'context' als criterium, wat wordt geassocieerd met hoge kunst. Volgens hen kunnen critici de film in een bepaalde context plaatsen door middel van het verschaffen van bepaalde kennis die nodig is om de betreffende film te kunnen begrijpen en waarderen. Ook hiermee kan de criticus zich weer positioneren als expert (Van Venrooij, et al., 2010). Bij deze variabele wordt gekeken of de film in een bredere sociale, culturele of politieke context wordt geplaatst. Hierbij kan gedacht worden aan actuele gebeurtenissen, zoals de onrust in het Midden-Oosten of de aanslagen op het World Trade Center. Daarnaast kunnen er verwijzingen gemaakt worden naar universele maatschappelijke problemen zoals armoede, discriminatie, ongelijkheid voor vrouwen en homoseksuelen, enzovoorts.

12. Verwijzing naar nationale context

Sterk gerelateerd aan voorgaande variabele is er ook een aparte variabele die kijkt naar eventuele verwijzingen naar een nationale context bij het recenseren van films. Evenals bij voorgaande variabele kan de criticus hier fungeren als expert door middel van het verschaffen van bepaalde informatie die van pas kan komen bij het interpreteren van de film. Echter, wordt er bij deze variabele geen verwijzing gemaakt naar algemene maatschappelijke gebeurtenissen of problemen, maar juist naar specifieke nationale kenmerken. Met nationale kenmerken worden eigenschappen

bedoeld die typerend zijn voor het betreffende land waar de criticus vandaan komt. Ook kunnen er bij deze variabele verwijzingen gemaakt worden naar belangrijke gebeurtenissen of personen uit het land van de criticus. Een voorbeeld hiervan kan zijn is dat een Nederlandse criticus een verwijzing maakt naar de liberale houding van Nederland tegenover drugs, prostitutie en homoseksualiteit.

§ 3.3.2 Populair discours

1. Negatieve houding tegenover kunst

Van Venrooij en Schmutz (2010) zien deze variabele als een belangrijke indicator van het populair discours. Hierbij verzet de criticus zich duidelijk tegen eerder genoemde hoge kunst criteria zoals originaliteit en complexiteit. Bij deze variabele kan er onder meer gedacht worden aan een negatieve houding ten opzichte van de complexiteit of originaliteit van een film die de criticus in zijn of haar recensie benoemd. Hiernaast kan er ook sprake zijn van een negatieve houding tegen de mate van kunstzinnigheid van de film, dit valt ook onder deze variabele.

2. Verwijzing naar populaire cultuur

Deze variabele staat in tegenstelling tot de eerder genoemde variabele 'verwijzing naar hoge kunst' van de kunstkritische criteria. Bij de variabele 'verwijzing naar populaire cultuur' wordt er geen vergelijking gemaakt tussen de film en een hoge kunstvorm. Daarentegen wordt er juist een vergelijking gemaakt tussen de film en andere vormen van populair vermaak, of wordt er een verwijzing gemaakt naar andere soorten van vermaak. Voorbeelden hierbij zijn televisieprogramma's, de soundtrack van de film, eventuele computergames, enzovoorts.

3. Film als entertainment

Deze variabele gaat uit van het idee dat film beschouwd kan worden als een vorm van entertainment. Van Venrooij en Schmutz (2010) richten zich hierbij op de focus van de recensie op de mate waarin muziek de luisteraar uitnodigt om te participeren in de muzikale ervaring. In de context van dit onderzoek gaat om de film die de kijker uitnodigt deel te nemen aan de ervaring van film. Omschrijvingen van de film die gerecenseerd wordt, kunnen zijn: hypnotisch, onweerstaanbaar en aanstekelijk. Bielby et al. (2005) hebben gekeken naar populaire criteria in het televisiediscours. Zij hebben criteria opgesteld die het amuserende karakter van televisie aanduiden. Voorbeelden van criteria die gebruikt worden om de entertainmentwaarde van film aan te geven zijn; aangenaam, amuserend, vermakelijk en plezierig. Ook negatieve criteria kunnen onder deze variabele geschaard worden, zoals saai en flauw.

4. Verwijzing naar publiek

De derde variabele die duidt op het gebruik van een populair discours is de verwijzing naar publiek. Bij deze variabele wordt er gekeken of de criticus een verwijzing maakt naar het publiek van de film. Wanneer deze variabele voorkomt in een recensie wil dit zeggen dat de criticus een voorspelling maakt over het publiek van de film. Tevens gaat het bij deze variabele om het geven van een indicatie voor wie de film geschikt zou kunnen zijn.

5. Beoordeling van film als product

Naast een vorm van entertainment kan film ook gezien worden als een commercieel product. Bij de variabele 'negatieve houding tegenover entertainment', werd er onder meer gekeken naar de negatieve houding ten opzicht van films die tot stand zijn gekomen vanuit commercieel oogpunt. Bij deze variabele wordt er juist positief gesproken over commercieel succes van de film. In het vorige hoofdstuk is geconstateerd dat het massaproductieveld zich meer richt op de entertainmentwaarde en voornamelijk werkt vanuit economische motieven (Bourdieu, 1993). Bij het populaire filmdiscours wordt er dan ook met regelmaat gefocust op commerciële successen van film. Deze variabele komt voor in een recensie wanneer er hierin in positieve zin wordt gerefereerd naar; het succes van de film, de eerdere successen van de regisseur of acteurs, commercieel succes van film en het budget van de film.

6. Benoemen van persoonlijk leven van acteurs (gossip)

In tegenstelling tot het kunstkritisch discours, wordt er in het populaire discours meer de aandacht gevestigd op het amuserende en entertainmentgerichte karakter van film. Een voorbeeld hiervan is de focus van de criticus op de acteurs van de film en hun privéleven in plaats van op de acteerprestaties die zij hebben geleverd. Dit kan ook wel worden omschreven als roddel of gossip. Het gaat bij deze variabele dus niet om het beschrijven van de talenten van de betreffende acteurs maar om zaken die geen betrekking hebben op de film, namelijk hun persoonlijke leven. Roddel zorgt voor een zekere op amusementgerichte kijk, wat een kenmerk is van dit filmdiscours.

7. Emotie

Deze variabele komt voor in een recensie wanneer de criticus een verwijzing maakt naar een bepaalde emotie die de film teweeg kan brengen. Bielby et al. (2005) zien 'ontroering', of emotie, onder andere als populair esthetisch criterium. De variabele 'emotie' komt voor in een recensie wanneer de criticus gebruik maakt van termen en verwijzingen die duidelijk maken in hoeverre de film een emotie teweeg kan brengen. Hierbij zijn veel voorbeelden te bedenken, zoals: hartverwarmend, ontroerend en hartverscheurend.

8. *Spanning*

Ook 'spanning' wordt gezien als populair esthetisch criterium door Bielby et al. (2005). Deze variabele bekijkt of er een verwijzing wordt gemaakt naar de mate van spanning die zich in de film, of in een deel er van, voordoet. De variabele 'spanning' komt voor in wanneer er in een recensie verwijzingen worden gemaakt en termen worden gebruikt die zinspelen op de mate van spanning die voorkomt in de film. Hierbij kan gedacht worden aan woorden zoals: spannend, suspens en angstaanjagend.

9. *Humor*

Deze variabele geeft aan in hoeverre de film als humoristisch wordt beoordeeld. Bielby et al. (2005) noemen dit de '*funniness*'. Hierbij horen termen en verwijzingen die aangeven in hoeverre een film grappig. Voorbeelden hiervan zijn onder meer: lachwekkend, hilarisch, geestig en grappig.

§ 3.4 **Betrouwbaarheid**

De recensies zijn geanalyseerd door één codeur, wat hoofdzakelijk bij de codeur thuis gebeurd is. Alle recensies zijn digitaal bewaard. De uiteindelijke verzamelde gegevens die naar voren zijn gekomen in de inhoudsanalyse zijn verwerkt in het programma SPSS. Met behulp van dit programma kan er uiteindelijk relatief gemakkelijk vergelijkingen worden gemaakt tussen de verzamelde data. Bij het uitvoeren van een inhoudsanalyse speelt betrouwbaarheid een belangrijke rol, met name het interpreteren van teksten en het vertalen van deze interpretatie naar variabelen is erg belangrijk en moet nauwkeurig worden uitgevoerd. Wanneer de interpretatie en de vertaling niet juist zijn, ontstaan er problemen voor de validiteit van het onderzoek. Voor een zo groot mogelijke betrouwbaarheid worden de grenzen van de categorieën in het codeerschema, in de volgende paragraaf, duidelijk aangegeven. Dit gaat aan de hand van de concepten die in voorgaande paragrafen geoperationaliseerd zijn. Ondanks dat de analyse door één codeur uitgevoerd is, betekent dit dat er een eenduidig referentiekader voor de interpretatie van de teksten ter beschikking moest zijn, dit gaat aan de hand van het codeerschema (zie volgende paragraaf) en het codeerformulier die te vinden is in bijlage I.

Voor aanvang van het analyseren van alle recensies is er een klein aantal van deze recensies door een tweede codeur gecodeerd. Dit is gedaan als controle op de hierboven samengestelde variabelen en wordt ook wel de intercodeurbetrouwbaarheid genoemd. Om deze betrouwbaarheid te kunnen bepalen is gebruik gemaakt van de maat Kappa. Deze maat houdt rekening met de kans

waarin de overeenstemming in resultaten van twee verschillende codeurs gebaseerd kan zijn op toeval. Wanneer Kappa een waarde van 1 heeft, wil dit zeggen dat het geteste meetinstrument geheel betrouwbaar is. Indien de waarde van Kappa tussen 0,81 en 1 ligt, kan gesproken worden van een bijna perfecte overeenstemming tussen beide codeurs. Bij een waarde tussen 0,61 en 0,80 voldoende tot goed, tussen 0,41 en 0,60 redelijk en bij een waarde van 0,40 of minder kan gesproken worden over een geringe tot matige overeenstemming, wat voornamelijk wil zeggen dat het meetinstrument niet betrouwbaar is.

De betrouwbaarheidscontrole is door de tweede codeur gehouden over 20 recensies, wat neerkomt op bijna 10% van het totale aantal filmrecensies die geanalyseerd dienen te worden. Per variabele zijn uiteindelijk de resultaten van codeur 1 en codeur 2 naast elkaar gelegd waarover vervolgens ook de maat Kappa is berekend. In tabel 1 van bijlage II is per variabele de Kappa waarde weergegeven. Uit deze tabel is op te maken dat bij acht van het totaal aantal criteria sprake is van volledige overeenstemming tussen beide codeurs. Bij 10 variabelen is er sprake van een bijna perfecte overeenstemming. De overige drie criteria zijn voldoende tot goed overeenstemmend met elkaar. Hierbij heeft het criterium 'film als entertainment' de minst hoge Kappa waarde, namelijk 0,741. Deze drie laatste criteria, en met name het criterium 'film als entertainment', zijn daarom nog een keer bekeken en waar nodig is de omschrijving van het betreffende criterium aangepast.

§ 3.5 Codeerschema

Deze paragraaf geeft een compleet overzicht van alle variabelen die tijdens de inhoudsanalyse aan bod zijn gekomen. Het gaat hier om de algemene variabelen, de variabelen met betrekking tot het kunstkritisch discours en de variabelen die de criteria van het populaire discours weergeven. Hieronder worden het nummer van de variabele weergegeven, de naam van de variabele, de waarnemingsvraag en eventuele mogelijke indicatoren van de variabelen.

A. Algemene variabelen

A1: Referentienummer

Wat is het unieke nummer van de recensie?

A2: Medium

In welk medium staat de recensie?

A3: Soort

Betreft het een professionele of amateurrecensie?

A4: Omvang

Uit hoeveel woorden bestaat de recensie?

A5: Datum

Wanneer is de recensie gepubliceerd?

A6: Herkomst

Wat is het land van herkomst van de recensie?

A7: Film

Wat is de titel van de film die gerecenseerd wordt?

B. Variabelen kunstkritisch discours

B1: Gebruik hoge kunst termen

Wordt er in de recensie gebruik gemaakt van hoge kunst termen?

Indicatoren: kunst, artistiek, briljant, geniaal, inspirerend, intelligent, meesterlijk (en varianten hierop).

B2: Verwijzing naar hoge kunst

Wordt er in de recensie een verwijzing of vergelijking gemaakt naar hoge kunst?

Indicatoren: het benoemen van kunstenaars, kunststromingen, kunstvormen (beeldende kunst, fotografie, theater, opera) en hiermee verwijzen of een vergelijking maken met de film.

B3: Benoemen van regisseur

Wordt de regisseur van de film bij naam genoemd?

Indicator: de naam van de regisseur.

B4: Vergelijking regisseurs

Wordt er een vergelijking gemaakt met andere regisseurs?

Indicator: regisseurs worden benoemd en vergeleken.

B5: Vergelijking films

Wordt er een vergelijking gemaakt met andere films?

Indicator: titels van films worden benoemd en vergeleken ('in tegenstelling tot.., in vergelijking met.., net zoals..').

B6: Interpretatie van film

Wordt de film door de criticus geïnterpreteerd?

Indicatoren: 'het is duidelijk dat..', 'hiermee wordt bedoeld..'.

B7: Positief en negatief commentaar

Maakt de criticus gebruik van zowel positief als negatief commentaar op de film?

B8: Negatieve houding tegenover entertainment

Laat de criticus zich in de recensie negatief uit over de commerciële en/of entertainmentwaarde van de film?

Indicatoren: negatieve uitspraken tegenover entertainment, Hollywood films en commercie.

B9: Verwijzing naar complexiteit

Wordt er in de recensie een verwijzing gemaakt naar de complexiteit van de film?

Indicatoren: verwijzingen naar de complexiteit (bijvoorbeeld 'diepgaand') of naar het gebrek aan complexiteit ('simpel', 'oppervlakkig').

B10: Verwijzing naar originaliteit

Wordt er in de recensie een verwijzing gemaakt naar de originaliteit van de film?

Indicatoren: verwijzingen naar originaliteit (bijvoorbeeld: 'innoverend', 'onderscheidend') of naar het gebrek aan originaliteit.

B11: Verwijzing naar (maatschappelijke) context

Wordt de film in een bepaalde (maatschappelijke) context geplaatst?

Indicatoren: verwijzingen naar actuele gebeurtenissen (oorlogen, natuurrampen) of naar universele maatschappelijk problemen (armoede, discriminatie).

B12: Verwijzing naar nationale context

Wordt de film in een bepaalde nationale context geplaatst?

Indicatoren: specifieke kenmerken van de landen Nederland, Frankrijk of de Verenigde Staten, of verwijzingen naar belangrijke personen of gebeurtenissen uit dit land.

C. Variabelen populair discours

C1: Negatieve houding tegenover kunst

Heeft de criticus een negatieve houding tegenover kunst?

Indicatoren: negatieve verwijzingen naar kunst, de complexiteit of originaliteit van de film.

C2: Verwijzing naar populaire cultuur

Wordt er een vergelijking gemaakt met of een verwijzing gemaakt naar andere vormen van populair vermaak?

Indicatoren: televisieprogramma's, soundtrack van de film, computergames.

C3: Film als entertainment

Wordt de film beschouwd als een vorm van entertainment?

Indicatoren: hypnotisch, onweerstaanbaar, aanstekelijk, aangenaam, amuseren, vermakelijk, plezierig, saai, flauw.

C4: Verwijzing naar publiek

Wordt er in recensie een verwijzing gemaakt naar het publiek van de film?

Indicatoren: 'geschikt voor...', 'jong en oud'.

C5: Beoordeling van film als product

Wordt de film beoordeeld als product?

Indicatoren: referenties naar succes van film, eerdere successen van regisseur of acteurs, commercieel succes van de film, het budget van de film.

C6: Gossip

Wordt er in de recensie aandacht geschonken aan het persoonlijk leven van de acteurs in de film?

C7: Emotie

Wordt er in de recensie een verwijzing gemaakt naar een bepaalde emotie die de film teweeg brengt?

Indicatoren: ontroerend, hartverwarmend, hartverscheurend.

C8: Spanning

Wordt er in de recensie een verwijzing gemaakt naar de mate van spanning die zich in de film, of een deel ervan, voordoet?

Indicatoren: spannend, suspens, angstaanjagend.

C9: Humor

Wordt er in de recensie een verwijzing gemaakt naar de mate waarin de film humoristisch is?

Indicatoren: lachwekkend, hilarisch, geestig, grappig.

4

Resultaten

Nu de kwantitatieve inhoudsanalyse zoals beschreven in voorgaand hoofdstuk uitgevoerd is, zullen de resultaten die hieruit zijn voortgekomen in dit hoofdstuk worden gepresenteerd. De resultaten geven antwoord op de vraag hoe populaire en kunstkritische filmdiscoursen naar voren komen in filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten met betrekking tot populaire films. Om antwoord te kunnen geven op deze vraag is er gekeken in welke mate professionele en amateurcritici gebruik maken van zowel hoge kunst criteria als van populaire criteria. Naast de vergelijking tussen de verschillende filmdiscoursen zal er ook nog gekeken worden naar eventuele verschillen tussen de filmdiscoursen van de critici afkomstig uit de drie verschillende landen. Deze vergelijking wordt gemaakt om te kijken of er verschillen of overeenkomsten bestaan tussen het werk van professionele en amateurcritici uit de drie verschillende landen.

In het eerste hoofdstuk zijn zowel de hoofdvraag en de deelvragen van dit onderzoek geïntroduceerd. De resultaten zullen hier per deelvraag besproken worden, dit zal onder andere gebeuren met behulp van enkele tabellen en grafieken die de resultaten inzichtelijk maken. In het volgende hoofdstuk kunnen aan de hand van de hier besproken uitkomsten conclusies getrokken worden. In totaal zijn er 204 filmrecensies geanalyseerd, welke allen geselecteerd zijn zoals besproken is in hoofdstuk 3.

§ 4.1 Kunstkritische criteria

De eerste deelvraag heeft betrekking op de kunstkritische criteria die in alle onderzochte recensies voor zijn gekomen en is als volgt geformuleerd:

- 1. In welke mate komen kunstkritische criteria voor in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse (professionele en amateur-)filmcritici?*

Naar aanleiding van deze deelvraag wordt er zodoende in deze paragraaf gekeken naar kunstkritische criteria die in alle 204 filmrecensies voor zijn gekomen. Dit houdt in dat alle kunstkritische criteria die in deze recensies, van zowel professionele als amateurcritici, aanwezig waren geteld zijn. In hoofdstuk 3 zijn de twaalf kunstkritische criteria gepresenteerd en toegelicht. Tijdens de inhoudsanalyse is vervolgens per recensie gekeken of deze criteria in de betreffende recensie voorkwamen of niet. In de volgende twee tabellen worden alle kunstkritische criteria nog een keer benoemd en daarbij worden de aantallen en percentages vermeld van hoe vaak zij in alle recensies voor kwamen.

Tabel 1: Gebruik kunstkritische criteria

(N= 204)	Ja		Nee	
	N	%	N	%
Wordt er gebruik gemaakt van hoge kunst termen?	83	40.7	121	59.3
Wordt er een verwijzing gemaakt naar hoge kunst?	33	16.2	171	83.8
Wordt de regisseur van de film bij naam genoemd?	154	75.5	50	24.5
Wordt er een vergelijking gemaakt met andere regisseurs?	33	16.2	171	83.8
Wordt er een vergelijking gemaakt met andere films?	134	65.7	70	34.3
Wordt de film door de criticus geïnterpreteerd?	95	46.6	109	53.4

In tabel 1 zijn de eerste zes kunstkritische criteria te vinden, namelijk: ‘gebruik hoge kunst termen’, ‘verwijzing naar hoge kunst’, ‘benoemen van regisseur’, ‘vergelijking regisseurs’, ‘vergelijking films’ en ‘interpretatie van film’. Per criterium is vermeld hoe vaak deze voor is gekomen bij alle geanalyseerde recensies. Daarnaast is te zien hoe vaak er geen gebruik gemaakt werd van het betreffende criterium, wat eigenlijk een logische consequentie is uit het aantal dat wel voor is gekomen.

Bij het bekijken van tabel 1 zijn er twee kunstkritische criteria die opvallend vaker voor kwamen in de recensies dan de overige vier criteria, namelijk: ‘benoemen van regisseur’ en ‘vergelijking films’. Het criterium ‘benoemen van regisseur’ wordt van deze kunstkritische criteria het meest frequent gebruikt door zowel professionele als amateurcritici, namelijk bij 75,5% van alle geanalyseerde recensies. Dit wil zeggen dat in ruim driekwart van alle recensies, namelijk in 154, de naam van de regisseur van de betreffende film die gerecenseerd werd, is benoemd door de criticus. Dit vaak toegepaste criterium wordt gevolgd door het criterium ‘vergelijking films’. Bij 65,7% van alle recensies hebben de critici de film die zij aan het recenseren waren vergeleken met één of meerdere andere films. Dit kunnen vergelijkingen zijn met allerlei soorten films, zoals films van andere

regisseurs, van dezelfde regisseur, films die behoren tot een bepaalde filmreeks (zoals *Harry Potter*), enzovoorts. Een voorbeeld van een vergelijking met een andere film die een criticus gemaakt heeft is te vinden in de recensie van de film *Avatar* in de Amerikaanse krant *The New York Times*: ‘*As Jake himself glides through the bright cavernous space, you know you’re not in Kansas anymore, as someone soon quips (a nod to “The Wizard of Oz,” Mr. Cameron’s favorite film). You also know you’re not in the gloom of “The Matrix”.*’ (Dargis, 18 december 2009). Hierin wordt er een verwijzing gemaakt naar de film *The Wizard of Oz* en een vergelijking gemaakt tussen de films *Avatar* en *The Matrix*.

De overige vier kunstkritische criteria in tabel 1, zijn beduidend minder vaak toegepast in de recensies. Alhoewel de criteria ‘gebruik hoge kunst termen’ en ‘interpretatie van film’ in respectievelijk 40,7% en 46,6% van alle recensies toch nog zijn toegepast. De criteria ‘verwijzing naar hoge kunst’ en ‘vergelijking regisseurs’ zijn beiden met hetzelfde aantal keren het minst frequent door de professionele en amateurcritici gebruikt. Beiden zijn in 33 van de 204 recensies toegepast, wat wil zeggen dat in bijna 84% van de recensies deze twee criteria niet gebruikt zijn door de critici.

Tabel 2: Gebruik kunstkritische criteria

(N=204)	Ja		Nee	
	N	%	N	%
Maakt criticus gebruik van zowel positief als negatief commentaar?	113	55.4	91	44.6
Is de criticus negatief tegenover de commerciële en/of entertainmentwaarde van de film?	59	28.9	145	71.1
Wordt er een verwijzing gemaakt naar de complexiteit van de film?	74	36.3	130	63.7
Wordt er een verwijzing gemaakt naar de originaliteit van de film?	79	38.7	125	61.3
Wordt de film in een maatschappelijke context geplaatst?	22	10.8	182	89.2
Wordt de film in een nationale context geplaatst?	6	2.9	198	97.1

In bovenstaande tabel 2 zijn de overige zes kunstkritische criteria weergegeven, namelijk: ‘positief en negatief commentaar’, ‘negatieve houding tegenover entertainment’, ‘verwijzing naar complexiteit’, ‘verwijzing naar originaliteit’, ‘verwijzing naar maatschappelijke context’ en ‘verwijzing naar nationale context’. Net zoals bij tabel 1 geldt hier dat bij elk criterium is vermeld hoe vaak deze wel en niet is voorgekomen tijdens het uitvoeren van de inhoudsanalyse.

In tegenstelling tot de eerste helft van de kunstkritische criteria, zijn deze criteria minder vaak gebruikt in de recensies. Wat direct valt op te maken uit tabel 2 is dat alleen het criterium ‘positief en negatief commentaar’ vaker wel dan niet gebruikt is door de critici. Namelijk in meer dan

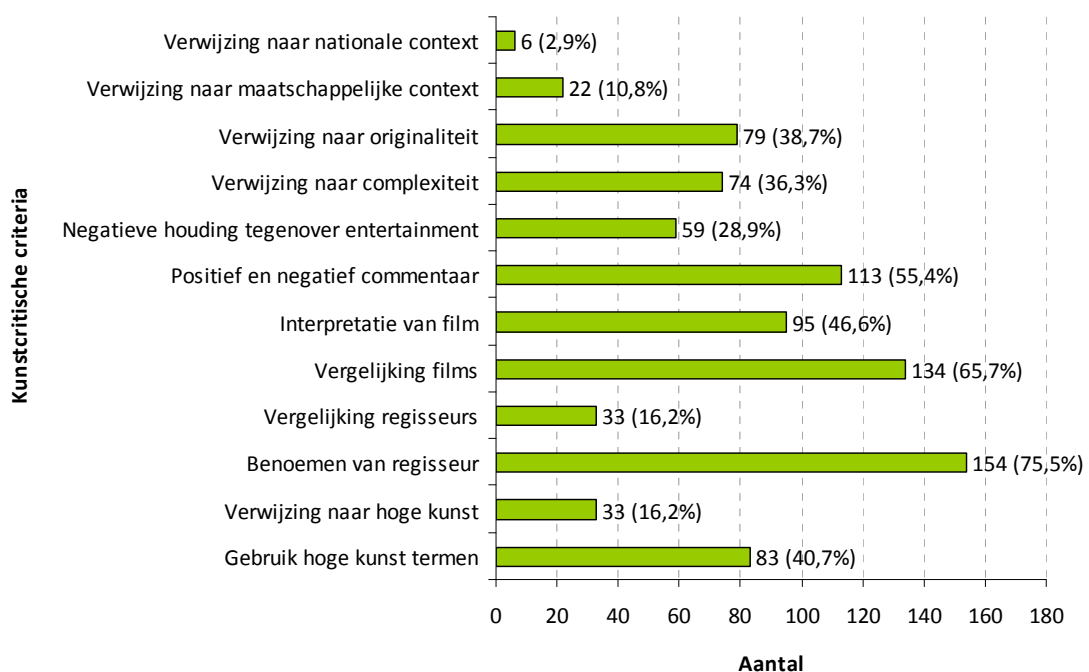
de helft van alle recensies, met 55,4%, heeft de criticus zowel positief als negatief commentaar gebruikt bij het recenseren van de film. Een kort voorbeeld van dit gebruikte criterium is gevonden in de Nederlandse krant *NRC Handelsblad* over de film *The Curious Case of Benjamin Button*: 'Het ene prachtige plaatje volgt op het andere in *The Curious Case of Benjamin Button*, maar daar blijft het dan ook bij: een plaatjesboek' (De Bruin, 29 januari 2009). Hierin geeft de criticus aan dat de film mooie beelden bevat, wat positief commentaar is, maar dat de film vervolgens niets meer dan dat te bieden heeft, wat gezien kan worden als negatief commentaar. Dit voorbeeld geeft in feite ook gelijk het criterium 'verwijzing naar complexiteit' weer. Doordat de criticus stelt dat de film prachtige plaatjes toont maar niet meer dan dat, insinueert hij daarmee tegelijkertijd dat de film weinig diepgang heeft, wat vervolgens op een gebrek aan complexiteit duidt. Dit criterium over de complexiteit van de film is in 74 recensies toegepast, wat gelijk staat aan 36.3% van alle onderzochte recensies. In ruim meer dan de helft van alle recensies, namelijk in 63.7%, is dit criterium zodoende niet gebruikt. Het criterium 'verwijzing naar originaliteit' is slechts vijf keer vaker toegepast, namelijk in 79 recensies. Dit criterium was vaak letterlijk terug te vinden in de recensies, zoals in een recensie over *Inception* waarin een amateurcritici op de website van *Imdb* schrijft: 'It is a nearly perfect and highly original film [...]' (Burke, 13 juli 2010).

Verder valt uit tabel 2 op te maken dat in 59 van de in totaal 204 recensies de criticus zich op een negatieve manier uitlaat over entertainment. Dit wil zeggen dat er in 28,9% van alle recensies de criticus zich negatief heeft uitgelaten over de commerciële of entertainmentwaarde van de betreffende film. Daarnaast is in tabel 2 te zien dat de laatste twee criteria, namelijk 'verwijzing naar maatschappelijk context' en 'verwijzing naar nationale context', ook het minst gebruikt zijn. Respectievelijk zijn deze in 10,8% en 2,9% van alle geanalyseerde recensies toegepast door zowel professionele als amateurcritici. Door deze critici wordt zodoende weinig gebruik gemaakt van verwijzingen naar actuele gebeurtenissen, maatschappelijke problemen of naar specifieke kenmerken of personen uit het land van herkomst. Slechts in zes recensies werd er door critici een verwijzing gemaakt naar zijn of haar nationale context zoals deze Amerikaanse criticus deed in de *New York Times* in een recensie over de film *The Dark Knight*: 'From certain angles, the city the Joker threatens looks like New York, but it would be reductive to read the film too directly through the prism of 9/11 and its aftermath' (Dargis, 18 juli 2008).

Het totaal aantal kunstkritische criteria die zowel door de professionele als door de amateurcritici zijn toegepast bij het recenseren van de geselecteerde populaire films zijn hier boven gepresenteerd en besproken. In tabellen 1 en 2 is weergegeven hoe vaak, of juist niet, een bepaald criterium is gebruikt in het totale aantal geanalyseerde filmrecensies. In onderstaande grafiek 1 zijn nogmaals alle kunstkritische criteria weergegeven. In deze grafiek zijn dit keer alle criteria tezamen afgebeeld evenals alle absolute aantallen en percentages die bij de betreffende criteria horen. Met

behulp van deze grafiek worden bovenstaande tabellen inzichtelijker gemaakt en wordt er een nog duidelijker beeld geschetst over het totale aantal kunstkritische criteria die zijn gebruikt door zowel professionele als amateurcritici in de onderzochte filmrecensies. Daarnaast maakt de grafiek het mogelijk om vanuit één oogopslag alle kunstkritische criteria te bekijken wat het makkelijk maakt om de resultaten hierover te vergelijken en samen te vatten. In grafiek 3 van paragraaf 4.2 zijn overigens alle kunstkritische en populaire criteria weergegeven met daarin de frequentie van het gebruik van professionele en amateurcritici tezamen.

Grafiek 1: Totaal aantal toegepaste kunstkritische criteria door professionele en amateurcritici

Zoals te zien in grafiek 1 is 'benoeming van regisseur' het meest gebruikte criterium door zowel professionele als amateurcritici. Daarnaast maken beide soorten critici veelvuldig gebruik van de criteria 'vergelijking films' en 'positief en negatief commentaar'. Deze drie meest toegepaste criteria zijn tevens ook de enige drie kunstkritische criteria die allen in meer dan de helft van alle geanalyseerde recensies toegepast zijn. Het is interessant om te kunnen vaststellen dat deze drie criteria afgeleid zijn van enkele kritische concepten die Baumann (2001) heeft opgesteld als indicatoren voor het voeren van een kunstkritisch discours, zoals besproken in hoofdstuk 2. Het idee van Baumann hierbij is dat des te meer deze concepten aanwezig zijn in het filmdiscours, des te meer het filmdiscours voldoet aan esthetisch (hoge) cultuurcriteria. De resultaten die in dit onderzoek naar voren zijn gekomen kunnen zodoende gezien worden als een verlenging op Baumann's

gedachtegang. Immers, niet alleen professionele critici hebben gebruik gemaakt van deze kunstkritische criteria, ook amateurcritici blijken deze criteria toe te passen tijdens het recenseren van populaire films. Dit toont onder meer aan dat deze drie veelvuldig gebruikte kunstkritische criteria niet alleen zijn voorbehouden aan professionele critici. Later zal er dieper op het verschil tussen professionele en amateurcritici worden ingegaan, maar eerst zullen de populaire criteria worden besproken.

§ 4.2 Populaire criteria

Voorgaande paragraaf en de bij behorende deelvraag hadden betrekking op de kunstkritische criteria, een logisch vervolg hierop is om in deze paragraaf te kijken naar de populaire criteria die in alle onderzochte recensies zijn toegepast door de critici. Deze paragraaf heeft dan ook betrekking op de tweede deelvraag die als volgt luidt:

2. In welke mate komen populaire criteria voor in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse (professionele en amateur-)filmcritici?

De deelvraag vormt de aanzet om in deze paragraaf de populaire criteria te bekijken die in alle 204 filmrecensies door zowel professionele als door amateurcritici zijn toegepast. De negen populaire criteria zijn, evenals de kunstkritische, reeds geïntroduceerd in hoofdstuk 3. Vervolgens zijn ook deze criteria tijdens de inhoudsanalyse geteld, waarbij er per recensie gekeken is of deze criteria zijn toegepast of niet. In de volgende twee tabellen zijn alle populaire criteria weergegeven alsook de bij behorende aantallen en percentages.

Tabel 3: Gebruik populaire criteria

(N=204)	Ja		Nee	
	N	%	N	%
Heeft de criticus een negatieve houding tegenover kunst?	8	3.9	196	96.1
Wordt er een vergelijking of verwijzing gemaakt naar andere vormen van populair vermaak?	80	39.2	124	60.8
Wordt de film beschouwd als een vorm van entertainment?	95	46.6	109	53.4
Wordt er een verwijzing gemaakt naar het publiek van de film?	19	9.3	185	90.7
Wordt de film beoordeeld als product?	54	26.5	150	73.5

De eerste vijf populaire criteria die in tabel 3 worden weergegeven zijn: ‘negatieve houding tegenover kunst’, ‘verwijzing naar populaire cultuur’, ‘film als entertainment’, ‘verwijzing naar publiek’ en ‘beoordeling van films als product’. Wat onder meer valt op te maken uit tabel 3, is dat alle vijf criteria vaker niet dan wel toegepast zijn door de critici. Dit wil zeggen dat geen enkel populair criterium in meer dan de helft, dus in meer dan 50%, van alle recensies voor zijn gekomen. Het meest gehanteerde populaire criterium door zowel professionele als amateurcritici is ‘film als entertainment’, welke in 95 recensies en daarmee in 46,6% van alle geanalyseerde recensies is toegepast. Zoals eerder beschreven in hoofdstuk 3 gaat dit criterium uit van het idee dat film beschouwd kan worden als een vorm van entertainment. Het criterium ‘film als entertainment’ is toegepast wanneer de criticus het amuserende karakter van de film omschrijft of wanneer de film wordt omschreven als een ervaring. Ook het gebrek hieraan kan worden meegerekend, bijvoorbeeld wanneer een film als saai of flauw beoordeeld wordt. Een voorbeeld hiervan is terug te vinden in de recensie van de film *Sex & the City 2* verschenen in de Franse krant *Le Figaro*. Hierin wordt de film omschreven als ‘[p]as déplaisant, mais un rien bourratif’ (Delcroix, 1 juni 2010), wat vrij vertaald wil zeggen dat de criticus de film omschrijft als ‘niet onplezierig, maar nogal saai’.

Dit meest gebruikte populaire criterium wordt gevolgd door het criterium ‘verwijzing naar populaire cultuur’, wat in 39,2% van alle recensies door professionele en amateurcritici is gehanteerd. Dit wil zeggen dat er in 80 van de in totaal 204 recensies een vergelijking is gemaakt tussen de film en een bepaalde vorm of soort van populair vermaak. Vervolgens wordt er in 26,5% van alle recensies de film beoordeeld als product. Hierbij werd er door de critici voornamelijk op positieve wijze gesproken over het succes van de film of over eerdere successen van de regisseur van de betreffende film.

Van de criteria uit tabel 3 werden de criteria ‘verwijzing naar publiek’ en ‘negatieve houding tegenover kunst’ het minst vaak gebruikt in de geanalyseerde recensies. Respectievelijk kwamen deze criteria slechts in 9,3% en in 3,9% van alle recensies voor. Dit wil onder meer zeggen dat het criterium ‘negatieve houding tegenover kunst’ in acht van het totale aantal onderzochte recensies is gebruikt door een professionele of amateurcriticus. En in 19 recensies van het totale aantal heeft de criticus een verwijzing gemaakt naar het publiek van de film of een indicatie gegeven voor wie de film geschikt zou kunnen zijn. Deze zin uit een recensie over de film *The Twilight Saga: Eclipse* uit de Nederlandse *Volkscrant* is hier een voorbeeld van: ‘Ook met een massagevecht waarbij de ledematen in het rond vliegen, blijft Eclipse voer voor meisjesharten’ (Kleijer, 1 juli 2010).

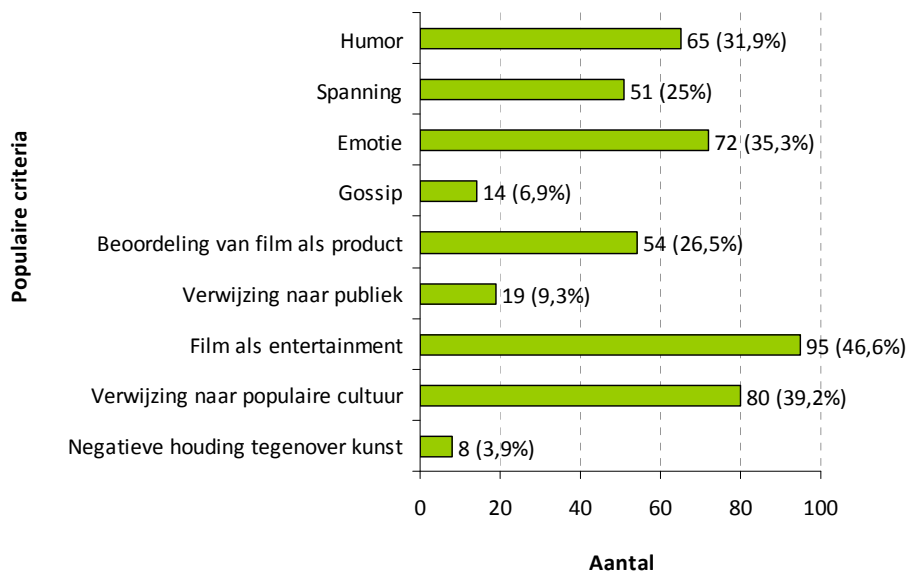
Tabel 4: Gebruik populaire criteria

(N=204)	Ja		Nee	
	N	%	N	%
Gaat er aandacht uit naar leven van acteurs?	14	6.9	190	93.1
Wordt er een verwijzing gemaakt naar een emotie die de film teweeg brengt?	72	35.3	132	64.7
Wordt er een verwijzing gemaakt naar de mate van spanning in de film?	51	25	153	75
Wordt er een verwijzing gemaakt naar de mate waarin de film humoristisch is?	65	31.9	139	68.1

De overige vier populaire criteria zijn terug te vinden in bovenstaande tabel 4. Zij representeren de criteria: ‘gossip’, ‘emotie’, ‘spanning’ en ‘humor’. Net zoals de eerste vijf populaire criteria zijn ook deze vaker niet dan wel toegepast door de professionele en amateurcritici. Het meest gehanteerde criterium vanuit deze tabel is ‘emotie’, die in 72 recensies is terug te vinden, wat gelijk staat aan 35,3% van alle recensies. Dit criterium werd toegepast wanneer een criticus een verwijzing maakte naar een emotie die de film teweeg brengt. Onder andere in *The LA Times* was dit criterium verwerkt, bijvoorbeeld door middel van wat de criticus hier zegt over de animatiefilm *Up*: ‘*As if all this wasn't enough, "Up" also generates genuine emotion and it does so by dealing unapologetically with one of Hollywood's last and most persistent taboos, old people*’ (Turan, 29 mei 2009). Hierbij legt de criticus uit dat de film een echte emotie weet te genereren.

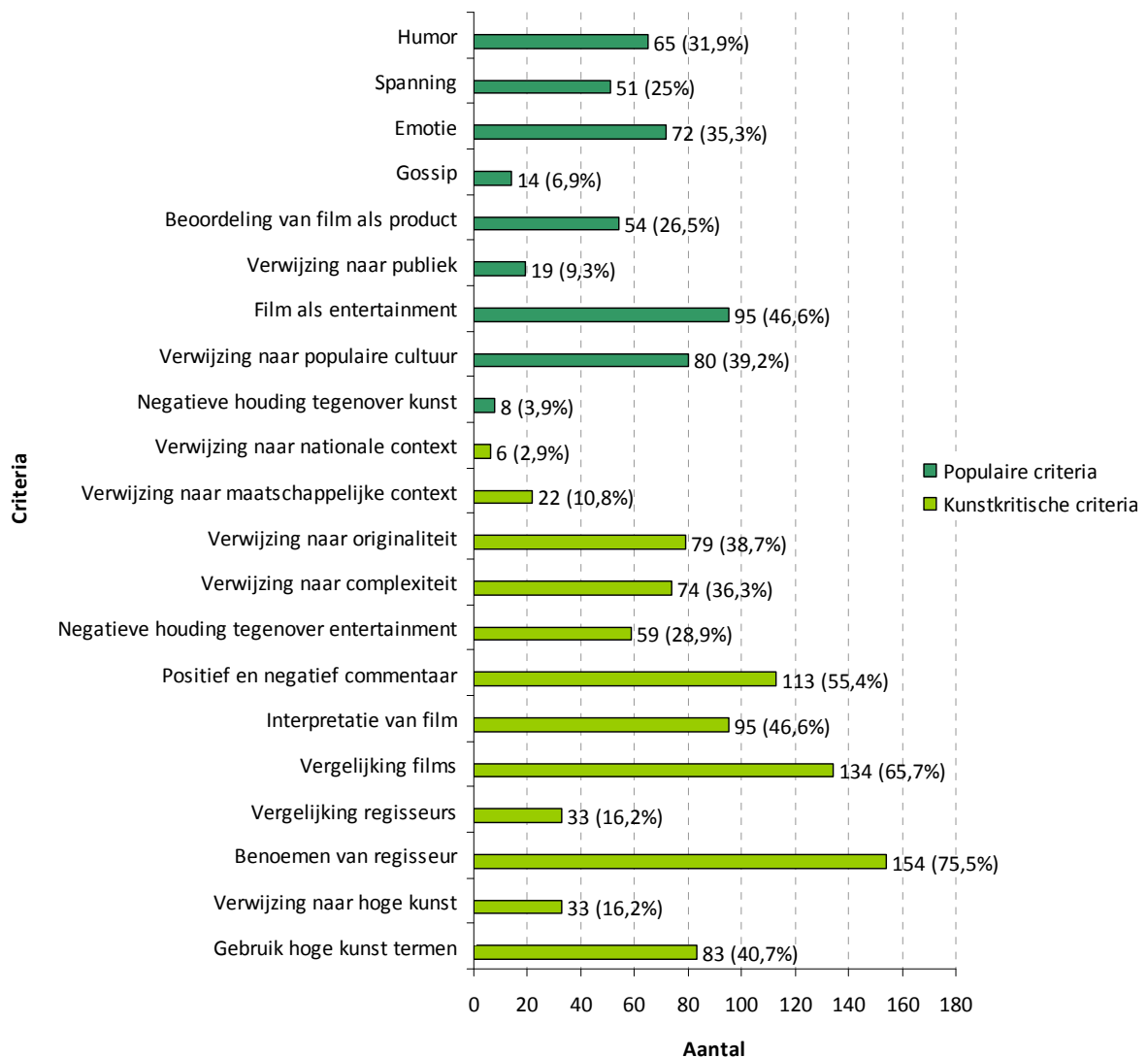
Het criterium ‘emotie’ wordt qua aantal gevolgd door het criterium ‘humor’. In totaal is er in 31,9% van alle filmrecensies door zowel professionele als amateurcritici gesproken over de mate waarin de film humoristisch is. Vervolgens is er in precies een kwart van alle geanalyseerde recensies een verwijzing gemaakt naar de mate van spanning in de betreffende film, dit zijn 51 van de 204 recensies. Deze criteria kunnen overigens ook toegepast zijn wanneer er gesproken werd over een gebrek aan bijvoorbeeld humor of spanning. Een voorbeeld hiervan is te vinden op de Franse website *www.allocine.fr* waar een amateurcriticus het volgende schrijft over de film *Prince of Persia*: ‘*[...] le suspense n'est pas des plus prenant, étant donné qu'on sait pertinemment que le héros va réussir sa quête "finger in the nose"*’ (Gonnard, 17 januari 2011). Hiermee stelt de criticus dat de spanning in de film niet al te boeiend is omdat men weet dat de held toch wel zonder al te veel moeite zal slagen in zijn missie. Uiteindelijk wordt van deze vier criteria uit tabel 4, het criterium ‘gossip’ het minst toegepast door de critici. In veertien van de 204 recensies, wat 6,9% van het totaal aantal recensies omvat, hebben de critici aandacht uit laten gaan naar het persoonlijke leven van de acteurs.

Grafiek 2: Totaal aantal toegepaste populaire criteria door professionele en amateurcritici

Evenals in voorgaande paragraaf wordt ook deze paragraaf afgesloten met een grafiek die alle hierboven genoemde populaire criteria nog een keer gezamenlijk weergeeft. Deze gegevens zijn te vinden in de hier boven afgebeelde grafiek 2. Zoals uit beide bovenstaande tabellen al eerder geconcludeerd is, zijn alle populaire criteria niet zo vaak toegepast in alle filmrecensies. Geen enkel criterium is immers in meer dan de helft van alle recensies toegepast door de critici. Het criterium dat hier het dichtst bij in de buurt komt van alle populaire criteria is het criterium ‘film als entertainment’, die in 46,6% van alle recensies is toegepast door zowel professionele als amateurcritici. Zodoende kan er gesteld worden dat de mate waarin populaire criteria vertegenwoordigd zijn in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse filmcritici, zowel professioneel als amateur, niet heel groot is. Dit zou er op kunnen wijzen dat Nederlandse, Franse en Amerikaanse professionele en amateurcritici meer gebruik maken van een kunstkritisch discours dan van een populair discours bij het bespreken van populaire films. In onderstaande grafiek 3 zijn nogmaals alle criteria weergegeven en het gebruik ervan door beide soorten critici tezamen.

Grafiek 3: Gebruik kunstkritische en populaire criteria door professionele en amateurcritici samen

§ 4.3 Verschillen tussen professionele- en amateurcritici

De frequenties van de kunstkritische en populaire criteria zijn in de eerste twee paragrafen besproken. Per criteria is geteld hoe vaak deze door de professionele en amateurcritici tezamen zijn gebruikt. Deze paragraaf gaat een stap verder en kijkt naar de verschillen tussen het gebruik van de kunstkritische en populaire criteria door professionele en amateurcritici. Beide soorten critici worden hierbij zodoende met elkaar vergeleken. Deze paragraaf staat hiermee in relatie tot de derde deelvraag van dit onderzoek, namelijk:

3. Welke verschillen zijn er tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?

Eerst wordt er kort naar het verschil in lengte (in woorden) van de recensies geschreven door professionele en amateurcritici gekeken. In onderstaande tabel zijn drie categorieën met aantal woorden weergegeven. Per categorie is vervolgens afgebeeld hoeveel recensies er in de betreffende categorie horen met hun aantal woorden. In tabel 5 is duidelijk te zien dat de recensies van de professionele critici meer evenredig verdeeld zijn wat betreft de lengte van hun recensies in woorden dan die van de amateurcritici. Alhoewel er iets minder recensies door de professionele critici geschreven zijn die langer dan 800 woorden zijn, liggen de verschillende categorieën in lengtes bij hun redelijk gelijk. De recensies van de amateurcritici daarentegen hebben veelal een lengte van 500 woorden of minder, 83,3% van alle amateurcritici heeft namelijk een recensie met die lengte geschreven. Een groot verschil is te vinden bij de recensies van 800 woorden of langer. Ruim een kwart van alle professionele critici, namelijk 26,5%, heeft een recensie geschreven van langer dan 800 woorden. Dit staat in contrast met de 3% van alle amateurcritici die een recensie hebben geschreven met een dergelijke lengte.

Tabel 5: Lengte recensies van professionele en amateurcritici

N= 204	Professional		Amateur	
	N	%	N	%
<500 woorden	40	39,2%	85	83,3%
501-800 woorden	35	34,3%	14	13,7%
>800 woorden	27	26,5%	3	3%

In de volgende onderstaande tabel zijn opnieuw de frequenties te vinden van de kunstkritische criteria. Echter, in deze tabel is er een onderscheid gemaakt tussen de professionele en amateurcritici. Er wordt zodoende per soort criticus aangegeven hoe vaak het betreffende criterium door hen is gehanteerd. De gegevens in de tabel bestaan uit absolute getallen, wat wil zeggen dat dit de exacte aantallen zijn over hoe frequent de criteria toegepast zijn door de critici. Daarnaast wordt er in de tabel per criterium de mate van significantie van het gevonden verschil weergegeven. Omdat er een vergelijking gemaakt wordt, dient er met behulp van een Chi-kwadraat ('X²') test gekeken te worden of er sprake is van een statistisch verband tussen, in dit geval, de afkomst van de recensies (professionele of amateurcritici) en verschillen wat betreft gebruikte criteria. Door middel van het uitvoeren van deze Chi-kwadraat test kan er worden bepaald of de eventuele gevonden verschillen significant zijn of juist niet. Deze mate van significantie wordt in de laatste kolom van de tabel weergegeven, dit gaat door middel van het weergeven van de waarde van 'p' en aan de hand van

sterretjes die de mate van significantie grafisch uitdrukken. Wanneer 'p' 0,05 of kleiner is, dan is er sprake van een matig significantieniveau en zal er één ster afgebeeld worden. Als 'p' 0,01 of lager is, kan er gesproken worden van een redelijke significantie en worden er 2 sterretjes weergegeven.

Tenslotte, wanneer 'p' 0,001 of lager is, dan is er sprake van een sterk significant verschil waar drie sterretjes bij horen. Wanneer 'p' hoger is dan 0,05 is er sprake van een niet significant verschil wat wordt aangeduid met 'ns'. Als er geen sprake is van significantie wil dat zeggen dat de gevonden verschillen in dit onderzoek op toeval berust zouden kunnen zijn.

Tabel 6: Gebruik kunstkritische criteria door professionele en amateurcritici in aantallen

N= 885	Professional	Amateur	N	X ²
Gebruik hoge kunst termen	45	38	83	p= ns
Verwijzing naar hoge kunst	25	8	33	p= 0,001***
Benoemen van regisseur	94	60	154	p= 0,000***
Vergelijking regisseurs	27	6	33	p= 0,000***
Vergelijking films	74	60	134	p= 0,039*
Interpretatie van film	62	33	95	p= 0,000***
Positief en negatief commentaar	62	51	113	p= ns
Negatieve houding tegenover entertainment	39	20	59	p= 0,003**
Verwijzing naar complexiteit	33	41	74	p= ns
Verwijzing naar originaliteit	42	37	79	p= ns
Verwijzing naar maatschappelijke context	15	7	22	p= ns
Verwijzing naar nationale context	5	1	6	p= ns

Noot: *p <.05; **p<.01; ***p < .001; ns: niet significant (two-tailed chi-square tests)

Uit tabel 6, hierboven weergegeven, kan onder meer opgemaakt worden dat de professionele critici, op één criterium na, vaker kunstkritische criteria toepassen dan de amateurcritici. Alleen het criterium 'verwijzing naar complexiteit' is door de amateurcritici vaker gehanteerd terwijl alle overige kunstkritische criteria frequenter door de professionele critici gebruikt zijn. Dit wil echter niet zeggen dat er daarom ook sprake is van een significant verschil tussen professionele critici en amateurcritici met betrekking tot hun gebruik van kunstkritische criteria. Uit tabel 6 is namelijk ook af te leiden dat bij zes van de twaalf kunstkritische criteria de verschillen tussen professionele en amateurcritici niet significant ('ns') zijn. De significante verschillen zijn te vinden in het gebruik van de volgende zes criteria: 'verwijzing naar hoge kunst', 'benoemen van regisseur', 'vergelijking regisseurs', 'vergelijking films', 'interpretatie van film' en 'negatieve houding tegenover entertainment'. Bij dit laatste

genoemde criterium is er sprake van een redelijk significant verschil. Door de professionele critici is er 39 keer negatief geschreven over de commerciële of entertainmentwaarde van de betreffende film. Door de amateurcritici is dit 19 keer minder gedaan, door hen is er namelijk 20 keer een dergelijke verwijzing gemaakt. Eén van de voorbeelden van het criterium ‘negatieve houding tegenover entertainment’ die toegepast is, komt uit het *NRC Handelsblad*, heeft betrekking op de film *Prince of Persia* en luidt als volgt: *‘Naast prins Dastan, die geen zindering bij de geplastificeerde prinses Tamina (Gemma Arterton) wekt, toont sir Ben Kingsley dat hij het alleen voor het geld doet. Dan rest slechts het zielloze skelet van een Jerry Bruckheimer-spektakel in het woestijnzand’* (Van de Zwol, 19 mei 2010).

Een ander voorbeeld illustreert het gebruik van het criterium ‘verwijzing naar hoge kunst’ door een Franse amateurcriticus op de website *www.amazon.fr* over de film *Avatar*: *‘Si passer un moment dans un monde splendide (et dangereux) vous tente, si la poésie vous attire, [...], vous passerez un bon moment’* (Vachaud, 15 september 2010). Hierin maakt de criticus een verwijzing naar poëzie. Dit criterium is door amateurcritici echter slechts acht keer in totaal toegepast. De professionele critici hanteerden dit criterium vaker, namelijk 25 keer binnen alle geanalyseerde recensies. Ondanks dat het criterium ‘verwijzing naar hoge kunst’ in totaal niet frequent is toegepast, is er wel een sterk significant verschil tussen het gebruik van dit criterium door professionele critici en door amateurcritici. Hetzelfde geldt voor het criterium ‘vergelijking regisseurs’. Ook dit criterium is door de professionele en amateurcritici tezamen niet vaak gehanteerd. Wel is er een sterk significant verschil te vinden tussen het gebruik ervan door professionele critici en amateurcritici. Respectievelijk hebben zij 27 en 6 keer de regisseur van de betreffende film vergeleken met andere regisseurs.

Het benoemen van de regisseur is het criterium dat het meest van alle criteria, zowel van de kunstkritische als van de populaire, is gehanteerd door de critici. In de voorgaande paragraaf werd al duidelijk dat dit criterium in 154 van de in totaal 204 recensies is toegepast. In deze paragraaf is te zien dat er bij dit criterium een sterk significant verschil te vinden is met betrekking tot het gebruik ervan door professionele critici en door amateurcritici. Uit tabel 6 is af te lezen dat de professionele critici 94 keer de naam van de betreffende regisseur in hun recensie hebben genoemd. Daartegenover hebben amateurcritici dit slechts 60 keer gedaan. Een ander vaak toegepast criterium door alle critici is de vergelijking met andere films. Dit criterium is minder ongelijk verdeeld over de professionele en amateurcritici, er is namelijk 74 keer door de professionele en 60 keer door de amateurcritici een vergelijking gemaakt met andere films. Er moet hier dan ook gesproken worden over een matig significant verschil tussen het gebruik van dit criterium door professionele critici en door amateurcritici.

Een laatste significant verschil tussen het gebruik van kunstkritische criteria door professionele critici en door amateurcritici is te vinden bij het criterium 'interpretatie van de film'. In dit geval hanteerden de professionele critici dit criterium 62 keer binnen alle geanalyseerde data, waarbij de amateurcritici dit 33 keer toe hebben gepast. Een voorbeeld waarbij de criticus de film interpreteert en duidelijk probeert te maken wat de regisseur of schrijver van het script heeft willen overbrengen, is de volgende, gevonden in *The New York Times* over de film *Alice in Wonderland*: '[...] which could explain why the screenwriter Linda Woolverton, [...], has given Alice a back story, a dash of psychology and a battle royal if, alas, not a pool of her own tears in which to swim' (Dargis, 5 maart 2010).

Bij de overige zes kunstkritische criteria is er, volgens tabel 6, geen significant verschil tussen het gebruik van deze criteria door de professionele critici en door de amateurcritici. Het gaat hier om de volgende criteria: 'gebruik hoge kunst termen', 'positief en negatief commentaar', 'verwijzing naar complexiteit', 'verwijzing naar originaliteit', 'verwijzing naar maatschappelijk context' en 'verwijzing naar nationale context'. Dit wil uiteraard niet zeggen dat er bij deze criteria geen verschillen zijn gevonden tussen het gebruik door de professionele critici en het gebruik door de amateurcritici. Deze verschillen die in het onderzoek naar voren zijn gekomen kunnen echter niet als significant worden beschouwd, wat zou kunnen betekenen dat de gevonden verschillen in tabel 6 op toeval berust zijn. De kans dat de eerder besproken verschillen, die wel significant zijn, door toeval zijn ontstaan, is zodoende zeer klein.

Tabel 7: Gebruik populaire criteria door professionele en amateurcritici in aantallen

N= 458	Professional	Amateur	N	X ²
Negatieve houding tegenover kunst	5	3	8	p= ns
Verwijzing naar populaire cultuur	47	33	80	p= 0,045*
Film als entertainment	43	52	95	p= ns
Verwijzing naar publiek	6	13	19	p= ns
Beoordeling van film als product	35	19	54	p= 0,011*
Gossip	9	5	14	p= ns
Emotie	37	35	72	p= ns
Spanning	25	26	51	p= ns
Humor	30	35	65	p= ns

Noot: *p <.05; **p<.01; ***p < .001; ns: niet significant (two-tailed chi-square tests)

Net zoals bij de kunstkritische criteria is ook het gebruik van de populaire criteria door zowel de professionele critici als door de amateurcritici weergegeven. In bovenstaande tabel 7 zijn deze gegevens weergegeven. Wat direct opvalt is dat er bij slechts twee populaire criteria te spreken valt van een significant verschil tussen het gebruik van de betreffende criteria door de professionele critici en het gebruik ervan door de amateurcritici. Het betreft hierbij de criteria 'verwijzing naar populaire cultuur' en 'beoordeling film als product'. Zoals eerder al besproken is in paragraaf 4.2, is het criterium 'verwijzing naar populaire cultuur' het op één na meest toegepaste populaire criterium. In bijna 40% van alle geanalyseerde recensies is een dergelijke verwijzing gemaakt. Bij een verwijzing naar populaire cultuur werd er door de criticus een vergelijking gemaakt tussen de film en andere vormen van populaire vermaak of maakt de criticus een verwijzing naar andere soorten van vermaak. Een voorbeeld hiervan maakt deze Amerikaanse amateurcriticus op de website *www.ebay.com* in zijn recensie over de film *Mamma Mia!*, waarbij er een korte verwijzing wordt gemaakt naar *The Love Boat*, een bekende soapserie uit de tachtiger jaren: '*Totally "Love Boat"-ish at times but the fun and feelgood way outshines the rest of its faults*' (Canonclubonline, 29 mei 2009).

Ook voor wat betreft het criterium 'beoordeling film als product' geldt dat er een significant verschil bestaat tussen het gebruik van dit criterium door professionele critici en door amateurcritici. Professionele critici hebben dit criterium immers vaker toegepast dan de andere critici, respectievelijk hebben zij deze 35 keer gehanteerd terwijl amateurcritici deze 19 keer in totaal hebben gebruikt. Deze variabele kwam voor in een recensie wanneer er in positieve zin wordt gerefereerd naar onder andere het succes van de film, de eerdere successen van de regisseur, het commerciële succes of het budget van de film. Dit criterium moet niet verward worden met het kunstkritische criteria 'negatieve houding tegenover entertainment' waarbij er juist op negatieve wijze werd gesproken over het commerciële succes of budget van de film. In dit voorbeeld maakt een Franse professionele criticus van de krant *Le Figaro* in zijn recensies over de film *Inception* een verwijzing naar de eerdere successen van de regisseur van deze film: '*Christopher Nolan est passé du statut de cinéaste britannique indépendant à celui d'homme le plus recherché de Hollywood grâce à The Dark Knight, qui a réalisé plus d'un milliard de dollars de recettes dans le monde*' (Frois, 21 juli 2010). Hier stelt de criticus dat Christopher Nolan (de regisseur van onder meer *Inception*) de meest gevraagde regisseur van Hollywood op dit moment is dankzij een eerdere film die hij heeft geregisseerd (*The Dark Knight*) die in de wereld meer dan een miljard dollar opbracht.

Het gebruik van de overige zeven populaire criteria door professionele critici en door amateurcritici verschillen van elkaar maar echter niet op een significant niveau. Net als bij de kunstkritische criteria waarbij geen significante verschillen waren gevonden geldt ook bij deze specifieke populaire criteria dat de verschillen die er gevonden zijn berust zouden kunnen zijn op

toeval. De kans dat de verschillen bij de criteria 'verwijzing naar populaire cultuur' en 'beoordeling film als product' op toeval berust zijn is daarentegen zeer klein.

Om deze paragraaf af te ronden kan gesteld worden dat professionele critici over het algemeen langere recensies schrijft en het meest gebruik maken van zowel de kunstkritische als de populaire criteria in vergelijking met de amateurcritici. In tabel 8 van bijlage III wordt dit ook duidelijk. Uit die tabel is af te leiden dat professionele critici in totaal 523 keer kunstkritische criteria hebben toegepast bij het recenseren van populaire films. De amateurcritici hebben dit 362 keer gedaan. Het verschil in gebruik van de populaire criteria is echter kleiner. Hiervan hebben de professionele critici in totaal 237 keer gebruik gemaakt, tegenover 221 keer door de amateurcritici. In grafiek 4, te vinden in de volgende paragraaf, is nog een keer beeldend weergegeven wat er in de tabellen 6 en 7 reeds is gepresenteerd.

§ 4.4 Overeenkomsten tussen professionele- en amateurcritici

Nu de verschillen tussen professionele en amateurcritici met betrekking tot het gebruik van zowel de kunstkritische en populaire criteria bekeken zijn, dient er vanzelfsprekend ook gekeken te worden naar eventuele overeenkomsten tussen beide soorten critici. Daar bij hoort de volgende en vierde geformuleerde deelvraag:

4. Welke overeenkomsten zijn er tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?

Ondanks het feit dat de professionele critici meer gebruik lijken te maken van zowel de kunstkritische als van de populaire criteria in hun discours dan de amateurcritici doen, zijn er ook overeenkomsten te vinden in dit gebruik door de professionals en de amateurs. Zo ligt de frequentie van het gebruik van verscheidene criteria door hen af en toe dicht bij elkaar. Wat betreft de kunstkritische criteria geldt dit onder meer voor het criterium 'gebruik hoge kunsttermen'. De professionele criticus maakte hiervan in zeven meer recensies dan de amateurcriticus gebruik van, respectievelijk hanteerden zij dit criterium 45 en 38 keer in het totale aantal geanalyseerde filmrecensies. Dit verschil is niet heel groot en uit tabel 6 kon ook worden opgemaakt dat er hiertussen geen sprake was van een significant verschil. Hetzelfde geldt voor het kunstkritische criterium 'verwijzing naar originaliteit'. Hierbij is het verschil in gebruik door de professionele critici en de amateurcritici minimaal. Zij pasten dit criterium namelijk respectievelijk 42 en 37 keer toe in het totale aantal van 204 recensies. Dit betekent dat de professionele criticus slechts vijf keer vaker dit criterium heeft gehanteerd dan de

amateurcriticus. Ook hier is er sprake van een miniem verschil wat zodoende ook niet significant genoemd kan worden. Naast deze kunstkritische criteria hebben beide soorten critici in hun recensies weinig verwijzingen gemaakt naar zowel de maatschappelijke context als naar de nationale context, waarvan Van Venrooij en Schmutz (2010) zeggen dat dergelijke vergelijkingen aantonen dat de criticus kennis heeft en zich ermee kan profileren als expert. Eén van de weinige voorbeelden van het criterium 'verwijzing naar maatschappelijk context' is gemaakt in een recensie over de film *Angels & Demons* geschreven door een amateurcriticus op de Nederlandse website *www.moviemeter.nl* waarbij er een verwijzing wordt gemaakt naar een universeel maatschappelijk fenomeen, namelijk de zogenoemde McDonalds- of consumptiemaatschappij: *'Nog een goede slag aan plottwisten ertussen, meer dan eens geslaagde humor, wat onderhuidse spanningen en emotionele tamtam voor de hoofdpersonages en Angels & Demons blijkt zich uitstekend staande te houden als hip en makkelijk verteerbaar maar blijvend intrigerend dramapuzzeltje uit de wegwerpbare McDonalds-maatschappij'* (Serpico, 23 mei 2009). Het criterium 'verwijzing naar maatschappelijke context' is zowel bij de professionele als bij de amateurcritici één van de minst toegepaste criteria en is respectievelijk 15 en 7 keer door hen toegepast. Het minst gebruikte criterium van alle criterium is 'verwijzing naar nationale context' die door de professionele critici in vijf van de 204 recensies is gehanteerd en door de amateurs slechts één keer is toegepast in alle geanalyseerde recensies. Er kan gesteld worden dat beide critici weinig verwijzingen maken naar een maatschappelijk of nationale context.

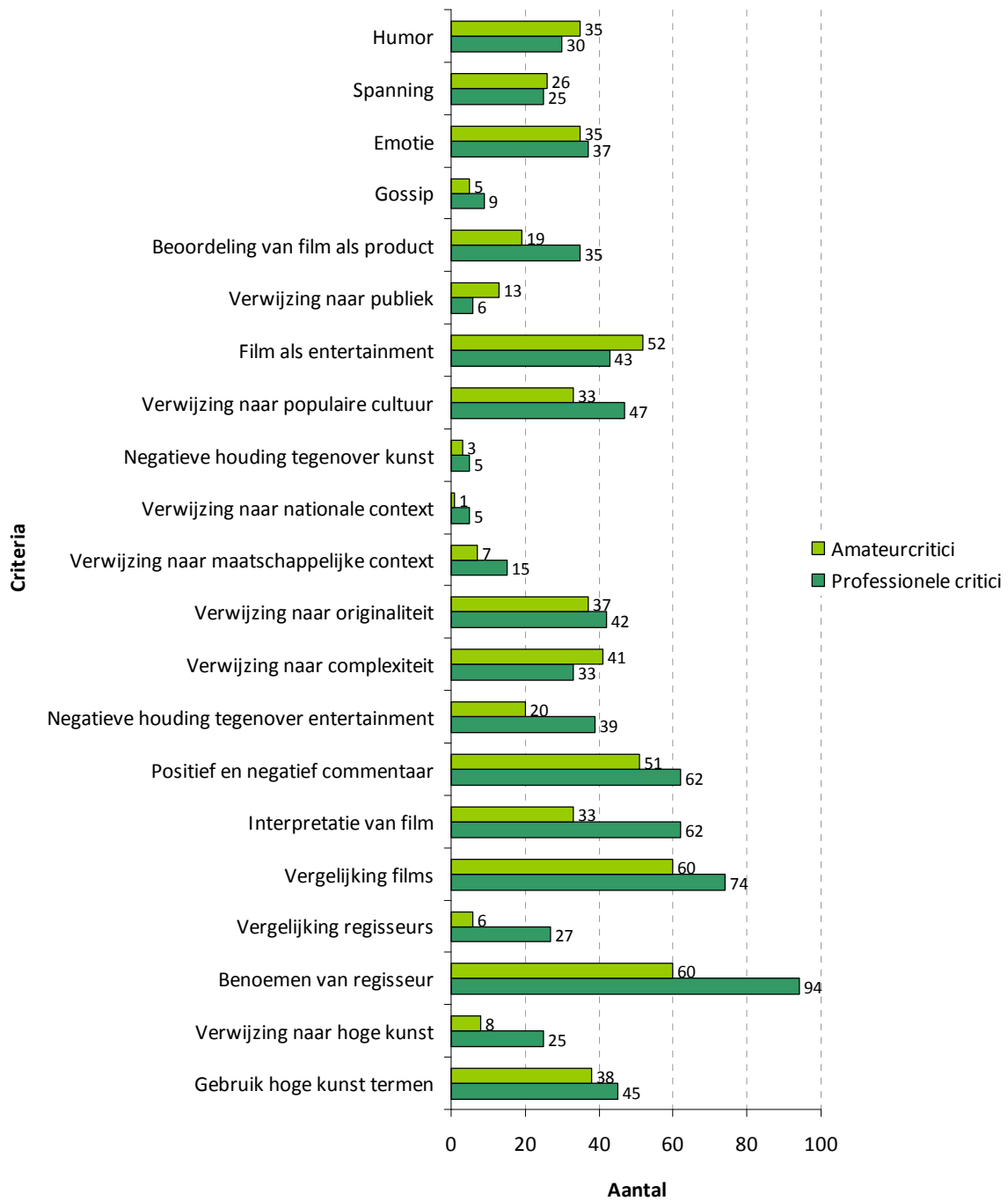
Zodoende wordt duidelijk dat het gebruik van een groot deel van de kunstkritische criteria door beide soorten critici redelijk dicht bij elkaar ligt. Dit komt ook overeen met de gegevens die in tabel 6 zijn weergegeven. Daarin is namelijk terug te vinden dat bij de helft van alle kunstkritische criteria significante verschillen zijn gevonden tussen professionele en amateurcritici. Bij de overige helft zijn er geen significante verschillen gevonden wat kan duiden op het feit dat het gebruik van deze criteria door beide critici overeen komen met elkaar. Dit is ook het geval bij het criterium 'verwijzing naar complexiteit', waarbij de amateurcritici degene zijn die dit criterium het meest hebben toegepast, namelijk 41 keer en de professionals 33 keer. Deze bevindingen zouden er op kunnen duiden dat niet alleen de professionele critici maar ook de amateurcritici gebruik maken van een kunstkritisch discours bij het bespreken van populaire films.

In feite geldt hetzelfde voor de populaire criteria. Bij een groot deel van de populaire criteria ligt de frequentie van het gebruik ervan niet ver van elkaar bij de professionele en amateurcritici. Dit is ook terug te vinden in tabel 7, waarbij eerder werd geconstateerd dat er slechts bij twee populaire criteria significante verschillen zijn gevonden tussen het gebruik ervan door professionele en amateurcritici. Dit strookt met het idee dat de overige populaire criteria door zowel de professionele als de amateurcritici redelijk evenredig zijn gebruikt. Zo is het criterium 'negatieve houding tegenover kunst' het minst gehanteerde criterium dat door de professionele en amateurcritici

respectievelijk vijf en drie is toegepast, dit zijn aantallen die dicht bij elkaar liggen. Ook het criterium 'gossip' is bijna even vaak gehanteerd door de professionals en de amateurs, namelijk respectievelijk negen en vijf keer. Ook de populaire criteria 'emotie', 'spanning' en 'humor' zijn bijna gelijkmatig gebruikt door de verschillende critici. Voor het criterium 'emotie' ligt de frequentie op 37 keer voor de professionele critici en op 35 keer door de amateurcritici. Door 25 professionals is er een verwijzing gemaakt naar de mate van spanning in de film, iets wat de amateurcritici 26 keer gedaan hebben. Daarnaast hebben de professionele critici 30 keer in hun recensies iets vermeld over de mate waarin de film humor bevat, wat de amateurcritici 35 keer in totaal gedaan hebben. Wat er in deze paragraaf eerder over het kunstkritisch discours gesteld werd kan nu ook over het populaire discours gezegd worden. Namelijk dat deze overeenkomsten in gebruik van populaire criteria er op duiden dat niet alleen amateurcritici maar ook professionele critici gebruik maken van een populair discours bij het bespreken van populaire films.

In deze paragraaf is naar voren gekomen dat het gebruik van veel criteria, zowel kunstkritisch als populair, door beide critici redelijk overeenkomt. Hierbij is vastgesteld dat de amateurcritici niet alleen gebruik maken van een populair discours maar ook van een kunstkritisch discours bij het bespreken van populaire films. Daarnaast maken professionele critici niet alleen van een kunstkritisch maar ook van een populaire discours gebruik bij het recenseren van populaire films. Een belangrijke overeenkomst hier is zodoende dat beide critici gebruik maken van beide soorten discours en zich niet alleen houden aan het discours waarvan gedacht wordt dat zij dit alleen gebruiken. Dit oordeel komt enigszins overeen met wat David en Pinch (2006) en Tancer (2009) zeggen over de amateurcriticus. Zij stellen namelijk dat deze een steeds prominentere rol krijgt toebedeeld en dat zij, net als de professionele critici, op deze manier hun interesse en kennis kunnen delen en tonen. Dit delen en tonen van hun interesse en kennis doen zij zodoende door het gebruiken van zowel een populair als een kunstkritisch discours wat ook professionele critici hanteren. Dit komt overeen met wat eerder werd gesteld aan het einde van paragraaf 4.1 over het gebruik van kunstkritische criteria door zowel professionele als amateurcritici. Ook dit oordeel kan, evenals in paragraaf 4.1, als een uitbreiding gezien worden op wat Baumann (2001) stelt over het filmdiscours. Hij stelt namelijk dat dit discours in de loop der jaren meer intellectueel en kunstkritisch is geworden, terwijl dit onderzoek aantoont dat niet alleen de professionele critici maar ook de amateurcritici gebruik maken van het kunstkritische filmdiscours. Daarnaast toont deze studie ook aan dat professionele critici, naast het kunstkritische, ook gebruik maken van het populaire discours. Dit kan gezien worden als een aanvullende dimensie op Baumann's onderzoek. In grafiek 4 zijn alle criteria afgebeeld met daarbij de frequentie van het gebruik door de professionele en amateurcritici gescheiden.

Grafiek 4: Gebruik kunstkritische en populaire criteria door professionele en amateurcritici

§ 4.5 Verschillen & overeenkomsten Nederlandse, Franse & Amerikaanse critici

Dit onderzoek is tot dusver voornamelijk gericht geweest op de vergelijking tussen professionele en amateurcritici en het discours dat zij hanteren bij het bespreken van populaire films. Hierbij is er gebruik gemaakt van 204 recensies die afkomstig zijn uit drie verschillende landen, zodat het onderzoek niet aan één bepaalde nationale context gebonden zou zijn. Dit onderzoek biedt echter ook de mogelijkheid te kijken naar eventuele verschillen of overeenkomsten tussen de recensies over populaire films uit de drie landen. Daarom is deze laatste en vijfde deelvraag opgesteld:

5. In hoeverre verschillen of lijken Nederlandse, Franse en Amerikaanse filmrecensies geschreven door professionele- en amateurcritici van/op elkaar?

Zodoende zal er in de volgende twee subparagrafen aandacht worden besteed aan de vergelijking tussen de drie landen; Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten.

§ 4.5.1 Verschillen tussen Nederlandse, Franse & Amerikaanse critici

Ten eerste wordt er, net zoals in paragraaf 4.3, gekeken naar de eventuele verschillen in de lengte van de Nederlandse, Franse en Amerikaanse recensies. In tabel 9 is weergegeven hoeveel recensies er 500 woorden of minder, tussen 501 en 800 woorden of meer dan 800 woorden bevatten. Af te leiden uit de tabel is dat het merendeel van de Nederlandse en Franse recensies 500 woorden of minder bevatten. Bijna 80% van alle Nederlandse recensies hebben deze lengte, bij de Franse recensies is dit 72%. Dit is een verschil met de 32,4% van alle Amerikaanse recensies die deze lengte hebben. De Amerikaanse recensies zijn qua lengte meer evenredig verdeeld. Dit is onder meer te zien aan de recensies van 800 woorden of langer. Slechts 3% van de Nederlandse recensies en maar 1,5% van de Franse hebben een lengte van 800 woorden of langer, dit terwijl bijna 40% van alle Amerikaanse recensies 800 woorden of meer bedragen.

Tabel 9: Lengte recensies van professionele en amateurcritici uit NL, FR & VS

N= 204	Nederland		Frankrijk		VS	
	N	%	N	%	N	%
<500 woorden	54	79,4%	49	72%	22	32,4%
501-800 woorden	12	17,6%	18	26,5%	19	27,9%
>800 woorden	2	3%	1	1,5%	27	39,7%

In tabel 10 is het gebruik van de kunstkritische criteria weergegeven verdeeld naar de drie verschillende landen. Het betreft het gebruik van de criteria door de professionele en amateurcritici tezamen, er is in onderstaande tabel geen onderscheid gemaakt tussen deze twee soorten critici. In de tabellen 12, 13 en 14 van bijlage III is dit onderscheid wel gemaakt. In tabel 12 is weergegeven wat de frequentie is van het gebruik van kunstkritische en populaire criteria door professionele critici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten. In tabel 13 is te zien wat diezelfde frequentie is van de amateurcritici uit deze drie landen. Uit deze twee tabellen is onder meer af te leiden dat amateurcritici uit alle landen over het algemeen minder gebruik maken van beide discoursen dan de professionele critici. Daarnaast is ook te zien dat de Nederlandse professionele critici en de Nederlandse amateurcritici het meest gebruik maken beide discoursen. In de tabellen 14A, 14B en 14C zijn de verschillen tussen de professionele en amateurcritici nog een keer per land weergegeven. Hierin is afgebeeld wat het gebruik van de kunstkritische en populaire criteria is door deze critici in het betreffende land. Daarnaast is ook weergegeven of er significante verschillen gevonden zijn hiertussen. Uit deze tabellen is onder meer af te leiden dat er tussen de Nederlandse professionele en amateurcritici de meest significante verschillen gevonden zijn. Bij de Fransen is het minst aantal significante verschillen gevonden tussen de professionele en amateurcritici. Dit zou kunnen betekenen dat het discours van beide soorten critici in dit land met elkaar vergelijkbaar is en minder van elkaar verschilt dan in Nederland en de Verenigde Staten.

Terugkerend naar tabel 10 is waar te nemen dat bij de helft van de kunstkritische criteria er significante verschillen zijn gevonden in het gebruik door de Nederlandse, Franse en Amerikaanse critici. Dit geldt voor de criteria; 'vergelijking films', 'positief en negatief commentaar', 'negatieve houding tegenover entertainment', 'verwijzing naar complexiteit', 'verwijzing naar originaliteit' en 'verwijzing naar maatschappelijke context'. Dit wil zeggen dat de verschillen die gevonden zijn met betrekking tot het gebruik van deze criteria hoogstwaarschijnlijk niet op toeval berust zijn. Bij de overige kunstkritische criteria kunnen de verschillen in het gebruik hiervan wel op toeval gebaseerd zijn. Een duidelijk en ook significant verschil is onder meer te vinden bij het criterium 'verwijzing naar originaliteit'. Dit criterium hebben de Nederlandse critici in totaal 48 keer toegepast, tegenover 11 keer door de Franse critici en 20 keer door de Amerikaanse critici. Hetzelfde geldt eigenlijk ook voor het criterium 'verwijzing naar complexiteit'. Hiervan hebben de Amerikanen 16 keer gebruik gemaakt, de Fransen 19 keer terwijl de Nederlandse critici dit criterium 39 keer hebben gehanteerd. In verhouding hebben de Nederlandse critici ook vaak een verwijzing gemaakt naar een maatschappelijke context, namelijk 14 keer, tegenover respectievelijk 5 en 3 keer door de Fransen en Amerikanen. Ook een wezenlijk, en tevens significant, verschil is te vinden bij het criterium 'negatieve houding tegenover entertainment'. De Amerikaanse en Nederlandse critici hebben dit

criterium ongeveer even vaak toegepast, namelijk respectievelijk 25 en 24 keer, terwijl de Fransen dit slechts 10 keer hebben gedaan.

Tabel 10: Gebruik kunstkritische criteria in NL, FR & VS in aantallen

N= 885	Nederland	Frankrijk	VS	N	X ²
Gebruik hoge kunst termen	26	28	29	83	p= ns
Verwijzing naar hoge kunst	9	12	12	33	p= ns
Benoemen van regisseur	47	51	56	154	p= ns
Vergelijking regisseurs	11	8	14	33	p= ns
Vergelijking films	57	33	44	134	p= 0,000***
Interpretatie van film	34	34	27	95	p= ns
Positief en negatief commentaar	54	31	28	113	p= 0,000***
Negatieve houding tegenover entertainment	24	10	25	59	p= 0,007**
Verwijzing naar complexiteit	39	19	16	74	p= 0,000***
Verwijzing naar originaliteit	48	11	20	79	p= 0,000***
Verwijzing naar maatschappelijke context	14	5	3	22	p= 0,005**
Verwijzing naar nationale context	0	2	4	6	p= ns
Totaal	363	244	278	885	

Noot: *p <.05; **p<.01; ***p < .001; ns: niet significant (two-tailed chi-square tests)

Voor de populaire criteria geldt dat er slechts bij drie criteria sprake is van een significant verschil in het gebruik ervan door de critici uit de drie landen. In tabel 11 is te zien dat het hier gaat om de criteria 'verwijzing naar populaire cultuur', 'spanning' en 'humor'. Voor al deze drie criteria geldt ook dat de Nederlandse critici hiervan veel vaker gebruik hebben gemaakt dan hun Franse en Amerikaanse collega's. Bij het criterium 'verwijzing naar populaire cultuur' zijn er 40 Nederlandse critici geweest die dit criterium hebben toegepast bij het recenseren van populaire films. Dit staat in contrast met de Franse en Amerikaanse critici die dit criterium respectievelijk 16 en 24 keer hebben gehanteerd. Bij het criterium 'humor' hebben zowel de Franse als de Amerikaanse critici 17 keer hiervan gebruik gemaakt, terwijl de Nederlandse critici dit in totaal 31 keer gedaan hebben. Het grootste verschil is te vinden bij het criterium 'spanning'. Slechts 9 Franse critici en 10 Amerikaanse critici hebben dit criterium gebruikt, in tegenstelling tot de Nederlandse critici die dit criterium 32 keer hebben toegepast. Verder zijn er in tabel 11 geen noemenswaardige en ook geen significante verschillen te benoemen. De benoemde verschillen tussen het gebruik van de drie besproken

populaire criteria zijn significant en dus hoogstwaarschijnlijk niet op toeval berust. Voor de overige populaire criteria geldt echter wel dat de waargenomen verschillen uit dit onderzoek op toeval berust zouden kunnen zijn.

Tabel 11: Gebruik populaire criteria in NL, FR & VS in aantallen

N= 458	Nederland	Frankrijk	VS	N	X ²
Negatieve houding tegenover kunst	5	1	2	8	p= ns
Verwijzing naar populaire cultuur	40	16	24	80	p= 0,000***
Film als entertainment	38	30	27	95	p= ns
Verwijzing naar publiek	6	8	5	19	p= ns
Beoordeling van film als product	21	16	17	54	p= ns
Gossip	8	4	2	14	p= ns
Emotie	30	18	24	72	p= ns
Spanning	32	9	10	51	p= 0,000***
Humor	31	17	17	65	p= 0,012*
Totaal	211	119	128	458	

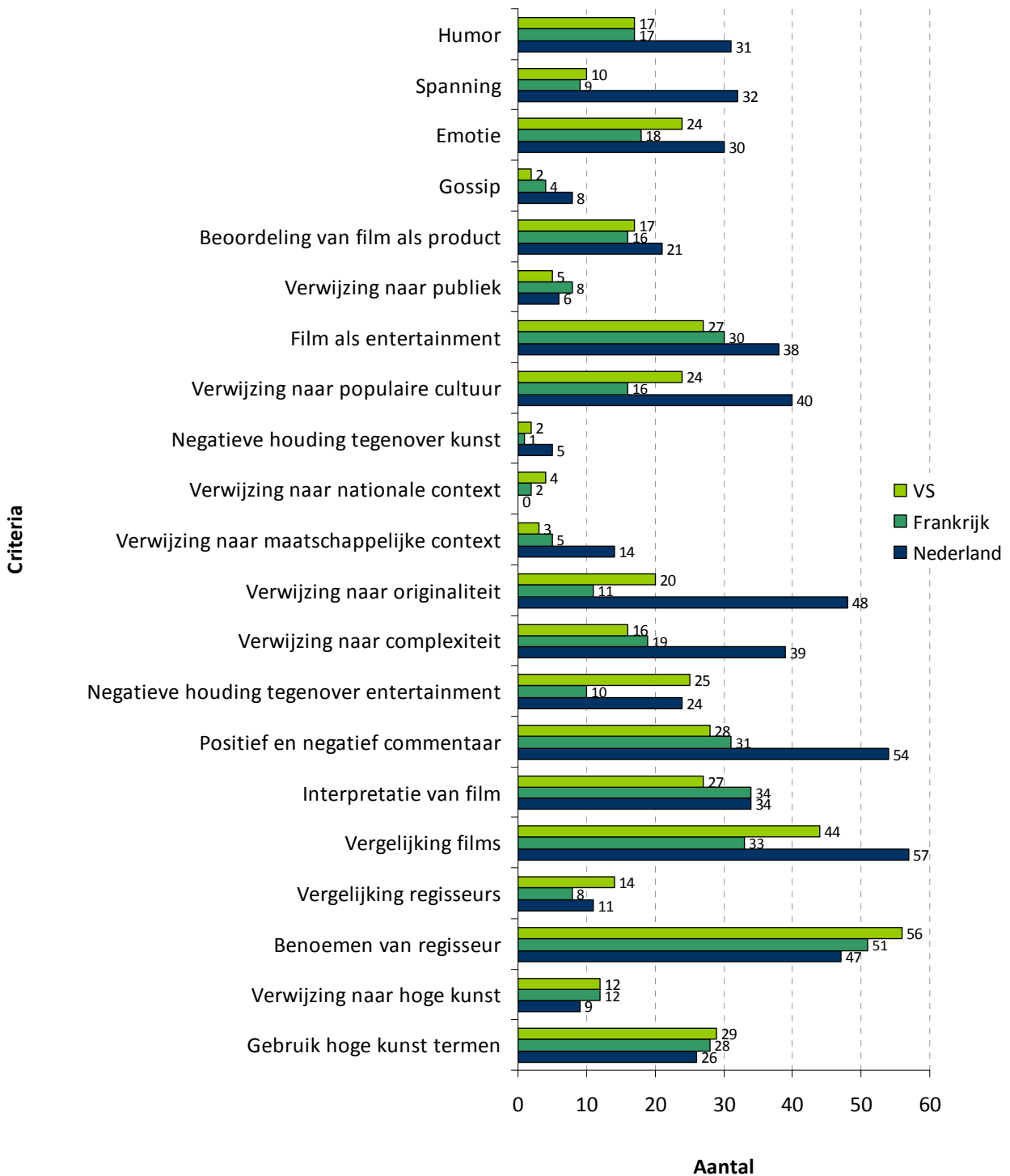
Noot: *p <.05; **p<.01; ***p < .001; ns: niet significant (two-tailed chi-square tests)

§ 4.5.2 Overeenkomsten tussen Nederlandse, Franse & Amerikaanse critici

Er zijn zodoende enkele significante verschillen gevonden in het gebruik van kunstkritische en populaire criteria door de Nederlandse, Franse & Amerikaanse critici. Heel veel grote verschillen zijn er echter niet gevonden, met name bij het toepassen van de populaire criteria niet. Veel van de aantallen over de toegepaste criteria liggen bij elkaar in de buurt. Vanzelfsprekend geldt dit voornamelijk voor de criteria waarbij geen significante verschillen zijn gevonden. Zo is in tabel 10 bijvoorbeeld te zien dat het gebruik van het eerste criterium ‘gebruik hoge kunsttermen’ bijna in elk land even hoog ligt. Er is sprake van slechts een miniem verschil. Het zelfde geldt voor het criterium ‘verwijzing naar hoge kunst’, waarvan de Franse en Amerikaanse critici allemaal 12 keer gebruik hebben gemaakt in alle geanalyseerde recensies. De Nederlandse critici hebben dit criterium 9 keer toegepast, ook hierbij is in vergelijking met elkaar geen sprake van een groot en significant verschil. De Nederlandse en Franse critici hebben allen even frequent het kunstkritische criterium ‘interpretatie van film’ toegepast, namelijk 34 keer. De laatste twee kunstkritische criteria, namelijk ‘verwijzing naar maatschappelijke context’ en ‘verwijzing naar nationale context’ zijn in zowel Nederland, Frankrijk als de Verenigde Staten de minst toegepaste kunstkritische criteria.

Ook wat betreft de populaire criteria liggen de aantallen van het gebruik ervan bij de drie landen redelijk evenredig. Slechts bij één derde van alle populaire criteria is er sprake van een significant verschil in het gebruik ervan door de Nederlandse, Franse en Amerikaanse critici. Het criterium 'negatieve houding tegenover kunst' is in zowel Nederland, Frankrijk als in de Verenigde Staten het criterium wat het minst vaak werd toegepast bij het beoordelen van populaire films. Ook werden er door de critici weinig verwijzingen gemaakt naar het publiek en werd er weinig gesproken over 'gossip'. Een andere duidelijke overeenkomst, te vinden in de tabellen 12 en 13 van bijlage III, is dat alle critici meer gebruik hebben gemaakt van kunstkritische criteria dan van populaire criteria. Dit is opvallend omdat het in dit onderzoek ging over het bespreken van populaire films, waarbij klaarblijkelijk meer van het kunstkritisch discours dan van het populaire discours gebruik wordt gemaakt door critici uit alle drie de landen. Dit geldt overigens niet alleen voor alle Nederlandse, Franse en Amerikaanse professionele critici, maar ook voor alle Nederlandse, Franse en Amerikaanse amateurcritici. Ook deze laatste genoemde groep maakt dus meer gebruik van de kunstkritische criteria dan van de populaire criteria bij het bespreken van populaire films. Uit deze paragraaf is onder meer gebleken dat er weinig significante verschillen te vinden zijn in het gebruik van zowel de kunstkritische en populaire criteria door Nederlandse, Franse en Amerikaanse critici. Gebleken is wel dat de Amerikaanse critici over het algemeen langere recensies schrijven dan hun Franse en Nederlandse collega's. Bij deze laatste twee groepen liggen de lengtes van de recensies enigszins gelijk, maar de Nederlandse critici hadden in dit onderzoek de meeste korte recensies geschreven. Dit is opmerkelijk omdat de Nederlandse critici, ondanks hun kortere recensies, wel het meeste aantal kunstkritische en populaire criteria in de geanalyseerde recensies hebben verwerkt. Een duidelijke overeenkomst tussen de recensies uit de drie landen is dat ze allemaal het meest gebruik maken van het kunstkritisch discours bij het bespreken van de geselecteerde populaire films, dit geldt voor zowel de professionele als voor de amateurcritici. In onderstaande grafiek 5 zijn nogmaals alle criteria weergegeven verdeeld naar het gebruik door de critici uit de drie landen. Hierbij is het gebruik van de criteria door beide soorten critici tezamen en per land afgebeeld.

Grafiek 5: Gebruik kunstkritische en populaire criteria in NL, FR & VS

5

Conclusie

In dit onderzoek is er gekeken naar het online en offline discours over populaire film. Hierbij zijn het populaire en kunstkritische filmdiscours in filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten met betrekking tot populaire films bestudeerd. Aan de hand van een kwantitatieve inhoudsanalyse is bekeken in welke mate professionele- en amateurcritici gebruik maken van zowel kunstkritische criteria als van populaire criteria. Deze criteria zijn eerder in hoofdstuk 3 geformuleerd aan de hand van reeds bestaande theorieën en eerder uitgevoerde onderzoeken zoals besproken in hoofdstuk 2. Om dit onderzoek niet van één nationale context afhankelijk te laten zijn is er voor gekozen om filmrecensies te analyseren uit drie verschillende landen in plaats van uit één land. Deze keuze heeft het mogelijk gemaakt om in eerste instantie een duidelijke vergelijking te maken tussen de verschillende filmdiscoursen van professionele en amateurfilmcritici. Daarnaast heeft het uiteindelijk ook de mogelijkheid geboden om een beknopte vergelijking te maken tussen het werk van de filmcritici uit de drie afzonderlijke landen.

In voorgaand hoofdstuk zijn de resultaten vanuit de kwantitatieve inhoudsanalyse aan bod gekomen. Hieruit zijn verschillende zaken naar voren gekomen, onder andere dat het populaire discours in mindere mate dan het kunstkritische discours gevoerd wordt omdat populaire criteria minder vaak toegepast werden door de filmcritici dan de kunstkritische criteria. Van zowel de kunstkritische als de populaire criteria is het criterium 'benoeming van regisseur' het meest frequent gehanteerd door alle critici. Samen met nog twee andere kunstkritische criteria, namelijk 'vergelijking films' en 'positief & negatief commentaar' zijn dit de enige drie criteria die in meer dan de helft van alle geanalyseerde filmrecensies zijn voorgekomen. Dit is in tegenstelling tot het populaire discours, van alle populaire criteria is namelijk geen enkel criterium in meer dan de helft van het totaal aantal filmrecensies voor gekomen. Het meest gehanteerde populaire criterium door de professionele en amateurcritici tezamen is 'film als entertainment'. Daarentegen is het populaire criterium 'negatieve houding tegenover kunst' het minst vaak gebruikt door deze zelfde critici. Eén van de verschillen tussen beide soorten critici is dat de professionele criticus ten opzichte van de amateurcriticus langere filmrecensies schrijft. De kunstkritische criteria worden door zowel de professionele als de

amateurcritici het meest gehanteerd. De professionele critici passen echter vaker kunstkritische criteria toe dan de amateurcritici. Bij de helft van alle kunstkritische kunstcriteria zijn er dan ook significante verschillen gevonden met betrekking tot het gebruik van deze criteria door professionals en amateurs. De populaire criteria worden zodoende minder vaak toegepast dan de kunstkritische en ook hierbij geldt dat de professionele critici het meest frequent gebruik maken van deze criteria. Het verschil hierin met de amateurcritici is echter klein en er zijn dan ook bij maar twee van de negen populaire criteria significante verschillen gevonden tussen het gebruik door de professionele critici en het gebruik door de amateurcritici. Ondanks deze verschillen komt het gebruik van deze criteria door de professionele en de amateurcritici over het algemeen met elkaar overeen. Uit de resultaten is namelijk naar voren gekomen dat beide soorten critici niet allen van hun eigen veronderstelde discours gebruik maken, maar ook van het discours van de ander. Bij het vergelijken van filmrecensies uit de drie afzonderlijke landen is onder meer vastgesteld dat de Amerikaanse filmcritici de langste recensies binnen dit onderzoek hebben geschreven. Verder zijn er tussen de drie landen weinig en geen grote verschillen gevonden met betrekking tot hun filmrecensies over de populaire films. Net zoals bij de vergelijking tussen professionele en amateurcritici maken ook de drie afzonderlijke landen meer gebruik van een kunstkritisch discours dan van een populaire discours bij het bespreken van populaire films.

In dit vijfde en laatste hoofdstuk zal er dieper worden ingegaan op de besproken resultaten en de conclusies die hieruit kunnen worden getrokken. Ten eerste zullen de deelvragen worden beantwoord. Tijdens het voorgaande hoofdstuk is in de verschillende paragrafen hier al een aanzet tot gegeven, maar in dit deel van deze thesis zal er een duidelijk antwoord op geformuleerd worden. Dit zal eveneens gebeuren met de hoofdvraag van dit onderzoek. Het beantwoorden van deze vragen zal gebeuren met behulp van de verzamelde resultaten evenals met de eerder besproken theorie uit het tweede hoofdstuk. Op deze manier kan er gekeken worden of de resultaten uit dit onderzoek aansluiten, of juist niet, bij de eerder besproken theorie. Kortom, in dit hoofdstuk zullen de onderzoeksresultaten worden geïnterpreteerd en zal er gekeken worden of deze overeenkomen met eerdere bevindingen. Nadat alle vragen beantwoord zijn zal er een reflectie op het uitgevoerde onderzoek plaats vinden die de sterke en zwakke kanten van het onderzoek belicht, wat uiteindelijk gevolgd wordt door aanbevelingen voor eventueel toekomstig onderzoek.

§ 5.1 Beantwoording van de deelvragen

§ 5.1.1 Deelvraag 1: *kunstkritische criteria*

De eerste deelvraag waar een antwoord op gegeven moet worden luidt als volgt:

1. *In welke mate komen kunstkritische criteria voor in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse (professionele en amateur-)filmcritici?*

Uit de resultaten is gebleken dat de professionele en amateurfilmcritici tezamen het meest gebruik maken van kunstkritische criteria bij het bespreken van populaire films. Drie van de twaalf kunstkritische criteria zijn in meer dan de helft van alle geanalyseerde filmrecensies toegepast door de critici. Het merendeel van deze criteria, namelijk de overige negen, zijn zodoende in minder dan de helft van alle recensies gehanteerd. Als antwoord op de eerste deelvraag kan gesteld worden dat de kunstkritische criteria, in vergelijking met de populaire criteria, in redelijk grote mate voor komen in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse professionele- en amateurfilmcritici. Dit is een opvallend gegeven omdat het hier draait om het bespreken van populaire films. Deze films waarover de geanalyseerde filmrecensies uit dit onderzoek geschreven zijn, behoren tot het massaproductieveld waarover eerder gesproken is bij de theorie in hoofdstuk 2. Bourdieu (1993) heeft over dit grootschalige productieveld gezegd dat het in mindere mate beschikt over onder andere cultureel kapitaal, wat de kennis en vaardigheden omvat binnen het betreffende cultuurveld. Uit de theorie is duidelijk geworden dat cultureel, en ook symbolisch, kapitaal onder meer terug te vinden is in waardering en ook in erkenning door onder andere critici. De resultaten uit dit onderzoek geven aan dat bij het bespreken van populaire films, die omschreven kunnen worden als producten uit het massaproductieveld, het meest gebruik is gemaakt van kunstkritische criteria door beide soorten critici. Het hanteren van deze kunstkritische criteria toont zodoende aan dat ook binnen het massaproductieveld cultureel kapitaal aanwezig is. Dit duidt op een verandering van Bourdieu's ideeën over cultureel kapitaal, omdat nu blijkt dat cultureel kapitaal niet alleen is voorbehouden aan het kleinschalige productieveld. Verder is in hoofdstuk 4, bij het bespreken van de resultaten, al vastgesteld dat de kunstkritische criteria grotendeels afgeleid zijn van enkele concepten van Baumann. Des te meer concepten in de bespreking van films gebruikt zijn, des te meer deze bespreking van film voldoet aan esthetisch (hoge) cultuurcriteria. Omdat niet alleen de professionele critici maar ook de amateurcritici gebruik hebben gemaakt van deze kunstkritische criteria, kan gesteld worden dat dit deel van de onderzoeksresultaten als een uitbreiding op Baumann's gedachtegang gezien kan worden. Dit omdat de kunstkritische concepten niet alleen aan

professionele critici voorbehouden blijken te zijn. En omdat een kunstkritisch discours ook in het massaproductieveld gevoerd kan worden.

§ 5.1.2 Deelvraag 2: populaire criteria

De eerste deelvraag ging over de kunstkritische criteria, daarnaast is er in dit onderzoek gekeken naar het gebruik van populaire criteria. Daarom is dezelfde vraag nog een keer gesteld maar dan met betrekking tot populaire criteria:

2. In welke mate komen populaire criteria voor in filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse (professionele en amateur-)filmcritici?

In paragraaf 2 van het voorgaande hoofdstuk is in feite reeds antwoord gegeven op deze vraag. Hier werd namelijk al geconcludeerd dat de mate waarin populaire criteria vertegenwoordigd zijn in de geanalyseerde filmrecensies van Nederlandse, Franse en Amerikaanse filmcritici, zowel professioneel als amateur, niet heel groot is. Geen enkel populair criterium is door de critici in meer dan de helft van het totale aantal filmrecensies gehanteerd. Dit wijst er op dat Nederlandse, Franse en Amerikaanse professionele en amateurfilmcritici meer gebruik maken van een kunstkritisch discours dan van een populaire discours binnen het massaproductieveld. Dit is enigszins in tegenstrijd met wat Bourdieu zegt over het niveau van het massaproductieveld en zijn consumenten. Volgens Bourdieu's maatstaven moet populaire film omschreven worden als een vorm van lage kunst. Vaak wordt deze lage kunst geconsumeerd door mensen die over minder cultureel kapitaal beschikken, wat onder andere komt omdat zij een laag opleidingsniveau genoten hebben. Uit dit onderzoek is echter gebleken dat niet alleen de professionele maar ook de amateurcritici, die tegelijkertijd gezien moeten worden als de consumenten van populaire film, het meest gebruik maken van een kunstkritisch discours. Om een kunstkritisch discours te kunnen voeren is cultureel kapitaal nodig wat dus ook wel degelijk aanwezig is in dit massaproductieveld.

§ 5.1.3 Deelvraag 3: verschillen tussen professionele- en amateurcritici

De derde deelvraag gaat verder in op de vergelijking tussen de professionele en amateurfilmcritici:

3. Welke verschillen zijn er tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?

Eén duidelijk geconstateerd verschil is dat de professionele critici over het algemeen langere recensies schrijven dan de amateurcritici. Wat Twaalfhoven (2003) stelde over de steeds kleiner

wordende omvang van recensies geschreven door professionele critici, is in dit onderzoek zodoende niet aan de orde. Een tweede verschil is dat professionele critici in totaal meer kunstkritische criteria hebben toegepast in alle geanalyseerde recensies dan de amateurcritici. Dit is een redelijk vanzelfsprekend verschil, mede omdat van de professionele criticus immers ook verwacht wordt dat hij of zij in staat is om een kunstkritisch discours te voeren en hierin ook gedegen opleiding en ervaring heeft opgedaan. Daarnaast heeft de professionele criticus in vergelijking met de amateurcriticus ook meer gebruik gemaakt van de populaire criteria. Wellicht is het hogere gebruik van zowel kunstkritische en populaire criteria door de professionele criticus terug te voeren naar het feit dat deze criticus ook langere recensies heeft geschreven en dus meer ruimte heeft gehad om criteria te verwerken. Ondanks de verschillen in het hanteren van beide soorten criteria door de professionele en amateurcritici kunnen deze niet zomaar als significant worden omschreven. Bij de helft van alle kunstkritische criteria zijn significante verschillen gevonden tussen de professionele en amateurcritici. Bij de populaire criteria zijn er slechts twee significante verschillen gevonden in het gebruik ervan. Het feit dat er niet veel significante verschillen gevonden zijn tussen de filmdiscoursen van de professionele en van de amateurcritici wijst er wellicht op dat de filmdiscoursen van beide soorten critici meer met elkaar overeenkomen in plaats van dat ze van elkaar verschillen.

§ 5.1.4 Deelvraag 4: overeenkomsten tussen professionele- en amateurcritici

Nu de verschillen tussen de professionele en amateurcritici zijn bekeken, wordt er in de vierde deelvraag ook gekeken naar de overeenkomsten:

4. *Welke overeenkomsten zijn er tussen filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?*

Ondanks de eerder genoemde verschillen tussen de filmrecensies van de professionele en amateurcritici, is naar voren gekomen dat het gebruik van veel criteria, zowel kunstkritisch als populair, door beide critici redelijk overeenkomt. De belangrijkste overeenkomst in dit onderzoek tussen filmrecensies van professionele en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten is dat beiden gebruik maken van elkaars discours. Dit wil zeggen dat de amateurcritici naast het populaire discours ook juist gebruik maken van een kunstkritisch discours bij het bespreken van populaire film. Voor de professionele critici geldt dat zij naast het kunstkritische discours, ook gebruik maken van het populair discours. Beide soorten critici maken zodoende gebruik van beide filmdiscoursen en houden zich niet alleen aan het discours waarvan verwacht wordt dat alleen zij dit gebruiken. Zoals in paragraaf 4.4 al is gesteld ligt deze conclusie in de lijn met wat David en Pinch (2006) en Tancer (2009) stellen over de amateurcriticus. Deze criticus krijgt volgens hen een steeds

prominentere rol en kan, net zoals de professionele criticus, zijn of haar interesse en expertise delen en tonen. Volgens David en Pinch (2006) zijn de voornaamste redenen voor amateurs om recensies te schrijven en publiceren omdat ze er later hun werk van willen maken, uit interesse en uit trots te kunnen laten zien dat ze content kunnen produceren en publiceren. Om dit te kunnen waarmaken maakt de amateurcriticus zodoende gebruik van populaire criteria maar ook van kunstkritische criteria waarmee hij aantoont bepaalde expertise in huis te hebben. Dit sluit vervolgens aan op wat Baumann noemde de *'intellectualization of film'*, waarmee hij onder andere doelt op het meer intellectueel worden van het filmdiscours. Baumann heeft zich echter alleen gericht op de professionele criticus. Terwijl uit dit onderzoek blijkt dat ook de amateurcriticus een kunstkritisch discours kan voeren en dat de professionele criticus ook gebruik maakt van een populair discours. Het gebruik van het kunstkritische discours door beide critici zou er op kunnen wijzen dat Baumann's idee over de *'intellectualization of film'* ook betrekking heeft op populaire films uit het massaproductieveld.

§ 5.1.5 Deelvraag 5: verschillen & overeenkomsten Nederland, Frankrijk en VS

In de vijfde en laatste deelvraag komt de vergelijking tussen de verschillende landen aan bod:

5. In hoeverre verschillen of lijken Nederlandse, Franse en Amerikaanse filmrecensies geschreven door professionele- en amateurcritici van/op elkaar?

De Nederlandse, Franse en Amerikaanse filmrecensies geschreven door professionele en amateurcritici verschillen weinig van elkaar. Er zijn weinig significante verschillen gevonden in het gebruik van zowel de kunstkritische als de populaire criteria door de critici uit deze landen. Eén duidelijk verschil is dat de Amerikaanse critici in dit onderzoek langere recensies heeft geschreven dan de Nederlandse en Franse. Daarnaast is geconstateerd dat er bij de Franse critici minder significante verschillen gevonden zijn tussen de professionele en amateurcritici dan bij hun Nederlandse en Amerikaanse collega's. Dit wijst er op dat in Frankrijk het filmdiscours van professionals en amateurs met elkaar vergelijkbaar is. Dit zou kunnen komen door het eerder genoemde *la qualité française*, de Franse cinema die veelal uit kunstzinnig films bestaat. Deze diepewortelde traditie in de Franse cultuur heeft er voor gezorgd dat de Fransen film als kunst kunnen beschouwen en waarderen. Hierdoor zijn niet alleen de professionele Franse critici maar ook de Franse amateurcritici in staat om een kunstkritisch discours te voeren. Ook bij deze deelvraag geldt dat er een duidelijke overeenkomst bestaat tussen de drie landen voor wat betreft het gebruik van een kunstkritisch discours, deze wordt namelijk bij het bespreken van populaire films in alle drie de landen het meest toegepast. Dit toont aan dat ondanks nationale verschillen, zowel professionele

als amateurcritici in deze drie landen op een overeenstemmende manier populaire films bespreken. Daarnaast kan hierbij gezegd worden dat de geselecteerde populaire films binnen dit onderzoek in de drie verschillende landen op redelijk eensgezinde wijze worden geïnterpreteerd. Zoals in het theoretische hoofdstuk aan bod is gekomen heeft onder meer Lamont (1992) gesteld dat crossnationale verschillen in relatie kunnen staan met verschillen in culturele classificaties. Voor dit onderzoek geldt dat echter vrijwel niet. In deze studie is de nationale context dus niet bepalend geweest, wat de resultaten met betrekking tot verschillen en overeenkomsten tussen professionele en amateurcritici des te sterker maakt.

§ 5.2 Beantwoording van de hoofdvraag

Nu de vijf deelvragen beantwoord zijn zal er ook een antwoord geformuleerd moeten worden op de centrale vraag binnen dit onderzoek:

Hoe komen populaire en kunstkritische filmdiscoursen naar voren in filmrecensies van professionele- en amateurcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten?

Aan de hand van de verzamelde resultaten en met behulp van de hierboven besproken deelvragen moet er een antwoord gegeven worden op de hoofdvraag. Met negen geformuleerde populaire criteria die behoren tot het populaire filmdiscours en met twaalf kunstkritische criteria die behoren tot het kunstkritische filmdiscours is er in 204 filmrecensies gekeken in welke mate deze criteria zijn voorgekomen. De kunstkritische criteria zijn vaker toegepast dan de populaire criteria. Zodoende is het kunstkritische filmdiscours bij het bespreken van populaire film meer vertegenwoordigt dan het populaire discours. Ondanks dat het discours van de professionele en amateurcritici over het algemeen redelijk overeenkomen, beiden maken immers meer gebruik van het kunstkritische dan van het populaire filmdiscours, zijn er wel degelijk significante verschillen gevonden tussen deze twee soorten critici. Met name in het voeren van het kunstkritisch discours is gebleken dat bij de helft van de kunstkritische criteria significante verschillen zijn gevonden tussen het gebruik van deze criteria door professionals en door amateurs. Deze verschillen zijn gevonden bij de criteria die gebaseerd zijn op de esthetische concepten van Baumann. Alle significante verschillen bij het kunstkritisch discours laten zien dat de professionele criticus de betreffende criteria vaker heeft toegepast dan de amateurcriticus. Dit kan verklaard worden door dat professionele critici dikwijls de richting van het discours bepalen. Zij kunnen dankzij hun ervaring, expertise en hun bezit van cultureel kapitaal de symboliek in de film verklaren. Amateurcritici hebben echter in dit onderzoek

ook bewezen te beschikken over cultureel kapitaal, omdat zij immers ook meer gebruik maken van een kunstkritisch filmdiscours dan van een populair discours. Uit dit onderzoek blijkt echter dat de professionele criticus nog meer het kunstkritische filmdiscours toepast dan de amateurcriticus. Uit de resultaten is immers naar voren gekomen dat de professionals in totaal 523 kunstkritische criteria hebben toegepast bij het bespreken van de populaire films, tegenover 362 keer door de amateurs. Hieruit kan geconcludeerd worden dat de professionele criticus nog altijd een prominente rol vervult waarmee ze onder andere consumenten kunnen informeren en helpen bij het vormen van voorkeuren voor bepaalde films. Dit geldt niet alleen voor consumenten in het *restricted* veld maar dus ook in het massaproductieveld waar het in dit onderzoek over ging. Daarnaast kan de professionele filmcriticus nog steeds gezien worden als zogenoemde *gatekeeper* die het werk van een regisseur kan maken of kraken. De professionele criticus is als het ware ook een soort voorbeeld voor de amateurcriticus omdat hij de professional lijkt te volgen in het hanteren van een kunstkritisch discours. Dit ligt tevens in de lijn met de eerder genoemde redenen waarom amateurcritici recensies schrijven, zij willen voornamelijk later ook professionele critici worden en laten zien dat zij in staat zijn gelijkwaardige filmrecensies te leveren. Over het populaire filmdiscours kan logischerwijs geconcludeerd worden dat dit in mindere mate naar voren komt in filmrecensies van professionele en amateurfilmcritici uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten. Ondanks dat ook hierbij de professionele criticus enigszins meer populaire criteria heeft toegepast in de geanalyseerde recensies dan de amateurcriticus, ligt het gebruik van dit filmdiscours nagenoeg gelijk.

De constatering dat bij de bespreking van populaire films door professionele en amateurfilmcritici uit de drie landen meer gebruik wordt gemaakt van een kunstkritisch filmdiscours geeft verschillende dingen aan. Ten eerste toont het aan dat symbolische productie en culturele classificatie niet alleen voorbehouden zijn aan het *restricted* productieveld. Waardetoekenning van een cultuurproduct zoals film gebeurt dus niet alleen (in Bourdieu's woorden) bij 'pure' artistieke cultuurproducten maar ook bij commerciële culturele goederen. Tevens wordt waardetoekenning niet alleen uitgevoerd door personen uit het kleinschalige productieveld maar zijn ook personen uit het massaproductieveld in staat om op kunstkritische wijze films te beoordelen. Het kunstkritische discours is dus niet alleen gereserveerd voor het *restricted* productieveld maar kan ook gevoerd worden in het massaproductieveld. Zoals al eerder in dit onderzoek geconcludeerd is kan dit als een verlenging gezien worden op Baumann's onderzoek, omdat uit dit onderzoek immers blijkt dat niet alleen de professionele maar ook de amateurcritici een intellectueel discours voeren en dat dit ook kan gebeuren bij het bespreken van populaire films. Daarnaast toont de constatering aan dat de mogelijkheden die web 2.0 ons bieden niet per definitie tot minder ontzag voor experts en minder betrouwbare informatie leiden zoals Keen (2007) beweert. Eerder in deze paragraaf werd immers

ook al geconcludeerd dat de amateurcriticus de professionele criticus juist als voorbeeld ziet. Kort samengevat zijn dit de belangrijkste conclusies die het antwoord op de hoofdvraag vormen:

- Het populaire filmdiscours wordt door zowel de professionele als de amateurfilmcritici het minst toegepast bij het bespreken van populaire films.
- Het gebruik van dit populaire discours ligt bij beide soorten critici vrijwel gelijk.
- Het kunstkritische filmdiscours wordt zodoende het meest toegepast door zowel de professionele als de amateurcritici.
- Bij het hanteren van dit kunstkritische discours zijn er echter wel significante verschillen aangetoond tussen de professionele critici en de amateurcritici. De professionele critici maken namelijk nog altijd het meest intensief gebruik van het kunstkritische filmdiscours.
- Het voeren van een kunstkritisch discours is niet alleen voorbehouden aan het bespreken van 'pure' artistieke films maar kan ook plaats vinden bij commerciële- en entertainmentgerichte films.
- Tevens is het voeren van een kunstkritisch discours niet alleen voorbehouden aan personen uit het kleinschalige productievelde maar zijn personen uit het massaproductievelde ook in staat om op kunstkritische wijze films te beoordelen.
- De professionele criticus bepaalt nog steeds de richting van het discours en dient als voorbeeldfunctie voor de amateurcriticus.

§ 5.3 Reflectie

Binnen dit onderzoek is onder andere een vergelijking gemaakt tussen het filmdiscours van professionele filmcritici en die van amateurfilmcritici. Tevens is er gekeken of de professionele filmcriticus bij commerciële en entertainmentgerichte films ook een kunstkritisch discours hanteren zoals bij artistieke en minder commerciële films, of juist niet. Om hierover meer te weten te komen is er gekeken naar filmrecensies van zowel professionals als amateurs afkomstig uit één tijdsperiode, namelijk 2009-2010. Om een duidelijker inzicht te krijgen in het filmdiscours wat professionele filmcritici hanteren bij populaire film is het wellicht wenselijker om hierbij naar meerdere jaren te kijken. Op deze manier kan er een completer beeld gevormd worden en zijn de resultaten minder gebonden aan een bepaalde tijdsgeest.

Vervolgens is er tijdens het uitvoeren van de inhoudsanalyse hoofdzakelijk gekeken naar de aanwezigheid van de geformuleerde variabelen, of criteria, in de filmrecensies. Doordat de voornaamste focus hierop lag is er weinig aandacht uit gegaan naar andere zaken. Er is bijvoorbeeld

niet verder gekeken naar hoe de filmcritici een film uiteindelijk hebben beoordeeld, en of er zodoende eventuele verschillen bestaan in het uiteindelijke oordeel over de film. Daarnaast is het aantal variabelen dat gebruikt is tijdens de analyse beperkt en was het aantal kunstkritische criteria en populaire criteria niet gelijk. Ook is er bij het opstellen van de methode en tijdens het uitvoeren van de inhoudsanalyse geen rekening gehouden met de verschillende (schrijf-)stijlen van de verschillende landen. Bijvoorbeeld de Fransen maken bij voorbaat meer gebruik van chique taalgebruik dan de Nederlandse en Amerikaanse critici, hiermee is tijdens dit onderzoek geen rekening gehouden. Tevens is het aantal filmrecensies wat geanalyseerd is een minimaal aantal waaruit conclusies getrokken kunnen worden. In een onderzoek zoals dit geldt dat hoe meer filmrecensies worden geanalyseerd, hoe beter en meer accuraat er antwoord gegeven kan worden op de deelvragen en hoofdvraag.

§ 5.4 Aanbevelingen

Het onderzoek is uitgevoerd over één tijdstip, wat wil zeggen dat er niet naar filmrecensies is gekeken afkomstig uit verschillende tijdsperiodes of jaren. In het kader van dit onderzoek was dit ook niet mogelijk, omdat filmrecensies van amateurcritici nog een relatief nieuw verschijnsel is. Een aanbeveling voor eventueel vervolgonderzoek is om bij het maken van dezelfde vergelijking te kijken naar filmrecensies van professionals en amateurs uit verschillende jaren. Daarnaast is het aan te raden om bij een soort gelijk toekomstig onderzoek een groter aantal onderzoekseenheden, met andere woorden: filmrecensies, te analyseren. Zo kan er namelijk een nog duidelijker beeld worden geschetst over de filmdiscoursen van zowel professionele als amateurfilmcritici. Vervolgens is het ook een idee om bij toekomstig onderzoek de crossnationale context nog breder te maken. In dit onderzoek zijn filmrecensies afkomstig uit Nederland, Frankrijk en de Verenigde Staten geanalyseerd. Vervolgonderzoek biedt de mogelijkheid om dit aantal landen eventueel uit te breiden. Ook landen die niet tot het Westen worden gerekend kunnen hierin worden meegenomen. Een vereiste hierbij is wel dat er in het land amateurcritici actief moeten zijn. Landen die hiervoor in aanmerking zouden kunnen komen zijn bijvoorbeeld; Japan, India, Zuid-Afrika en Argentinië. Deze landen produceren immers zelf ook films en er is in redelijke tot grote mate internettoegang wat de opkomst van amateurcritici mogelijk maakt. Eén van de nadelen hiervan is echter dat er rekening moet worden gehouden met het aanbod in films die niet in elke land hetzelfde is en de taalbarrière.

Literatuur

Allen, M.P. & A.E. Lincoln (2004). Critical Discourse and the Cultural Consecration of American Films. *Social Forces* 82 (3): 871-894.

Anderson, C. (2008). *The Long Tail. Waarom we in de toekomst minder verkopen van meer* (Vertaald door Y. Veenstra, Bureau Heyendaal). Amsterdam: Nieuw Amsterdam Uitgevers (oorspronkelijk werk gepubliceerd in 2006).

Baumann, S. (2001). Intellectualization and Art World Development: Film in the United States. *American Sociological Review* 66(3): 404-426.

Brakman, I. & T. Corman (2006) *Een nieuwe poot onder de Nederlandse filmproductie. Advies inzake de opzet en inzet van een nieuwe stimuleringsmaatregel*. Advies aan de minister van onderwijs, cultuur en wetenschap ingevolge haar verzoek van 13 juli 2006. Wormer/Mijdrecht.

Becker, H.S. (1982). *Art Worlds*. Berkeley and Los Angeles: University of California Press.

Benson, R. (1999). Field Theory in Comparative Context: A New Paradigm for Media Studies. *Theory and Society* (28) 463-498.

Bielby, D.D., Moloney, M. & B.Q. Ngo. (2005). Aesthetics of Television Criticism: Mapping Critics' Reviews in an Era of Industry Transformation. *Research in the Sociology of Organizations* (23) 1-43.

Bourdieu, P. (1980). The production of belief: contribution to an economy of symbolic goods. *Media Culture Society* 2: 261-293.

Bourdieu, P. (1984). *Distinction. A Social Critique of the Judgement of Taste*. Cambridge: Harvard University Press.

Bourdieu, P. (1993). *The Field of Cultural Production*. Cambridge: Polity Press.

- Crane, D. 2002. Culture and Globalization: Theoretical Models and Emerging Trends. In: D. Crane, N. Kawashima & K. Kawasaki (Eds.), *Global Culture: Media, Arts, Policy and Globalization*. London: Routledge, 1 – 25.
- David, S. & Pinch, T. (2006). *Six degrees of reputation: The use and abuse of online review and recommendation systems*. www.firstmonday.org, published July 2006.
- DiMaggio, P. (1987). Classification in art. *American Sociological Review* 52: 440-455.
- Eliashberg, J., A. Elberse, M. A. A. M. Leenders. (2006). The motion picture industry: Critical issues in practice, current research and new research directions. *Marketing Sci.* 25(6) 638-661.
- Hesmondhalgh, D. (2006). Bourdieu, the media and cultural production. *Media Culture Society* (28) 211-231.
- Janssen, S. (2005). *Het soortelijk gewicht van kunst in een open samenleving. De classificatie van cultuuruitingen in Nederland en andere westerse landen na 1950*. Rotterdam: Erasmus Universiteit. (oratie)
- Janssen, S. G. Kuipers & M. Verboord (2008). Cultural Globalization and Art Journalism. The International Orientation of Arts and Culture Coverage in American, Dutch, French and German Newspapers, 1955-2005. *American Sociological Review* 73: 719-740.
- Kamp, M. van de (2009). *Where Corporate Culture and Local Markets Meet. Music and Film Majors in the Netherlands, 1990-2005*. (Proefschrift) Erasmus Research Centre for Media Communication and Culture, Rotterdam.
- Keen, A. (2007). *The cult of the amateur: how blogs, MySpace, YouTube, and the rest of today's user-generated media are destroying our economy, our culture, and our values*. New York: Doubleday.
- Kersten, A. & Janssen, S. (2011). *Shifting boundaries in the symbolic production of film, 1955-2005*. Work in progress.
- Lamont, M. (1992). *Money, morals and manners. The culture of the French and American upper-middle class*. Chicago: University of Chicago Press.

Martin, R. (1995). *A Crisis of Art and Commerce*. The Columbia Journal of World Business (30) 4: 6-17.

Motion Picture Association of America (MPAA). (2010). The Motion Picture & Television Industry Contribution to the U.S. Economy. Opgehaald op 6 juni 2011 via <http://www.mpa.org/Resources/6a507b67-e219-43a3-a4ce-9788d6f1fb5e.pdf>

OECD (2007). *Participative web: User created content*. Paris: OECD

O'Reilly, T. (2005). *What is web 2.0? Design patterns and business models for the next generation of software*. Opgehaald via <http://oreilly.com/web2/archive/what-is-web-20.html>. Geraadpleegd 7 maart 2011.

Rees, K. van, Vermunt, J. & Verboord, M. (1999). Cultural classifications under discussion. Latent class analysis of highbrow and lowbrow reading. *Poetics* 26: 349-365.

Trancer, B. (2009). *Click what we do online and why it matters*. Londen: Harper Collins.

Twaalfhoven, A. (2003). Kritiek op Kritiek. *Boekman. Tijdschrift voor kunst, cultuur en beleid* 15 (57), 27-36.

Scott, A.J. (2000). French Cinema: Economy, Policy and Place in the Making of a Cultural-Products Industry. *Theory Culture Society* (17) 1-38.

Venrooij, A. van, Schmutz, V. (2010). The Evaluation of Popular Music in the United States, Germany and the Netherlands: A Comparison of the Use of High Art and Popular Aesthetic Criteria. *Cultural Sociology* (4) 395-421.

Bronmateriaal

Bruin, P. de (29 januari 2009). The Curious Case of Benjamin Button. *NRC Handelsblad*. Opgehaald op 20 februari 2011 via http://vorige.nrc.nl/film/article2134278.ece/The_Curious_Case_of_Benjamin_Button

Burke, D. (13 juli 2010). *In a Decade, "Inception" May Be A Religion*. Opgehaald op 22 februari 2011 via <http://www.imdb.com/title/tt1375666/usercomments>

Canonclubonline. (29 mei 2009). Top Fun with ABBA With a Storyline Told In Their Songs. Opgehaald op 22 februari 2011 via http://catalog.ebay.com/Mamma-Mia-DVD-2009-2-Disc-Set-Widescreen-/71044537?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=mamma+mia&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

Dargis, M. (18 juli 2008). Showdown in Gotham Town. *The New York Times*. Opgehaald op 21 februari 2011 via <http://movies.nytimes.com/2008/07/18/movies/18knig.html?ref=movies>

Dargis, M. (18 december 2009). A New Eden, Both Cosmic and Cinematic. *The New York Times*. Opgehaald op 21 februari 2011 via <http://movies.nytimes.com/2009/12/18/movies/18avatar.html?ref=movies>

Dargis, M. (5 maart 2010). What's a Nice Girl Doing in This Hole? *The New York Times*. Opgehaald op 21 februari 2011 via <http://movies.nytimes.com/2010/03/05/movies/05alice.html?ref=movies>

Delcroix, O. (1 juni 2010). Sex and the City II. *Le Figaro*. Opgehaald op 23 februari 2011 via <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/06/01/03002-20100601ARTFIG00506-sex-and-the-city-ii.php>

Frois, E. (21 juli 2010). La 'rêve party' de Christopher Nolan. *Le Figaro*. Opgehaald op 23 februari via <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/07/20/03002-20100720ARTFIG00519-la-reve-party-de-christopher-nolan.php>

Gonnard (17 januari 2011). Opgehaald op 22 februari 2011 via http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=126678.html?page=3

Kleijer, P. (1 juli 2010). Vampierfilm met slome praat- en kusscènes. *Volkscrant*. Opgehaald op 21 februari 2011 via <http://www.cinema.nl/artikelen/6364794/vampierfilm-met-slome-praat-en-kusscenes>

Serpico. (23 mei 2009). Opgehaald op 20 februari 2011 via <http://www.moviemeter.nl/film/49002/info/filtered/#messages>

Turan, K. (29 mei 2009). A tale of senior citizen and a boy on a helium-powered adventure soars on Pixar's imaginative concept and remarkable animation. *The LA Times*. Opgehaald op 21 februari 2011 via <http://articles.latimes.com/2009/may/29/entertainment/et-up29>

Vachaudes, G. (15 september 2010). Le cinéma, c'est aussi le rêve. Opgehaald op 22 februari via http://www.amazon.fr/productreviews/B002ZLOSLE/ref=cm_cr_pr_link_3?ie=UTF8&showViewpoint=s=0&pageNumber=3&sortBy=bySubmissionDateDescending

Zwol, C. van de. (19 mei 2010). Prince of Persia the Sands of Time. *NRC Handelsblad*. Opgehaald op 20 februari 2011 via http://vorige.nrc.nl/film/article2546862.ece/Prince_of_Persia_the_Sands_of_Time

Bijlage I

Codeerformulier

#	Variabele	Antwoordcategorieën	Score
A1	Referentienummer
A2	Medium	0= NRC Handelsblad 1= Volkskrant 2= Le Monde 3= Le Figaro 4= New York Times 5= LA Times 6= bol.com 7= moviemeter.nl 8= amazon.fr 9= allocine.fr 10= ebay.com 11= imdb.com	
A3	Soort	0= Professional 1= Amateur	
A4	Omvang	0= < 500 woorden 1= 501-800 woorden 2= > 800 woorden	
A5	Datum
A6	Herkomst	0= Nederland 1= Frankrijk 2= Verenigde Staten	
A7	Film	0= Harry Potter Deathly Hallows I 1= Inception 2= The Twilight Saga: Eclipse 3= Sex & the City 2 4= Prince of Persia 5= Iron Man 2 6= Alice in Wonderland 7= Avatar 8= 2012 9= Up 10= Inglourious Basterds 11= Slumdog Millionaire 12= Harry Potter & the Half Blood Prince 13= Mamma mia! 14= Angels & Demons 15= The Curious Case of Benjamin Button 16= The Dark Knight	

B1	Gebruik hoge kunst termen	0= Ja 1= Nee	
B2	Verwijzing naar hoge kunst	0= Ja 1= Nee	
B3	Benoemen van regisseur	0= Ja 1= Nee	
B4	Vergelijking regisseurs	0= Ja 1= Nee	
B5	Vergelijking films	0= Ja 1= Nee	
B6	Interpretatie van film	0= Ja 1= Nee	
B7	Positief en negatief commentaar	0= Ja 1= Nee	
B8	Negatieve houding tegenover entertainment	0= Ja 1= Nee	
B9	Verwijzing naar complexiteit	0= Ja 1= Nee	
B10	Verwijzing naar originaliteit	0= Ja 1= Nee	
B11	Verwijzing naar (maatschappelijke) context	0= Ja 1= Nee	
B12	Verwijzing naar nationale context	0= Ja 1= Nee	
C1	Negatieve houding tegenover kunst	0= Ja 1= Nee	
C2	Verwijzing naar populaire cultuur	0= Ja 1= Nee	
C3	Film als entertainment	0= Ja 1= Nee	
C4	Verwijzing naar publiek	0= Ja 1= Nee	
C5	Beoordeling van film als product	0= Ja 1= Nee	
C6	Gossip	0= Ja 1= Nee	

C7	Emotie	0= Ja 1= Nee	
C8	Spanning	0= Ja 1= Nee	
C9	Humor	0= Ja 1= Nee	

Bijlage II

Intercodeurbetrouwbaarheid

Tabel 1: Waarde Kappa per criterium, van codeur 1 en codeur 2

Criteria	Kappa
<i>Kunstkritische criteria:</i>	
Gebruik hoge kunst termen	0,876
Verwijzing naar hoge kunst	1,000
Benoemen van regisseur	1,000
Vergelijking regisseurs	1,000
Vergelijking films	0,950
Interpretatie van film	0,767
Positief en negatief commentaar	0,961
Negatieve houding tegenover entertainment	0,857
Verwijzing naar complexiteit	0,876
Verwijzing naar originaliteit	0,866
Verwijzing naar maatschappelijke context	0,757
Verwijzing naar nationale context	1,000
<i>Populaire criteria:</i>	
Negatieve houding tegenover kunst	1,000
Verwijzing naar populaire cultuur	0,861
Film als entertainment	0,741
Verwijzing naar publiek	1,000
Beoordeling van film als product	0,979
Gossip	1,000
Emotie	0,850
Spanning	1,000
Humor	0,867

Bijlage III

Resultaten

Tabel 8: Gebruik van kunstkritische en populaire criteria door professionele en amateurcritici in aantallen

	Professionele critici	Amateurcritici
Kunstkritische criteria	523	362
Populaire criteria	237	221

	Aantal toegepaste criteria	Toegepaste criteria in %
Kunstkritische criteria	885	65,9%
Populaire criteria	458	34,1%
Totaal	1343	100%

Tabel 12: Gebruik van kunstkritische en populaire criteria door professionele critici uit NL, FR & VS

	Nederland	Frankrijk	VS
Kunstkritische criteria	222	122	179
Populaire criteria	93	66	78
Totaal	315	188	257

Tabel 13: Gebruik van kunstkritische en populaire criteria door amateurcritici uit NL, FR & VS

	Nederland	Frankrijk	VS
Kunstkritische criteria	141	122	99
Populaire criteria	118	53	50
Totaal	259	175	149

Tabel 14A: Gebruik van kunstkritische en populaire criteria door Nederlandse professionele en amateurcritici

N= 574	Professional	Amateur	N	X ²
Kunstkritische criteria:				
Gebruik hoge kunst termen	17	9	26	p= 0,046*
Verwijzing naar hoge kunst	6	3	9	p= ns
Benoemen van regisseur	30	17	47	p= 0,001***
Vergelijking regisseurs	9	2	11	p= 0,021*
Vergelijking films	32	25	57	p= 0,021*
Interpretatie van film	30	4	34	p= 0,000***
Positief en negatief commentaar	26	28	54	p= ns
Negatieve houding tegenover entertainment	15	9	24	p= ns
Verwijzing naar complexiteit	21	18	39	p= ns
Verwijzing naar originaliteit	25	23	48	p= ns
Verwijzing naar maatschappelijke context	11	3	14	p= 0,16*
Verwijzing naar nationale context	0	0	0	-
Populaire criteria:				
Negatieve houding tegenover kunst	3	2	5	p= ns
Verwijzing naar populaire cultuur	21	19	40	p= ns
Film als entertainment	13	25	38	p= 0,003*
Verwijzing naar publiek	1	5	6	p= ns
Beoordeling van film als product	14	7	21	p= ns
Gossip	5	3	8	p= ns
Emotie	14	16	30	p= ns
Spanning	11	21	32	p= 0,15*
Humor	11	20	31	p= 0,028*

Noot: *p < .05; **p < .01; ***p < .001; ns: niet significant (two-tailed chi-square tests)

Tabel 14B: Gebruik van kunstkritische en populaire criteria door Amerikaanse professionele en amateurcritici

N= 406	Professional	Amateur	N	X ²
<i>Kunstkritische criteria:</i>				
Gebruik hoge kunst termen	18	11	29	p= ns
Verwijzing naar hoge kunst	11	1	12	p= 0,001***
Benoemen van regisseur	34	22	56	p= 0,000***
Vergelijking regisseurs	10	4	14	p= ns
Vergelijking films	23	21	44	p= ns
Interpretatie van film	14	13	27	p= ns
Positief en negatief commentaar	23	5	28	p= 0,000***
Negatieve houding tegenover entertainment	20	5	25	p= 0,000***
Verwijzing naar complexiteit	8	8	16	p= ns
Verwijzing naar originaliteit	13	7	20	p= ns
Verwijzing naar maatschappelijke context	1	2	3	p= ns
Verwijzing naar nationale context	4	0	4	p= 0,039*
<i>Populaire criteria:</i>				
Negatieve houding tegenover kunst	2	0	2	p= ns
Verwijzing naar populaire cultuur	18	6	24	p= 0,002*
Film als entertainment	14	13	27	p= ns
Verwijzing naar publiek	1	4	5	p= ns
Beoordeling van film als product	10	7	17	p= ns
Gossip	1	1	2	p= ns
Emotie	13	11	24	p= ns
Spanning	8	2	10	p= 0,040*
Humor	11	6	17	p= ns

Noot: *p < .05; **p < .01; ***p < .001; ns: niet significant (two-tailed chi-square tests)

Tabel 14C: Gebruik van kunstkritische en populaire criteria door Franse professionele en amateurcritici

N= 363	Professional	Amateur	N	X ²
<i>Kunstkritische criteria:</i>				
Gebruik hoge kunst termen	10	18	28	p= 0,049*
Verwijzing naar hoge kunst	8	4	12	p= ns
Benoemen van regisseur	30	21	51	p= 0,012*
Vergelijking regisseurs	8	0	8	p= 0,003**
Vergelijking films	19	14	33	p= ns
Interpretatie van film	18	16	34	p= ns
Positief en negatief commentaar	13	18	31	p= ns
Negatieve houding tegenover entertainment	4	6	10	p= ns
Verwijzing naar complexiteit	4	15	19	p= 0,003**
Verwijzing naar originaliteit	4	7	11	p= ns
Verwijzing naar maatschappelijke context	3	2	5	p= ns
Verwijzing naar nationale context	1	1	2	p= ns
<i>Populaire criteria:</i>				
Negatieve houding tegenover kunst	0	1	1	p= ns
Verwijzing naar populaire cultuur	8	8	16	p= ns
Film als entertainment	16	14	30	p= ns
Verwijzing naar publiek	4	4	8	p= ns
Beoordeling van film als product	11	5	16	p= ns
Gossip	3	1	4	p= ns
Emotie	10	8	18	p= ns
Spanning	6	3	9	p= ns
Humor	8	9	17	p= ns

Noot: *p < .05; **p < .01; ***p < .001; ns: niet significant (two-tailed chi-square tests)

Digitale bijlage I

Nederlandse filmrecensies

Referentienummer: 1

Film: 2012

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/2012/1002004007615331/index.html#product_judgement

292 woorden

4 van de 5

Een dubbele ramp

Datum: 27 februari 2010

| Door: [roeluitgroningen](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Als jongere hield ik veel van dit soort films, nu nog wel maar je wordt wijzer. Ook weet ik niet zo veel van acturnamen maar des te meer van diepgang in personages (zie de geweldige bbc films uit het victoriaanse tijdperk, dát is acteren!) die hier als kinderen van 4 zijn met weinig gevoel nog. Dus geestelijke diepgang.

Over de film: Als een apocalyptische ramp van dergelijke omvang zou plaatsvinden ging het wel anders. De hoofdpersonen blijven haast onaangedaan en overleven de meest verschrikkelijke rampen alsof ze door God worden beschermd, die in deze film niet bestaat, anders zou er niet zó een ramp kunnen plaatsvinden of hij moest na miljarden jaren toch nog eens verschrikkelijk spijt krijgen van zijn menselijke creaties. Als je ook zulke mensen als in deze film ziet begrijp je dat trouwens wél.

Onder de meest verschrikkelijke omstandigheden waarin duizenden en duizenden het leven verliezen kunnen zij zich verheugen alsof ze een verjaardag vieren omdat ze weer 'een stapje in de overleving' verder zijn gekomen. Tussen aardklonten als meteorieten en aardscheuren door rijdt een auto en vliegt een vliegtuig door met een overlevingskans van 0 en toch gelukt het.

Je moet wel door God zijn uitverkoren als je dit overleefde.

Afijn zo kan ik nog tijden doorgaan.

Over de special effects alle lof, waar het eigenlijk om gaat.

Ik vond de film wat dat betreft ontzettend goed, de personages een grote ramp.

Deze film bevat dus 2 rampen.

Dat kun je ook wel geslaagd noemen van een regisseur toch?

Maar goed, hij heeft de miljoenen binnen en wij zitten met een andere kater na te mijmeren.

Wiet weet hebben ze ze hierboven op een idee gebracht.

Haha. Who knows in real 2012 !!! Vieren we dan ook minifeestjes?

Pluspunten: Levenschte special effects

Minpunten: Vlakke personages, Ongeloofwaardige plot

Referentienummer: 2

Film: Alice in Wonderland

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/alice-in-wonderland/1002004009057335/index.html#product_judgement

202 woorden

5 van de 5

Gek, grappig, en super leuk!

Datum: 7 januari 2011

| Door: [Draakjuh](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Het Verhaal:

Deze film is eigenlijk Alice in Wonderland 2, omdat Alice nu wat ouder is, en terug gaat naar Wonderland. Hier maakt ze de raarste dingen mee, van cakejes die je laten krimpen tot een zwevende onzichtbare kat. Ze gelooft op het begin dat het maar een droom is en dat ze elk moment wakker kan worden. Later komt ze er achter dat het helemaal geen droom is. Toch helpt ze alle gekke inwoners van Wonderland in de strijd tegen "The Red Queen"

De Film:

Ik vind het een super leuke en grappige film! Lekker gek en heel anders dan je gewend bent! De wereld van Wonderland ziet er echt heel mooi maar ook grappig uit, ik zou er zelf wel willen wonen! Ook alle mensen/wezens die in Wonderland rondlopen zijn hilarisch.

In de film spelen allemaal bekende acteurs, zoals Mia Wasikowska (Alice), Johnny Depp (Pirates of the Caribbean), Helena Bonham Carter (Bellatrix in Harry Potter), de stem van Serverus Sneep (HP), Anne Hathaway (Princess Diaries, Ella Enchanted.) Een goede combinatie van super acteurs dus!

Alice in Wonderland is een aanrader als je van mooie films houdt, fanatasy, en een beetje gekheid!

P.s.: I Love the Cheshire Cat!

Pluspunten: Levenschte special effects, Pakkend verhaal, geweldige acteurs, mooie "wonderland" omgeving, goed geacteerd

Referentienummer: 3

Film: Angels & Demons

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/angels-demons/1002004006855696/index.html#product_judgement

368 woorden

5 van de 5

Angels & Demons: Het Bernini Mysterie

Datum: 9 juli 2009

| Door: Giel Maan

| Terband

Het eerste wat ik van deze film heb gehoord was de reclame op TV. Daarbij werd verteld dat het was geproduceerd door de makers van The Da Vinci Code, wat ik persoonlijk ook een hele goede film vind. In tegenstelling tot vele andere mensen die mij vertelden dat ze het boek van tevoren al hadden gelezen, waardoor de film een grote tegenvaller voor hen was. Net als het boek van The Da Vinci Code heb ik het boek van deze film niet vooraf gelezen (nog steeds niet). Wat komt doordat ik niets af wist van dit boek. Ik had erg zin in de film, omdat ik dit soort films erg interessant, boeiend en spannend vind. Het leuke aan dit soort films is namelijk dat grote delen zijn gebaseerd op echte historische verhalen en gebeurtenissen. Waarna ze het verbuigen tot een verhaal dat wordt gefilmd vanuit een bepaald(-e) persoon(-en). Vanuit Robert Langdon in dit geval. De film begint bij de Large Hadron Collider, zo'n 100 m. onder de grond gelegen in de nabijheid van Genève. Hier zijn wetenschappers druk bezig met een belangrijk experiment. Totdat op een gegeven moment Vittoria Vetra ontdekt dat een wetenschapper, haar vader nog wel, is vermoord. Vanaf dat punt wordt Robert Langdon erbij betrokken. Hij moet de moord op deze wetenschapper zien te ontrafelen. Ondertussen komt hij er ook achter dat de illuminati een bom in het Vaticaan heeft verborgen. En dan wel net op het moment dat er een conclaaf is. Daarnaast zijn ook nog eens de vier kardinalen die de grootste kans hebben om paus te worden gegijzeld. Elk uur zal er één sterven, met behulp van één van de vier elementen (aarde, lucht, vuur en water). Robert Langdon volgt samen met de dochter van de vermoorde wetenschapper, Vittoria Vetra, een eeuwenoud spoor door Rome, opzoek naar de sleutel, het antwoord op de vraag wie de daders zijn. Een buitengewoon fascinerend mysterie dat je alle kleine hoekjes en gaatjes laat zien van de prachtige, oude gebouwen in Rome. Een aanrader dus voor veel mensen, vooral voor degenen die van historie, mysteries en cultuur houden. De film vond ik zo leuk, voordat ik het wist was de film al weer voorbij, zo leuk!

Referentienummer: 4

Film: Avatar

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/avatar/1002004008287704/index.html#product_judgement

334 woorden

3 van de 5

Werkelijk een meesterwerk of een grote mediahype?

Datum: 22 april 2010

| Door: [tsieveri](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Sinds 'Titanic' is het behoorlijk stil geweest rond James Cameron. 'Avatar' is een goede comeback voor de gevierde regisseur. Gevierde regisseur? Moeten we bij James Cameron gelijk in ons handen staan klappen?

Ik vind persoonlijk van niet. 'Titanic' was een hit, maar zoals meeste hits, zijn het vaak niet meer dan films die de grote massa aanspreken. Een echt drama over het beroemde gezonken schip was nog niet op het witte doek vertoond, dus wie geeft er om diepgang en een sterk verhaal? Vrijwel niemand dus. 'Titanic' had een box office van (letterlijk) hier tot Tokio, en niet omdat het nou zo'n machtig mooi werk was.

Dat het verhaal en de diepgang niet de sterkste punten zijn van Cameron, wil de massa niet horen. 'Avatar' is een mooie film, en voor een beetje film liefhebber een must have. De vormgeving en de fictieve wereld zijn in deze tijd nagenoeg perfect. Of het per definitie een goede film is, is echter een ander verhaal. Special effects en CGI moeten als een aanvulling gebruikt worden, niet als opvulling. Dit laatste is naar mijn mening teveel het geval geweest. Ja, de wereld van 'Pandora' is adembenemend en ja, het is een lust voor het oog en ja, 'Avatar' hoort in 3D bekeken te worden. Maar een goede film moet nogmaals een inhoud hebben, een verhaal wat sterk op zichzelf kan staan zonder beeldeffecten.

'Avatar' is een project waar Cameron ooit van gedroomd had en hij heeft dat project ook gerealiseerd. Net als Michael Bay's 'Transformers' is Cameron net een kleine jongen dat graag zijn ideeën realiseert. 'Avatar' is een icoon geworden dankzij de box office en de 3D-ervaring. Ik heb 'Avatar' gekocht en vind het een erg vermakelijke film. Het is een verstand-op-nul-en-kijken-film. Een meesterwerk is het echter niet. Film liefhebbers: koop deze film. Filmhuisgangers: laat deze beker aan je voorbijgaan. En als je hem dan toch koopt, bestel dan ook gelijk Cameron's 'Terminator', want in zijn jonge jaren had Cameron nog wel eens gevoel voor verhaal en diepgang.

Pluspunten: Mooi gefilmd, Levenschte special effects

Minpunten: Slecht verhaal

Referentienummer: 5

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/harry-potter-en-de-halfbloed-prins/1002004006831669/index.html#product_judgement

466 woorden

5 van de 5

Prachtige film

Datum: 2 augustus 2009

| Door: Anneke

| Echt

Ik hoor veel mensen zeggen - ook in onderstaande recensies - dat de nieuwste Harry Potter-film zo tegenvalt. Het meest gebruikte argument dat hiervoor is dat de film op veel punten afwijkt van het boek. Ik, een Potter-fan van 't eerste uur, heb - net als velen met mij - maanden naar de film uitgekeken, en ik vind 'm echt ontzettend goed. Ik denk dat 't gemakkelijk over het hoofd te zien is dat 't hier gaat om een boek van bijna 500 pagina's (in de orinele engelse versie zelfs meer dan 600 pagina's). Je kunt simpelweg niet verwachten dat alles wat er in het boek gebeurt ook in de film komt, dat is gewoon ondoenlijk. Dan krijg je 'n film van 12 uur, en dat werkt natuurlijk ook niet. Bij het vertalen van een boek naar een film moeten nu eenmaal keuzes gemaakt worden. Er moeten dingen worden aangepast, veranderd en weggelaten. Ik denk trouwens dat er in deze verfilming ook al voorbereidingen worden getroffen voor de verfilming van boek 7. Natuurlijk is 't niet leuk als je je, na het boek te hebben gelezen, hebt verheugd een bepaalde scene in de film te zien en die scene blijkt de film niet gehaald te hebben. Maar dat is soms niet te vermijden. Hetzelfde geldt voor ingrijpende veranderingen. Ja, de film wijkt inderdaad op veel punten behoorlijk af van het boek, en ik ben 't er mee eens dat sommige scenes iets uitgebreider hadden gemogen en dat er bepaalde zaken meer naar voren hadden mogen komen. Ik vind 't een heel goede film, maar dat neemt niet weg dat ik sommige dingen misschien ook anders had gedaan; ik zou zelf bijvoorbeeld ook graag de verhaallijn van Bill en Fleur in de film hebben gehad, om maar wat te noemen. De beste stuurlieders staan aan wal, zullen we maar zeggen. :) Maar J.K. Rowling is net als altijd ook bij deze film nauw betrokken geweest, dus ik heb er vertrouwen in dat alle wijzigingen zo hun reden hebben. En ondanks alles loopt de film als 'n tierelier, en vind ik 't echt weer 'n heerlijke Harry Potter-film. Ik heb er niet zo'n moeite mee als boekverfilmingen anders zijn dan het oorspronkelijke boek. Films en boeken zijn namelijk zo verschillend van elkaar, dat ik, als er verschillen zijn, het vaak eerder een toevoeging van 't ene aan 't andere vind, dan iets negatiefs. Stephen King heeft hierover eens gezegd dat boeken en films net appels en sinaasappels zijn: ze zijn totaal verschillend, maar wel allebei heel erg lekker. :) Hoe dan ook: Harry Potter and the Half Blood Prince is een goede film, of je nu een die hard Potter-fan bent of niet. De film heeft sfeer, spanning, prachtige beelden, en een prettig tempo. Ik raad 'm zeker aan!

Referentienummer: 6

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/harry-potter-en-de-relieken-van-de-dood-deel-1/1002004010949279/index.html#product_judgement

316 woorden

4 van de 5

Tot nu toe de beste Harry Potter film...

Datum: 4 februari 2011

| Door: [Asperientje](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Harry Potter leeft nu al tien jaar met ons mee. In die tien jaar zijn de films en acteurs met ons meegegroeid. Ze werden ouder en donkerder. Dit is het eerste deel van het einde. Het de films werd in tweeën gesplitst, sommigen blij en sommigen minder blij. Ik heb het boek gelezen, zo'n drie jaar geleden. Maar als je het boek leest net voor dat de films uit komt verpest je het voor jezelf: als film liefhebber. Na het wat minder deel 6 waren mijn verwachtingen niet hoog. Gelukkig maar, want zo werd de films des te beter. De film begint sterk en donker. Het verhaal wordt goed uitgelegd. Harry, Hermoine en Ron moeten de Horcruxes vernietigen. Ondertussen zijn ze ook op de vlucht. De film gaat snel en heeft een geweldig donkere sfeer. De film bevat niet erg veel actie, maar wel veel spanning. Door de confrontaties van de hoofdpersonages en de dreiging die boven hun hoofd hangt blij je voelen tot het einde van de film. Wat duidelijk is, is dat de jonge acteurs nu beter kunnen acteren. Daniel Radcliffe heeft alsnog veel te leren, hij begin het in ieder geval te begrijpen. De bijrollen die gespeeld worden door de meeste bekende britse acteurs bijv. Allen Rickman aka Snape, hebben geen grote rollen, wat enigszins jammer is, maar het is toch leuk om ze weer eens te zien. De actie die er te vinden is, is bloedstollender dan ooit. Het is snel en scherp geschoten, waardoor het er nog spannender door is. De special effects zijn weer van hoe we ze verwachten. Sommige mensen klagen over de 2de acte in de film, dat het te langzaam gaat. Ik kan dat enigszins begrijpen, maar zelf heb ik er geen last van, omdat het allemaal goed in beeld gebracht met bijv. stills. Dit deel heeft ook een goede cliffhanger die je absoluut doet smakken naar meer.

Pluspunten: Mooi gefilmd, Levenschte special effects, Pakkend verhaal, de dreiging is goed te voelen, spanning, mooi kleurenpallet gebruikt

Minpunten: daniel radcliffe is nog steeds de zwakke schakel, tijdsduur film te lang voor sommigen niet voor my, mist nog steeds wat actie, hunkerend naar 7.2 kan niet wachten!

Referentienummer: 7

Film: Inception

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/inception/1002004010708531/index.html#product_judgement

277 woorden

4 van de 5

Net geen meesterwerk

Datum: 4 december 2010

| Door: [Roach](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Op de gewaardeerde filmsite IMDB, staat Inception op het moment op de 6de plaats van beste films allertijden. De vraag is dan ook, maakt de film de hype waar? Het antwoord is; Nee.

Begrijp me niet verkeerd, ik vond het persoonlijk een goede film, die je aan het denken zet en gaande weg ook zeer zeker entertaint. Het feit ligt erbij dat veel ideeën die in deze film zijn uitgewerkt al eerder in films te zien zijn geweest.

Het plot. Hier zal ik proberen niet teveel over te vertellen. Basisprincipe is dat het karakter van Dicaprio gespecialiseerd is in dromen. En specifiek nog, hij is er op getraind waardevolle informatie uit dromen van mensen te halen. Hij wordt door een rijk persoon aangespoort om het tegenovergestelde te doen. Dus in plaats van bij iemand informatie weg te halen, moet hij informatie gaan plaatsen in iemand onderbewust zijn.

Samen met een team van spelicalisten gaat hij deze uitdaging aan, en al gauw wordt duidelijk dat het niet bij één droom blijft.

De acteurs doen allen goed hun werk, kan echter niet zeggen dat iemand echt uitspringt. Het is een ensemble dat als eenheid werkt.

Het verhaal zelf heeft kritische punten, soms klopt de continueit niet helemaal. En het leent heftig bij films als The Matrix, Existenz, Thirteenth Floor en 2001: A Space Odyssey. Daardoor kan ik deze film niet hoog aanprijzen voor zijn originaliteit.

Muziek is prominent aanwezig en leunt goed op de dramatiek die op het scherm wordt geprojecteerd.

Al met al is het één van de betere films die ik heb gezien dit jaar, maar is ongeveer vijftien jaar te laat om het een meesterwerk te noemen.

Pluspunten: Pakkend verhaal, Spannend

Minpunten: niet origineel

Referentienummer: 8

Film: Inglourious Basterds

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/inglourious-basterds/1002004006831078/index.html#product_judgement

316 woorden

5 van de 5

Tegelijkertijd onnozel en geniaal topvermaak!

Datum: 19 november 2009

| Door: [Sjon](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Quentin Tarantino, één van de grootste talenten uit de jaren '90, is weer volledig terug in z'n element met deze zwartkomische, ultragewelddadige en prachtig geschreven oorlogsfilm, waarin 2 grote en pakweg 4 kleinere verhaallijnen in elkaar worden geweven en uiteindelijk (uiteraard) op geniale wijze samensmelten.

Een van de voornaamste pluspunten aan "Inglourious Basterds" als geheel, is de de oncommerciële maar kunstzinnig verantwoorde keuze die Tarantino heeft gemaakt de Franse rollen door Fransozen en de Duitse rollen door Duitsers te laten spelen. Niemand zit te wachten op acteurs die met een buitenlands accentje Engels spreken en op die manier een Fransoos of Duitser moeten voorstellen.

De dialogen zijn, zoals we zowel uit zijn eigen films "Reservoir", "Pulp" en "Jackie" als scenarioproject als "True Romance" kennen, van extreem hoog niveau. De gesprekken tussen personages staan niet altijd evenveel in dienst van het verhaal, maar maken de film wel des te grappiger en interessanter, iets wat misschien wel Tarantino's grootste talent genoemd mag worden. Een goed voorbeeld is een 15 minuten durend gesprek tussen twee mannen, in de openingsscène van de film. In eerste instantie gaat het praatje nergens over, maar na pakweg 10 minuten voel je dat er een gigantische spanning wordt opgevoerd. Op het kookpunt van de scène trillen je vingers en bonkt je hart als een dolle, terwijl je enkel naar twee pratende heren zit te kijken. Het is prachtig wat Tarantino met dialogen kan bereiken.

Ook het acteerwerk van hoofdacteurs Brad Pitt, Christoph Waltz, Mélanie Laurent en Michael Fassbender is van hoog niveau. De acteurs hebben zichtbaar lol in hun rollen en acteren dan ook met veel overtuiging. Het geheel is één van de beste films van het jaar geworden en mag eigenlijk door niemand gemist worden. Als je van Tarantino's stijl houdt is dit verplichte kost. De niet-fans van zijn vorige films moeten hem wellicht een 2e kans geven en deze film toch bekijken.

Pluspunten: Mooi gefilmd, Levensechte special effects, Pakkend verhaal, goed geacteerd, Boeiende personages

Referentienummer: 9

Film: Iron Man 2

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/iron-man-2/1002004009799054/index.html#product_judgement

228 woorden

4 van de 5

Waardige opvolger van deel 1

Datum: 13 oktober 2010

| Door: [AmbervdOever](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Tony Stark is ook in Iron Man 2 weer de foutste superheld van allemaal. Arrogant, egoïstisch, zelfdestructief en z'n personeel tot wanhoop drijvend. Toch is Iron Man 2 net zo genieten als Iron Man 1, juist vanwege die arrogante grijns en z'n o zo irritante one-liners. Robert Downey Jr. zet opnieuw een dijk van een personage neer. Dat mag ook wel met de vijanden die hij ditmaal tegenover zich vindt: Sovjet bad boy Vanko (Mickey Rourke) en VS wapenexpert Hammer (Sam Rockwell).

Iron Man 2 mist natuurlijk het verrassingseffect dat deel 1 had. Om dat te compenseren gaat Tony Stark in dit deel een leger aan kloon-Iron Mans te lijf, en krijgt hij versterking van een paar vrienden: luitenant Rhodey (Don Cheadle), SHIELD'er Fury (Samuel L. Jackson) en geheim agent Natalie (Scarlett Johansson). Wat die laatste in de film te zoeken heeft is me eerlijk gezegd een raadsel. Ze voegt niks toe behalve een mooi hoofdje en het veroorzaken van een nog hoger stressgehalte bij Pepper (Gwyneth Paltrow).

Afgezien van Johanssons personage kent deze film vooral hoogtepunten. Briljant acteerwerk van Downey Jr. staat met stip op 1, gevolgd door fijne, messcherpe dialogen, een behoorlijke verhaallijn en natuurlijk veel actie en special effects. En hoe kun je nou ook maar iets negatief zeggen over een film waarin het meest vernietigende wapen van de vijand 'The Ex-Wife' genoemd wordt? ;-)

Pluspunten: Mooi gefilmd, goed geacteerd, Boeiende personages

Minpunten: personage natalie is overbodig

Referentienummer: 10

Film: Mamma Mia!

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/mamma-mia-the-movie/1002004006245032/index.html#product_judgement

220 woorden

5 van de 5

Gimme Gimme Gimme, Gimme Mamma Mia!

Datum: 12 september 2008

| Door: Anoniem

| Den Haag

Echt een super trouper duper film! De film is zo vrolijk, zo kleurrijk, zo dynamisch! Bij het zien van de eerste beelden verschijnt er een glimlach van oor tot oor, die tijdens de aftiteling film nog steeds niet verdwenen is. Je danst de filmzaal uit, zoals een echte Dancing Queen betaamd! Die glimlach komt trouwens door het verhaal zelf, de humor die erin gestopt is, maar natuurlijk ook door de cast. Amanda Seyfried heeft zo'n goede, bijna naïeve, uitstraling. Zij spreekt echt iedereen aan. Haar stem was ook fantastisch: ze laat de liedjes van ABBA perfect uitkomen. Ze heeft, vind ik persoonlijk, zelfs een betere stem dan de ABBA-leden! Daarnaast hebben we de good-looking Pierce Brosnan, die best kan zingen! En natuurlijk, niet te vergeten: Meryl Streep. Wat een dijk van een stem! Zij is er helemaal voor gegaan. Tranen rolden over m'n wangen tijdens het nummer 'The Winner takes it all'. Ze zingt het niet.. Nee, ze vertelt het. Zoveel emotie in een zo'n liedje. Geweldig! Naast de cast was het decor natuurlijk prachtig. Al die griekse eilanden (gepresenteerd als een en het zelfde eiland) waren echt idyllisch. Kortom, een fantastische film die ik in huis MOET hebben. Zeker ook voor mijn moeder. Ik ga 'm zo snel mogelijk bestellen en cadeau geven aan haar! xoxo Kisses of fire!!

Referentienummer: 11

Film: Prince of Persia

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/prince-of-persia-the-sands-of-time/1002004009799056/index.html#product_judgement

334 woorden

3 van de 5

Prince of Persia - Matige popcorn film...

Datum: 5 september 2010

| Door: [MikedeGraaff](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Om bij het begin te beginnen: deze Prince of Persia film is het best te vergelijken met de videogame Prince of Persia The sands of Time. De film leent enkele sleutelementen van de games zoals het uiterlijk van prins Dastan (die in de games overigens geen naam heeft dus ik noem hem vanaf nu gewoon Prins!), de magische dolk waarmee de tijd kan worden beïnvloed en een langzaam opbloeiende relatie tussen prins en prinses, maar daarmee hebben we het wel gehad.

In de games hebben we de Prins Iren kennen als de ietwat cynische, acrobatische, enige zoon van de koning van Perzië terwijl hij in de film wordt neergezet als een stereotype "American pretty boy" gespeeld door Jake Gyllenhaal. De Prins blijkt zelfs geen echte prins te zijn, maar een wees die dankzij zijn moeder wordt geadopteerd door de Perzische koning.

Vele jaren later wordt de koning echter onder mysterieuze omstandigheden gedood waarna de moord in de schoenen van de Prins wordt geschoven. De Prins ontsnapt met een magische dolk en probeert zijn onschuld te bewijzen. Tijdens deze queeste wordt hij bijgestaan én tegengewerkt door een prinses van het zojuist door de Prins veroverde koninkrijk waar de dolk eigenlijk aan toebehoort.

Het voornaamste probleem dat ik had met deze film heb is dat het pretendeert in Perzië te spelen, maar dat dit er naast de, af en toe, schitterende omgevingen niet is te merken. De film is doorspekt met foute oneliners met als dieptepunt een struisvogel-minnende Arabier die het niet kan nalaten enkele foute belasting grappen te maken. Ook het dikke Amerikaanse accent van de Prins en het Britse accent van de prinses weten het sfeertje mooi om zeep te helpen.

Verder heb ik weinig echte problemen met deze film behalve dat het eigenlijk nergens echt in uitblinkt. De actiescènes zijn aardig, maar niet beter dan de gemiddelde Hollywood blockbuster, de opbloeiende relatie tussen Prins en Prinses is clichématig.

Vergeet dus niet je verstand op nul te zetten voordat je aan deze film begint.

Pluspunten: Mooi gefilmd

Minpunten: Saai

Referentienummer: 12

Film: Sex & the City 2

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/sex-and-the-city-2/1002004009799057/index.html#product_judgement

308 woorden

2 van de 5

Tenenkrommend.

Datum: 2 november 2010

| Door: [Djamila](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Laat ik voorop stellen dat ik altijd een grote SATC-fan ben geweest. De serie was fantastisch en de eerste film was ook goed voor een avondje vermaak. Deze film was anders. Vol goede moed ging ik met twee vriendinnen naar de bioscoop en kwam daar diep teleurgesteld, 2 en een half uur later weer uit. Wat een draak van een film. Waarom? Onder anderen hier om:

- Het acteerwerk. De dames lijken er geen zin in te hebben en vooral SJP stelt zeer teleur. Er zit een scene tegen het einde van de film, waarin ze haar ongenoegen uit. Als je die hebt gezien, dan snap je wat ik bedoel.
- De chemie. Waar de dames in de serie echt geloofwaardig waren als vriendinnen, is dat in deze film ver te zoeken. Het straalt van alle kanten uit dat ze zich niet volledig op hun gemak voelen met elkaar.
- De geloofwaardigheid. De "woestijnproof" outfits zijn lachwekkend en dan heb ik het nog niet eens over de karaokescene. Daarbij zijn de dames inmiddels de 45 ruim gepasseerd, maar hun outfits en gedrag zeggen iets anders. Het is een beetje treurig om te zien om een dame die inmiddels de 50 is gepasseerd, stomende sex in een niemendalletje, op een auto te zien hebben. Ook de filmposter is zo over-gephotoshopt, dat het niet meer geloofwaardig is.

Zoveel kritiek, maar waarom dan toch 2 sterren?

- De mannen. Ze zijn weer fijn. Vooral Samantha's nieuwe lover is een aanwinst.
- De fashion. Het is toch weer een feestje om zoveel mooie outfits in 1 film te zien.
- Hersenloos. Voor een avondje vermaak, zonder verdere verwachtingen is het prima.
- Het blijft toch SATC en ik als diehard groupie, kan het niet over mijn hart verkrijgen de film volledig af te maken.

Ik hoop dat jullie hier iets aan hebben!

Pluspunten: fashion, het blijft toch satc, voor een avond hersenloos vermaak

Minpunten: Slecht geacteerd, Langdraadig verhaal, Voor selecte doelgroep, Vlakke personages, Ongeloofwaardige plot

Referentienummer: 13

Film: Slumdog Millionaire

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/slumdog-millionaire/1002004006548851/index.html#product_judgement

232 woorden

4 van de 5

arm en rijk in India

Datum: 30 juli 2010

| Door: [geers37](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Beschouwingen over de onderlinge verschillen tussen delen van de bevolking in het tropische en grote land dat India is, ontbreken. Dat is bij een intense film als deze, die voor een bioscoop, zoals ik tijden geleden heb mogen ervaren, uitermate geschikt is, niet nodig. Kinderen die afkomstig zijn uit de sloppenwijken van bv Mumbai, hebben geen toekomst tenzij er bijzondere zaken zich voordoen. In deze film wordt de consument duidelijk gemaakt hoezeer die kinderen geen toekomst hebben en wat dat inhoudt. Veel criminele omstandigheden en helaas tevens mishandeling komen aan bod. Legio scenes zijn onvergetelijk en behoorlijk intens zoals de show-master die verkeerd de uitkomsten poogt te voorspellen en Latika, die ondanks de omstandigheden, zich inzet voor de hoofdpersoon. De beelden die we te zien krijgen van een sloppenwijk, dienen ongetwijfeld een doel, doch zoals met zovele scenes, ontgaat me het nut. Goede muziek is er bijna overal in de film, doch humor bv ontbreekt en de film is hartstikke onvriendelijk voor lief uitziende kinderen. Ik hoop dat de uitvinders van het zogenaamde kasten-systeem zich de film aantrekken, immers maatschappij-kritiek is aanwezig, en zorgen voor het hygiënischer maken of afschaffen van de sloppenwijken. Het nut of het plezier van shows waarbij men geld kan verdienen is me ontgaan, toch zeker als een oude en gemene, tendetieuze presentator van toepassing is, doch de symbool-werking is in de film behoorlijk evident.

Pluspunten: Mooi gefilmd, Levenschte special effects, Pakkend verhaal, goed geacteerd, Boeiende personages
Minpunten: Voor selecte doelgroep

Referentienummer: 14

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/curious-case-of-benjamin-button-the/1002004006561236/index.html#product_judgement

316 woorden

5 van de 5

Erg mooie film!

Datum: 13 mei 2010

| Door: [Nilofar](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Met een speelduur van 166 minuten is de film niet altijd even boeiend. Het eerste uur is dat zeker wel. Daarin zie je hoe Benjamin leert kind te zijn, terwijl hij er als tachtig uitziet. Naarmate de jaren vorderen wordt hij steeds jonger. Wij als kijker krijgen allerlei verschillende levensfasen te zien. Benjamin groeit op, hij leert lopen, praten, werken, hij wordt verliefd, maar hij wordt ook steeds jonger en jonger. Het middenstuk van de film, waar hij verliefd wordt op Tilda Swinton, is het minste van de film. Ook daarna komt de film maar moeilijk op gang en zie je Benjamin veel bezig zijn met zijn oude jeugdliefde Daisy. Het is wanneer de twee elkaar vaker gaan zien, dat de film aan vaart wint en 'vrolijk' naar het einde toegaat. Daar doet regisseur Fincher goed aan, want met een slap einde was het een domper geweest. Nu maakt hij van het verhaal een romantische drama, maar toegegeven is dat toch niet echt zijn genre. Met "Se7en" en "Fight Club" zit de regisseur beter op zijn stoel. Die films, in vergelijking met deze, zijn top. Ook daarin speelt Brad Pitt. Fincher wist in zijn vorige films alles uit de acteur te halen en weet dat nu ook. Brad Pitt acteert mooi, subliem en ingetogen. Samen met Cate Blanchett en vooral Tjani P. Henson vormen zij de top van de cast. Niet dat de rest onderdoet, absoluut niet. Elk personage wordt goed gevuld door de acteurs en krijgt voldoende diepgang.

Ook heeft Fincher het voorzien van broodnodige humor. De man die telkens vertelt dat hij zeven keer is geraakt door de bliksem, zorgt echt voor een lach op het gezicht. Zulke momenten zorgen ervoor dat de film luchtig blijft.

Er zitten ook een aantal scènes in de film die indruk maken. De oorlogsscène die achteruitgespoeld wordt of de scène met de boot en de onderzeeër zijn indrukwekkend.

Pluspunten: Mooi gefilmd, Levenschte special effects, goed geacteerd, Boeiende personages

Referentienummer: 15

Film: The Dark Knight

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/batman-the-dark-knight/1002004006273623/index.html#product_judgement

311 woorden

5 van de 5

Perfecte superheldenfilm

Datum: 5 mei 2010

| Door: [Nilofar](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

In dit vervolg krijgt Batman (Christian Bale) te maken met een nieuw soort schurk, namelijk The Joker (Heath Ledger). Ook officier van justitie Harvey Dent (Aaron Eckhart) probeert alles aan te doen om de schurk te pakken, maar dat gaat moeilijk, want door hem is de stad verandert in totale chaos. Kwam "Batman Begins" traag op gang, in "The Dark Knight" is de toon en tempo meteen gezet in de eerste minuten. Vanaf de spectaculaire bankoverval schakelt regisseur Christopher Nolan in de hoogste versnelling en laat dat tempo de gedurende 152 minuten niet los. Aan het einde van het vorige deel was al duidelijk dat The Joker de schurk zou zijn in dit vervolg, maar wie moest de gestoorde schurk spelen, want je zou vergeleken worden met The Joker uit de eerste Batman film, namelijk Jack Nickolson. Heath Ledger kreeg de rol uiteindelijk. Ik moet zeggen dat hij vriend en vijand heeft overtroffen, want zijn rol als The Joker is fenomenaal. Dat is nog zacht uitgedrukt, want iedere scène waar hij in speelde, stal hij de show. Hij geeft een nieuwe betekenis aan het woord psychopaat en eerlijk is eerlijk, hij speelt een betere Joker dan Nickolson. Met de rest van de cast is zeker niks mis. Het verhaal is ook sterk. Het heeft boordevol verassingen, plots en twists. Het geeft de acteurs meer dan genoeg ruimte om te schitteren. Ook bevat de film heel veel actiescènes die van het scherm spatten. Er zijn werkelijk waar maar weinig films met zulke spectaculaire actie waar je mond gewoon bij open valt. De film heeft spectaculaire momenten, serieuze momenten maar zeker ook humoristische momenten. De zwarte humor druipt ervan af, zeker van The Joker. Soms moet je lachen om hem en soms is hij huiveringwekkend. Hij is de beste schurk die ooit tegenover Batman stond.

Als ik de film met een woord zou moeten beschrijven: perfect.

Pluspunten: Levenschte special effects, Pakkend verhaal, Spannend

Referentienummer: 16

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/twilight-saga-eclipse/1002004009799059/index.html#product_judgement

307 woorden

3 van de 5

Beter dan de tweede

Datum: 5 juli 2010

| Door: [Ameliee](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Deze film ben ik op de première gaan kijken, zodat ik alle drie de films achter elkaar kon zien en ze met elkaar kon vergelijken. Naar mijn mening is de eerste film nog steeds de beste, maar Eclipse is zeker beter dan New Moon! Maar, als je de boeken hebt gelezen zoals ik, word je toch teleurgesteld. Het gebeurt allemaal veel te snel! Binnen een halfuur is Bella al bij het kampvuur met de Quileutes, terwijl je dan normaal over de helft van het boek hoort te zitten. Er worden teveel dingen weggelaten en ingekort. De verhalen van de Quileutes nemen in het boek een heel hoofdstuk in beslag, in de film anderhalve minuut! Ook wordt Bella niet verboden om Jacob niet te zien, terwijl daar het halve boek om draait! Nog een minpuntje, de wolven zijn in deze film slechter gemaakt. Ze lijken veel te onwerkelijk, zeker als Jacob de wolf langs Bella staat, hij is bijna dubbel zolang en lijkt meer op een paard. Jammer, hier hadden ze meer aandacht aan mogen besteden! Nog een lachwekkend feitje, de onthoofde Victoria is gewoon belachelijk! Maar deze film heeft niet alleen minpunten hoor. Het is goed gedaan om niet alleen veel van Bella's leven te laten zien, maar ook van het vampierleger. De film begint met de jongen Riley, die wordt aangevallen op straat en tot vampier gemaakt door Victoria. Je ziet daarna steeds korte fragmenten van Riley en zijn vampierleger, erg leuk gedaan! Zeker een dik voordeel is dat Riley de mooiste vampier is die tot nu toe is komen opdagen. De kus tussen Bella en Jacob is fantastisch, de vonken spatten ervan af! Er zitten genoeg liefdesscènes in, ook al is deze film 'duisterder'. Een leuke film, veel minpunten, maar aanrader als je de andere twee hebt gezien of fan bent van dit soort films.

Pluspunten: Pakkend verhaal, Spannend

Referentienummer: 17

Film: Up

Bron: http://www.bol.com/nl/p/dvd/up/1002004007254916/index.html#product_judgement

321 woorden

5 van de 5

Leuke en grappige film!

Datum: 13 mei 2010

| Door: [Nilofar](#)

[\(lees al mijn beoordelingen\)](#)

Carl Fredricksen heeft al sinds zijn kinderjaren dromen om te reizen door de jungle van Zuid Amerika. Helaas komen van zijn plannen niks terecht, want voor die het wist, was hij oud en versleten. Toch besluit hij op 78 jarige leeftijd, samen maar onbedoeld met de 8 jaar oude padvinder Russel, de reis te gaan maken. Onderweg maken de twee avonturen mee.

Wat Pixar zo speciaal maakt, is hun aandacht aan het verhaal. Veel animatiefilms zien er mooi uit, maar zijn vaak alleen voor kinderen bedoeld. Dat betekent makkelijke, goedkope grappen en een slap verhaallijntje. Pixar zorgt ervoor dat zowel kinderen als volwassenen genieten van hun films, zo ook weer in deze.

Hun aandacht aan verhaal en personages is niet geslonken. Het verhaal is leuk, maar wel wat minder dan de voorgaande films. Het uitgangspunt is even bizar als briljant, maar zodra de twee terecht komen in de jungle, wordt de aandacht verslapt. De film moet het dan hebben van nieuwe personages en toevalligheden. Het komt soms allemaal wat geforceerd over, maar de nieuwe personages zorgen weer voor genoeg lach momenten.

Dug is hierbij heer en meester. Hij steelt de show in de film en is het meest grappig. Carl Fredricksen en vooral Russel zijn dat zeker ook, maar het is de hond die toch net de show steelt. Ook Kevin heeft een aantal aardige scènes. Naarmate het verhaal vordert, komt er een slechterik in beeld, maar ook die komt geforceerd over.

Het verhaal is wat minder dan in voorgaande films. Gelukkig zitten er wel genoeg grappen in waarbij je als kijker hard zult lachen. Ook is er sprake van emotie, zeker in de eerste tien minuten. Pixar weet het zo mooi te schetsen, dat ze van mij weer de Oscar voor beste animatiefilm mogen winnen. Ook zijn de beelden weer heel fraai. De technologie gaat steeds meer en meer vooruit en dat is in deze film weer terug te zien.

Pluspunten: Mooi gefilmd, Levensechte special effects, Pakkend verhaal, Boeiende personages

Referentienummer: 18

Film: 2012

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/53803/info/2280#messages>

333 woorden

★2,0 [\[permalink\]](#) geplaatst op 3 januari 2011, 23:07 uur

2012 kijken. Ik dacht nog, wat doe ik mezelf aan? Ben ik op zoek naar nog meer bevestiging dat Emmerich een vreselijk regisseur is, waarom toch? Maar ach, je moet toch wat op je maandag avond en ik had deze 'populaire' blockbuster nog niet gezien en ben nooit vies van een beetje actie bombast. Ik had me daarnaast dus ook al op het ergste voor bereid, dus wellicht zou het meevallen.

En ja, dat deed het in eerste instantie ook. Ik irriteerde me nog niet aan de veel te lange opbouw waarin natuurlijk weer tal van verschillende personages, van diverse etnische en sociale afkomst werden geïntroduceerd. En ik moet zeggen ik vond de eerste actiescenes waar de grote stad instortte, de vulkaan ontplofte en daarna het vliegveld en Vegas er aan gingen erg vermakelijk. Kompleet over the top onzin. Eigenlijk een soort persiflage op speed, waarbij niet enkel mede weggebruikers ontweken moesten worden, maar ook in een stortende gebouwen en rondvliegende mede weggebruikers. Soort 3D variant. En al die tijd scheurde de aarde keurig ongeveer een halve meter achter onze helden open, zodat zijn de ramspoed net voor konden blijven. Je moet maar durven....

Maar toen hadden we helaas nog heel lang te gaan. De (vervelende een dimensionale) personages bleven maar screen tijd krijgen en gingen zich steeds vervelender gedragen met als absoluut dieptepunt de speech over menselijkheid. 😞Hoe krom wil je mijn tenen hebben. Ook het verhaal van de duikboten in China was natuurlijk veel te ver gezocht, vooral ook omdat iedereen daar (net als in Independence day) herenigt werd. 😞

Nee erg jammer allemaal. Had er gewoon een over the top actiespektakel van gemaakt dat 90 minuten zou duren en het had een soort Con Air-achtige kwaliteit kunnen hebben. Nu werden de paar leuke scenes ingekapseld in twee uur van het vervelendste soort Hollywood cinema, zoals vooral Emmerich dat kan. Jammer.

Toch nog een kleine 2* voor de leuke spectaculaire actie uit het begin, en daarmee is het volgens mij Emmerich's beste.....

Referentienummer: 19

Film: Alice in Wonderland

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/56715/info/1110#messages>

407 woorden

☆2,5 [\[permalink\]](#) geplaatst op 18 december 2010, 17:03 uur

Teleurstellend. Je zou denken dat dit Tim Burton en Johnny Depp geknipt zijn voor een film als deze, maar ik vond dit eigenlijk de minste Depp die ik heb gezien tot nu toe. Het moest allemaal wel heel erg binnen de kaders en braaf blijven (terwijl er intussen vreemd genoeg wel weer een paar keer in een oog wordt geprikt. Vind ik eigenlijk wel wat akeliger dan een paar druppels bloed) en zelfs Depp valt tegen. Nou ja, niet eens door zijn spel maar meer door zijn niet echt leuke personage, wat voor mij een beetje de chaos van de film symboliseert.

Bij de eerste klanken van de soundtrack dacht ik dat dit echt iets leuks ging worden, maar al snel wordt het meer fabriekswerk en de film raast wel in een heel hoog tempo. CGI en realtime beelden lopen wel aardig in elkaar over af en toe, maar de CGI is regelmatig toch ook wat minder en ik vond het vaak zo opzichtig dat je naar decors stond te kijken. Op een of andere manier zag de fantasiewereld er ook niet echt levendig en prikkelend uit.

Wasikowska vond ik niet eens zo slecht als Alice en Bonham Carter laat wederom zien fantastisch een over the top kwaadaardig personage te kunnen spelen. Zij is toch wel een beetje de ster van de film, meer nog dan Depp, vooral ook omdat ik zijn personage dus niet zo leuk vond (jammer trouwens ook van dat Michael Jackson-dansje op het eind. Niet leuk). Vond de stemacteurs trouwens wel vaak goed gekozen. Erg bekende stemmen, maar meestal heel geschikt voor hun rol. Alleen Christopher Lee als de draak op het einde vond ik wat minder. Gewoon omdat die draak niet per se een stem hoefde te hebben. En ik hoorde toch Saruman.

Uiteindelijk vond ik de film zeg maar meer mal en gek dan fantasierijk en betoverend. Best leuk om te komen met een vervolg op het boek, in plaats van het boek zelf te verfilmen, maar dan nog verwacht ik wat meer van de sfeer uit het boek zelf. Die zag ik praktisch alleen in de scène met het kleine deurtje. Jammer ook dat die kaarten op een of andere manier oranje moesten. Het einde vond ik verbazingwekkend imbeciel. Hoe even in zeer rap tempo alle plooiën in recordtempo worden gladgestreken. Leek allemaal wel het resultaat van een brainstorm-sessie van 30 seconden omdat het einde per se happy moest zijn.

Referentienummer: 20

Film: Angels & Demons

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/49002/info/filtered/#messages>

377 woorden

★3,5 [\[permalink\]](#) geplaatst op 23 mei 2009, 1:23 uur
bevat spoilers, selecteer de tekst om deze te lezen

Bij sommige films weet je van te voren wat je kunt verwachten, toch? Bij Angels & Deamons ook. Uitgediepte karakters? Nee. Geloofwaardige situaties? Nope. Grote brokken emotie die genadeloos op je afgevuurd worden? NEE. Maar vermaak? Jazeker! In grote porties zelfs!

Een heel scala aan prachtige acteurs maakt zijn opwachting. Natuurlijk Tom Hanks, die de saaiste films nog intrigerend weet te maken, maar ook Ewan McGregor, Stellan Skarsgård en de onberekenbare Armin Mueller-Stahl. Wat een koppen! 😊 Maar daar houden de Hollywood-traktaties niet op: Ron Howard lijkt zich tot in de puntjes voorbereid te hebben. Majesteuze camerabewegingen laten Rome volledig tot zijn recht komen in al zijn stoffige pracht en praal en maken van het onwaarschijnlijke ontstaan van antimaterie de meest indrukwekkende filmische achtbaan in jaren en van het exploderen ervan een CGI-schilderij dat aan de klassieke kunst doet denken. Het voortrazende verhaal is stiekem best wel spannend, mede door alle verbrandende mensen die erin rondlopen, ook al bekruipt je soms de vraag: waarom zien Langdon en partner deze aanwijzingen e.d. allemaal voor het eerst, als het allemaal zo logisch is?

Maar je leert je al snel genoeg af om je dat soort dingen te bedenken en je gewoon mee te laten slepen door het verhaal. Het script is 100% Hollywood-style en wisselt daardoor mooi spanning af met mysterie en details met grove verhaallijnen. Behendig gebruik makend van zijn prachtige decor wordt er op steeds een andere uithoek van Rome opgebouwd naar de top van een spanningsboog, en een paar zweetdruppels en verknepen vingers later begint het puzzelen weer. Heerlijk! Vermakelijk! Nog een goede slag aan plottwisten ertussen, meer dan eens geslaagde humor, wat onderhuidse spanningen en emotionele tamtam voor de hoofdpersonages en Angels & Deamons blijkt zich uitstekend staande te houden als hip en makkelijk verteerbaar maar blijvend intrigerend dramapuzzeltje uit de wegwerpbare McDonalds-maatschappij. Helemaal geen pretentieuze cinema die onthouden wil worden, maar een schitterende visualisering van een hoop 's mens fantasie, wat chaos, een beetje gruwel en aanwijzingen die al eeuwenlang vastgeketend zitten in wereldberoemde kunstwerken. Geweldig!

Nee, natuurlijk is dit geen wereldfilm, maar ik stond er versteld van hoeveel pracht en praal je toch op je afgevuurd krijgt! Knap geschoten, vlot verteld, altijd effectief en best wel meeslepend. Alleen misschien niet zo lang houdbaar. Boeih. 😊

3,5*

Referentienummer: 21

Film: Avatar

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/17552/info/10920#messages>

282 woorden

★0,5 [\[permalink\]](#) geplaatst op 25 februari 2011, 15:10 uur

Ik vond dit een draak van een film. Ik ben een science-fiction en fantasy liefhebber maar ik vond dit werkelijk waar om te huilen. De langere versie die nu uit is laat ik wijselijk aan me voorbij gaan want ik had al moeite om de normale versie uit te zitten.

De geroemde en zogenaamd spectaculaire animatie viel me vies tegen en ik werd onpasselijk van alle zuurstokkleuren. James Cameron is heel lang bezig geweest met de opzet van deze film maar is dit alles waar hij mee op de proppen kon komen? Een rip-off van Dances With Wolves en Pocahontas, over fantasieloos gepruts gesproken.

Het irriteerde mij ook dat het leger uit louter bordkartonnen personages bestaat die aangevoerd wordt door super bad guy kolonel Quaritch en dat er geen middenweg is tussen goed en slecht. Het verhaal was dan ook uiterst saai en voorspelbaar. Het enige leuke trucje was dat hun paardenstaart als een soort van antenne diende om contact te maken met de vliegbeesten en bomen.

De muziek was opdringerig en vervelend en het acteerwerk met uitzondering van Sigourney Weaver slecht. Michelle Rodriguez laat weer goed zien wat een talentloze actrice ze is want het enige wat zij kan is mopperen, semi-stoer overkomen (zoals in zowat alle films met haar) en boos kijken. Als ze nou knap was dan hadden we nog wat om naar te kijken maar jammer genoeg is het een kleine lelijke muppet met een te grote mond.

Ik geef deze film het laagste van het laagste. James Cameron heeft in het verleden goede films gemaakt zoals de beide Terminator films en Aliens maar hij mag van mij nu ik dit misbaksel heb gezien per direct met pensioen.

Referentienummer: 22

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/46499/info/filtered/#messages>

468 woorden

★4,0 [\[permalink\]](#) geplaatst op 15 juli 2009, 4:21 uur

Met de beelden vers op het netvlies besluit ik ondanks het tijdstip een recensie te schrijven over een film waar ik maanden op heb moeten wachten. Om met de deur in huis te vallen: 'Half-Blood Prince' was het zeker waard. Het was niet precies wat ik ervan verwachtte en wist daarom vaak aangenaam te verrassen.

Als 'Order of the Phoenix' veel weg had van een Hogesnelheidstrein is de Zweinsteinexpress teruggekeerd. Yates neemt de tijd en laat alles rustig op je inwerken, wat zeker voor de niet-lezers een groot voordeel zal zijn. Het verhaal is in ieder geval makkelijker te volgen en blijft ondanks dat ik de boeken gelezen heb behoorlijk spannend. In tegenstelling tot het vijfde deel is het einde jammergenoeg minder goed in elkaar gezet. HPB houdt de hele film een fijn tempo totdat er te gehaast, te veel gebeurt en wordt verteld in relatief korte tijd. Had net iets langer mogen duren in mijn ogen.

Graag of niet, liefdesperiekelen zijn op Zweinstein meer dan ooit aanwezig. Deze zorgen voor een aangenaam herkenbaar gevoel dat er tijdens het lezen ook was, de humor is voor het eerst goed verwerkt in de film. Daarnaast vinden genoeg spectaculaire, mysterieuze en aangrijpende momenten plaats, zoals de aanval op de brug in Londen die start met een prachtig staaltje camerawerk als we de Dooddoeners vanuit het Duistere Tekenen naar de Wegisweg volgen. De toegevoegde en ontzettend spannende aanval op het huis van de Wemels. De meeslepende en tegelijkertijd prachtige grotscène.. Duistere en lichte belevenissen worden fantastisch verfilmd en keurig afgewisseld. Visueel erg mooi, vooral in de bovengenoemde scènes. De muziek was erg passend en variërend, er werden oude thema's gebruikt van Williams en vrolijke melodieën uit de vorige film gecombineerd met gloednieuwe.

Qua spel was ik zéér tevreden, nieuweling Jim Broadbent maakt een prima start en blijft op hoog niveau acteren. Alan Rickman en Helena Bonham Carter waren wederom subliem! Laat ik geen slecht woord horen over Michael Gambon, want met voldoende tijd en ruimte liet hij zien perfect Perkamentus te kunnen spelen. Het afscheid is werkelijk een zeer emotioneel moment, de band is verbroken, Harry staat er nu 'alleen' voor. Het drietal is zichtbaar gegroeid en het personage Harry wordt met de film interessanter, Ron grappiger en Hermelien wat menselijker, met dank aan geweldig spel van respectievelijk Radcliffe, Grint en Watson.

De kinderen zijn officieel puber en Yates maakt er nuttig gebruik van kleine en grote problemen in duistere tijden te behandelen. Met als resultaat dat de film zowel luchtig als heftig, ontroerend als grappig, spectaculair als bescheiden is. Een waardige Potterfilm die zich net als de andere weet te onderscheiden van de vorige delen, waardoor de serie erg onderhoudend blijft. Harry zegt het wel erg vaak deze keer, maar het weet de film in één woord te beschrijven: 'Brilliant!'

Referentienummer: 23

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/61974/info/1440#messages>

1082 woorden

★4,5 [\[permalink\]](#) geplaatst op 12 januari 2011, 20:54 uur

bevat spoilers, selecteer de tekst om deze te lezen

Together, they make the Deathly Hallows. Together, they make one master of death

Het is ondertussen een traditie geworden om met mijn moeder de nieuwe Harry Potter in de cinema gaan zien. Vroeger deden we het wel meer want ik herinner me de eerste 2 Harry Potters op groot scherm maar sindsdien werd het om de één of andere reden niet meer gedaan. Was het vanwege te weinig tijd of iets dergelijks? Geen idee maar een dik anderhalf jaar geleden zaten we in de zaal bij The Half-Blood Prince en een zondag was het tijd voor het eerste deel van de grande finale.

Ik ben vroeger altijd een fervent lezer geweest van de Harry Potter boeken. Ik begon met lezen toen de eerste 4 gepubliceerd waren en het toeval wou dat ik altijd (ongeveer) dezelfde leeftijd als Harry had toen de volgende delen uitkwamen. De laatste 3 delen genieten dan ook mijn voorkeur doordat het allemaal veel volwassener aanvoelt dan de kinderboeken die deel 1 & 2 waren en de gelijknamige familiefilms. Neen, dan is het hier allemaal wel een serieus stuk duisterder. En dat vertaalt zich dan natuurlijk perfect naar de film zelf. The Deathly Hallows is vooral een stuk donkerder ten opzichte van de andere films. Dit zorgt automatisch wel voor een aantal erg sterke scènes. De openingsscène is al van een erg hoog niveau maar ook de martelscène (met een geniale rol van Helena Bonham Carter) is al even uitstekend en krijgt nog net dat extraatje door de erg donkere sfeer. Maar het is niet één en al duister dat de klok slaagt want ook zijn er hier en daar een paar erg mooie scènes te zien. Het hoogtepunt is toch zonder twijfel het verhaal van de Deathly Hallows zelf dat door Hermelien wordt verteld. Op zich is het niet zo bijster speciaal maar het was een originele vondst en het zag er ook erg mooi uit.

Ik probeer de films altijd afzonderlijk van de boeken te zien. Het zijn en blijven 2 verschillende mediums maar toch kan ik het af en toe niet laten om te denken "Mmh, dat hadden ze beter kunnen doen" of "Hé, dat zat niet in het boek". Gelukkig zijn de aanpassingen niet zo ingrijpend, toch niet voor mij, dat ze heel de film verkloten. In The Half-Blood Prince stoorde ik me af en toe aan een aantal toevoegingen (o.a. Dementors die kunnen vliegen) maar hier weet Yates er weer een ontzettend mooi geheel van te maken. Ik heb eigenlijk nooit al die heisa rondom hem begrepen want voor mijn part mag hij tot één van de beste regisseurs voor de Harry Potter reeks genoemd worden. Het is niet simpel om de verhaallijn van Rowling, waar de afgelopen jaren wat in geknipt is, tot een mooi geheel te brengen maar Yates zet hier al zeker en vast een mooie eerste stap. Reken daar dan nog eens bij dat hij een wondermooie scène in de film steekt, ik kreeg echt rillingen van de dansscène tussen Harry en Hermelien, en je hebt een meer dan uitstekende film. Het is de eerste keer dat een Harry Potter boek in 2 delen wordt gesplitst (al hadden ze het voor mijn part wel eerder mogen doen) maar ze weten wel op een goed moment te stoppen. Het boek kent nu niet echt een climax in het midden maar daar wordt wederom een leuke scène aan toegevoegd, Voldemort die de toverstok heeft te pakken, waardoor ik zin krijg om het 2e deel ook ineens te zien. Yates weet het ook allemaal goed te doseren want de film zelf kent zijn climax en de personages hebben nu even een rustpauze waardoor je niet het gevoel hebt dat het abrupt stopt maar dat je nog altijd wel wilt voort zien. Ik begrijp trouwens echt niet waar al die commotie over het lange middenstuk vandaan komt. De film duurt een dikke 2 uur, wat nu niet zo extreem lang is, maar verveelt ook werkelijk geen enkele moment. De commentaar dat men te lang in de bossen zit slaagt in mijn opzicht echt werkelijk nergens op. De film kent ook weer die leuke humor die in de vorige delen al op de loer lag maar precies nooit boven kwam. Vooral Ron en de gebroertjes Wemel kwamen leuk uit de hoek.

The Deathly Hallows wordt gedragen door de 3 hoofdrolspelers. Ik had het niet gedacht maar ze weten de zware last te torsen. Ik had een tijd geleden nog wat fragmenten gezien van de eerste film en je kunt je eigenlijk onmogelijk voorstellen dat dezelfde acteurs zijn. Radcliffe is altijd de mindere van het trip geweest. Om de één of andere reden is hij niet zo hard geëvolueerd als de rest maar dat neemt niet weg dat hij het nog altijd wel erg goed doet. Volgens mij is dit dan toch zijn beste rol tot nu toe. Hetzelfde geldt trouwens voor Emma Watson en Rupert Grint maar die zijn nog net dat tikkeltje beter. De chemie tussen de 3 is om je vingers

van af te likken en echt werkelijk elke scène wordt nagenoeg perfect gespeeld. Het absolute hoogtepunt van de film, en voor mijn part heel Radcliffes carrière, blijft de dansscène tussen hem en Watson. Ik weet dat ik ze daarjuist al aanhaalde maar die kleine scène tussen beide, die dan ook nog eens ondersteund wordt door een geweldig nummer van Nick Cave, is voor mijn part goud waard. De Harry Potter reeks heeft altijd al een geweldige cast gehad qua bijrollen. Het deed me dan ook plezier om de geweldige Bill Nighy, die niets meer fout kan doen sinds *The Boat that Rocked*, in een rol te zien. Blijft toch een geweldige acteur. Het is alleen jammer dat de bijrollen niet echt veel speelruimte krijgen. De aandacht gaat vooral naar Radcliffe, Watson en Grint maar toch weten er veel acteurs hun stempel te drukken op de paar scènes die ze hebben. Zo vond ik Helena Bonham Carter in de vorige delen al geniaal en doet ze het hier nog eventjes lichtjes over. Ze is een fantastische actrice waar ik toch dringend eens wat meer van moet zien.

Uiteindelijk is deze aanloop naar de finale een meer dan uitstekend deel in de Harry Potter reeks. Visueel ziet het er prachtig uit, het verhaal loopt vlot en kent een aantal fantastische scènes. Qua acteurs is het ook weer van hetzelfde niveau en Radcliffe weet zich zelfs te overtreffen. In juli er toch ook werk van maken om het volgende deeltje in de cinema te zien. Ik ben benieuwd.

4.5*

Referentienummer: 24

Film: Inception

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/59666/info/5760#messages>

273 woorden

★4,0 [\[permalink\]](#) geplaatst op 10 februari 2011, 18:20 uur
bevat spoilers, selecteer de tekst om deze te lezen

Knappe film met een mooi thema en geweldige effecten. Met de dromen als thema is dit geen eenvoudige film om te maken. Maar Inception slaagt erin je helemaal mee te nemen in de speciale wereld van de droom.

Ook prachtige decors en locaties in de film. De cast is indrukwekkend met DiCaprio als hoofdrol. Persoonlijk vond ik hem in de film toch iets minder, hij speelde een beetje op automatische piloot.

Actie is ook allemaal wel dik in orde (Parijs dat omkrult, de scène in het hotel) , maar ik vond dat Nolan er toch iets meer mee had kunnen doen. De derde droom bijvoorbeeld was echt gewoon een schiettent en erg op z'n Hollywoods. De actie wou op het einde precies maar niet stoppen. Dat was wel jammer.

Het verhaal zelf is wel in orde, alhoewel de personages (op Cobb na) erg vlak blijven, maar dat had de film misschien nog ingewikkelder gemaakt.

Knappe sf-thriller, erg mooi allemaal. Als je zo ziet is sf natuurlijk een zeer moeilijk genre om te maken: je moet niet alleen een aangrijpend verhaal hebben en goede cast en crew, maar ook een intelligent idee en je moet ervoor zorgen dat het publiek je idee doorheeft en kan volgen.

Ook wel een lastige film om te beoordelen. De eerste keer ben je zo weggeblazen door de film, dat je hem erg hoog beoordeeld (ik gaf direct 5*) maar bij herziening vallen de minpunten je op en dan geef je ook direct wat lager. Ik geef hem nu een 4, maar misschien bij de volgende keer, kan die stijgen naar 4.5* (5* zal die alleszins niet meer krijgen).

Referentienummer: 25

Film: Inglourious Basterds

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/53273/info/filtered/#messages>

310 woorden

★4,0 [\[permalink\]](#) geplaatst op 24 augustus 2009, 23:16 uur

Quentin Tarantino is niet direct mijn favoriete regisseur, maar toch zijn zijn films haast altijd een genot geweest te bekijken en wekt elk nieuw project verwachtingen op. Reservoir Dogs en Jackie Brown zijn meesterwerken en het was dan ook de vraag of Tarantino na het ietwat teleurstellende Death Proof en vooral Kill Bill 2, nog iets van zijn klasse tentoon zou kunnen stellen. Tarantino leek me steeds meer een regisseur van wie de houdbaarheid verstreken was. De 'cool' die zijn films typeert is niet iets wat je lang interessant kan houden en het was dan ook een verademing om te zien hoe Tarantino is gegroeid als regisseur met zijn Inglourious Basterds. Groter opgezet en een script dat het minder moet hebben van 'coole' dialogen en eerder focust op een kalmere opbouw naar een werkelijk sublieme climax. De hele bioscoop sequentie na de fantastische scène waar David Bowies 'Cat People' ten gehore komt, is van Hitchcockiaanse klasse en de ultieme kers op de taart die Inglourious Basterds heet. Een fantastische ontknoping en wat mij betreft, zeker cinematografisch, het beste wat Tarantino ooit op film heeft gezet. Naast de finesse van typetjes en dialoog, die ook hier, hoewel in mindere mate, aanwezig zijn, laat Tarantino nu ook zien geen problemen te hebben met een klassieker en grootschaliger geïntendeerd script. Tarantino heeft zich definitief bewezen met deze klassefilm en mag zich langzamerhand gaan scharen tussen de groten der cinema, waar hij ook hier een hoop inspiratie uit heeft gehaald. Een fanboy zal Tarantino altijd wel blijven, maar waarschijnlijk ook een van de weinige die daadwerkelijk over talent beschikt. Zoals de megalomane eindquote van Aldo Raine al deed doorschemeren: this may be his masterpiece. Beetje zelfbewust als je het mij vraagt, maar dat eigenwijze heeft ook zijn charme. Ontzettend van genoten. Mij benieuwen of dit enthousiasme overeind blijft staan bij een herziening op DVD.
4,5*

Referentienummer: 26

Film: Iron Man 2

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/57684/info/600#messages>

230 woorden

★2,0 [\[permalink\]](#) geplaatst op 27 november 2010, 19:45 uur

Tegenvaller.

Valt toch wel veel aan te merken op deze film helaas. Begint goed, tot het moment Mickey Rourke vast zit en praat met Downey had ik genoeg hoop op een goede afloop. Maar dan sukkelde de film in slaap, totaal oninteressant side story over de S.H.I.E.L.D. saaie vrouwelijke karakters die meer screentime krijgen, en een Downey die eigenlijk ook saai werk aan het leveren is hier. Vreemd ook dat er in zijn acteerwerk niks veranderd, wanneer zijn karakter toch wel wat ups en downs meemaakt in de film.

Iron Man wil ook teveel. Zo neemt het op bepaalde momenten veel tijd voor nogal saaie dingen, en op andere momenten bijna geen tijd, wanneer het daar juist nodig leek. Zoals wanneer die de deeltjesversneller bouwt.

Voor een full out fun rollercoaster ride is de film eigenlijk gewoon te traag en voor een film die tijd neemt voor wat meer karakter uitdieping is het weer te vlak en slap. Beide kanten niet geslaagd, wat over blijft is een solide begin en wat geinige robots. Hoewel daar ook veel meer mee had kunnen worden gedaan. Bij de hoorzitting, zag je al een soort Robocop achtige scene waarin je allemaal mislukte versies zag. Maar helaas lijkt Favreau Robocop verder niet gezien te hebben. Want die liet toch zien, dat er een stuk meer te doen is met een man in een iron pak.

2 sterren.

Referentienummer: 27

Film: Mamma mia!

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/44526/info/filtered/#messages>

407 woorden

★3,5 [permalink] geplaatst op 6 december 2008, 14:29 uur

Nou, eindelijk gezien. De laatste musical die ik zag was Rent en die vond ik wel een stuk beter, maar deze film is best wel vermakelijk 😊. Soms vond ik al die Grieken die zich met de karakters gingen bemoeien een beetje irritant, op een manier van: 'Huh?! WTF doen JÚLLIE nou hier, jullie maken geen deel uit van het verhaal!' Ook kwam ik erachter dat ik helemaal niet zo'n aversie heb tegen de muziek van ABBA als ik eigenlijk dacht; nou is 'aversie' wel een héél groot woord, hoor 😊. En als het al klopt, komt het door die verschrikkelijke A-Teens! DÓÓDgegooid werd ik ermee, zo'n tien jaar geleden! Bah! Deed me al die songs HÁTEN!!! Maar het is gewoon niet zo 'mijn ding', maar als je het in deze film hoort, klopt het gewoon. Dat zeiden m'n ouders en m'n broer al, die de film reeds zagen.

Het verhaal heeft niet veel om het lijf, is redelijk voorspelbaar maar de karakters zijn erg leuk 😊. Ook zijn alle songs erg mooi uitgevoerd, ook al kende ik er een boel niet; dat vond ik ook erg goed aan de film. Misschien heb ik in mijn jeugd niet goed genoeg opgelet, maar niet alle songs in de film waren volgens mij hits. Een vriend van mijn moeder is/was een die-hard ABBA-fan, maar zelfs hij kende twee of drie songs niet! In de film Control bijvoorbeeld, gaf Warsaw hun eerste opgenomen live-opreden en ze speelden de song Leaders of Men, wat men kan kennen van hun EP An Ideal For Living en de verzamelaar Substance. Eigenlijk speelden ze toen At A Later Date, wat denk ik alleen Joy Division die-hards als ik kennen!

OK, dat effe als zijspoor, maar het was nodig om deze film dat compliment te gunnen 😊. Dat ze niet alleen de nummers gebruikten waar iedereen, zowel leken als die-hards zich mee zouden kunnen identificeren omdat men ze allemaal kent vind ik hartstikke goed.

Evenals Wwelover was ik aanvankelijk sceptisch over de film, maar de ambiance van de film werkt goed, evenals de muziek en de fenomenale uitvoering ervan. Mijn vader merkte op hoeveel lol de cast en crew op de set moeten hebben gehad, wat volgens mij heel erg klopt!

Goed, het dertien-in-'n-dozijn-verhaaltje en het redelijk rare en plotse einde doen de film wel een klein beetje in waardering zakken, maar hij is toch zeker zeven punten waard. Vertaald naar MovieMeter standaarden een 3.5.

Referentienummer: 28

Film: Prince of Persia

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/52473/info/690#messages>

579 woorden

★3,0 🗉 [permalink] geplaatst op 2 november 2010, 0:42 uur

Arterton.. 😬

Oja wacht, er was ook nog een film.

Na het zien van Robin Hood maar besloten om ook Prince of Persia te kijken. Ik ben bekend met de games, zowel de oude als de nieuwste, en besepte me dat dit een soort verfilming was van de game Sands of Time. Alhoewel dit alleszins mijn favoriete deel is uit de serie, vind ik de settings van Perzische rijken en alle mystiek die daar omheen hoort.

Helaas slaat Prince of Persia in mijn ogen op sommige aspecten de plank mis. Allereerst worden sommige dingen net wat te Westers aangepakt.. Allereerst Gyllenhaal: volgens mij kun je geen slechtere Prins casten.. Serieus, veel Amerikaanser dan dit vind je niet! Een man met een babyface van 1.70 lang. Zonde zonde zonde. En het gaat verder, ook Tus heeft een Amerikaanse baardje die meer in LotR past dan in een mythische film over Perzen. Eigenlijk is alleen Arterton goed, ook al is ze dan wel erg Brits, ze overtuigt me wel als prinses. En wat is ze mooi he 😊

Eigenlijk vatte de credits dit goed samen. In plaats van een schitterend nummer te schrijven met veel Perzische invloeden, krijgen we een zeiknummertje van (als ik het goed heb gehoord) Alanis Morissette. Waarom nou weer? IMO zorgt dit er wel voor dat het je wat minder grijpt.

Verder vind ik de Prins veels te grappig aangepakt. In de film wordt hij neergezet als een jolige vent die allerlei flauwe grapjes maakt. Nu weet ik dat dit ook zo is in de gelijknamige game, maar toch vond ik het jammer dat de regisseur deze karaktertrekjes overnam, en niet keek naar de Perzische Prins uit oudere games, zoals in The Warrior Within, waarin de Prins een serieuze vechtersbaas is die allerlei mystieke geheimen ontrafeld. Vond ik persoonlijk een veel betere aanpak van de Prins.

Dit gezegd te hebben, de film start echt in een moordend tempo.. In een wervelende zandstorm is de Prins al gevormd tot wat hij is. Ik had hier toch wel wat meer van willen zien, en hier had de regisseur toch ook wel alle mogelijkheden voor! Een beetje een valse start, en voordat we het weten is er al een veldslag aan de gang zonder dat we de aparte karakters goed geïntroduceerd hebben gekregen.

Gelukkig is de film, nadat je er maar bij hebt neergelegd van de casting, wel weer tof. Het loopt lekker, goed tempo, en mooie plaatjes van vergane glorie, zoals die prachtige stad en de geheime tempel. Echter, als het film zijn eind nadert begin ik me toch te storen aan de over the top actie en ontsnappingen die we zien. De Hasassijnen zijn een toffe toevoegingen die ook goed bij de mystiek passen, maar het gedeelte ondergronds kon me niet bekoren. Ook viel me op dat het verhaal rare twisten kreeg zodra men progressie boekte. Opeens werden er weer hele nieuwe problemen aan het licht gebracht, en opeens werden eventuele consequenties bekend gemaakt die we daarvoor nog lang niet kende. Bijvoorbeeld dat de beschermer van de dolk opeens dood moest, of dat je niet tegelijk mocht drukken terwijl de dolk gevuld werd.. Ik vond dat de spanning niet echt ten goede komen.

Uiteindelijk dus toch geen bovengemiddelde mysterieuze actie film, maar een film met een ongepaste Prins die uitmond in een anti climax.

Had veel meer ingezet als de regie wat meer lef had getoond door meer van de game af te wijken en zijn eigen pad te volgen.

Referentienummer: 29

Film: Sex & the City 2

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/62068/info/150#messages>

233 woorden

★2,0 [\[permalink\]](#) geplaatst op 3 januari 2011, 17:48 uur

Kon beter.

Blijft voor mij een feit dat ik de Sex and the City films nooit echt saai vind. Komt voornamelijk door de luchtige 'feel-good' sfeer. Ik vond de eerste alleen wat beter.

Een groot pluspunt aan deze film is de verzorging. Alles ziet er wonderschoon, stralend en fris uit. De felle kleuren, de kleding en alle decors zijn echt mooi te noemen. Ook de beelden van de woestijn zijn prachtig.

Het verhaal deze keer is interressanter dan in deel 1. Helaas is er weinig mee gedaan. En dat is dan misschien gelijk wel het grootste minpunt aan de hele film: er zijn gigantisch veel gemiste kansen qua sceneopbouw. Veel dingen die hadden kunnen gebeuren, gebeurde niet. Mooi voorbeeld is de scene op de markt. Als Miranda alleen verder gaat waar Carrie bij die schoenenboetiek blijft staan, had er makkelijk een diefstal of aanval op haar gepleegd kunnen worden. Dat had voor een komische scene kunnen zorgen. En zo zijn er nog tientallen andere voorbeelden.

Een ander minpunt is de humor. Iets wat ik bij de vorige film ook miste. De humor van deze films is eigenlijk schaars. Niet dat de humor onleuk is, maar er worden over het algemeen gewoon weinig grappen gemaakt. Of zoals ik al zei± veel gemiste kansen.

Nu is de film dus geen totale mislukking, af en toe eigenlijk best leuk te noemen, maar het had allemaal veel beter gekund.

2,0

Referentienummer: 30

Film: Slumdog Millionaire

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/50507/info/filtered/#messages>

274 woorden

★4,5 [\[permalink\]](#) geplaatst op 12 december 2008, 12:38 uur

Zonet gezien tijdens een avondvoorstelling in Melbourne.

Zowat in alles de overtreffende trap van Millions. Alsof Boyle zich voor zijn minste film wilde revancheren. Zo `n 80% van de film gaan we terug in de tijd naar Jamal `s verleden, hierin wordt hij vertolkt door 2 andere acteurs, wat ook geldt voor zijn vrienden. De rest van de tijd bestaat uit het wel en wee rondom de spelshow, waarin de focus niet ligt op het goed beantwoorden van een vraag maar wat eraan voorafging om tot het juiste antwoord te komen. Die sleutels liggen dus in het verleden.

Slumdog Millionaire is overweldigend, overdonderend en met een typische Boyle swing geserveerd. Ongelofelijk als de straatkinderen van India voor de 1ste keer bezit nemen van het scherm. Fijne muziek, prachtig kleurendesign en leuke editingvondsten die de film levendig houden en de film zo `n typische India schwing meegeven.

Stunning! Hoe meerdere highlights van India aan elkaar worden verbonden door een groot avonturenverhaal te presenteren met een romantische insteek die zowel in het heden als in het verleden goed uitpakt, vooral de kindacteurs deden hun werk voortreffelijk. Prachtig om te zien hoe Boyle dramatische taferelen uit hun jeugd zo luchtig maar pakkend weet te brengen. Slechts in het midden even een klein dipje maar de film herpakte zich snel weer. Veel humor dus, met name tijdens de situaties rondom de Taj Mahal.

De eindaftiteling mag ook wel vermeld worden! Zeker de moeite waard om te aanschouwen. Boyle brengt zowaar een Boyle wood film die druipt van de romantiek, dans, passie, actie, kleuren en wat al niet meer maar dan met een duidelijke stempel van de meester. 4,5*

Referentienummer: 31

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/45404/info/filtered/#messages>

437 woorden

★2,5 [\[permalink\]](#) geplaatst op 1 januari 2009, 11:35 uur

Bleh, bij vlagen veel te sentimenteel.....

Fincher weet enerzijds dan wel mooie plaatjes te schieten zoals inderdaad die oorlogscene, maar ook die scene op zee die een Carpenter actiefilm al helemaal doet verbleken.

Hij bewandelt alleen teveel de voorspelbare paadjes en dat is uiterst jammer met zo'n interessant concept in het achterhoofd. Ik was helemaal niet gediend van die vader passages waarin A. papa zijn lelijke baby op komt zoeken na enkele jaren. B. Om het nog erger te maken: hij komt hem nogmaals opzoeken maar nu omdat hij zelf uiteraard ziek is, waarna zoonlief uiteraard vergiffenis toont ?????!

Verder nog meerdere pogingen om het verhaal te dramatiseren, wat bij mij niet werkte omdat ik gewoon liever had gezien dat Fincher gewoon eens een keer een wat compactere film maakt zonder typische Amerikaanse zijlijnen te gebruiken zoals hier wel degelijk het geval was. Ik vond die scenes in het ziekenhuis qua structuur nogal lijken op die van 'The Notebook' waarin 2 mensen terugkijken op hun romance die af en toe door ziekenhuisscenes onderbroken wordt. Had van mij absoluut niet gehoeven en al helemaal niet die reactie van de dochter van Blanchett wanneer zij te horen kreeg dat Benjamin Button haar vader was. Een typisch geval van verspilld drama, ik had echt zoiets van doos, doe normaal en doe datgene waar je wel goed in bent: voorlezen uit het boek! Al dat gedoe richtte de magie, voor zover aanwezig, nog meer ten gronde.

Verder zijn er nog wel meer voorbeelden aan te halen van dramatische gebeurtenissen die het element fantasy, waar het unieke uitgangspunt zich uiteraard voor leent, niet versterken maar afbreken tot een realistisch verhaal compleet met begrafenissen en andere huiselijke rompslomp. Had juist gehoopt dat deze film dat nu juist wist te omzeilen.

Ik klink misschien wat negatief, maar ook ik heb bij vlagen best genoten van het acteerwerk van Pitt en Blanchett, die zeker chemie op het scherm uitstralen en de pogingen van Fincher om bliksem wat meer te doen laten lijken dan alleen maar een metafoor voor een onrustige toestand van het menselijk lichaam. Die terugkerende verhalen over mensen die op de meest onmogelijke plaatsen door de bliksem waren getroffen waren gewoon echt raak! Net zoals die toevalsequentie die uiteindelijk geen toeval bleek.

Muziek was helaas veel te saai, zoals je van een film als deze kan verwachten. Nogal identiteitsloos en muf. Kortom, een aardige film maar zeker niet meer dan dat. Een keer werd ik even echt gegrepen: de dame die zich altijd opdoste en mooi kleepte en uiteindelijk gewoon nergens naartoe ging of visite kreeg.

Die Amerikanen hypen alles tegenwoordig! 3*

Referentienummer: 32

Film: The Dark Knight

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/42666/info/filtered/#messages>

390 woorden

★3,0 [\[permalink\]](#) geplaatst op 24 juli 2008, 23:50 uur

Hoewel ik niet met de hype probeerde mee te gaan, toch ook meteen op de premieredag bekeken. Mijn verwachtingen waren immers best groot en hoopte op een betere film dan het gemiddelde Batman Begins.

Het grote probleem van Begins is hier helaas (wel naar verwachting) weer aanwezig. Batman past niet in de serieuze en 'realistische' wereld die in The Dark Knight wordt neergezet. Ik krijg snel de neiging om zo'n Batman pak, schorre stem, zwarte make up achter het masker e.d. lachwekkend te vinden. Dit soort dingen werken goed in een wereld die niet deze is. Een fantasiewereld waar alles kan gebeuren en die een surrealistisch tintje heeft. Dit Gotham heeft dat voor geen meter vergelijkende met het Gotham in Batman Returns, naar mijn mening nog steeds de allerbeste Batman.

Erg contradictisch deze Batmans van Nolan want verder wijst alles naar een comic. Dialoog, Moraal, Held, Villain etc etc.

Over Villains gesproken. Dé uitblinker in deze film is zonder twijfel Ledger met zijn geniale vertolking van The Joker. Nicholson is bij deze vergeten en Ledger zorgt ervoor dat elke scene waar hij in zat gedragen werd door hem en puur genot werd.

De schrijver van deze film blijkt wel gebrekkig want wat had The Joker een betere aftocht verdiend! Het ene moment hangt hij ondersteboven en de rest van de film is er niets meer te vernemen van The Joker en gaat alle aandacht naar Harvey Dent. Behoorlijk kwalijk na alle energie die hij heeft meegekregen na talloze memorabele scenes. Slecht werk van de schrijver.

Harvey Dent, de andere semi villain is er één die snel vergeten zal worden. Ook dit jammerlijk maar dat ligt vooral aan de casting.

Verder is alles in de lijn van Batman Begins. Caine, Freeman doen routinewerk maar wel weer leuk om Roberts in een significante rol mee te maken. Dat was een tijd terug! De actie was goed (hoewel de vechtszenes ook hier weer slecht in beeld gebracht worden, te up close en onoverzichtelijk), één memorabele achtervolging maar verder niet veel om naar huis te schrijven en een soundtrack die zijn werk doet.

Weinig fantasie, script die vooral bij de aftocht van The Joker faalt, stabiele soundtrack, redelijk goede actie en een geniale Ledger zorgen ervoor dat ik ergens tussen de 3 en 3,5* eindig. Verre van een meesterwerk.

Voordeel van de twijfel.

3,5*

Referentienummer: 33

Film: The Twilight Sage: Eclipse

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/60820/info/930#messages>

301 woorden

★2,0 [\[permalink\]](#) geplaatst op 18 november 2010, 10:44 uur

In de eerste twee delen kon ik het nog hebben, maar het totale gebrek aan interessante gebeurtenissen begint de reeks nu toch echt te nekken hoor.

In feite ben je net zoals in New Moon niks wijzer geworden aan het einde van de film, ze hadden net zo goed die 2 uur kunnen overslaan. De film bevat namelijk weer ellenlange dialogen over de liefde en de twijfels van Bella. Na 6 uur hetzelfde gehuppelkut raak je er toch wel een keer vermoeid van.

Ik blijf erbij, er kan zoveel meer worden gedaan met dit interessante thema, maar alle spanning wordt gewoon vakkundig de mond gesnoerd in deze reeks. Ook in Eclipse mogen we maar liefst 1 uur en 36 minuten wachten tot er überhaupt wat gebeurt in de film, juist de opbouw hiernaar toe is toch nog redelijk spannend. Dat dan weer wel, maar als eenmaal de actie begint loopt het toch weer met een sisser af. Allemaal net even te simpel en te weinig spanning in de actiemomenten. Toch jammer vanwege die opbouw.

Moet wel zeggen dat ik de cast erg sterk vindt, Stewart, Pattinson en Lautner zijn gewoon Bella, Edward en Jakob. Ondanks dat de dialogen teveel van hetzelfde zijn al 2,5 deel lang vind ik ze wel overtuigend geacteerd. Ook is de sfeer goed voelbaar, je krijgt toch een gevoel van constante dreiging tijdens de film. Daarom vind ik het zo jammer dat er verder zo weinig mee gedaan wordt.

Eclipse tapt in principe uit hetzelfde vaatje, voor enige vorm van actie zou je de Twilight Saga niet moeten kijken. Als je van liefdesperhikelen houdt tussen een mens, vampier en een wolf dan is dit echt de film voor jou. Voor mij persoonlijk gaat het toch echt bergafwaarts, juist omdat er geen einde aan lijkt te komen.

2*

Referentienummer: 34

Film: Up

Bron: <http://www.moviemeter.nl/film/49285/info/>

367 woorden

★3,5 [\[permalink\]](#) geplaatst op 17 december 2010, 19:58 uur

Vrijwel altijd lijkt succes tot aan het einde uitgemolken te worden, maar elke Pixar blijft die kinderlijke onschuld behouden, en zo heeft ook Up iets heel puurs en speels. Up wist vrijwel direct mijn hart te winnen met de zoals altijd prachtige animaties en de nostalgische jaren '30 beelden waar we onze held ontmoeten als kind. Helemaal schitterend is het verhaal van hem en zijn levenspartner in slechts enkele minuten verteld. Het verhaal dat zich vervolgens ontplooit is ook aardig, waar de jonge padvinder ook heel wat leuke toevoegt. Maar als we gekke achtervolgingen en pratende honden krijgen gaat de film opeens een hele andere kant op, en ik ben er nog steeds niet over uit of dat een positieve kant is of niet. Waar het kinderlijke zorgt voor creatieve vondsten kan het ook leiden tot een ietwat chaotisch verhaal dat van hot naar her springt. Dit blijft zeker vermakelijk, maar de kracht ligt 'm toch juist in het simpele, de manier waarop de dingen die in het leven zo dicht tot ons staan zo mooi verbeeld worden.

Doordat het een animatiefilm is lijken de grenzen ver zoek, en leven de makers zich flink uit met bizarre wezens en verhaaverloop. Hoewel het af en toe lijkt alsof ze de weg kwijt raken, blijft het heerlijk genieten van de oude en jonge hoofdpersoon, en geinige beesten. Shots waren mooi verzorgd en er zaten weer geweldige vondsten bij. Muziek was op zich niet heel bijzonder, maar paste er goed bij.

Het aardige van deze familiefilms is ook dat er vaak nog een heel gedachtegoed achter de schijnlijke simpele verhaaltjes. Zo was Wall-E naast een schattig opruimrobotje ook een serieuze aanklacht tegen onze decadente samenleving, en ook achter Up houdt het een en ander schuil. De oude man die niet meer in de moderne wereld past, het romantische beeld van avontuur en rolmodellen dat in duigen valt, de reis die uiteindelijk avontuurlijker is dan het doel. Misschien wijsheden op een laag niveau, maar door de goudeerlijke manier waarop het verteld wordt zeer aandoenlijk. Weer een zeer verdienstelijke Pixar-film, ik heb werkelijk genoten van het prachtige Up, wat enigszins richting verliest halverwege maar nog wel op het spoor weet te blijven.

3,5*

Referentienummer: 35

Film: 2012

Bron: <http://vorige.nrc.nl/film/article2409078.ece/2012>

576 woorden

2012

Gepubliceerd: 11 november 2009 12:59 | Gewijzigd: 11 november 2009 13:08

Door Coen van Zwol

Regie: Roland Emmerich. Met: John Cusack, Amanda Peet, Chiwetel Ejiofor, Woody Harrelson. In: 123 bioscopen.

Berg je als Amerika een zwarte president heeft. Morgan Freeman zag als zwarte filmpresident in 1998 zijn Witte Huis al onder een tsunami verdwijnen in Deep Impact. In 2012 gebeurt Danny Glover als zwarte president hetzelfde, waarbij de vloedgolf in het voorbijgaan nog even een vliegdekschip op het Witte Huis dumpst.

De zondvloed, dat is wat 2012 verbeeldt. De oude, decadente wereld met wortel en tak uitgeroeid, een nieuw begin. Het is eerder een wensdroom dan een nachtmerrie zolang je tot de uitverkorenen behoort. Hele religies zijn daarop gegrondvest. In 2012 zijn we met die uitverkorenen getuige van de grondigste Götterdämmerung die spektakelkoning Roland Emmerich tot dusver op het witte doek bracht. Zijn aliens (Independence Day), Japanse supermonster (Godzilla) en klimaatverandering (The Day After Tomorrow) blijken slechts vingeroefeningen voor de algehele destructie van 2012.

Belofte

In zekere zin is 2012 de eerste rampenfilm die zijn belofte waarmaakt. Tijdens de bloeitijd van het genre, medio jaren zeventig, viel de ramp zelf doorgaans tegen. Zo'n film bestond uit drie kwartier naderend onheil en introductie van karakters, een paar minuten bevende maquette en exploderend schaalmodel, en daarna drie kwartier strijd om te overleven. Ben Sombogaart deed het recent in De Storm, de rampenfilm die geen rampenfilm wilde zijn, nog sneller af: na een kwartier was het leed geleden en begon de epiloog.

2012 lijdt niet aan zo'n voortijdige climax: Emmerich stapelt ramp op ramp op ramp tot er geen overtreffende trap meer over is – en schept er dan een catastrofe bovenop. Aardkloven, vulkanen, tsunami's, vliegcrashes, kantelende cruiseboten, instortende wolkenkrabbers en viaducten die auto's regenen: het kan niet op. Het levert een adembenemend panorama van verwoesting op.

Maya-kalender

Over het verhaal kan je kort zijn. In 2012 gaat de wereld ten onder, zoals de Maya-kalender voorzag – de film houdt zich verder gelukkig verre van mystiek. Iets met planeten in conjunctie en neutrino's die de aardkern opwarmen zodat de aardkorst los komt van het magma. Wetenschappers mogen daar even gewichtig over doen, netto resultaat is dat het Jezusbeeld van Rio de stad induikt en de St. Pieter als een deegroller een plein vol katholieken platwalst.

Op menselijke maat is 2012 voorspelbaar. Emmerich weet zich nooit raad met acteurs en beperkt zich ook nu tot 'Dramaturgie voor Dummies'. We volgen het in dit genre gebruikelijke mensenmozaïek: president en dochter, wetenschappers, Russische oligarch, Tibetaan. De een leeft, de ander sterft. Held is bleke alleman John Cusack, die als gescheiden vader Jackson Curtis zijn kinderen, zijn ex-echtgenote en haar oersaaië nieuwe vriend probeert te redden: driemaal raden wie de gezinshereniging niet overleeft. Regeringen weten al jaren van het naderend onheil en werken in de Himalaya aan de overleving van het menselijk ras, zo blijkt. De besten zijn uitverkoren, maar in praktijk de hoogst biedenden – al is het een raadsel wat je aan geld hebt nu de wereld vergaat. Jackson vliegt met gezin de halve wereld rond om zich bij de elite te voegen, met open mond het natuurgeweld te bewonderen en te juichen bij weer een nipte ontsnapping.

Clichés

Zo'n gargantueske film verdient daverende clichés. Zo dik zet Emmerich 2012 aan, zo gedachtenloos is zijn moraal, zo luchthartig tart hij elke logica, dat de film vaak ronduit camp is. Terecht. Onlangs schroefde Alex Proyas in Knowing de mensheid grimmig van de aardkorst: die film flopte. De dood van zes miljard mensen is niet zo grappig als je erover nadenkt. Maar 2012 doet niet aan reflectie en houdt de apocalyps licht verteerbaar: de ideale kermisattractie.

Referentienummer: 36

Film: Alice in Wonderland

Bron: http://vorige.nrc.nl/film/article2498377.ece/Alice_in_Wonderland

544 woorden

Alice in Wonderland

Gepubliceerd: 6 maart 2010 09:00 | Gewijzigd: 15 maart 2010 12:14

Door Peter de Bruijn

Regie: Tim Burton. Met: Mia Wasikowska, Johnny Depp, Helena Bonham Carter, Anne Hathaway.

Van een gewone nieuwe film werd Tim Burtons versie van Alice in Wonderland een heuse nieuwsgebeurtenis, en vervolgens weer een gewone film. Het nieuws was het hoogoplopende conflict tussen producent Disney en de bioscopen. Die dreigden met een boycot omdat Disney de film te snel op dvd zou uitbrengen. Dat liep met een sissers af, de bioscopen bonden in, waardoor de film nu toch vrijwel overal te zien is.

Weer een gewone film dus. Te gewoon. Tim Burton maakt al bijna dertig jaar films in hetzelfde fantasygenre, voor een groot deel met dezelfde mensen om zich heen, zoals kostuumontwerper Colleen Atwood, componist Danny Elfman en ook steeds met dezelfde ster, Johnny Depp. Dat is te zien. Zelfs een fantasiewereld waarin alles kan en alles mag, kan routineus overkomen. Veel scènes in Alice in Wonderland maken een matte en niet zozeer 'duistere' (Burtons handelsmerk) als wel lichtelijk deprimerende indruk; alsof er alleen tussen negen en vijf aan Alice in Wonderland is gewerkt. Vuurspuwende draken, pratende konijnen, een koningin met een enorm waterhoofd; voor Burton is het inmiddels just another day at the office. Dat roept de vraag op: waarom vluchten in fantasy als de wereld daar net zo'n tranendal is als de grijze werkelijkheid?

Disney

Misschien dat die wat plichtmatige indruk ook komt doordat de film geen project is dat volledig uit de koker van de regisseur komt. Disney ontwikkelde het scenario, waar huisschrijver Linda Woolverton op werd gezet, verantwoordelijk voor Beauty and the Beast en The Lion King. Disney bedacht ook dat de film in 3D zou moeten worden gemaakt. Pas daarna benaderde de studio Burton als regisseur.

Woolverton gebruikte de personages uit het klassieke kinderboek van Lewis Carroll en legt ze hier en daar ook wel een beroemde regel uit het boek in de mond. Maar wat ze vooral heeft gedaan is er een verhaal van maken dat exact voldoet aan het verwachtingspatroon dat het gros van de blockbusters oproept. Alice moet de wereld redden, maar dat moet ze eerst nog zelf ontdekken en ze moet ook bepaalde karakterzwakheden overwinnen. De vrolijke, bevrijdende nonsens van het oorspronkelijke verhaal is niet weg, maar hangt erbij en heeft eigenlijk geen functie meer. Om van Alice een strijdende heldin te maken – en niet een verdwaald en verwonderd meisje – is ze van zeven jaar ineens negentien geworden. Dat zal ook verband houden met de beoogde tienerdoelgroep.

Burton koos ervoor om de film niet met 3D-camera's op te nemen, zoals James Cameron deed voor Avatar, maar met reguliere camera's en de beelden daarna om te zetten naar 3D. Dat is een vergissing, want het diepte-effect is daardoor aanzienlijk minder imponerend dan in Avatar en dat is nu eenmaal de nieuwe standaard die door Cameron is gezet.

Depp

De enige acteur die het formaat heeft om niet te verbleken bij de special effects is Johnny Depp als de Mad Hatter, zwaar opgemaakt en met digitaal vergrote ogen. De anderen – ook nieuwkomer Mia Wasikowska als Alice – steken bleekjes af tegen wat Burton en zijn technici digitaal allemaal tevoorschijn toveren. Maar dat komt mede doordat hun rollen te plat zijn geschreven. Allerleukst is de Britse komiek Matt Lucas (uit Little Britain) die zowel Tweedledee als Tweedledum speelt. Plotseling krijgt de film door hem een sprankje echte vrolijkheid. Maar zijn rol is klein.

Referentienummer: 37

Film: Angels & Demons

Bron: [http://vorige.nrc.nl/film/article2240234.ece/Angels amp Demons - Het Bernini Mysterie](http://vorige.nrc.nl/film/article2240234.ece/Angels_amp_Demons_-_Het_Bernini_Mysterie)

347 woorden

Angels & Demons - Het Bernini Mysterie

Gepubliceerd: 13 mei 2009 14:47 | Gewijzigd: 19 augustus 2009 16:55

Door André Waardenburg

Precies drie jaar na de première van de verfilming van Dan Browns bestseller The Da Vinci Code komt het vervolg in de bioscoop. Angels & Demons gaat opnieuw gelijktijdig over de hele wereld uit, maar de opwinding lijkt minder groot.

Brown schreef Angels & Demons – in Nederland uitgebracht als Het Bernini Mysterie – drie jaar voor The Da Vinci Code uit 2003. Beide boeken lijken behoorlijk op elkaar en de films doen dat dus ook. Tom Hanks keert terug als Robert Langdon, de hoogleraar religieuze symboliek die te hulp schiet in een onderzoek naar de moord op een natuurkundige. Op diens borst staat versleuteld het woord ‘Illuminati’ gebrand en laat Langdon nou net een expert zijn op het gebied van dit geheime genootschap, waarvan gedacht wordt dat ze achter de schermen alle touwtjes in handen hebben, ook bij het Vaticaan.

De Illuminati heeft een nucleaire bom gestolen die ergens verborgen ligt in Vaticaanstad. Binnen 24 uur gaat die af. Ondertussen maakt het Vaticaan zich op om een nieuwe paus te kiezen en blijkt dat vier van de meest serieuze kandidaten voor zijn opvolging verdwenen zijn. Samen met natuurwetenschapster Vittoria Vetra gaat Langdon op onderzoek uit. Het genootschap heeft aanwijzingen achtergelaten waar de bom te vinden is. Via beeldhouwwerken van Bernini, vooral zijn sculpturen van engelen, en de op de borst van de ontvoerde kardinalen achtergelaten symbolen van de vier elementen komt Langdon op het spoor van zijn tegenstanders. Net als in de verfilming van The Da Vinci Code wordt er veel gerend. De camera van Ron Howard, die ook The Da Vinci Code regisseerde, probeert er met veel beweging de snelheid in te houden en suggereert dynamiek die er niet is.

Eén scène is wel heel spannend. Langdon wordt opgesloten in de bibliotheek van het Vaticaan. De stroom wordt afgesloten, de deur vergrendeld en de airconditioning laat het afweten. De noodverlichting baadt het interieur in monochroom rood licht, terwijl Langdon eerst nog kalm, maar steeds wanhopiger probeert uit te breken. Daarna is het weer rennen, rennen, rennen, rennen op de pompeuze Carl Orff-achtige muziek van componist Hans Zimmer.

Referentenummer: 38

Film: Avatar

Bron: <http://vorige.nrc.nl/film/article2438158.ece/Avatar>

450 woorden

Avatar

Gepubliceerd: 16 december 2009 14:23 | Gewijzigd: 16 december 2009 14:23

Door Dana Linssen

Regie: James Cameron. Met: Sam Worthington, Zoe Saldana, Sigourney Weaver. In: 145 bioscopen, waarvan 61 3D.

Het is eigenlijk niet eens zo belangrijk dat James Camerons Avatar met een geschat budget van 500 miljoen dollar de duurste film aller tijden is. Dat is alleen waar de hele filmwereld over hééft. Net als over het feit dat Cameron sinds zijn vorige ook al peperdure én recordbrekende film Titanic twaalf jaar aan Avatar werkte. Dat is niet helemaal waar, want hij was ondertussen betrokken bij een aantal IMAX 3D-onderwaterfilms die hem de kans gaven om volop met de nieuwe technieken te experimenteren die hij speciaal voor Avatar ontwikkelde. Techniek is het sleutelwoord bij Avatar. En dat maakt hem tot de belangrijkste film van deze tijd. De film zet een nieuwe stap in de 3D-film. De film gáát ook over techniek. Op de verre planeet Pandora hoopt de toekomstige mens het zeldzame metaal 'unobtainium' ('onverkrijgbarium') te delven. Om in contact te komen met de oorspronkelijke bewoners, de blauwe Na'vi-krijgers, heeft de mens 'avatars' ontwikkeld, lichamen als lege hulzen, gekruist uit menselijk en Na'vi-dna, door menselijke hersenen op afstand bestuurd.

Primitief

Het verhaal dat hier vervolgens omheen wordt gesponnen is tamelijk primitief: Avatar Jake legt contact met Na'vi-prinses Neytiri, en vanaf dat moment is de film een soort kruising tussen Titanic en Dances with Wolves. Nieuw is dat in de strijd tussen de mens en de 'ander' onomwonden de kant van de 'ander' wordt gekozen. James Cameron liet de afgelopen weken geen gelegenheid onbenut om te vertellen dat hij met Avatar terug wilde naar de sociaal geëngageerde sciencefictionfilm van de jaren vijftig. En inderdaad: Avatar heeft een duidelijke pacifistische en ecologische boodschap. Kopenhagen here we come!

Lust voor het oog

Dat hij de laatste jaren vooral onder water filmde is ook terug te zien: het regenwoud van Pandora ziet eruit als de diepzee: met drijvende rotspartijen, fosforescerende planten en zwevende wieren. Een lust voor het oog. Interessanter is natuurlijk een ander aspect van Het Woud van Pandora: het werkt als een gigantisch netwerk waar alle levende wezens op zijn aangesloten, en zich soms letterlijk kunnen inpluggen. Het is alsof Cameron een metafoor voor ons eigen World Wide Web heeft bedacht, voor de manier waarop de wereld steeds meer als een gigantisch bewustzijn functioneert.

Filmfilosofie

Avatar is niet voor niets een woord dat we voor de alter ego's uit bijvoorbeeld Second Life, of ouder nog in het Sanskriet voor mensgeworden goddelijke abstracties kennen. Als de hype voorbij is zou de film voor de filmfilosofie weleens dezelfde impact als destijds de Matrix-trilogie kunnen krijgen. Daarin zal hij zijn uiteindelijke waarde bewijzen, meer nog dan in de miljoenen bezoekers die zich de komende weken ongetwijfeld zullen onderdompelen in de betoverende reis naar een verre wereld die diep in één enkele zenuwcel verborgen ligt.

Referentienummer: 39

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: [http://vorige.nrc.nl/film/article2301229.ece/Harry Potter and the Half-blood Prince](http://vorige.nrc.nl/film/article2301229.ece/Harry_Potter_and_the_Half-blood_Prince)

619 woorden

Harry Potter and the Half-blood Prince

Gepubliceerd: 15 juli 2009 14:50 | Gewijzigd: 22 juli 2009 15:07

Door Coen van Zwol

Harry Potter and the Half-blood Prince. Regie: David Yates. Met: Daniel Radcliffe, Michael Gambon, Jim Broadbent. Originele versie in 141 bioscopen, Nederlandse versie in 73 bioscopen.

Na deel vijf in de Harry Potter-reeks had Warner Bros heugelijk nieuws. Met 4,5 miljard dollar (540 miljoen galjoen) had de kleine tovenaars meer geld voor zijn baasje verdiend dan James Bond in 22 en Star Wars in 6 films. Een film als Harry Potter and The Half-blood Prince valt moeilijk als kunstwerk te waarderen; dat veronderstelt een auteur. Een Potterfilm lijkt eerder op een nieuwe versie van een succesvol, beproefd merk: Opel Kadett, iPod, Potter. De regisseur is een kapitein die een olietanker op koers houdt.

Harry Potter blijft ook in deel zes op koers. Ruim tweeënhalf uur duurt The Half-blood Prince; deel vijf was te korte en hectisch. Dikke boeken, lange films: zo hoort een Potter te zijn. Routinier Steve Kloves doet in zijn script recht aan dit qua toon moeilijke deel uit de Potter-boekenreeks. Buiten de muren van toverschool Zweinstein veroorzaakt de terugkeer van Voldemort, Heer van het Duister, namelijk algehele doem, nevel en beklemming. Maar binnen de muren is het gewoon een schooljaar en razen de hormonen. Hoofdpersonen Harry, Hermelien en Ron zijn niet langer bokkige pubers maar hitsige adolescenten: amoreuze verwickelingen krijgen alle ruimte. De ene wil de ander. De ander wil de ene niet. Volgens geruchten stond die overdosis romantiek testkijkers tegen. Dat zou het spannende, maar overbodige moerasgevecht middenin de film verklaren, een gevecht dat het gezoen, geslijp en gebroei even moet onderbreken. En alle kalverliefde ten spijt vormt de opa-kleinzoon relatie tussen Perkamentus en Harry het hart van de film.

Deel zes is adolescentenkomedie en onheilsdrama ineen: liefde in de mist. Toch is de film redelijk toonvast. De Potter-reeks is een doorlopende coming of age-roman, waarbij de helden volgens regisseur David Yates in de fase van seks, drugs en rock-'n-roll zijn beland. Ook drugs ja, want wat te denken van Harry's voorraadje Felix Felicis dat gebruikers tijdelijk succesvol, maar ook overmoedig maakt? Of het liefdeselixer waarvan Ron zo afhankelijk wordt?

Het is net geen slikken en spuiten op Zweinstein, maar de toon is ruiger dan voorheen. Zwerkbal oogt als luchtrugby, men smijt bejaarden van de kantelen en schopt elkaar een bloedneus. De kindacteurs die al bijna tien jaar geleden werden gecast, moeten een breder scala aan emoties aanboren. Dat gaat ze redelijk, maar zelden voortreffelijk af. Zoals gebruikelijk stelen oudere Britse topacteurs de show: in elk Potterdeel draaft een nieuwe op. De beurt is nu aan Jim Broadbent als docent Slakhoorn, een laffe ijdeltuit die 'interessante' leerlingen verzamelt. Maar hij blijft een bijfiguur omdat de speurtocht van Harry en Perkamentus naar Voldemorts geheimen en de complotten van de dubieuze Severus Sneep en Draco Malfoy de aandacht opeisen.

David Yates, de vierde Potterregisseur, toont zich capabel om de reeks tot een goed eind te brengen: hij filmt nu de twee slotdelen. De betoverde wereld van Zweinstein werd begin deze eeuw in twee frisse, naïeve kinderfilms neergezet door de middelmatige komediesmid Chris Columbus, daarna zorgden de meer getalenteerde Afredo Cuarón en Mike Newell voor een troebele onderstroom waar Yates nu op voortborduurt. Hij wist ditmaal cameraman Bruno Delbonnel te strikken, verantwoordelijk voor de warme, intense uitstraling van films als Amélie. Over Potter legt Delbonnel een fineer van 19de-eeuwse romantiek, van Nacht und Nebel en haarscherp, majesteitlijke natuurgeweld.

Potterfilms zijn eerder afleveringen van een soap dan losse avonturen. We kennen nu alle hoeken en gaten van Zweinstein en treuren als heks Bellatrix de Grote Zaal in puin legt. De hoofdrolspelers zijn oude bekenden, we zagen ze opgroeien. Het pleit voor zijn zelfvertrouwen dat Yates The Half-blood Prince in mineur en zonder vuurwerk laat eindigen: in een soap is de dood van een geliefd hoofdpersoon al genoeg drama. Het maakt deel zes ook tot een tussendeel: de pionnen staan in beginpositie voor de grote finale.

Referentienummer: 40

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron:

http://vorige.nrc.nl/film/article2642813.ece/Harry_Potter_And_The_Deathly_Hallows%2C_Part_I._Harry_Potter_en_de_relieken_van_de_dood

616 woorden

Harry Potter And The Deathly Hallows, Part I (Harry Potter en de relieken van de dood)

Gepubliceerd: 18 november 2010 21:26 | Gewijzigd: 18 november 2010 22:45

Door Coen van Zwol

Regie: David Yates. Met: Daniel Radcliffe, Emma Watson, Rupert Grint, Ralph Fiennes. In 180 (ov) en 60 (Nederlands) bioscopen

Wat is een Harry Potter-film voor wie de boeken niet las of de vorige delen miste? Onbegrijpelijk, lijkt me. Waarom trekken Harry, Hermelien en Ron met een magische tent de bossen in om Gruzielementen te vernietigen nadat de toverwereld via een putsch in handen is gevallen van Voldemort, Heer van het Duister, Hij Die Niet Genoemd Mag Worden? Wat zijn dat eigenlijk, Gruzielementen?

Zeven voorwerpen waarin de gebarsten ziel van Voldemort is opgeslagen, een soort back-up die hem onsterfelijk maakt. Zo leerde je in deel zes. In deze film wordt het nauwelijks uitgelegd. Er is voorkennis vereist, net als bij een tv-serie. Harry Potter heeft zo'n massale en trouwe aanhang dat hij geen nieuw publiek meer hoeft aan te boren.

Vannacht om één minuut over twaalf kunnen de 'Potterati' in 101 Nederlandse bioscopen zien hoe de eindstrijd tussen goed en kwaad inzet in Harry Potter And The Deathly Hallows I. Aanvankelijk is het kwaad oppermachtig, zoals dat gaat bij een apocalyps. Voorheen volgden Potter-films het stramien van een schooljaar op Zweinstein: in de klas zitten, blokken en als afsluiting een pittig examen in de vorm van een gevecht tegen Voldemort en zijn trawanten.

Nu zijn de helden volwassen. Alleen op de wereld, partizanen in een wagneriaanse wildernis van mistige wouden, verlaten hooglanden en woeste rotskusten. De toverwereld is een nazistische dictatuur, met Harry, Ron en Hermelien als opgejaagd wild met een hopeloze missie.

Boek nummer zeven is in twee filmdelen opgeknipt. Geen slecht idee, er valt veel te verhelderen. Over het troebele verleden van Harry's dode leermeester Perkamentus, over de relieken van de dood, waarbij voor het eerst zelfs animatie wordt ingezet. De structuur van J.K. Rowlings roman doorstaat die tweedeling goed. De eerste helft is een klassieke queeste, een zoektocht naar een heilige graal. De andere helft beslaat een belegering met veldslag. Het is een beproeving vol momenten waarop de ridders – in dit geval vooral Ron – zich afvragen of god wel aan hun zijde is en de graal wel bestaat. Maar op de bodem van een meer ligt zwaard Excalibur te wachten als beloning.

De groeiende, deels seksuele spanning tussen het trio Harry, Hermelien en Ron formeert de emotionele spanningsboog. Doorstaat hun vriendschap hun radeloosheid en hun isolement? Het komt niet helemaal uit de verf. Dat ligt deels aan de jonge acteurs die zich ditmaal niet kunnen verschuilen achter formidabele veteranen uit de Britse eredivisie, zoals Michael Gambon (Perkamentus) of Maggie Smith (Miranda Anderling). Ook in dat opzicht staan zij er alleen voor, en dan blijken ze vooral adequaat.

Net als in het boek van Rowling wordt halverwege de spanning doelbewust opgeofferd aan een lange, statische periode van doelloos zwerven. Maar in de film krijgt de vertwijfeling weinig ruimte om te broeien en te knetteren. Steeds is er toch explosieve actie: een achtervolging per vliegend zijspan, een invasie op het orwelliaanse ministerie van Toverkunst, een horrorscène met monsterslang en andere schermutselingen met Voldemort en zijn Dooddoeners. Alsof de makers er niet helemaal op vertrouwen dat de jonge acteurs de film op eigen kracht over zijn dode punten heen kunnen sleuren.

The Deathly Hallows I bevordert de vaart ten koste van de emotie en voelt zo nog meer dan het vorige deel als een brug naar de finale, die zomer 2011 uitkomt.

Wat ook ontbreekt, is een eminent lijk. Hoe Amerikaans Potter-films ook ogen, ze kennen al sinds deel vier steevast een Europese, tragische climax. Eerst sneuvelde vriend en rivaal Carlo Kannewasser, daarna volgden 'grote broer' Sirius Zwarts en leermeester Perkamentus. Ook nu eindigt het in snikken, graf delven en de schouders rechten – maar de dode is een bijfiguur. Zo scoort The Deathly Hallows I een ruime voldoende, maar is hij geen uitschieter in de reeks.

Referentienummer: 41

Film: Inception

Bron: <http://vorige.nrc.nl/film/article2585055.ece/Inception>

825 woorden

Inception

Gepubliceerd: 21 juli 2010 14:20 | Gewijzigd: 21 juli 2010 14:20

Door Peter de Bruijn

Regie: Christopher Nolan. Met: Leonardo DiCaprio, Joseph Gordon-Levitt, Ellen Page, Marion Cotillard. In: 101 bioscopen.

Filmregisseurs kunnen niet altijd het werk maken dat hun voor ogen staat op het moment dat ze dat willen. Soms zitten er jaren tussen idee en uitvoering. Daardoor kan het gebeuren dat een film uitkomt die in de ontwikkeling van een oeuvre eerder een stap terug lijkt dan een stap vooruit, hoezeer zo'n regisseur zich in de tussentijd ook mag hebben ontwikkeld.

Dit geldt voor Inception van Christopher Nolan. Na de superhit The Dark Knight (wereldwijde opbrengst: 1 miljard dollar) kon hij elke film maken die hij wilde. Hij stofte een tien jaar oud plan af over een spion, die in kan breken in dromen om geheimen te stelen of ideeën in iemands hoofd te planten. Die film werd Inception, een luxueuze blockbuster, die is opgenomen in zes verschillende landen ('Mijn James Bond film', zei Nolan) en met een hoofdrol voor Leonardo DiCaprio als de dromendief, die op zijn reizen door het onderbewuste van anderen ook op zijn eigen trauma's stuit.

Rationele geest

The Dark Knight was niet alleen een superhit, maar ook een grote stap voorwaarts in het werk van Nolan. Zijn eerdere films werden nogal eens gehinderd door een overdaad aan controle en structuur. Nolan is een uiterst rationele geest. Uit al zijn films spreekt angst voor psychologische verschijnselen waarbij de ratio tekort schiet. In Memento (2000) was dat geheugenverlies, in Insomnia (2002) slapeloosheid, in Inception dromen. De wensfantasie van The Prestige (2006) was het ontmaskeren van de trucs van een meestergoochelaar. Uit Inception spreekt de even rationalistische wens om dromen te kunnen sturen en richting te geven, al komt de dromendief misschien bedrogen uit.

Maar het is wel zaak om chaos eerst toe te laten, voordat die kan worden bedwongen. Daar schortte het in de films van Nolan vaak aan, totdat hij in de anarchistische Joker van Heath Ledger in The Dark Knight er de perfecte vertolker vond. Het was de eerste film waarin Nolan de teugels liet vieren en zijn angst voor chaos de vrije loop liet, waarmee hij een diepe zenuw raakte in het collectief bewustzijn.

Met Inception is hij terug bij af. Geen moment ontstaat de indruk dat droomspion Dom Cobb (Dicaprio) echt de controle zal verliezen tijdens zijn duikvluchten naar het onderbewustzijn, dat hij écht niet meer in staat zal zijn om onderscheid te maken tussen droom en werkelijkheid. Het is fascinerend om te zien hoever Nolan durft te gaan in het oprekken van het populaire genre van de actieblockbuster, hoeveel van zijn eigen, cerebrale obsessies hij erin durft te stoppen, terwijl hij tegelijk de wetten van de genrefilm respecteert, maar spelerei blijft het.

Wantrouwen

Wat hij in Inception wil doen, is ook zo ongeveer het lastigste wat er bestaat. De kijker moet wat hij op het scherm ziet steeds wantrouwen, zich bewust zijn van het verraderlijke van de beelden die Nolan voorspiegelt. Als dat lukt, moet dat een unheimisch gevoel oproepen. En tegelijk moet de toeschouwer willen geloven in wat er op het doek verschijnt en zich erdoor laten meeslepen. Nolan is daar in de beste sequenties van de film inderdaad in geslaagd – zoals in de confrontaties tussen Cobb en zijn dode vrouw (Marion Cotillard) – maar lang niet altijd.

Het ligt voor de hand om in dromenmanipulator Cobb een stand-in te zien voor de filmregisseur. Voor een aspirant-filmmaker is Inception bijna te gebruiken als cursusboek: hoe bespeel ik mijn publiek? Het manipuleren van een droom en het bespelen van het bioscooppubliek is immers bijna hetzelfde. Zo is een van de uitgangspunten die Cobb hanteert: vermijd de oppervlakkige vooroordelen van de dromer (lees: filmkijker). Ofwel: vermijd controversiële politieke standpunten, die weerstand kunnen oproepen. Probeer de dromer in een diepere laag van zijn persoonlijkheid te raken. Erg geschikt daarvoor: verhalen over ouders en kinderen.

Terwijl de personages uitleggen hoe ze de dromer manipuleren, zien we het tegelijk gebeuren in de film zelf, en zijn we er tot op zekere hoogte toch nog steeds weerloos tegen.

Dat is interessant en slim bedacht. Maar het is ook de min of meer particuliere thematiek van een filmmaker, die diep over zijn vak heeft nagedacht. In *The Dark Knight* boorde Nolan die diepere lagen van het bewustzijn direct aan, om er vervolgens een stroomstoot doorheen te sturen, in *Inception* praat hij er alleen maar over.

Casting

Inception voert de toeschouwer terug naar de hyperzelfbewuste vorm van films maken, die vijftien jaar geleden populair was, maar de laatste jaren naar de achtergrond verdween. Nolans casting is ook niet erg geïnspireerd. Cotillard is als altijd voortreffelijk, maar heeft te weinig te doen. Nolan heeft te weinig ruimte genomen om de personages kleur te geven.

Nolan blijft de interessantste regisseur die in Hollywood actief is, in het segment van filmmakers die zich niet laten wegstoppen in het aparte hokje voor arthouse, maar films willen maken voor een breed publiek die toch persoonlijk, vernieuwend, origineel en intelligent zijn. Veel concurrentie heeft hij niet, zeker niet van generatiegenoten. Maar met *Inception* maakt hij hoogstens pas op de plaats.

Referentienummer: 42

Film: Inglourious Basterds

Bron: [http://vorige.nrc.nl/film/article2337797.ece/Inglourious Basterds](http://vorige.nrc.nl/film/article2337797.ece/Inglourious_Basterds)

737 woorden

Inglourious Basterds

Gepubliceerd: 26 augustus 2009 13:12 | Gewijzigd: 30 augustus 2009 15:04

Door Peter de Bruijn

Inglourious Basterds Regie: Quentin Tarantino. Met: Brad Pitt, Christopher Waltz. In: 78 bioscopen.

Mag dat zomaar? Kun je een groep joods-Amerikaanse soldaten tijdens de Tweede Wereldoorlog afschilderen als een bende psycho's die zich van dezelfde bloeddorstige methoden bedienen als de nazi's? In de VS heeft een aantal commentatoren zich eraan gestoord dat in Inglourious Basterds, de nieuwste film van Quentin Tarantino, hun landgenoten zo, al martelend en moordend, door het door Duitsland bezette Frankrijk trekken. Hoe gaat dat? De 'Bear Jew' (Eli Roth) slaat gaarne de hoofden van nazi's van hun romp met een honkbalknuppel en de leider van het commando, luitenant Aldo Raine (Brad Pitt) kerft hakenkruizen in het voorhoofd van nazi's. Van elk van zijn manschappen eist hij honderd scalpen van de nazi's die ze hebben omgebracht.

Morele gehalte

De vraag naar het morele gehalte van zulke taferelen is relevant, maar het is ook evident dat de film zich op geen enkele manier serieus buigt over welke historische gebeurtenis dan ook. Inglourious Basterds verwijst, net als alle andere films van Tarantino, uitsluitend naar typen en scènes uit andere films, primair afkomstig uit pulpgenres: van oorlogsfilm als The Dirty Dozen tot spaghettiwesterns.

Brad Pitt figureert prominent op de posters en in de trailer van de film, maar zijn aandeel aan Inglourious Basterds is bescheiden. Hij is van alle acteurs ook op afstand de zwakste; hij spreekt met watten in zijn mond en een vet hillbilly-accent, steeds met de suggestie dat hij ook niet weet waarom hij doet wat hij doet.

Duitsland

In Duitsland is Inglourious Basterds opmerkelijk positief ontvangen. De wilde, onbezonnen manier waarop Tarantino thema's te lijf gaat die in Duitsland alleen met de grootst mogelijke omzichtigheid ter sprake kunnen worden gebracht, wordt daar door veel recensenten als verfrissend ervaren. Dat is begrijpelijk, maar er zit toch ook een twijfelachtige kant aan: als joden zich net zo wreed en bloeddorstig gedragen als nazi's, ook al is het maar voor de duur van een tamelijk onzinnige film, dan maakt dat het diepe Duitse schuldgevoel toch eventjes wat lichter. Dat is ook weleens prettig, al kost het dan een paar hoofdhuiden.

Op enig moment moet Quentin Tarantino zijn gaan geloven dat hij een groot schrijver is. Anders valt de eindeloze woordenbrij van Inglourious Basterds niet te verklaren, ruim 2,5 uur verbale incontinentie, zo tergend voor de toeschouwer dat de verleiding groot is om naar het scherm te roepen: hou toch eens vijf minuten je waffel! De figuren op het doek zullen dat niet horen, want ze zijn voortdurend zelf aan het woord.

Taal

Tarantino heeft de taal zowel tot thema als tot een belangrijk element van de plotwendingen in de film gemaakt. In tegenstelling tot de meeste andere Hollywoodfilms, laat hij niet al zijn personages Engels spreken, maar waar nodig ook Frans, Duits en Italiaans.

Al die wisseltrucs met taal leiden niet tot meer geloofwaardigheid, integendeel, ze versterken juist het kunstmatige karakter van Inglourious Basterds. De SS'er Hans Landa (een geestige, maar overdreven de hemel in geprezen rol van de Oostenrijkse televisieacteur Christoph Waltz) blijkt een talenwonder te zijn. In de eerste scène – overigens de beste van de film – zit hij een Franse boer te verhoren die onderduikers herbergt, maar wel in het Engels, want deze Franse melkveehouder anno 1941 spreekt die taal vloeiend.

Verdrinkt in woorden

Tarantino houdt dit taalspel bijna tot het einde vol, waardoor een film die toch al verdrinkt in woorden nog verder wegzinkt, met ondertiteling en scènes met tolken. Maar op het moment suprême, tijdens de swingend in beeld gebrachte ontknoping, laat hij, volkomen inconsequent, een Frans personage, een bioscoopzaal vol Duitsers in het Engels toeroepen: „Dit is het gezicht van de joodse wraak!”

Alles is film bij Tarantino, waarbij zijn liefde voor cinema naadloos overgaat in een fascinatie voor celebrities en iconen. En dan maakt het weinig uit of die iconen aan Duitse of geallieerde kant stonden. Leni Riefenstahl en Goebbels zijn voor hem net zo fascinerend als zijn helden uit Hollywood.

Kamikazeactie

Film zorgt er uiteindelijk voor dat de nazi's hun verdiende loon krijgen: dankzij het zeer brandbare nitraat van de filmstroken van toen gaat een fraai filmtheater in Parijs in vlammen op, waar op dat moment de fine fleur van het Derde Rijk zich heeft verzameld. „Cinema verslaat de nazi's. Ik krijg daar een kick van”, zei Tarantino daarover in Cannes. Maar hij vergeet even dat niet alleen nazi's in vlammen opgaan, maar ook de bioscoop. Er is eerder sprake van een nihilistische kamikazeactie dan van een ondubbeltzinnige overwinning voor de cinema.

Referentienummer: 43

Film: Iron Man 2

Bron: http://vorige.nrc.nl/film/article2532144.ece/Iron_Man_2

228 woorden

Iron Man 2

Gepubliceerd: 28 april 2010 14:25 | Gewijzigd: 28 april 2010 14:59

Door Coen van Zwol

Regie: Jon Favreau. Met: Robert Downey Jr., Mickey Rourke, Don Cheadle, Gwyneth Paltrow. In: 83 bioscopen. Superheld Iron Man was in 1963 de nieuwe kampioen van het kapitalisme. Een soort Edison: geniaal uitvinder, superrijk industrieel, en bovendien playboy. Zo iemand kon je afsturen op de Sovjets en Vietnamezen, de eerste doelwitten van Tony Stark.

Toen Marvel Comics onlangs deze held moderniseerde, beschermd door een geavanceerd robotpak, kwetsbaar door granaatscherven rond de hartstreek, was dat vooral in Amerika een onverwachts groot succes. Tony Stark (Robert Downey jr.) bleek een cynisch, grillig feestbeest, niet gekweld door de innerlijke demonen van Batman of Spider-Man.

Winstmakers

Iron Man-films zijn nu dus opgewaardeerd tot 'tentpoles', gegarandeerd winstmakers als je niet aan de succesformule sleutelt. Dat gebeurt in Iron Man 2 ook niet. Tony Stark worstelt nog steeds met zijn gezondheid. Zijn vijanden zijn opnieuw rancuneuze derdewereldtypes die Amerika hun technologische overmacht niet gunnen en een kongsi aangaan met kortzichtige collega-industriëlen. Ditmaal slijmbal Justin Hammer (Sam Rockwell) die jaloers is op Tony.

Stark, die in de senaat pocht als een eenmans-Blackwater „Amerika's veiligheid te hebben geprivatiseerd", staat bovendien onder druk zijn robotpakken aan het Pentagon af te staan. Zeker als de gewelddenaar Ivan Vanko (Mickey Rourke) – een Russische schurk vonden de makers wel 'retro' – een eigen robotpak ontwikkelt. Het levert een aardig, wat druk spektakel op, waarin Tony ook nog een vadertrauma overwint en een geheime organisatie opduikt. Het verhaal wordt zo nogal topzwaar, wat doet vrezen voor deel drie.

Referentienummer: 44

Film: Mamma mia!

Bron: http://vorige.nrc.nl/film/article1934942.ece/Mamma_Mia%21

680 woorden

'Mamma Mia!' zet registers (te) vol open

Gepubliceerd: 9 juli 2008 16:49 | Gewijzigd: 30 mei 2010 17:41

Door Peter de Bruijn

Voor musicalartiesten moet het knap frustrerend zijn om de recente verfilmingen van de grootste succesnummers in hun vak in de bioscoop terug te zien. Filmproducenten kiezen steevast voor filmsterren als publiekstrekkingen. Dat ze daarbij groentjes uitkiezen in het musicalvak, kan ze kennelijk niet deren. Dat was zo bij de horrormusical Sweeney Todd van Tim Burton met Johnny Depp en Helena Bonham Carter in de hoofdrollen: uitstekende acteurs, maar muzikaal zo beperkt dat de film danig aan dramatische kracht tekort kwam. De film naar Mamma Mia!, de musical gebaseerd op de onverwoestbare popliedjes van ABBA, is helemaal bar en boos.

Het verhaaltje, waarin vrijwel alle grote hits van ABBA zijn verweven: Sophie (Amanda Seyfried) gaat trouwen op het Griekse eiland waar haar moeder (Meryl Streep) een hotel drijft. Ze weet niet wie haar vader is, doordat haar moeder een losbandig leven leidde. Daarom nodigt ze voor haar huwelijk de drie mannen uit die haar vader zouden kunnen zijn (Pierce Brosnan, Colin Firth en Stellan Skarsgård). Moeder krijgt ondertussen haar vriendinnen op bezoek met wie ze vroeger in een meidengroep zat (Julie Walters en Christine Baranski). Benny Andersson en Björn Ulvaeus, het schrijversduo van ABBA, houden hun muzikale erfenis streng in de gaten. Daar staan ze tenminste om bekend. Ook bij de muziekopnamen voor de film waren ze nauw betrokken. Hoe ze dit resultaat vervolgens hebben kunnen laten passeren, is dan ook een raadsel van formaat. Vooral Brosnan brengt een geluid voort dat soms door merg en been gaat.

Regisseur Phyllida Lloyd was ook verantwoordelijk voor de regie bij de Londense theaterpremière van de musical, maar heeft geen ervaring met film. Ze slaagt er niet in om de film een spanningsboog te geven: bij elk nieuw nummer lijkt Mamma Mia! opnieuw te beginnen. Zonder enige dosering gaan vanaf de eerste minuut alle registers open. Aan het einde van de film blijft de toeschouwer geradbraakt achter.

Onder de gladde, catchy oppervlakte van de songs van ABBA zit altijd een tweede laag van niet alleen echte, maar vaak ook sombere emoties. Die gespletenheid maakt dat de liedjes van ABBA, dertig jaar na hun laatste hit, nog altijd niet vervelen. De musical haalt de twee lagen met grof geweld uit elkaar. Zwaar aangezette jool, op en vaak over de rand van de hysterie, volgt op net zo zwaar aangezet sentiment.

Waarom Meryl Streep gekozen is voor de hoofdrol, blijft lang raadselachtig, of de makers moeten hebben gehoopt op het effect: kijk die Meryl Streep eens gek doen. Maar in de tweede helft van Mamma Mia! wordt alles duidelijk. De film zet dan onbeschaamd de aanval op de traanklieren in en daar is Streep als weinig andere actrices bedreven in. De scènes tussen moeder en dochter zijn het beste van de film en Streeps versie van The Winner Takes It All mag er zijn.

Firth: hippie-snob

In Mamma Mia! doet Colin Firth iets nieuws (zingen en dansen) en iets vertrouwds: hij speelt een geremde Engelsman die gaandeweg ontdooit en een romantisch hart blijkt te hebben. Zo kennen we hem van Love, Actually, Bridget Jones's Diary en van het recente Then She Found me.

Firth, die twee dagen in Amsterdam was ter promotie van Mamma Mia! wil van geen typecasting weten. „Ik ben geïnteresseerd in personages die zich moeilijk kunnen uiten. Mijn taak als acteur is om duidelijk te maken wat er achter en onder de woorden zit.” Ook de opmerking dat hij een nogal stereotiepe Engelsman neerzet, steekt. „Die interesseert me geen zak. Dat is zo'n cliché. We hebben mensen als John Lennon, Mick Jagger en Johnny Rotten op de wereld losgelaten, maar mensen blijven iemand als prins Charles zien als de archetypische Engelsman.”

Het kostte Firth weinig moeite zich te laten gaan met de zang en dans van Mamma Mia! „Ik heb op de toneelschool gezeten – dus make up opdoen en een glitterpak aantrekken waren me zeker niet vreemd.”

Toen ABBA populair was in de jaren zeventig, vond hij de muziek van de groep helemaal niks. „Dat komt omdat ik een vreselijke snobistische hippie was. Alles wat in de hitlijsten stond was per definitie niets.”

Referentienummer: 45

Film: Prince of Persia

Bron: [http://vorige.nrc.nl/film/article2546862.ece/Prince of Persia the Sands of Time](http://vorige.nrc.nl/film/article2546862.ece/Prince_of_Persia_the_Sands_of_Time)

227 woorden

Prince of Persia: the Sands of Time

Gepubliceerd: 19 mei 2010 14:29 | Gewijzigd: 19 mei 2010 14:29

Door Coen van Zwol

Regie: Mike Newell. Met: Jake Gyllenhaal, Gemma Arterton, Ben Kingsley. In 102 bioscopen.

Een karakteracteur als held: het kan een actiefilm opwaarderen tot wereldhit. Tobey Maguire maakte het verschil in Spider-Man, Johnny Depp in Pirates of the Caribbean, Robert Downey jr. in Iron Man. Het kan ook mislopen. Na Prince of Persia moeten we bij Jake Gyllenhaal helaas 'ongeschikt' aanvinken. Zijn wazige blik en halfopen mond geven hem elders een mystiek aura. Met sportschoolspieren en hardrockkapsel oogt hij eerder gedrogeerd. Hoe Ozzy Osbourne de Oriënt redt.

In het op een videogame gebaseerde Prince of Persia trekt hij als prins Dastan met prinses Tamina en een assortiment schurken door de woestijn om een dolk die de tijd terugdraait. Die dolk is de ware reden dat het Perzische leger de heilige stad Alamut binnenviel en naarstig op zoek gaat naar 'verborgen wapens.' U voelt hem wel.

Alles is aanwezig, goed gedoseerd zelfs. Vertrouwde karakters – kibbelend liefdespaar, jolige vrijbuiters, ninja's – zitten elkaar met snedige oneliners op de hielen in iets te weelderige ansichtkaartdecors. En anders dan onlangs in Clash of the Titans, zo verliefd op computereffecten dat er voor mensen geen ruimte was, hebben de karakters ruimte om te ademen. Die ruimte blijft onbenut. Naast prins Dastan, die geen zindering bij de geplastificeerde prinses Tamina (Gemma Arterton) wekt, toont sir Ben Kingsley dat hij het alleen voor het geld doet. Dan rest slechts het zielloze skelet van een Jerry Bruckheimer-spektakel in het woestijnzand.

Referentienummer: 46

Film: Sex & the City 2

Bron: [http://vorige.nrc.nl/film/article2550347.ece/Sex and the City 2](http://vorige.nrc.nl/film/article2550347.ece/Sex_and_the_City_2)

200 woorden

Sex and the City 2

Gepubliceerd: 26 mei 2010 13:55 | Gewijzigd: 26 mei 2010 13:58

Door Dana Linssen

Regie: Michael Patrick King. Met: Sarah Jessica Parker, Kristin Davis, Cynthia Nixon, Kim Cattrall, Chris Noth, Liza Minnelli, John Corbett. In: 122 bioscopen.

Carrie Bradshaw is niet van de straat. Haar nieuwste boek over haar eerste huwelijksjaar kan ze nu in de kast zetten naast de gebundelde columns over haar leven als New Yorkse single op zoek naar Mr. Right, of Mr. Big. Dat was het onderwerp van zes seizoenen verrukkelijke, politiek incorrecte televisie en een bioscoopfilm die droop van assepoestermoralisme. Ook Sex and the City 2 is niet voor de diepduiders, maar voor fans. In het bijzonder de Arabische fans, aangezien een deel van de belevenissen van de inmiddels gesetelde vrijbuiters Carrie, Miranda, Charlotte en Samantha zich afspeelt in Abu Dhabi, het Manhattan van het Oosten. Huwelijkse mores, wel of geen kinderen, het monster van de menopauze, jaloezie en vreemdgaan voeren de boventoon in een reeks flinterdunne avonturen annex modeshows die beginnen met het kitschy huwelijk van 'gay best friends' Anthony en Stanford – met Liza Minnelli die ze in de echt verbindt.

Vrouwengezeur

Hoe vermakelijk de film ook is, hij blijkt vooral een valse, nichterige kijk op het gezeur van vrouwen met hun meisjesdromen. Wel vermakelijk, maar het vereist een driedubbele salto om er nog een emancipatoire boodschap in te kunnen zien. En dat was toch ooit de kracht van de serie?

Referentienummer: 47

Film: Slumdog Millionaire

Bron: [http://vorige.nrc.nl/film/article2148165.ece/Slumdog Millionaire](http://vorige.nrc.nl/film/article2148165.ece/Slumdog_Millionaire)

419 woorden

Slumdog Millionaire

Gepubliceerd: 11 februari 2009 13:13 | Gewijzigd: 11 september 2009 15:58

Door Coen van Zwol

Onlangs tekende zich een terugslag af voor Slumdog Millionaire, de underdog die Oscarfavoriet werd. Is dit sprookje in de sloppen van Mumbai geen vorm van poverty porn? Beloonde regisseur Danny Boyle zijn Indiase kindacteurs wel voldoende? Dat zijn zo de valstrikken die de pr-consultants van de concurrentie leggen in de miljoenen verslindende Oscarrace.

Voor wie het nog niet weet: Slumdog Millionaire gaat over de half-geletterde wees Jamal die als 'chai wallah' in een callcenter werkt. Hij weet door te dringen tot de Indiase versie van Who Wants to be A Millionaire en beantwoordt daar tot verbijstering van de neerbuigende quizmaster elke vraag correct. Bedrog, denkt de quizmaster, de politie moet de waarheid maar uit Jamal martelen. Dus legt hij na enige overreding op het bureau uit hoe hij de antwoorden in de school van het leven leerde en flashbacks we door zijn verleden in de sloppen.

Twee dingen zijn opmerkelijk aan Slumdog Millionaire. Ten eerste dat je na zoveel ellende – een doodgeknuppelde moeder, bedelaartjes met uitgebrande ogen, kindhoertjes – met verende tred de bioscoop verlaat, de afsluitende Bollywood-dansroutine nog in de oren. Maar goed: hoe donkerder de wolken, hoe stralender de zon doorbreekt. Opmerkelijker is dat regisseur Boyle zo'n onwaarschijnlijk plot volstrekt plausibel en vanzelfsprekend maakt, en dat zonder al te veel bombast. Slumdog is een sprookje dat heel realistisch aanvoelt.

Boyle bofte uiteraard met het razend handige scenario van Simon Beaufoy, bekend van The Full Monty. Maar zijn eigen lef en cinematografische flair zijn belangrijker. Boyle stortte zich in een ongewis avontuur door met een skeletploeg van tien man en digitale camera's in de sloppen van Mumbai te draaien. En hij laat geen middel onbenut om zijn publiek het resulterende low budget spektakel in te zuigen: hectische montage, vreemde standpunten, kantelende beelden, wiebelende schoudercamera's, fabelachtige panorama's. Alles beweegt en maakt lawaai – de prachtige soundtrack van Bollywoodlegende A.R. Rahman speelt een hoofdrol. Boyle bombardeert de zintuigen en emoties.

En toch gaat zijn cast niet ten onder in dat geweld. De ingehuurde Bollywoodacteurs doen voortreffelijk werk, met name Anil Kapoor als snerende, valse quizmaster en Ankur Vikal als het suikerzoete monster Maman. De Brits-Indiase debutant Dev Patel is met zijn smeulende vastberadenheid een ontdekking.

Zelf zingt Boyle graag de lof van „echte meesters”, die hun publiek vasthouden met lange, trage shots en minimale camerabewegingen. Dat soort regisseurs wil dat de kijker een toeschouwer blijft, Boyle haalt juist alles uit de kast om hem tot deelnemer te maken. Wie dat zo goed kan, manipuleert zonder te irriteren en is zelf een meester.

Referentienummer: 48

Film:[http://vorige.nrc.nl/film/article2134278.ece/The Curious Case of Benjamin Button](http://vorige.nrc.nl/film/article2134278.ece/The_Curious_Case_of_Benjamin_Button)

508 woorden

The Curious Case of Benjamin Button

Gepubliceerd: 29 januari 2009 12:02 | Gewijzigd: 21 augustus 2009 11:37

Door Peter de Bruijn

Sommige verhalen laten een diepe wens van de mens in vervulling gaan, om vervolgens te laten zien dat het resultaat ervan uiterst onplezierig kan zijn. Zulke verhalen kunnen gaan over altijd jong en mooi blijven (The Picture of Dorian Gray van Oscar Wilde) of over onsterfelijkheid (Janáček's opera De zaak Makropoulos). De strekking is vaak: hoe afschrikwekkend ouderdom en sterven ook zijn, de mens kan niet bestaan zonder beperkingen. Dat het leven eindig is, geeft aan het bestaan pas betekenis.

Een variant hierop is te vinden in The Curious Case of Benjamin Button, van regisseur David Fincher (Fight Club, Zodiac). De film gaat over een man die (in 1918) op de wereld komt als hoogbejaarde, elke dag een beetje jonger wordt, en sterft als zuigeling. Deze dure prestigefilm is inmiddels goed voor maar liefst dertien Oscarnominaties.

Het gegeven, ontleend aan een kort verhaal van F. Scott Fitzgerald, is prikkelend genoeg, maar de film is dat niet. Benjamin Button oogt prachtig, maar kabbelt drie uur lang voort zonder op enig moment echt dramatisch te worden.

In het verhaal van Fitzgerald, waarmee deze film slechts het idee en de titel gemeen heeft, heeft de held veel te stellen met een vijandige wereld, die niets moet hebben van zijn rare verschijning. In de film wordt Benjamin Button te vondeling gelegd, maar onmiddellijk liefdevol opgenomen door een jonge vrouw, die ook eens nog werkt in een bejaardentehuis, zodat hij zich onder lotgenoten bevindt. Geen conflict, geen drama.

De familie waarbij Benjamin Button onderdak vindt is zwart, wat wel heel clichématig is verbeeld; inclusief obligaatsbezoek aan de gospelkerk. Wel weer helemaal 'Obama' is dat de film geen punt maakt van dit kleurverschil.

Een man waarbij het verouderingsproces is omgedraaid, zou toch een paar eigenzinnige ideeën moeten kunnen ontwikkelen over zijn plaats in de wereld. Helaas. Benjamin Button legt zich vanaf het begin gelaten neer bij zijn aandoening – een matte levenshouding die extra hinderlijk is door Brad Pitts emotieloze spel. Benjamin Button is net zo onschuldig en naïef als die andere merkwaardige tijdreiziger Forrest Gump. Dat is geen wonder, want scenarist Eric Roth tekende voor beide.

Fitzgerald liet in zijn verhaal zijn personage psychologisch met zijn omgekeerde levensfasen 'teruggroeien'. Hij is een bittere mopperaars als bejaarde baby, en dol op jongensboeken als hij tegen de zeventig loopt. Die aanpak is nogal mechanisch, maar nog altijd beter dan de film die helemaal niets aan psychologische ontwikkeling doet. Benjamin Button maakt drie uur lang mentaal geen enkele verandering door: hij is en blijft op een onbestemde manier volwassen, een simpele ziel die tegelijk heel wijs is.

Voor zover er sprake is van enige dramatische spanning in de film, moet die komen van de vraag of Benjamin zijn jeugdliefde Daisy (Cate Blanchett) zal krijgen of niet. Maar Blanchett speelt zo dik aangezet en ze is zo zwaar opgemaakt, dat ze er bijna net zo onwerkelijk uitziet als het digitaal bewerkte hoofd van Pitt. Het ene prachtige plaatje volgt op het andere in The Curious Case of Benjamin Button, maar daar blijft het dan ook bij: een plaatjesboek.

Referentienummer: 49

Film: The Dark Knight

Bron: http://vorige.nrc.nl/film/article1937399.ece/The_Dark_Knight

683 woorden

Nieuwe diepte voor filmiconen

Gepubliceerd: 23 juli 2008 15:15 | Gewijzigd: 21 juli 2010 15:09

Door Bas Blokker

Christopher Nolan geeft met The Dark Knight een verpletterende nieuwe draai aan drie Amerikaanse filmiconen: de superheld, de superschurk en de vigilante, de wreker. Ze krijgen alle drie nieuwe diepte en grimmiger contouren dan ooit. Nolans Batman, gespeeld door de droevige Christian Bale, lijdt onder de haat en de zelfhaat die noodzakelijkerwijs aan zijn rol als gemaskerde wreker verbonden zijn. Nolans opperschurk, The Joker, heeft geen van de gebruikelijke redenen om schurk te zijn, hij is het gewoon. Hij heeft geen ander doel dan de ellende die hij veroorzaakt. „I am an agent of chaos.”

En wat de vigilante, de vleermuiswreker betreft: als hij de stad weer eens heeft gered, jagen de politie en de nette burgers hem op met honden en geweren.

Deze Batman heet niet voor niets The Dark Knight. Hij is niet geliefd, maar het is ook niet zijn taak om geliefd te zijn. Gotham City bevindt zich in de donkerste tijden uit zijn geschiedenis. En in de film wordt de vraag met zoveel woorden opgeworpen: kun je fatsoenlijk blijven in onfatsoenlijke tijden? Het antwoord is uiteindelijk nee, niet als je in je eentje de stad probeert te redden, maar Gotham City krijgt die verontrustende conclusie niet te horen. En Batman betaalt de prijs voor de zalige onwetendheid van de burgerij. Hij wordt de outcast – omdat hij die rol aankan, zegt zijn trouwe butler en geweten, Alfred.

Dat zijn ambivalente en subtiele boodschappen die Nolan probeert over te brengen in zijn tweede Batmanfilm – al kun je je twijfels hebben over de diepgang ervan. Hij verweeft ze met onvervalste Hollywood-actie van neerstortende helikopters, ontploffende gebouwen en het klapstuk, een vrachtwagen die struikelt over een draad en een koprol maakt. Nolan heeft dat opgenomen met een IMAX-camera die het breedst denkbare filmformaat belicht. Het resultaat is overdonderend. En alsof de beelden nog niet indrukwekkend genoeg waren, horen we er vrijwel de volle tweeënhalf uur lang bonzende trommels bij.

De donkere Batman heeft in de films altijd in de schaduw gestaan van de kleurrijker schurken tegenover hem. Maar zelden is het verschil zo groot geweest als in The Dark Knight, waar een tamelijk kleurloze held het in alle opzichten (bijna) moet afleggen tegen de kakelbonte Joker en Two Face Harvey – al komt de ambivalente aard van die tweede pas op het laatst boven. The Joker is de onbetwiste hoofdpersoon van de film. Met vette haren en weggeschminkte littekens speelt Ledger de herinnering aan Jack Nicholson uit de Batmanfilm van 1989 uit ons hoofd. Dat was een grappenmaker („Does it look like I am joking?”). Deze is eng en onvoorspelbaar: „Do I look like I have a plan?”

Van kauwgomplaatje tot gekwelde grimas

Sinds de tv-serie uit 1966 is Batman acht keer verfilmd, waarvan een keer in animatie.

Als je één ding over de ontwikkeling van de superheld in die veertig jaar moest zeggen, dan wel dat hij steeds serieuzer is geworden. Adam West, de eerste acteur die Batman speelde, in de tv-serie en de eerste film, rook nog helemaal naar kauwgomplaatjes. Hij had een lichtblauw tricot over zijn buikje en sloeg maffe boeven neer met getekende KAPOOW's en WHAM's.

Toch was de stripfiguur Bat-Man die Bob Kane in 1939 bedacht, een sombere held. Een jeugdtrauma bracht hem op het idee de rol van gemaskerde wreker te gaan spelen. Die taak drukte zichtbaar zwaar op hem: geen eigen leven, maar een leven voor de wereld.

Met die bagage werden eind jaren tachtig, jaren negentig ook de volgende generatie Batman-films gemaakt, door Tim Burton en later Joel Schumacher, die er actiefilms van maakte. Burton had meer interesse voor de fantastische kant van Gotham City. Zijn films staan bol van de grappen, de schurken zijn wel eng, maar toch meer om te lachen, vooral om Jack Nicholson als The Joker: „If you gotta go, go with a smile!”

Van alle vertolkers benadert Christian Bale de duistere stripheld nog het dichtst, met zijn gezicht waarop lachen altijd pijn lijkt te doen.

Film The Dark Knight. Regie: Christopher Nolan. Met: Christian Bale, Heath Ledger, Michael Caine. In: 90 bioscopen.

Referentienummer: 50

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: [http://vorige.nrc.nl/film/article2571728.ece/The Twilight Saga Eclipse](http://vorige.nrc.nl/film/article2571728.ece/The_Twilight_Saga_Eclipse)

384 woorden

The Twilight Saga: Eclipse

Gepubliceerd: 30 juni 2010 13:37 | Gewijzigd: 30 juni 2010 13:37

Door Peter de Bruijn

Regie: David Slade. Met: Robert Pattinson, Kirstin Stewart. In: 103 bioscopen.

Nog zeven maanden en dan is hij er vanaf, verzuchtte acteur en meisjesidool Robert Pattinson onlangs tegenover The New York Times. Door zijn rol als vampier Edward Cullen, het ingewikkelde vriendje van adolescente Bella in de reeks Twilight-films (naar de boeken van Stephenie Meyer) kan hij zich nergens meer vertonen zonder voortdurend te worden omringd door gillende fans. Veel ontwikkeling zit er ook niet in zijn vampierpersonage, dat hij nu voor de derde keer speelt in The Twilight Saga: Eclipse – er zullen nog twee films in de serie volgen. Pattinson: „It can get a little boring.”

De filmkijker kan dat met hem meevoelen. Van iets wat lijkt op een ‘sage’ is geen sprake in de wereld van Twilight, wel van personages die voortdurend in hetzelfde cirkeltje om elkaar heen draaien. Ook in deze aflevering moet Bella (Kristen Stewart) weer kiezen tussen schoonheid (vampier Edward) of spieren (weerwolf Jacob, met het eeuwig ontblote bovenlijf; „Doesn’t he have a shirt”, merkt liefdeverhaal Edward op). De tweede Twilight-film had sterk te lijden onder de afwezigheid van Edward, die het grootste gedeelte van het verhaal buiten beeld bleef. In The Twilight Saga: Eclipse is hij terug. Maar wat is hij ondertussen een onuitstaanbare braverik geworden.

Betweterige lesjes

De eerste film (nog steeds de leukste) had nog wel de nodige spanning, omdat Edward als ‘goede’ vampier zijn lusten nog maar net kon beheersen wanneer hij in de buurt van Bella verkeerde. Dat lukt hem inmiddels veel te goed, waardoor alle spanning uit het personage is weggesijpeld. Hij geeft betweterige lesjes aan Bella over de voordelen van het wachten met seks tot na het huwelijk; als vampier met het eeuwige leven is hij nu eenmaal heel oud en gevormd door de mores van vroeger, zo heet het. Weerwolf Jacob was altijd al erg braaf. Hier lijkt het er even op dat hij een pathologische, moordzuchtige jaloezie zal ontwikkelen: „Je kunt beter dood zijn dan een vampier” zegt hij tegen Bella. De kijker veert op, maar helaas: ook dat blijkt vals alarm te zijn. Het leukst zijn nog de scènes met politieman Sam, Bella’s vader, die zich op een stereotype manier zorgen maakt over de vriendjes van zijn puberdochter. De Twilight-reeks wordt per aflevering poezeliger en dat zou weleens nog erger kunnen worden, want er hangt een trouwerij boven de markt.

Referentienummer: 51

Film: Up

Bron: <http://vorige.nrc.nl/film/article2379105.ece/Up>

413 woorden

Up

Gepubliceerd: 7 oktober 2009 13:07 | Gewijzigd: 7 oktober 2009 13:07

Door Coen van Zwol

Regie: Pete Docter, Bob Peterson. In 195 bioscopen: 124 Nederlands, 69 Engels, 60 3D.

Onlangs kreeg het nog relatief jonge team van Pixar een Gouden Leeuw voor het gehele oeuvre in Venetië. En in mei klonk in Cannes bij de pers bijna ontzag na afloop van de wereldpremière van hun jongste film Up.

Wanneer maakten ze eens een flop?

Ooit komt het ervan, niets is voor eeuwig, maar Up is opnieuw een triomf van de animatiestudio die filmtcoon George Lucas ooit voor tien miljoen dollar aan Apple-oprichter Steve Jobs verkocht, die in 1995 met Toy Story de eerste computeranimatiefilm uitbracht en die sindsdien nimmer teleurstelde. Pixar's minste film, Cars, zou voor elke andere animatiestudio een hoogtepunt zijn.

Met Up weet Pixar opnieuw een meesterwerk rond onaannemelijke helden te componeren. Leek het roestige vuilnisrobotje Wall-E al moeilijk te animeren, het uitgangspunt van Up klonk vooraf zo riskant dat een aantal investeerders begin dit jaar het vertrouwen in Pixar verloor. Meer dan één film per jaar produceert de studio niet: wat als die flopt? Willen kinderen wel een film zien over rouwverwerking? Over een bejaarde weduwnaar die na de dood van zijn vrouw aan een tros ballonnen naar Zuid-Amerika vliegt om een zeldzame vogel te zoeken? Ruziet met een al even oude ontdekkingsreiziger? Vriendschap sluit met een dik padvindertje?

Grootste filmhit

Vijf maanden en een half miljard dollar later is het antwoord helder: na Finding Nemo – met een zeurende maanvis in de hoofdrol - is Up Pixar's grootste filmhit tot dusver. De film is beurtelings hilarisch, ontroerend, opwindend en majestueus, maar bovenal perfect gedoseerd. Zo lopen we eerst met zevenmijlslaarzen door het leven van bejaarde ballonnenverkoper Carl Fredricksen: een paar korrel suiker extra en het sentiment zou ondraaglijk zijn geweest. Maar het is precies goed.

Carl Fredricksen, een Mondriaanman van rechte lijnen, knauwende zinnen en knarsende gewrichten, is meer dan de bekende knuffelbare mopperpot. Regisseur Pete Docter vergelijkt hem met Fitzcarraldo, de bezeten held uit de Werner Herzog-film die een Amazoneboot over een Peruviaanse heuvel sleurt, ook als zelfkastijding. Zo sjokt de ten onrechte schuldbevuste Fredricksen met zijn huisje als dood gewicht aan zijn middel gebonden door de jungle: je beseft dat hij pas vrede vindt als hij zijn verleden kan achterlaten. Zijn leven krijgt waarde door de ADHD-padvinder Russell, ongevormd als een deegbal, nerveus kwekkend om te behagen en wijzer dan hij eruit ziet.

Perfect

Het werkt, door een langdurig proces van proberen, schaven en weggooiden dat Pixar kenmerkt. Aan Up werkten in drie jaar 375 animators. Dat zie je. Alleen perfect is goed genoeg; Up is perfect.

Referentienummer: 52

Film: 2012

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/5523885/emmerich-stopt-in-2012-te-veel-van-alles>

358 woorden

Emmerich stopt in 2012 te veel van alles

2012 van Roland Emmerich

(2 van 5 sterren)

Het is zijn allerlaatste rampfilm. Dat heeft Roland Emmerich althans beloofd, de blockbuster-regisseur die de wereld eerder liet mangelen door buitenaardse wezens in Independence Day (1996), een monsterhagedis in Godzilla (1998) en extreme kou in The Day after Tomorrow (2004). Zo'n afscheid van een genre dien je groots aan te pakken, en Emmerich haalt in zijn 2012 dan ook alles uit de kast, of uit de computer. Hele continenten verzakken, en complete volkeren verdwijnen in tsunami's, spatten uiteen in lavastormen, of zakken simpelweg de opensplijtende aarde in. Los Angeles, Las Vegas, Rome en Rio de Janeiro verschrompelen in even weidse als gedetailleerde scènes waarin Emmerich heel zijn erkende meesterschap in het special effects-filmen legt.

2012, het jaartal werd geleend van ongunstige Maya-voorspellingen, duurt 158 minuten en opent in 2009, als in een diepe kopermijn wordt ontdekt dat ongekend intense zonne-erupties de aarde van binnenuit warmstralen, als een magnetron. Wat doen de wereldleiders wanneer ze ontdekken dat de wereld op het punt staat verwoest te worden? Alles angstvallig geheim houden voor het volk. Kunst, dieren en belangrijke mensen worden gered, en de overige zitplaatsen op de door de Chinezen te bouwen overlevingsarken doen een miljard euro per stuk – de gewone man maakt geen schijn van kans.

Hoofdpersonages in 2012 zijn de briljante geoloog Adrian Helmsley (Chiwetel Ejiofor) die de Amerikaanse president adviseert bij het naderend onheil, en de gescheiden van zijn gezin levende, weinig succesvolle schrijver Jackson Curtis (John Cusack). Twee helden, die niet alleen een cruciale rol zullen spelen bij het redden van de mensheid, maar tussendoor ook hun privéleven op orde stellen. Daarbij herbergt 2012 alle gebreken die Emmerichs eerdere films in meer of mindere mate vertoonden: onhandig aaneengevlochten plotlijnen, ongeloofwaardige wendingen en relaties die van weinig psychologisch inzicht getuigen. 2012 ziet zich genekt door de zucht om alles een maatje groter te maken. De langgerekte achtervolgingsscènes waarin de hoofdpersonages in autobus en vliegtuig voor moeder natuur uitvluchten zijn zo grotesk dat Emmerich in het idioom van het videospel belandt, waarin alles mogelijk is. Best leuk, zo'n doldwaze kermisrit, voor wie wat door de knieën gaat. Maar gevoelsmatig staat er in 2012 helemaal niks op het spel.

Referentienummer: 53

Film: Alice in Wonderland

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/5966062/mooie-maar-makkelijke-imitatie>

397 woorden

Mooie maar makkelijke imitatie

Alice in Wonderland van Tim Burton

Kevin Toma

(2 van 5 sterren)

Ze weet het nog niet, maar de negentienjarige Alice is als kind al achter dat ongeduldige konijn aangerend. De Maartse Haas en Cheshire Kat zouden haar ook bekend voor moeten komen. Of werd toch het verkeerde meisje naar Wonderland gelokt?

Met alle terugverwijzingen lijkt Tim Burtons Alice in Wonderland een vervolgfilm zonder voorganger, of het moeten Lewis Carrolls Alice-boeken zijn, en anders de Disney-klassieker uit 1951. Tegelijkertijd is het een grotendeels computer-gegenereerde parade van succesnummers (de high tea bij de Gekke Hoedenmaker, het flamingo-golf van de Hartenkoningin) en verplichte citaten: 'Curious and curiouser', 'Off with their heads!'.

Dit kleurige mengsel van nieuwe accenten en ingeloste verwachtingen pakt wisselvallig uit. Alleen al in het acteerwerk. Terwijl Mia Wasikowska tamelijk vlak blijft als Alice – en dankzij haar oncontroleerbare groeistuipen opvallend vaak wisselt van sexy kledij – haalt Johnny Depp als Gekke Hoedenmaker alle vertrouwde trucjes uit zijn verkleedkist. Een snufje Edward Scissorhands hier, een toefje Jack Sparrow daar. Dan is Helena Bonham Carter veel sterker als de Hartenkoningin, inclusief haar digitale make up: de hele film loopt ze foeterend rond met een opgeblazen, spierwit hoofd, wat het personage méér dan ooit tot een volwassen, verwend kind maakt.

Het grootste probleem van de film is het script. Burton en scenariste Linda Woolverton hebben vanzelfsprekend met een zware erfenis te kampen; Lewis Carroll baande immers de weg voor andere avonturen in een parallelle sprookjeswereld, terwijl Alice zelf al in vele trouwe en vrije filmbewerkingen opdook. Logisch dat je dan iets nieuws met het materiaal wilt doen. Alleen had die draai veel origineler mogen zijn.

Dat Alice hier geen kind maar een jonge vrouw is die haar frisse kijk op de wereld wil beschermen, is een interessante keuze. Maar alle surrealistische taferelen die haar daarbij overkomen, monden uit in alwéér een verhaal over een bedreigd sprookjesdomein dat volgens de profetieën gered moet worden door een onbevangen kind. Alice die met veel bombarie het harnas aantrekt en de draak verslaat – het voelt net zo ongepast aan als dat het anno 2010 een afgekloven indruk wekt.

Natuurlijk ziet Wonderland er prachtig uit, al voegt het 3D weinig toe. Burton is precies de juiste regisseur om van Alices afdaling in het konijnenhol, of van haar gesukkel met krimpdrankjes en groeikoekjes, een visueel feest te maken. Maar dat alle nonsens omslaan in voorspelbaarheid, is zonde; Alice in Wonderland verwordt zo van trendsetter tot mooie, maar gemakzuchtige imitatie.

Referentienummer: 54

Film: Angels & Demons

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/4891406/professor-wordt-weer-actiehield>

193 woorden

Professor wordt weer actiehield

Angels & Demons - Het Bernini Mysterie van Ron Howard

Floortje Smit (2 van 5 sterren)

Ze mogen dan al eeuwen lijnrecht tegenover elkaar staan, regisseur Ron Howard heeft toch een prachtige overeenkomst gevonden tussen religie en wetenschap. Beide vallen Heel Erg Mysterieus in beeld te brengen. Hij zet het lekker aan met bombastische (kerk)muziek.

Met zijn tweede Dan Brown-verfilming lijkt Howard vastbesloten niet in dezelfde val te trappen als bij de Da Vinci Code: de uitleggerige scènes van toen hebben plaats gemaakt voor korte statements over Bernini en de Illuminati. Scenarioschrijver David Koepp (*War of the Worlds*, Indiana Jones), die het team versterkte, vormde Browns Het Bernini Mysterie, om tot een simpele race tegen de klok, vol niet mis te verstane symboliek en bizarre personages. Onderhoudender, maar het haalt ook de angel uit de pikante thematiek over de botsing tussen vooruitgang en religie. Het helpt niet dat de wetenschap, net als de kerk eigenlijk, weinig serieus wordt genomen: de onderzoekster bij de deeltjesversneller ontpopt zich even gemakkelijk als patholoog anatoom en historisch vandaal; de symbolenprofessor als actiehield.

'Indiana Jones doet de Sixtijnse kapel' is dit, waarbij dit alles vooral moet verdoezelen dat de kijker niet eens kans krijgt om mee te denken bij het oplossen van de puzzeltocht.

Referentienummer: 55

Film: Avatar

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/5650519/triomp-voor-de-techniek>

462 woorden

Triomp voor de techniek

Avatar van James Cameron

(5 van 5 sterren)

De misschien wel meest revolutionaire film van het jaar vertelt een klassiek verhaal. Al speelt Avatar zich af op een andere planeet, je weet direct waar het op uit zal draaien wanneer militair Jake Sully tijdens een verkenningsmissie in handen valt van Na'vi-inboorlingen.

Misschien komt het doordat die blauwe reuzenmensen op Indianen lijken, dat Avatar meteen aan Dances with Wolves of Pocahontas herinnert; associaties die sterker worden als Sully zich bij de stam aansluit en verliefd wordt op koningsdochter Neytiri.

Althans, dat doet hij in geest. De tot aan zijn middel verlamde Sully is virtueel verbonden met een door mensen gekweekt Na'vi-lichaam, dat hij op afstand door de jungle stuurt. En zo geeft regisseur James Cameron (Titanic, The Abyss) verdieping aan zijn uitgebreide gebruik van de performance capture-techniek, waarmee de fysieke vertolking van een acteur tot in de kleinste details in animatie wordt omgezet. Het moet een vreemde gewaarwording zijn geweest voor acteur Sam Worthington, om in een kale studio iemand te spelen die in een ander lichaam zit, en daarbij te doen alsof hij ruimtewolven van zich afslaat.

Maar het werkt uitstekend. Hadden de overgetekende acteurs uit eerdere performance capture-films nog iets kunstmatigs, in Avatar oogt elke huidplooi, oogopslag of armbeweging even fotorealistisch. Het is bovendien een triomp voor de techniek dat de charmantste en spannendste vertolking van Avatar geleverd wordt door Zoe Saldana: als Neytiri valt ze geen seconde 'in het echt' te zien, terwijl ze als soepel getekend karakter volop aanwezig is.

De film, zo subtiel gedraaid in 3D dat je het vaak niet eens merkt, schiet in toon alle kanten op: het ene moment aartspessimistisch - mensen zijn parasieten die alles vernietigen wat ze in hun handen krijgen - het volgende overlopend van kinderlijke onschuld. Terwijl de aarde naar de klote is, geeft het gras van Pandora licht als je erop stapt, praten de Na'vi met bomen en kunnen ze sowieso met elk organisme een gelijkwaardige relatie aangaan: je paardestaart inpluggen bij een draak, en vliegen maar.

Het is gemakkelijk om zulke fantasieën met wat sarcastische woorden af te schrijven, maar daarvoor is Avatar te oprecht spiritueel. Een sprookje eigenlijk, vol vreemde beesten, fluorescerende planten en heilige boomzaadjes, dat zich duidelijk niet schaamt om de grens tussen goed en kwaad ferm te trekken. Geen voer dus voor cynici of liefhebbers van grijstinten.

De rest krijgt een avontuur geserveerd dat in technisch én creatief opzicht zijn weerga niet kent, en dat door Camerons scherpe timing ook nog eens ontroert.

Aan explosies, langs je hoofd suizende pijlen, massascènes en duikvluchten heeft het bijna drie uur durende epos geen gebrek; maar uiteindelijk werkt het allemaal toe naar die ene, magistrale scène waarin Neytiri als grote, blauwe vrouw haar veel kleinere menssoldaat tegen de borst drukt. Een waar droombeeld - 3D of niet.

Referentienummer: 56

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/5106908/tussen-horror-en-highschool-komedie>

431 woorden

Tussen horror en highschool-komedie

Harry Potter and the Half-Blood Prince van David Yates

Floortje Smit (4 van 5 sterren)

Gottegot, wat gieren de hormonen door de lijven van de Zweinstein-studenten in Harry Potter and the Half-Blood Prince. Dat geldt niet alleen voor de inmiddels 16-jarige titelheld en zijn naaste vrienden: er wordt alom gegluurd, gelonkt en geposeerd. In de donkere hoekjes van het kasteel wordt opeens even vaak gevoosd als dat er gevaar loert.

Wat opviel aan de Harry Potter-films, naar de razend populaire boeken van J.K. Rowling, was dat ze in de loop van de serie steeds meer op horrorfilms gingen lijken – niet voor niets is de leeftijdsgrens stukje bij beetje opgeschoven naar twaalf jaar. Maar dit zesde deel knipoogt net zo goed naar de highschoolkomedie, met het gezoen en geëxperimenteer met ‘toverdrankjes’. Zelfs het serieuze schoolhoofd Perkamentus krijgt een komisch moment en Daniel Radcliffe mag even hyperenthousiast spelen – het spiegelbeeld van zijn eeuwig zorgelijk kijkende Potter. Het moet voor de fans van het serieuzere griezelwerk even slikken zijn.

Toch zijn de puberperikelen en grapjes welkome afleidingen. Het universum van Potter is opnieuw duisterder, met serieuze ‘politieke’ complotten en hun vernietigende effecten op de realiteit. De toverleerlingen – Potter cum suis voorop – doen er beter aan hun ogen open te houden. Een medestudent blijkt met iets heel anders bezig dan meisjes en hun ontluikende seksualiteit.

Regisseur David Yates combineert die twee uitersten met veel flair. Zijn eerste Potterpoging The Order of the Phoenix kwam wat ongeïnspireerd over; hier verweeft hij regelmatig verschillende verhaallijnen door een camerabeweging – goed werk ook van cameraman Bruno Delbonnel. Waar hij in dat vijfde deel nog wat onhandig droomsequenties presenteerde, krijgen flashbacks hier een prachtige, simpele vorm: een scheut zwarte inkt in water neemt langzaam de vorm aan van een stad.

Voor outsiders moet het inmiddels zo goed als onnavolgbaar zijn: zonder verdere introductie duiken personages en magische voorwerpen op uit eerdere delen. Interessant is wel dat de film (mede daardoor) wordt gedragen door persoonlijke complexen: de kernvraag is weer wie wel en niet te vertrouwen is, maar de bestaande goed-kwaadtegenstellingen worden verder uitgediept. Persoonlijke motivaties als ijdelheid, frustratie en jaloezie stuwden het verhaal eerder voort dan het gepresenteerde mysterie.

Bovendien: als het in de tweede helft van de film echt loos gaat, gaat het prachtig loos. Alles gaat aan gort, met veel bombarie, waarbij afscheid wordt genomen van een soort visueel keurslijf. Wat maakt dat hongerig naar de verfilming van het laatste boek, dat in twee delen zal worden gesplitst. Eigenlijk is dit gewoon een 153 minuten lange proloog. Dat is tevens het grootste nadeel: nu het einde echt in zicht komt, is de grens tussen enthousiasme en frustratie over een opnieuw uitgestelde climax dun.

Referentienummer: 57

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/6918496/laatste-potterfilm-deel-1-zwalkt>

451 woorden

Laatste Potterfilm (deel 1) zwalkt

Harry Potter and the Deathly Hallows (part 1) van David Yates

De tovenaarswereld is een duister oord geworden, sinds aartsgriesz Voldemort en de zijnen de macht overnamen. In Zweinstein, de voormalige Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus, heeft Harry Potter and the Deathly Hallows Part I niets meer te zoeken; alsof de serie met de school ook zijn hart en ziel heeft verloren, bewegen Harry, Hermelien en Ron zich na het enerverende, soms bijna Matrix-achtige eerste halve uur vooral door verlaten vlaktes, mistroostige sneeuwlandschappen en Wagneriaanse wouden.

Zwijgzame close ups en tragische ondertonen in de muziek te over en de beroemde titelmelodie klinkt nooit voluit, wat genoeg zegt over de neerslachtige stemming die over The Deathly Hallows Part 1 hangt. Met al die desolate decors, peinzende blikken en bedrukkende sfeer lijkt het soms wel een existentiële Europese artfilm, in plaats van een ongeduld opwekkend voorspel.

Er valt met late pubers als helden dan ook genoeg te piekeren en af te tasten. Terwijl de queeste eigenlijk om het vernietigen van de 'Gruzielementen' draait – de zeven objecten waarmee Voldemort zichzelf onsterfelijk heeft gemaakt – besteedt het drietal minstens zoveel tijd aan het onderzoeken van hun vriendschap en onderlinge relaties. Wanneer Ron teveel romantische spanning tussen Harry en Hermelien meent te proeven, gooit hij het bijltje erbij neer en blijven de twee alleen achter in hun tent. En dan vindt regisseur David Yates, ook verantwoordelijk voor de vorige twee films, zelfs ruimte om Harry en Hermelien een voorzichtig, onhandig dansje met elkaar te laten doen op een liedje van Nick Cave. Volledig ontdaan van actie en tover-opsmuk is het een opvallend eenvoudige, tedere scène; je kunt er ook goed aan afzien dat hoofdrolspelers Daniel Radcliffe en Emma Watson na zes Potter-afleveringen volkomen aan elkaar gewend zijn geraakt.

Maar vroeg of laat is er werk aan de winkel, en gebeurt er weer iets sprookjesachtigs dat het verhaal zonder al teveel logica verder helpt. Heeft Harry een magisch zwaard nodig waarmee hij de Gruzielementen kan doorklieven, maar zou hij niet weten waar hij dat zwaard moet zoeken? Handig dat er dan net een kristallen hertje het beeld binnenwandelt, dat hem dwars door het bos naar het meertje voert waar het wapen verzonken ligt. Schitterend om te zien, dat wel, net als de door een Dickens-huisje glijdende reuzenslang, of het prachtige animatie-intermezzo in schaduwspel-stijl, waarmee het verhaal van de Relieken van de Dood wordt verteld; een mooie ode aan de tijd dat animatiekunstenaars nog vooral met uit papier gesneden silhouetten werkten.

Maar met zoveel duveltjes uit de doos, uitgesmeerd over 146 minuten, komt de film nogal samengeraapt, willekeurig en zwalkend over. Misschien dat straks, met The Deathly Hallows Part 2, alles alsnog op zijn plek valt, maar vooralsnog heeft die finale niet de opzweepende opmaat gekregen waarop iedereen had gehoopt.

Referentienummer: 58

Film: Inception

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/6452986/nolan-legt-hollywoods-lat-weer-hoger>

510 woorden

Nolan legt Hollywoods lat weer hoger

Inception van Christopher Nolan (4 van 5 sterren)

De blockbuster verheffen, het lukte Christopher Nolan met het moreel ambigue en virtuoos gefilmde *The Dark Knight* (2008). En ook zijn zevende speelfilm, de futuristische actiethriller *Inception*, loopt over van ambitie om de lat in Hollywood weer iets hoger te leggen.

Dat Nolans *Batman*-film tot een recordopbrengst leidde, maakte dat de Britse regisseur voor zijn volgende film zo ongeveer carte blanche kreeg van de filmstudio – een unicum in tijden van risicoloze vervolgen en remakes. Nolan mocht 160 miljoen dollar besteden aan het filmidee waarmee hij al tien jaar rondliep: wat als je andermans dromen kunt binnenstappen?

Die technische innovatie, waarop *Inception* vooral niet te diep wil ingaan (het apparaat met bij dromers in te pluggen slangetjes past in een reistas, dat wel), biedt meesterdief Dom Cobb (Leonardo DiCaprio) de mogelijkheid de diepste geheimen van zijn slachtoffers te roven, terwijl die slapen. Cobb is de beste in zijn vak; zakentycoons van over de hele wereld betalen vermogens om hem in te schakelen als bedrijfsspion, of zich tegen hem te beschermen.

Te benijden is hij niet: beroepsdeformatie maakt dat Cobb droom en werkelijkheid nog maar moeilijk kan onderscheiden. En thuis in Amerika wil de politie hem graag wat vragen stellen over zijn prachtige, doch dode vrouw (Marion Cotillard), die voortdurend opduikt in Cobbs spionagedromen, en hem zo het werken bemoeilijkt. Met een allerlaatste klus hoopt Cobb de balans in zijn getroebleerde leven te herstellen. De opdrachtgever heeft een speciaal verzoek: een idee planten (incepting) in plaats van stelen, en wel in het hoofd van een zakenconcurrent.

Zo vertrouwd als het exposé van *Inception* aandoet, met Cobb die eerst een internationaal all star dieventeam samenstelt, zo onnavolgbaar is de structuur waarin Nolan zijn film giet. Zelden is de situatie waarin de personages zich bevinden geheel helder: niet alleen droom en realiteit wisselen zich af, ook de droom in de droom, en de droom in de droom in de droom, dienen als filmarena – want hoe dieper je zo'n illegaal idee plant, hoe beter, met als risico dat je vast komt te zitten in de gevaarlijke leegte van het onderbewustzijn.

In tweeënhalf uur leidt Nolan zijn publiek door een multidimensionaal droomdoolhof waarin alles met alles in verband staat, en de filmmaker zich virtuoos uitleeft op de onbegrensde visuele mogelijkheden; zich opvouwende steden, roterende hotelkamers, treinen die plots het stadverkeer doorklieven. Zo makkelijk als Nolan voorbijgaat aan de droomdeel-techniek zelf, zo uitgebreid staat hij stil bij alle natuurwetten waaraan de droomtoeristen worden blootgesteld.

Droomtijd bijvoorbeeld, vertraagt zich met wiskundige precisie naarmate je dieper in de slaap afdaalt, zodat Cobb het overstappen van de ene droom naar de andere op de seconde kan timen. Die soms tamelijk infantiele logica plaatst *Inception* ver van meer associatieve droomfilms van meester-cineasten als Luis Buñuel en David Lynch.

In Nolans wereld droomt iedereen lucide, en mag emotionele diepte nooit ten koste gaan van schietpartijen of explosies. Dat is ietwat teleurstellend voor wie hoopt dat Nolan nogmaals een Memento aflevert – zijn enige echte meesterwerk. Maar als Hollywood een kermis is, telt *Inception* zonder meer als de meest superieure attractie van het moment.

Referentienummer: 59

Film: Inglourious Basterds

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/5245486/tarantino-is-terug-en-hoe>

444 woorden

Tarantino is terug. En hoe

Inglourious Basterds van Quentin Tarantino

Jan Pieter Ekker (5 van 5 sterren)

We're in the killin' Nazi business. And business is a-boomin!' Luitenant Aldo Raine, een rauwdouwer met de kaaklijn van Marlon Brando in Apocalypse Now en een enorm litteken in zijn hals, weet het mooi te vertellen. Zijn Amerikaans-Joodse gevechtscmando is met slechts één doel in het door de nazi's bezette Frankrijk gedropt: zoveel mogelijk 'nazizwijnen' scalperen. Hun hersens worden kapotgeslagen met een honkbalknuppel, hun kelen doorgesneden. Onderwijl staan de andere leden van de elite-eenheid lachend een broodje te eten. Wie wordt gespaard, krijgt een hakenkruis in zijn voorhoofd gekerfd.

Quentin Tarantino is terug. En hoe. Inglourious Basterds is een glorieuze revanche op zijn teleurstellende B-film Death Proof. Het scenario is intelligent, de monologen en dialogen zijn onnavolgbaar, zijn regie is wervelend. Christopher Waltz (die vooral in Duitse krimi's speelde) steelt de show als SS-kolonel annex talenwonder Hans Landa, en werd op het festival van Cannes verdiend bekroond als beste acteur, maar ook de andere acteurs maken ware kunststukjes van hun rol.

Brad Pitt overtuigt als Lt. Aldo Raine (die Indianenbloed door zijn aderen heeft stromen), Martin Wuttke (eerder te zien als Joseph Goebbels in Margarethe von Trotta's Rosenstraße) maakt een volstrekte karikatuur van Adolf Hitler. Daniel Brühl is een prachtige quasibescheiden ijdelruit van een soldaat, en de Franse Uma Thurmanlookalike Mélanie Laurent is een ontdekking als de jonge, beeldschone Joodse Shosanna Dreyfus, die ternauwernood aan Landa is ontsnapt en sedertdien in de buurt van Parijs een bioscoop runt.

In de eerste drie hoofdstukken van het ruim tweeënhalf uur durende Inglourious Basterds worden alle hoofdrolspelers geïntroduceerd, in tergend lang uitgespeelde scènes. In hoofdstuk vier en vijf komt alles en iedereen op een magistrale manier samen.

Er zijn virtueuze terzijdes, waarin bijvoorbeeld wordt uitgelegd hoe licht ontvlambaar nitraatfilms zijn, en talrijke cinefiele verwijzingen. Gedachten komen kort in beeld, met chocoladeletters en pijltjes worden personages als Joseph Goebbels en Martin Bormann geduid. De muziek is, zoals altijd bij Tarantino, heerlijk: veel Ennio Morricone. David Bowies Cat People (Putting Out Fire) belandde onder een schitterende scène waarin Shosanna zich opmaakt voor haar heldendaad.

Inglourious Basterds – Tarantino ontleende de fout geschreven filmtitel aan Enzo G. Castellari's Quel maledetto treno blindato (The Inglorious Bastards) uit 1978, een rip-off van Robert Aldrich's The Dirty Dozen – is een (spaghetti)western gecombineerd met een oorlogsdrama, men-on-a-mission-actie vervlochten met een Franse praatfilm. Het is een sprookje over de Tweede Wereldoorlog en een Joodse wraakfantasie ineen, en een ode aan de magie van de cinema: Tarantino gebruikt het medium om de geschiedenis te herschrijven. Dat is nog reuze grappig ook – als je je er tenminste overheen kunt zetten dat je naar een vette, zeer gewelddadige actiefilm over de Tweede Wereldoorlog en de Jodenvervolgung zit te kijken.

Referentienummer: 60

Film: Iron Man 2

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/6147121/een-superheld-in-een-wereld-zonder-dreiging>

422 woorden

Een superheld in een wereld zonder dreiging

Iron Man 2 van Jon Favreau

Floortje Smit

(2 van 5 sterren)

Oorlogen zijn beëindigd, conflicten in de kiem gesmoord: met het pak dat de flamboyante playboy Tony Stark in de eerste Iron Man in elkaar knutselde, is het leven op aarde een stuk prettiger geworden. In deel 2 aast het leger op zijn ijzeren superheldenkostuum – iets wat Tony nogal ondankbaar vindt. ‘Ik heb de wereldvrede succesvol geprivatiseerd!’

Regisseur Jon Favreau verraste twee jaar geleden met zijn speelse superheldenfilm Iron Man. Die dreef vooral op Robert Downey Jr. als de charmante miljonair Stark die toch niets beters te doen had dan de wereld te redden, en beloofde een serie die een eigenzinnige aanvulling zou zijn op het stripverfilming-genre. Sindsdien heeft Downey Jr. zijn handelsmerk gemaakt van een kwajongensblik en tongue-in-cheek-humor (zie ook Sherlock Holmes) en waren de verwachtingen rondom dit tweede deel hooggespannen. Dan valt het tegen.

Want wat moet een superheld zonder wereldbedreigende situatie? Stark krijgt te maken met persoonlijke problemen: de batterij die zijn hart vervangt, raakt langzaam op. Een vijand uit onverwachte hoek heeft het op hem gemunt. En net als het leger wil ook een concurrent zijn pak. Een geheime organisatie wil hem inlijven. Kortom: een wirwar aan verhaallijntjes en karakters die moet verhullen dat Iron Man 2 vooral veel gedoe om niets is.

Verder doet Favreau vooral zijn best om de succespunten van de vorige film uit te vergroten. De voortstuwende rock van AC/DC beslaat nu zo’n beetje de hele soundtrack, er zijn nog meer knipogen naar komende stripverfilmingen zoals The Avengers. Herhaaldelijk vechten mannen in mechanische pakken tegen elkaar in ronkende actiescènes. Het onbevangen plezier waarmee het eerste deel werd gemaakt, lijkt plaats te hebben gemaakt voor gecalculeerd entertainment. Bovendien is er in dit overvolle script amper tijd voor de typische verbale steekspelletjes en krijgen de acteurs weinig ruimte, behalve dan de kleurloze concurrent Justin Hammer (Sam Rockwell). Mickey Rourke speelt een aardige slechterik die eigenlijk alleen maar hoeft te grommen. Scarlett Johansson lijkt vooral opgetrommeld om in een strak pakje rond te lopen. En als piekeraar is Stark toch minder leuk – tenzij hij dronken zijn eigen verjaardag opluistert in Iron Man-pak.

Het mag stuurloos en onevenwichtig zijn, toch blijft het overwegend vermakelijk. Bovendien levert het een fijne finale op. In het laatste half uur zit het er allemaal weer in: de humor, het arrogante zelfbewustzijn van Tony, zijn chemie met assistente Pepper (Gwyneth Paltrow), de idiote dialogen op de onhandige momenten, krankzinnige actie, massale verwoesting. Maar juist zo’n einde maakt Iron Man 2 ook extra onbevredigend: nog steeds lijkt de potentie van het materiaal niet helemaal benut.

Referentienummer: 61

Film: Mamma mia!

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/3816570/zuiver-of-vals-het-blijft-abba>

403 woorden

Zuiver of vals, het blijft Abba

Mamma Mia! van Phyllida Lloyd

Jan Pieter Ekker (3 van 5 sterren)

Aan de vooravond van haar huwelijk stuurt Sophie (Amanda Seyfried) ook een uitnodiging naar haar verwekker. Of preciezer: naar de drie mannen die haar vader zouden kunnen zijn, haar moeders dagboek is niet eenduidig op dat vlak. Het romantische meisje wil weggegeven worden door haar vader. Ze verwacht dat ze hem op slag zal herkennen als hij voor haar staat. Op de soundtrack klinkt I Have a Dream.

Mamma Mia!, een verfilming van de gelijknamige musical die ook in Nederland uiterst succesvol was, combineert een als klucht verpakt liefdesverhaaltje met de grootste hits van Abba. Dat gaat als volgt: als Sophies alleenstaande moeder Donna (Meryl Streep) zich beklaagt over de erbarmelijke staat van het pension dat ze runt op het (fictieve) Griekse eiland Kalokairi, gaat haar geweeklaag over het gebrek aan geld en klanten als vanzelf over in de kaskraker Money Money Money.

Maar ondanks die vanzelfsprekendheid wil de filmversie maar geen vloeiend geheel worden. Mamma Mia! hotseknotst van toneelstukje naar hit naar verkleedpartij naar campy choreografie – een euvel dat onbedoeld wordt onderstreept doordat de dialogen en de gezingszegde aanzetten naar de liedjes wél zijn ondertiteld maar de liedjes zelf niet. Het lijkt daardoor alsof de songteksten er niet toe doen in het verhaal.

In de regie van de Britse theater- en operaregisseuse Phyllida Lloyd, die eerder de musicalversie van Mamma Mia! regisseerde, hebben de acteurs gemeen dat ze – zoals in het genre gebruikelijk is – naar verre verten beginnen te staren zodra de muziek inzet, en weidse gebaren maken. Verder doen ze allemaal wat anders. Vooral Julie Walters en Christine Baranski, die de oude hartsvriendinnen van moeder Donna spelen, zijn ongeleide projectielen. Ze schmieren een slag in de rondte, als waren ze Edina en Patsy in Absolutely Fabulous. Goede zangers zijn de meeste acteurs niet, maar als Pierce Brosnan een tikje vals kweelt in een duet met Meryl Streep is dat eigenlijk best charmant. Daarbij komt dat de stemmen meestentijds verdwijnen in een muur van geluid, opgetrokken door Benny Andersson en Björn Ulvaeus, de twee B's uit het acroniem, die ook als uitvoerend producent op de aftiteling van Mamma Mia! staan.

Zuiver of vals, het klinkt gewoon als Abba en dat is zeer aanstekelijk. Mamma Mia! zorgt ervoor dat je jezelf er dagen later op betrapt dat je in de supermarkt opeens Dancing Queen staat te neuriën. In een film die zijn belangrijkste troef zo nadrukkelijk uitspeelt, is al het andere slechts bijzaak.

Referentienummer: 62

Film: Prince of Persia

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/6224757/speurtocht-met-veel-blote-buik-pakjes>

425 woorden

Speurtocht met veel blote-buik-pakjes

Prince of Persia: The Sands of Time van Mike Newell

Floortje Smit

(2 van 5 sterren)

Daar komt prins Dastan goed mee weg. Net als hij in levensgevaar is, drukt hij per ongeluk op een knopje op zijn net gekregen dolk. In een wervelwind van zand springt de tijd, hup, een paar minuten terug, naar het moment dat er nog niets aan de hand was.

Die dolk is een grappige gimmick in Prince of Persia: The Sands of Time. Het idee komt rechtstreeks uit de reeks computerspellen waar de film op gebaseerd is, maar het is tegelijkertijd een leuke knipoog naar een van die dingen die een game-verfilming altijd een heikel punt maakt: het 'saven'. Terwijl een gamer daardoor kan leren van eerder gemaakte fouten, komt de hoofdpersoon in de film vaak over als onrealistisch sterk en slim. Deze prins Dastan niet. Hij kan, net als in een spelletje, de geschiedenis herschrijven als dat nodig is.

Natuurlijk, als iemand via een originele twist de vloek op spelverfilmingen zou kunnen verbreken, is dat producent Jerry Bruckheimer. Eerder wist hij al een pretparkattractie om te toveren tot een lucratieve franchise (Pirates of the Caribbean, 2003). Voor Prince of Persia heeft hij iets gelijksoortigs voor ogen: een epische blockbuster, vol humor, romantiek en avontuur, tegen extravagante decors. Regisseur Mike Newell zou daar wel raad mee moeten weten, met zowel een Harry Potter-film als Four Weddings and a Funeral op zijn cv.

En toch wordt die andere bekende valkuil van de gameverfilming niet omzeild: het script blijft een opeenvolging van rammelende dialogen en best aardige actiescènes. Het suggereert eventjes diepgang, met een zoektocht naar een soort massavernietigingswapens en een boodschap over familie en broederschap, maar het grootste deel van de film bestaat toch uit een speurtocht en het sexy bedoelde gekibbel tussen acteurs Jake Gyllenhaal en Gemma Arterton – die overigens op de gekste momenten tijd ziet zich in een nieuw blotebuik-pakje te hijsen. Echte chemie ontbreekt tussen die twee, wat Newell probeert te verdoezelen met een constante, vette soundtrack. Ook snoodaard Ben Kingsley, Alfred Molina, met zijn running gags over belastingen en zijn zwiigende hulpje Seso moeten memorabele karakters worden, maar Prince of Persia mist de onbekommerde pret van – bijvoorbeeld – Pirates of the Caribbean, Indiana Jones of al die andere epische avonturenfilms waar het opzichtig aan refereert.

Alles wat met het Midden-Oosten te maken heeft wordt bovendien schaamteloos op een hoop geveegd. Harems, hoofdhoekjes, eergevoel, het afhakken van hoofden voor kleine misdaden, en draaiende derwisjen die iets te maken zouden hebben met een mysterieus doodseskader. Het is een fantasy-film, natuurlijk, maar dit herschrijven van de geschiedenis vol westerse vooroordelen doet het gebied pijnlijk te kort.

Referentienummer: 63

Film: Sex & the City 2

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/6249818/wereldvreemd-buiten-new-york>

337 woorden

Wereldvreemd buiten New York

Sex and the City 2 van Michael Patrick King

(2 uit 5 sterren)

Wat kunnen decennia toch snel voorbij vliegen, mijmert Carrie aan het begin van Sex And The City 2. En inderdaad, zij, haar drie hartsvriendinnen en scenarist/regisseur Michael Patrick King lijken weinig tot niets mee te hebben gekregen van de veranderde wereld.

Financiële crisis? Moslimproblematiek? Carrie was blijkbaar te druk bezig met het inrichten van haar liefdesnestje.

En dat terwijl de uiterst succesvolle televisieserie Sex and The City toch ooit de vinger juist scherp aan de pols had. De serie, die eindigde in 2004, portretteerde een nieuwe generatie (New Yorkse) vrouwen die succesvol was, scherp van tong, onafhankelijk, en haar zin in winkelen, sex en liefde à la carte bevredigde.

Waar de eerste bioscoopfilm de vier vriendinnen al truttig portretteerde, is deze tweede de definitieve doodsteek. Er wordt wat afgezeurd om niets, vooral door de getrouwde Carrie, die al begint te pruilen als haar man een avond op de bank wil doorbrengen.

Helemaal mis gaat het als 'de meisjes', dankzij onflatteus licht en camerawerk nu echt zichtbaar te oud voor die benaming, vakantie vieren in Abu Dhabi. Buiten hun natuurlijke habitat blijken ze niet wereldwijd, maar ontzettend stompzinig. Ze winkelen en rijden kameel; 'Oh my god!' is het meest gerecyclede stuk dialoog. Samantha (Kim Cattrall) kan zich maar niet aanpassen aan de mores van een islamitisch land. Carrie krijgt van Miranda – met reisgids – uitgelegd wat een souk en een nikab is. Ze leren er dat mannen overal ter wereld in hun hart vrouwen willen onderdrukken en dat zelfs onder gezichtssluiers vrouwelijke solidariteit kan schuilen.

De film zwalkt ergens in politiek niemandsland: heikele onderwerpen worden zo stompzinig behandeld dat het zowel veilig correct als uiterst incorrect is.

Maar nog wereldvreemder in deze tijd van economische malaise voelt deze sprookjeswereld van consumptie en de boodschap dat dure kleding gelukkig maakt, in ieder geval voor eventjes. Natuurlijk zijn de kostuums (Dior! Lanvin! Louboutin!) wel helemaal up to date en prachtig op de sprookjesachtige locaties afgestemd. Maar zelfs voor de grootste fans van de voormalige tv-serie mag dat toch niet meer genoeg zijn.

Referentienummer: 64

Film: Slumdog Millionaire

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/4580850/verrukkelijke-mix-van-oost-en-west>

437 woorden

Verrukkelijke mix van oost en west

Slumdog Millionaire van Danny Boyle en Loveleen Tandan

(5 van 5 sterren)

Jan Pieter Ekker

In de openingsscène van Slumdog Millionaire is Jamal, een ongeletterd weeskind uit de achterbuurten van Mumbai, nog maar één vraag verwijderd van de jackpot: de 20 miljoen roepie-vraag. In beeld verschijnen de vier mogelijkheden hoe hij zo ver heeft kunnen komen, in de vormgeving van Who Wants to Be a Millionaire? (Denk aan Robert ten Brink). A: Hij speelde vals. B: Hij had geluk. C: Hij is een genie. Of D: Het was voorbestemd.

In de volgende scène wordt direct duidelijk hoe de ijdele quizmaster erover denkt. Hij heeft Jamal, die in het dagelijks leven een fooi verdient door thee rond te brengen in een callcenter, tussen de twee opnamedagen laten arresteren. Meer dood dan levend hangt het broodmagere joch in een snikhete politiecel, waar hij hardhandig aan de tand wordt gevoeld door een bullebak die ervan overtuigd is dat hij de kluit heeft belazerd.

In het opwindende vervolg probeert Jamal duidelijk te maken dat A niet het goede antwoord is, en wordt in talrijke flashbacks duidelijk hoe hij de antwoorden kon weten op vragen als 'Wie was de uitvinder van de revolver?' en 'Wat staat er geschreven onder de leeuwen in het wapen van India?'. Als zijn verhaal tenminste te vertrouwen is.

Slumdog Millionaire, geregisseerd door Danny Boyle en de Indiase Loveleen Tandan, is een verrukkelijke mix van Bollywood-romantiek en de ruige realiteit. Van actie en engagement, van oost en west. Scenarioschrijver

Simon Beaufoy (The Full Monty) bewerkte de bestseller Q and A van de Indiase schrijver-diplomaat Vikas Swarup tot een schrander script, dat herinneringen oproept aan The Usual Suspects.

De brutaliteit en visuele flair doen denken aan Boyle's eigen Trainspotting en aan Cidade de Deus. Maar dan op z'n Bollywood: de kleuren geel, bruin en oranje domineren, de muziek (onder meer van MIA) is opzwevend, de korrel is grof, de montage snel, en de camerastandpunten zijn vreemd en gekanteld. De jonge, onbekende acteurs zijn fantastisch, en de film profiteert optimaal van de levendigheid van Mumbai, waar sloppenwijken in een razend tempo plaatsmaken voor kantoren en penthouses (de film werd opgenomen ruim voor de stad in het nieuws kwam door de aanslagen).

Sinds de première op het festival van Toronto, vorig jaar augustus, is Slumdog Millionaire bezig aan een wereldwijde zegetocht. De film kreeg talrijke publieksprijzen, waaronder die van het afgelopen Rotterdamse filmfestival (met het Oost-Duitse gemiddelde van 4,765 op een schaal van 1 tot 5), won vier Golden Globes, en maakt 22 februari kans op tien Oscars, waaronder die voor Beste Film en Beste Regie. Het is terechte lof voor een weergaloos, meeslepend en ontroerend sprookje over liefde en het lot, hoop en doorzettingsvermogen.

Referentienummer: 65

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/4533351/pitt-overtuigt-als-jochie-in-oud-lijf>

292 woorden

Pitt overtuigt als jochie in oud lijf

The Curious Case of Benjamin Button van David Fincher

Floortje Smit (5 van 5 sterren)

Als Benjamin en Daisy elkaar voor het eerst aankijken, hangt er direct een prettige elektriciteit in de lucht. Dat is opmerkelijk, want Benjamin ziet er stokoud uit: hij is bijna kaal en verschrompeld en loopt met een stok. Terwijl Daisy niet ouder kan zijn dan tien.

Dat die scène uit The Curious Case of Benjamin Button niet ongemakkelijk wordt, is omdat Brad Pitt, verstopt onder make-up, computereffecten en protheses, aannemelijk heeft gemaakt dat er in het oude lijf een kleine jongen schuilt. Benjamin is geboren als bejaarde en wordt jonger in plaats van ouder. In leeftijd verschilt hij weinig met Daisy; zijn blik bij hun ontmoeting verraadt hooguit een kalverliefde.

Hoe ongeloofwaardiger de verhaallijn en de personages, hoe meer deze opmerkelijk zachte film voor regisseur David Fincher (Se7en, Fight Club, Zodiac) weet te overtuigen. Scenarioschrijver Eric Roth bouwde het idee achter een kort verhaal van F. Scott Fitzgerald uit tot een geschiedenis die de herinnering oproept aan zijn Forrest Gump (1994): de boodschap ('je weet nooit wat er op je pad ligt') doet sterk denken aan een doos chocolaatjes en er gaan roerige decennia overheen voordat de ontwapenende outcast en zijn droomvrouw elkaar weer zien.

Die jaren zijn het leukst: Benjamin leert dat iedereen op zijn eigen manier zonderling is en geen relatie eeuwig stand houdt. Dat in een fijne sprookjesachtige wereld waarin de lucht altijd mooi is.

Die fantastische werkelijkheid belooft een zonderlinge romance die zo meeslepend is dat de gedoemdheid ervan bijzaak is. En dat is een gelofte die de film, genomineerd voor dertien Oscars, onvoldoende inlost. Daisy (Cate Blanchett) ontpopt zich als een van de minst fascinerende personages en juist als ze elkaar halverwege het leven ontmoeten, allebei beeldschoon natuurlijk, wordt de climax van de film opeens teleurstellend conventioneel.

Referentienummer: 66

Film: The Dark Knight

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/3836279/grimmig-en-intellectueel>

529 woorden

Grimmig en intellectueel

The Dark Knight van Christopher Nolan

Pauline Kleijer (4 van 5 sterren)

Het moet maar eens afgelopen zijn met de maffiosi en hun geleuter over eer en respect. Afgelopen met de kleine diefjes die denken overal een graantje mee te pikken. Sinds Batman er de straten schoonveegt, is de misdaad in Gotham City op zijn retour. Doodzonde, vindt The Joker: 'Deze stad verdient een beter type crimineel.'

The Joker staat als schurk op eenzame hoogte. Hij is een een moordlustige maniak die geen regels kent. Zijn doel is het creëren van chaos. The Joker is een terrorist zonder ideologie, een nihilist die het gemunt heeft op het laagje beschaving waarmee de mens zijn angst bedekt.

Heath Ledger, in zijn laatste afgeronde filmrol voor zijn vroegtijdige dood, maakt The Joker angstaanjagend onberekenbaar. Ledger lispelt, likt nerveus langs zijn beschadigde mondhoeken, trekt als een gebochelde zijn schouders in en laat op onverwachte momenten een kakellach horen. Toch is zijn vertolking niet clownesk. De acteur heeft greep op zijn onpeilbaar slechte personage – zozeer dat het soms pijnlijk is om te zien.

The Dark Knight, Christopher Nolans tweede verfilming van de befaamde stripboeken van DC Comics, komt vooral tot leven wanneer The Joker verschijnt. Maar het bezielde optreden van Ledger is niet de enige kwaliteit van de film. Het vervolg op Batman Begins (2005) is een blockbuster met overweldigende actiescènes en een onverbloemde intellectuele agenda.

Net als in zijn eerste Batmanfilm, die liet zien wat de rijke erfgenaam Bruce Wayne ertoe dreef om 's nachts als held in vleermuispak op te treden, behandelt Nolan complexe thema's als wraak en eigenrichting. Maar The Dark Knight gaat nog verder.

Hoe lang kan Batman (opnieuw sterk gespeeld door Christian Bale) boven de wet blijven staan? Wat is de houdbaarheid van een selfmade superheld zonder superkrachten? En is het mogelijk het kwaad te bestrijden zonder erdoor besmet te raken?

The Joker is een glibberige vijand, die vastomlijnde ideeën over goed en kwaad op de helling zet. Zelfs met hulp van inspecteur Jim Gordon (Gary Oldman) en de nieuwe, daadkrachtige officier van justitie Harvey Dent (Aaron Eckhart) krijgt Batman geen greep op zijn sadistische opponent. Batmans acties om Gotham City te ontdoen van criminaliteit lijken eerder een averechts effect te hebben.

Dat het kwaad zo veelomvattend en corrumperend is, maakt The Dark Knight tot een grimmige film. Het scenario, geschreven door de regisseur en zijn broer Jonathan, roept parallellen op tussen het unheimische Gotham en de door angst voor terroristische aanslagen vergiftigde westerse samenleving. Zelfs de Amerikaanse buitenlandpolitiek lijkt er, voor de goede verstaander, van langs te krijgen.

Ondertussen is een stripverfilming met een budget van 150 miljoen dollar natuurlijk in de eerste plaats bedoeld als entertainment. Naast een handvol morele en filosofische dilemma's zit The Dark Knight zo barstensvol actie en geweld dat drama en psychologie er bekaaid vanaf komen. Delen van de tweeënhalf uur durende film zijn ronduit rommelig; Nolan lijkt soms te verdwalen in de kruisende plotlijnen.

Dat neemt niet weg dat de getalenteerde regisseur een prestatie van formaat levert. The Dark Knight is extreem gewelddadig, extreem duister en extreem effectief – met dank aan het gelaagde scenario, de bevlogen acteurs en de pulserende soundtrack, die de gaten in de plot verhult en het adrenalineniveau op peil houdt.

Referentienummer: 67

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/6364794/vampierfilm-met-slome-praat-en-kusscenes>

323 woorden

Vampierfilm met slome praat- en kusscènes

The Twilight Saga: Eclipse van David Slade

(2 van 5 sterren)

Pauline Kleijer

Een nieuwe film in de Twilight-serie is net zoets als een nieuw model iPhone: ongeacht de kwaliteit staan mensen ervoor in de rij. Hordes fans, voornamelijk tienermeisjes, wachtten dinsdagavond geduldig voor de Amerikaanse bioscopen waar The Twilight Saga: Eclipse om middernacht in première ging, zodat ze als eersten konden zien wie de ware liefde zou blijken van hun heldin Bella (Kristen Stewart).

Ze werden vast niet teleurgesteld. Na Twilight en New Moon is Eclipse het derde deel in de populaire vampierreeks, gebaseerd op de boeken van Stephenie Meyer, die uiteindelijk vijf films zal omvatten. De fans weten inmiddels wat ze krijgen: veel close-ups van hun idolen Robert Pattinson en Taylor Lautner, en een hoop tienerromantiek met een buitenissig tintje.

Bella mag een normaal meisje zijn, haar twee aanbidders zijn dat niet. Edward (Pattinson, immer wit geschminkt) is een gevoelige en hoffelijke vampier, die uit principe alleen dierenbloed drinkt. En de gebruikte indiaan Jacob (Lautner, met de fysiek van een bodybuilder) verandert van tijd tot tijd in een enorme wolf.

In een poging ook een mannelijk publiek te interesseren voor de Twilight-films werd regisseur David Slade aangetrokken. Hij maakte eerder het controversiële drama Hard Candy en de horrorfilm 30 Days of Night, en weet Eclipse vooral tegen het einde met wat testosteron te injecteren.

Tot die tijd blijft het zwijmelen bij een stortvloed aan opmerkelijk slome praat- en kusscènes, waarbij de jongens zich uitputten in romantische clichés terwijl Bella gekweld voor zich uit staart. Edward smeekt haar met hem te trouwen, Jacob bezweert dat hij de betere partner is. Beiden zijn galant en preuts; de hele Twilight-serie laat zich tot nu toe samenvatten als voorspel.

Het is de vraag of regisseur Spade met een paar adequaat uitgevoerde actiescènes een breder publiek weet aan te boren. De plot rond een rivaliserende vampierclan is volledig ondergeschikt aan Bella's romantische dilemma. Ook met een massagevecht waarbij de ledematen in het rond vliegen, blijft Eclipse voer voor meisjesharten.

Referentienummer: 68

Film: Up

Bron: <http://www.cinema.nl/artikelen/5396910/stramme-weduwnaar-als-kinderheld>

516 woorden

Stramme weduwnaar als kinderheld

Up van Peter Docter en Bob Peterson

Bor Beekman (4 van 5 sterren)

Grote filmregisseurs concurreren niet met tijdgenoten, maar met zichzelf. Hun nieuwe werk dient zich allereerst te meten met het al behaalde succes. Hetzelfde gaat op voor de animatiestudio Pixar. Bij alweer de tiende speelfilm – de reeks opende in 1995 met Toy Story – zijn de verwachtingen hooggespannen. Is Up net zo mooi, ontroerend, geestig en vlot verteld als Toy Story 2, Monsters, Inc of WALL-E? En zo nee, wat zegt een minder geslaagde Pixar-loot dan over het nu al ruim een decennium lang zo geprezen bedrijf? Is de creativiteit op? Hebben de industriële krachten binnen Disney (dat Pixar in 2006 overnam) het voor het zeggen gekregen? Allemaal spannende vragen, maar tegen de tijd dat Up in de Nederlandse bioscopen te zien is, ook al lang beantwoord. De avonturenfilm beleefde in mei al zijn première, als openingsfilm van het filmfestival van Cannes – een unicum voor een animatiefilm – en ondertussen staat de kassateller wereldwijd al op 460 miljoen dollar. Je kunt veilig stellen dat Up in elk geval in de ogen van de bezoekers voldoet aan de wensen.

Meer dan met de technische kwaliteiten, waarvan de ongekende kleurenpracht het meest in het oog springt, onderscheidt Up zich van de eerdere Pixar-films met de keuze voor het hoofdpersonage. De stramme Carl Fredericksen – mopperend weduwnaar van 78 – is een onwaarschijnlijke held voor een goeddeels op kinderen gemikt animatieavontuur, zélf na het robotje Wall-E.

Dat Carl ooit jong is geweest, wordt duidelijk in de opening van Up, waarin hij als bebrild en weinig spraakzaam jongetje in versneld tempo opgroeit, en een meisje ontmoet – Ellie – dat zijn zucht voor avontuur deelt. Samen bewonderen ze de mythische ontdekkingsreiziger Charles Muntz, die op zoek naar een nog onontdekte vogelsoort vermist raakt in de Venezolaanse jungle. Carl en Ellie worden ouder, zonder ooit hun gezamenlijke droom te vervullen: een avontuurlijke reis maken.

Net als bij de vorige Pixar-film WALL-E, vatten de makers het emotionele hart van de film in het eerste deel van de vertelling, en ook nu gebeurt dat in enkele voor een animatiefilm zeldzaam ontroerende scènes, die dapper paden bewandelen die commercieel geachte kinderfilms doorgaans mijden – ook de dood doet zijn intrede.

Vervolgens ontrolt Up zich als een meer gangbaar en vrolijk gestemd holderdebolder-avontuur, waarin Carl op vermakelijke wijze gekoppeld wordt aan een niet bijster slim jongetje, dat de bejaarde man zijn diensten aanbiedt, om zijn laatste, nog ontbrekende woudlopersbadge mee te verdienen. Wanneer oud-ballonnenverkoper Carl in een finale poging om alsnog het avontuur te zoeken zijn woning ombouwt tot luchtvaartuig en naar Venezuela vliegt, blijkt het jongetje als verstekeling te zijn meegerisd.

Eenmaal in de Zuid-Amerikaanse jungle voegen zich verschillende dieren bij het stel, waaronder een pratende hond en een bont gekleurde vogel. Enige achilleshiel van Up is een soms wat vrijblijvend plot, dat de urgentie mist van – bijvoorbeeld – de zoektocht in Finding Nemo. Maar als de meest menselijke vertelling binnen de Pixar-stal, verdient Up zonder meer een ereplaats.

De film is op verschillende plaatsen in Nederland ook in 3D te zien. Een aardige toevoeging, maar zeker niet noodzakelijk. In 2D komt het rijke palet aan kleuren misschien zelfs beter tot zijn recht.

Digitale bijlage II

Amerikaanse filmrecensies

Referentienummer: 69

Film: 2012

Bron: http://catalog.ebay.com/2012-Blu-ray-Disc-2010-/80033794?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=2012&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

609 woorden

Splendid Story You Cared About In This Apocalyptic Film

★★★★★

Created: 03/06/10

Review for: 2012 (Blu-ray Disc, 2010)

The film starts in the then present year 2009. American geologist Adrian Helmsley (Chiwetel Ejiofor) travels to India to meet his friend Satnam, who has discovered that neutrinos from a massive solar flare have penetrated the Earth and are causing the temperature of earth's core to increase rapidly. Adrian returns to Washington D.C. to inform White House Chief of Staff Carl Anheuser (Oliver Platt) and US President Thomas Wilson (Danny Glover) that this will soon culminate in a chain of events that will bring mass destruction to the earth's crust, which, in turn will snuff out man completely. After attending the 36th G8 summit in 2010, other heads of state and heads of government are made aware of the situation. They collaborate on their efforts on a secret project intended to ensure the continuity of human life, strategically choosing 400,000 people for admission on a series of gigantic ships (called arks) soon to be secretly constructed in the Himalayas. To help fund the venture, additional individuals are allowed to purchase tickets for a billion euro-dollars each.

Roland Emmerich really knows how to connect the audience with the characters in this film. We even seem to care for the oddball character that Woody Harrelson plays at the Yosemite National Park, Charlie Frost. Charlie comments upon the crest, "This marks the last day of the United States of America. And, by tomorrow, all of mankind. And we will be visible from the Milky Way as a tiny little puff of smoke. I'm watching the earth crumble before my eyes. The giant ash cloud created by this super-volcano will first envelop Vegas and then St. Louis and then Chicago and then, at long last, Washington, D.C. will have its lights go out!"

I was indeed not disappointed when I finally saw this at the movie theater even still a month after it was released to DVD. Viewing on the big screen gives you a much greater perspective about the total annihilation of the planet on the large screen. Some would argue that the film was presented over the top, but Roland wanted to make the biggest disaster film of all and said since it would be his last, that he wanted the film to be the biggest. Much humor was used in making this film thrown in with a sense of irony and even surprise. The subtle nuances of total secrecy, unfairness, and self preserving greed were used perfectly to play on your inner anger and extreme imaginings of conspiracy theories you find hard to swallow, yet with 2012, you can see now why anything is possible and believable first hand. John Cusack was just likable enough to believe that indeed he could get swallowed up by a crack and climb out of it. We also had a sense of satisfaction several times along the way and at the end when the story-line turns a twist and decides that death should indeed befall certain people that we may or may not have liked or even related to. This is not a children movie at all and I would not even recommend traumatizing your child with all this calamity. Even adults sometime have a hard time dealing with this sort of subject, yet most are willing to watch this kind of genre with a bit of unbelief, but still wish to know what might be the worst way for mankind to perish. The whole psychology of apocalyptic films drive us either away from our beliefs or toward them. Some may say "So what" and some may say "Oh No". Regardless, it's always best, in my opinion, to face your fears at any cost.

Referentienummer: 70

Film: Alice in Wonderland

Bron: <http://catalog.ebay.com/Alice-Wonderland-DVD-2010->

[/82990827? pcatid=11232& pcatid=1& refkw=Alice+in+Wonderland& trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726& trksid=p3286.c0.m14](http://catalog.ebay.com/Alice-Wonderland-DVD-2010-/82990827? pcatid=11232& pcatid=1& refkw=Alice+in+Wonderland& trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726& trksid=p3286.c0.m14)

598 woorden

Wonderland Disenchanted

Created: 06/08/10

Review for: Alice in Wonderland (DVD, 2010)

Alice Kingsley (Mia Wasikowska) is, unbeknownst to her, on her way to her engagement party. Turns out this is the famous Alice who 13 years earlier ventured in to Wonderland. Surely there is a creative reason to pull her back into the zany world. Nope, she merely felt the urge to chase a rabbit who himself was seeking to fulfill a prophecy. And so, Alice is roped back into the world of fantasy/absurdity.

If you've seen anything at all on this movie, then the strengths are obvious. It's Disney, it's CGI loaded, it's in 3D. Everything visual is well appointed with lavish detail. It makes me wonder if director Tim Burton is better suited as a set designer since he is always given projects for his vision. I recall a time where his vision wasn't hampered by the concepts of others, at time when his films were so wholly original that nothing else compared, and sadly he's been stuck in a limbo of "revisions" for a decade.

For a girl who can't remember anything, Alice is never surprised. She sees giant creatures, she shrinks, flies on a hat, all without a yelp. The first person to blame would be Burton, since Wasikowska lacks leading experience. Still I wonder what's going through her head when she decided to play Alice as oppressively jaded. Outside the last ten minutes, she's the antithesis of Dorothy. Having a protagonist who's so down trodden in a beautiful world is counter-intuitive.

Johnny Depp. You pay the man and he'll do his thing. I can't tell you that his character, The Mad Hatter, is an original. I'm sure it's a combination of other Depp figurines. With the Hatter he has carte blanche to do anything, anything at all, and somehow be considered in character. It doesn't matter that he's periodically possessed by a Scotsman—he's in character and he's Johnny Depp so it must be fantastic, right? More amusing are Helena Bonham Carter and Crispin Glover, the latter of whom you wouldn't recognize.

The White Queen (Anne Hathaway) was in position to be the most complex element of the film. I suppose her role is to assume power in the event that her sister is dethroned. For a character who talks a big game of peace, she sure does mix together an abhorrent potion to return Alice to normal size. Despite repeatedly saying she represents good, I didn't see any evidence. Toes would have been crushed I'm sure, but the vibe from Anne's portrayal suggested that she wanted to be the calculating nemesis.

I can't tell you how stupid this movie made me feel. For some reason it figured a major plot point would be found in determining the identity of Alice. If you are seated in the theatre watching a film called Alice in Wonderland you will not be surprised to find that the lead character of Alice is indeed the very same mentioned in the title. Why we spend most of the film getting to this conclusion feels like an attempt to recreate Hook.

By the end you realize that Alice is the problem with Wonderland. In the 13 years she's been gone, her friends seem to be in good health despite the Red Queen reigning over the land. Why are they looking for her now? The Red Queen was in power this whole time and they seem to be in good shape, but when Alice gets there the queen challenges them. I suppose she's just as upset to have such a lifeless young girl in her land. I for one am disenchanted.

Referentienummer: 71

Film: Angels & Demons

Bron: <http://catalog.ebay.com/Angels-Demons-DVD-2009-/77786460? pcatid=11232& pcatid=1& refkw=angels+%26+demons& trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726& trksid=p3286.c0.m14>

266 woorden

Very surprising

Created: 12/15/09

Review for: Angels & Demons (DVD, 2009)

This is a really good movie, I mean come on, it's Tom Hanks! It kinda reminds you of National Treasure (except a lot more graphic and violent). When I first watched it, I tried to pick out who I thought was guilty, not guilty, and things like that, but I was wrong on everyone I chose. The ending is so shocking (I am not going to tell you how it ends) that I had to go back and watch the ending again. I like a good surprise every once in a while and this movie certainly delivered one. I would definitely recommend that you watch this movie.

Here is a summary of the movie:

Tom Hanks reprises the role as Harvard religious expert Robert Langdon, who once again finds that forces with ancient roots are willing to stop at nothing, even murder, to advance their goals. When Langdon discovers evidence of the the resurgence of an ancient secret brotherhood known as the Illuminati - the most powerful underground organization in history - he also faces a deadly threat to the existence of the secret organization's most despised enemy: the Catholic Church. When Langdon learns that the clock is ticking on an unstoppable Illuminati time bomb, he jets to Rome, where he joins forces with Vittoria Vetra, a beautiful and enigmatic Italian scientist. Embarking on a nonstop, action-packed hunt through sealed crypts, dangerous catacombs, deserted cathedrals, and even to the heart of the most secretive vault on earth, Langdon and Vetra will follow a 400-year-old trail of ancient symbols that mark the Vatican's only hope for survival.

Referentienummer: 72

Film: Avatar

Bron: http://catalog.ebay.com/Avatar-DVD-2010-/81996414?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=Avatar&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

590 woorden

AVATAR Hope for Humans?

Created: 06/12/10

Review for: Avatar (DVD, 2010)

OF COURSE IT'S BETTER IN 3D AND IMAX! But who can resist the temptation of Jake Sullivan and Neytiri on Pandora? Well, here's my review.

It's won 9 Academy Awards and seven newly formed 'International 3D Society' awards, accepted in February by Avatar's ruthless Unobtainium hunter, Stuyvesant, played by Giovanni Ribisi at Mann's Chinese theater on behalf of James Cameron.

Writer and director Cameron's cutting edge Computer Generated Imagery takes us 5.1 light years from a brown and future earth. In it's third month in theaters, the 3D be-spectacled audiences across the globe are still flocking to 'experience' Avatar. And as the forests of Pandora seem to reach out and touch us, it seems as if Cameron has figured out how to turn fiction into reality. A sigh of relief! At last.

"I'd say it was the most realistic computer imagery, it was my favorite color, the aqua blue, like the coral reef. I thought it was super cool. I just thought wow look at those beautiful colors," says Leanne Rutten, resident of Key Largo, who conducts underwater science research off Key Largo for the University of Wilmington at North Carolina's National Undersea Research Center.

Still raking in the bucks, over \$2 billion worldwide since December, this familiar plot bears a potent environmental and humanitarian message. It is set in an alien utopia with 10 foot tall blue humanoid cat like natives, called Na'vi, who respect their planet and life above all else. Conversely the techno-militaristic humans who the Na'vi call 'sky people,' bring destruction and death wherever they hunt for the elusive, and aptly named, 'Unobtainium,' a precious mineral.

This is invaders against natives 101, but we like the ending better than the real life versions. Our hero, veteran Marine and wheel-chair bound Jake Sullivan, played by Sam Worthington, arrives to remotely drive an Avatar, a copy of the Na'vi, grown from human and native genomes on earth and matured on the long ride over.

Safe inside a hi-tech fortress, 'Hell's Gate,' on Pandora, the Research and Development team of scientists and their protectors breathe filtered air and attempt to connect with the Na'vi by way of a neurally linked team of Avatars.

Sullivan gets plugged into his Avatar, gets a feel of legs again, wiggles his toes and sets off running.

As his human self Sullivan returns back to the R & D team at intervals, and shares Pandora's secrets as a 'warrior-in-training' member of the Na'vi with the greedy mining company, whose sole purpose is to mine, with a minimal effort at doing it humanely.

But when his duplicity is revealed amongst the Na'vi, his beloved, the native Princess Neytiri who has trained him, turns on him with venomous disgust and Sully falls foul of the Na'vi, who he now wants to help and his militaristic mining company, who he now no longer wants to be a part of.

Dances With Wolves and Lawrence Of Arabia echo throughout this story. But with the help of such incredibly

real and mind-bending imagery that's literally thrust in ones face, it's hard to walk away without some sense of having had ones own consciousness messed with.

In fact some fans have gotten stuck in Pandora. The Avatar Forums website ran a thread which now has thousands of responses from fans who became depressed, in some cases suicidal over the demise of the virtual world of Pandora once the 3D glasses come off, entitled "Ways to cope with the depression of the dream of Pandora being intangible." Ah! It's the end!

Referentienummer: 73

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: http://catalog.ebay.com/Harry-Potter-and-Half-Blood-Prince-DVD-2009-WS-/78413115?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=harry+potter+and+the+half+blood+prince&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

569 Woorden

Harry Potter, the Half Blood Prince and some confusion

Created: 08/22/10

Review for: [Harry Potter and the Half-Blood Prince \(DVD, 2009, 2-Disc Set, Special Edition; Includes Digital Copy\)](#)

I would have given it an "excellent" except for the editing. This time I felt that the movie was too short and a bit confusing. More development was needed regarding the different relationships that are blooming between the characters. The confusion between the two girls attracted to Ron took a second viewing to understand that the second girl was really trying to slip a love potion to Harry, not Ron. But the second girl's character was merely suggested not actually acknowledged in the script. She was visible but not included. I suspect that more of her scenes were edited out. Many of the scenes throughout the movie seemed abbreviated.

Ron's part, in general, was superficial. His only exceptional scene was his victorious keeper performance in the Quidditch game. Even his scene as an accidental poisoning victim was awkward and could have been handled differently. However, it made a reason for Hermione to finally be acknowledged as Ron's serious love interest - even though he didn't remember a thing about it.

The whole movie is simply a device to end Dumbledore's life. Evidently he is a stumbling block to Harry's conquest of Voldemort. Professor Snape appears to be a traitor but in one quick scene between he and Dumbledore, it is shown that he is only acting upon Dumbledore's orders, even to the assassination of the headmaster.

Ginny's importance to Harry and his success is firmly established and Hermione's true feelings about Ron are now out in the open.

I kept wishing for more development in the plot regarding the chamber where Dumbledore takes Harry and, subsequently has Harry force him to drink the potion covering the locket in the basin of the crystal ship. It becomes obvious that the potion is to render Dumbledore incapable of fighting back against any attempt against his life. But who are all the skeletons who come crawling up the crystal ship and almost capsize them in the middle of the pool? Why bother with all this fudger if Dumbledore is already scheduled to die and prepped for it with the drinking of the potion?

All this supposed searching for the other 7 pieces of Voldemort's soul due to the Horcrux spell are kept on the back burner and I would suppose will be the driving force for the next two-parts of the Deathly Hallows. I would have liked a bit more explanation of how crucial these items hiding Voldemort's soul really are and how the pieces of soul were split and hidden within the items. The diary and a ring are the only true items acknowledged during this movie. That means there are 5 more items for Harry, Ron and Hermione to find.

By the way, what happened to Hagrid after Bella, and the other henchmen who backed Snape's play, torched his house? Is he now also deceased? Does he follow his friend the spider to the other side? There were too many dead ends to suit me. But it is the next in the collection and I have them all and it was still entertaining. And as for the initials R.A.B. at the end of the note in the crystal locket, would these be the initials of Sirius's older brother who was only mentioned once, during Slughorn's dialogue with Harry as he shows him his photo collection? Maybe we are supposed to be confused and maybe the Deathly Hallows will answer all these questions.

Referentienummer: 74

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: <http://www.rottentomatoes.com/user/456435/reviews/?movie=770672991>

Harry Potter and the Deathly Hallows: Part I (2010)

Posted on 2/18/11 05:49 PM

HARRY POTTER AND THE DEATHLY HALLOWS: PART I is the most thematically and emotionally mature Harry Potter film, and rightfully so. The themes and the emotions are dark and the times Harry and his closest friends live in are desperate indeed. With such a big ensemble and a epic tale to tell, David Yates, David Heyman, and basically every member of the Harry Potter production team (who are now practically family) outdo themselves on visual and filmmaking terms.

With Dumbledore out of the picture (thanks to Alan Rickman's Severus Snape), the fate of the two worlds are in very uncertain positions. This is the reason why the tone is so dark, because the hope and optimism of the previous Harry Potter films has completely vanished. Ralph Fiennes's coldly evil Voldemort has taken control of Hogwarts, and slowly he and his Death Eaters are hunting down Wizards compassionate to the Muggles and the friends of Harry Potter in order for them to go through with their ultimate goal: to obliterate the Muggle race and to create a supreme race of wizards and witches.

HARRY POTTER AND THE DEATHLY HALLOWS unleashes its story with frightening speed and follows (as I've heard) the first half of J.K. Rowling's seventh book very well. The pace and quite a few images in DH are both frightening and suprisingly bold in execution. This story is probably the most engaging of the eight films, as it is the penultimate lead-up to the appropriately grand and emotional finale to the Boy Who Lived's amazing story.

Daniel Radcliffe, Ron Weasley, and Emma Watson each show their characters' stepstones in maturing with the huge changes the Wizarding and Muggle world are going through (all thanks to the Voldemort and the Death Eaters' takeover of the two worlds). They carry the film with their emotionality and their tightly honed acting.

For most of you, you've read the entire series and have seen the prelude to June's gigantic finale, Part II. I haven't, yet I've followed all the films. I know the stories from what I've seen, and having only read the first three books I've trusted my friends and family's opinions on how well these films adapt J.K. Rowling's incredible series.

PART 1 is very much so a must-see for the generation who grew up with Harry Potter and who know his story from front to back. It is for his film followers too (including me), though they won't feel as much satisfaction in seeing the two last films as the readers undoubtedly will. And purchase-wise, it is unmissable. Be ready for more Critiques and Opinions on Every Movie I Can Get My Hands On!

Referentienummer: 75

Film: Inception:

Bron: <http://catalog.ebay.com/Inception-DVD-2010-/96961156? pcatid=11232& pcatid=1& refkw=Inception& trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726& trksid=p3286.c0.m14>

552 woorden

One of my fav movies.

★★★★★

Created: 01/19/11

Review for: [Inception \(Blu-ray/DVD, 2010, 2-Disc Set, Includes Digital Copy\)](#)

`Inception' is a hard movie to judge. Basically, it is a mind-bender, and as such should be judged by two criteria: How good of a mind-bender is it? And, How much does it create a realm of its own with phenomena and rules of causality that work consistently?

In my mind `Inception,' despite some derivative elements, is an inventive movie that provides mind-enveloping reactions well after the viewing is over. Much like Lynch's `Inland Empire' before it, the movie coalesces well into one's imagination and lingers in the mind for days to come.

Being brief with the story is difficult, and I'm sure by now you've probably digested a great deal of material elsewhere. Washed up on an Asian seashore, American businessman, Cobb (Di Caprio) meets with an elderly leader to obtain a contract and defeat his enemies. To accomplish this, he offers to perform an "extraction," a means of obtaining secrets from a person's subconscious during one's dream life. In the midst of their negotiations, an entire village riots and takes over the building where they meet, and Cobb and his sidekick, Arthur, (Gordon-Levitt) fight and flee to save their lives....

In this beginning scene the lines are partially drawn between dreams and awakening, but the surrealistic landscape also provides Nolan ample opportunities to provide his trademark action-adventure for his science fiction saga.

Cobb later meets an old professor (Caine) who sagely links him to a prodigy student, Ariadne, (Page) who can assist him with his next assignment and help straighten out his perspective and proper use of inceptions, or the use of subliminal persuasion, participating in another's subconscious perceptions and manipulating them during their dreams. In their first assignment together, he plans to have a rich man's son and heir, Robert Fischer (Murphy) change his mind about his father's will, so he will be able to either obtain or sabotage his inheritance.

There are dreams, and there are dreams within dreams, and one of Cobb's plans is to have three levels of dreaming going on at once to have the most persuasive power on Fisher.

Intertwined are revelations from Cobb's subconscious, revealed with Ariadne, who joins him on his subliminal journey and witnesses some of his life-changing events with his wife (Cotillard). In a partial revelation, Cobb admits he included his wife in some of his dream work with complications that has created strife in their relationship.

As you might imagine, problems develop that make the operation work less neatly and easily as planned, so discerning what level of dreaming and what level of reality are taking place also becomes blurred. The exposition and details are laid out more concretely than Lynch's worlds, but the caveats others have placed about paying attention are well founded.

Besides the mood of mind-benders like Lynch's `Mulholland Drive,' Nolan has borrowed and alchemized elements from inventive movies like the truly excellent Japanese anime' adventure `Paprika' and movies like `The Cell,' but the results are truly new and effective.

I have to admit my biases. I love mind-benders, and it's no accident that Christopher Nolan and David Lynch are at the top of my list of favorite directors. This creates a problem because if you love mind-benders as a rule, it is sometimes difficult to separate effective works from those that don't work as well.

Referentienummer: 76

Film: Inglourious Basterds

Bron: http://catalog.ebay.com/Inglourious-Basterds-DVD-2009-/78752794?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=Inglourious+Basterds&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

577 Woorden

Inglourious Basterds Blu-ray Disc, 2009

Created: 12/09/09

Review for: [Inglourious Basterds \(Blu-ray Disc, 2009, 2-Disc Set, Special Edition; Includes Digital Copy\)](#)

History will not repeat itself for Quentin Tarantino.

While his "Pulp Fiction" arrived late at the Festival de Cannes and swept away the Palme d'Or in 1994, his World War II action movie "Inglourious Basterds" merely continues the string of disappointments in this year's Competition.

The film is by no means terrible -- its two hours and 32 minutes running time races by -- but those things we think of as being Tarantino-esque, the long stretches of wickedly funny dialogue, the humor in the violence and outsized characters strutting across the screen, are largely missing.

Boxoffice expectations for this co-production that will see the Weinstein Co. handling domestic and Universal handling international distribution still will be considerable, but there isn't much of a chance of the kind of repeat business Tarantino normally attracts.

The film borrows its title but little else from Enzo Castellari's 1978 WWII film. In Tarantino's version, a small group of Jewish-American soldiers under the command of Brad Pitt's Aldo Raine terrorizes Nazi soldiers in Occupied France, performing shocking acts of savagery and corpse mutilations. How close they come to war crimes is unclear because, in a very un-Tarantino manner, he shows little more than a few scalplings that earn Aldo the nickname "Apache" from the Germans and one execution by a baseball bat.

As a matter of fact, for a war movie there is very little action. People talk, soldiers scheme and a German war hero pesters a French woman in Paris.

Otherwise, the action comes in short bursts such as the machine-gunning of a hiding Jewish family through a farmhouse floorboards and a shootout in a bistro.

Reportedly, Tarantino has been having a go at this script for more than a decade, and it looks like he never licked the dramatic problems. The "Basterds" are formed in 1941, then suddenly it's 1944 and they have firmly established their reputation. But only one scene gives the flavor of what they do to deserve it.

Unlike Tarantino's previous films, "Basterds" does not build to a climax through a series of ingenuous episodes - each one upping the stakes and the tension -- but rather it rolls the dice on one major operation.

The head of Germany's film business, Joseph Goebbels, wants to hold the premiere of a movie celebrating the exploits of the army's finest sharpshooter, Fredrick Zoller (Daniel Bruhl), in Paris. All the top Nazi brass will be in attendance, including Hitler. A British lieutenant (Michael Fassbender) parachutes behind enemy lines to organize the Basterds to blow up the cinema.

Unbeknown to the Allies, however, the cinema's owner, Shosanna (Melanie Laurent), a Jew who seeks revenge for the execution of her family, has the same general idea, only she wants to lock the doors and set the theater on fire. Best of all for her, the head of security for the event is none other than the villainous Nazi Colonel Hans Landa (Christoph Waltz), who killed her family.

The maneuvering by both groups -- the Basterds and Shosanna and her lover-assistant Marcel (Jacky Ido), with the Germans always seeming to be one step away from discovering the schemes -- occupies most of the movie leading up to the premiere. Then Tarantino rewrites the end of WWII.

There are a few moments of classic Tarantino tension in the farmhouse when Colonel Landa interrogates the French farmer hiding a Jewish family, in the bistro where an SS officer grows suspicious of a Basterd's German a

Referentienummer: 77

Film: Iron Man 2

Bron: http://catalog.ebay.com/Iron-Man-2-DVD-2010-/85589253?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=Iron+Man+2&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

337 woorden

Great Sequel and a great movie

Created: 09/28/10

Review for: [Iron Man 2 \(Blu-ray/DVD, 2010, 3-Disc Set, Canadian; Includes Digital Copy\)](#)

Robert Downey Jr. returns as Tony Stark in this sequel to the blockbuster Iron Man. This movie takes up right at the end of the first film with Stark announcing he is Iron Man and goes on from there. The plot revolves around the technology of the Iron Man suit and who should own or control the technology. The government wants it, foreign governments want it and so do all the other defense contractors, the chief being Hammer Industries headed by Justin Hammer (Sam Rockwell).

As the movie begins we find out that Tony Stark's father had a partner in the design of the Arc Reactor, Anton Vanko (Yevgeni Lazarev). As Anton dies his son Ivan (Mickey Rourke) sets out to get even with Tony Stark for his father destroying his family.

This is a great movie and a great sequel. Most of the characters are the same with the exception of Don Cheadle replaces Terrence Howard as Air Force Lieutenant Colonel James Rhodes

Starring in this movie are: Robert Downey Jr. as Tony Stark / Iron Man, Don Cheadle as Lt. Colonel James "Rhodey" Rhodes, Mickey Rourke as Ivan Vanko, Gwyneth Paltrow as Virginia "Pepper" Potts, Sam Rockwell as Justin Hammer, Scarlett Johansson as Natalie Rushman / Natasha Romanoff, Samuel L. Jackson as Nick Fury: Director of S.H.I.E.L.D., Jon Favreau as Happy Hogan (Tony Stark's bodyguard and chauffeur), John Slattery as Howard Stark, Garry Shandling as United States Senator Stern, Clark Gregg as S.H.I.E.L.D. Agent Phil Coulson, Leslie Bibb as reporter Christine Everhart and Paul Bettany as the voice Stark's computer, JARVIS. Also appearing are: Comic Book Legend Stan Lee appears as himself but is mistaken for Larry King. News anchor Christiane Amanpour and political commentator Bill O'Reilly as themselves.

I recommend this movie to anyone who loves a great action movie and especially to Marvel Comic Lovers.

NOTE: Be sure you watch after the end titles for a 30 second continuation to the movie and a lead in to a possible Iron Man III movie?

Referentienummer: 78

Film: Mamma Mia!

Bron: http://catalog.ebay.com/Mamma-Mia-DVD-2009-2-Disc-Set-Widescreen-/71044537?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=mamma+mia&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

619 woorden

Top Fun with ABBA With a Storyline Told In Their Songs.

★★★★★

Created: 05/29/09

Review for: [Mamma Mia! \(DVD, 2008, Full Frame\)](#)

Clearly, Meryl Streep Finally found a movie that actually matched her real personality. After all these years in Hollywood raising her 3 children and being a wonderful wife and husband, she deserves to feel good about herself. The 3 Man Dilemma in the film is really cute, yet atypical by any stretch of the means. Totally "Love Boat"-ish at times but the fun and feel-good way outshines the rest of its faults.

If you love music and film as much as I do, you should love to watch this movie over & over again. The music is great. The story line is great. The acting is great. Meryl Streep is fantastic. It reminds me so much of good times in my life. Most would have to agree with me since it was known to set a new mark as the biggest weekend premiere ever for a movie musical with \$27.6 million. Former record holder was Hairspray (2007). In December 2008, Mamma Mia! became the highest grossing film of all time in the U.K., smashing the previous record held by Titanic (1997).

There is a story too! Donna's daughter Sophie is getting married to the buff guy Sky. Only where's her dad? Sophie's never met him. A sneak-peek at Mom's diary shows Mom had 3 lovers. Talk about threesomes! three past lovers Sam, Bill & Harry, 3 close friends Donna & two best pals, and Sophie meets up with two other young women at the start of the film.

Most of all though, this movie was just sheer fun. People were clapping, and laughing to the music and scenery. Rarely have I seen an audience this enthusiastic about a musical. The crowd especially responded well to Meryl & her two cronies (arguably the strongholds of the movie). Also, because I had never seen the musical before, I was amazed (and amused) at the inventive ways in which they managed to incorporate so many ABBA-songs. It is a fact that all of the entire cast performed their own singing. The headliner song in the beginning Super Trooper is actually sung live acappella by the main actresses. In order to capitalize on the popularity of the film, starting August 2008, the film was released in select theaters under "Mamma Mia! The Sing-Along Edition". Like Hairspray, the film had the words of the songs at the bottom of the screen for audience participation.

Equally brilliant was the way extras (usually some Greek women) were deployed throughout the movie. The setting was beautifully mesmerizing Greece. The cast delivered with professional expertise. Pierce Brosnan's singing had been a bit criticized, although he did always stay in tune, and he delivers a satisfactory vocal performance rather than dazzling with a polished singing technique. The 4 leads are all wonderful. Julie Walters & Christine Baranski as Streep's two oldest friends are both very fitting. Walters has a particularly funny bit of business in a rubber boat. Baranski has her own knockout number. Amanda Seyfried as Sophie is simply delightful. She sings well, carries the plot and all the emotion which goes with it, and is very easy on the eye. Streep is a revelation.

Mamma Mia! was the 1st film to be shot on the new 007 Stage at Pinewood Studios following a fire after Casino Royale (2006) wrapped. The new 59,000 square foot stage was used for song and dance numbers that could not be filmed in the sun in Greece.

ABBA's Benny Andersson has a cameo as a piano player on the boat on a pier during Dancing Queen & Bjorn Ulvaeus's cameo is at the very end of the film when Waterloo ends, he is one of the Greek gods seen floating on clouds.

Referentienummer: 79

Film: Prince of Persia

Bron: http://catalog.ebay.com/Prince-Persia-Sands-Time-Blu-ray-Disc-2010-/85869349?_pcategid=11232&_pcatid=1&_refkw=prince+of+persia&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

150 woorden

Adventurous Deja Vu

★★★★★

Created: 10/14/10

Review for: Prince of Persia: The Sands of Time (Blu-ray/DVD, 2010, 3-Disc Set, Includes Digital Copy)

by:

I had waited to see this film and was pleasantly surprised. But it resembled a formula I had seen before. If you happen to live under a rock for a few years and had just seen Disney's Aladdin, then there's some scenes that are going to look a little familiar. The "street rat" being chased through the market place by guards, how he makes it to the palace, the almost cartoonish look of Jake Gyllenhaal that made him look like an Aladdin character, I was expecting Robin Williams to have a walk on part. But it entertained and thrilled and was a good story. I liked it so much that I bought the DVD, watched it the second time, and I think since I knew what was coming, it lost a little, but I still liked it. If you can get this at a good price, it'll be worth it.

Referentienummer: 80

Film: Sex & the City 2

Bron: http://catalog.ebay.com/Sex-and-City-2-DVD-2010-/86143509?_pcategid=11232&_pcatid=1&_refkw=Sex+and+the+city+2&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

349 woorden

Sex and the City 2 - Jumps the Shark

Created: 11/22/10

Review for: Sex and the City 2 (DVD, 2010)

The phrase "jump the shark" originates from Happy Days when the Fonz jumps onto a shark during a water ski adventure. It has come to refer to a situation where a storyline goes so completely off the expected 'rails' as to become completely unbelievable. Sex and the City 2 opens with our 4 heroines predictably mired down in marriage and family life. Samantha scores a PR gig with a wealthy gent from the middle east and the four are suddenly off on an adventure. Good shots of ultra first class travel and what \$22,000 a night rooms look like. But this is a Muslim country and four Divas from New York are completely out of their depth. The premise of four leggy, scantily clad American women in a conservative society could've been manipulated to some gentle humor but this script misses the mark so completely that the three other women who watched this film with me all condemned it as being a waste of time. If you can get your head around wearing 4 inch heels in the desert, Muslim women wearing haute couture under long black robes and a shop keeper who faithfully hangs on to a valid US passport in expectation of its owner's return then this fantasy romp is for you. But for those of us faithful to the Sex in the City franchise this film is a big disappointment. The idea of depositing four fashionistas in a strange environment works in theory but not in the middle east. The whole thing could've been re-cast in almost any other place on the planet and had a reasonable chance of being entertaining but instead it trips over a lot of sore nerves it had every opportunity to avoid. It would take a hugely wonderful script to come back from this one and with parenthood now a big part of three out of the four women's lives one wonders how it could be done. Perhaps a 'girls' week off might work as a premise but then the locale would have to be something special - unlike this movie.

Referentienummer: 81

Film: Slumdog Millionaire

Bron: http://catalog.ebay.com/Slumdog-Millionaire-DVD-2009-Checkpoint-Sensormatic-Widescreen-/72323675?_pcategid=11232&_pcatid=1&_refkw=slumdog+millionaire&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

348 woorden

Don't Quite Get This One

Created: 04/10/09

Review for: Slumdog Millionaire (DVD, 2009, Checkpoint; Sensormatic; Widescreen)

by:

While I get the "feel good" story about a kid from the streets overcoming incredible odds to win love and fortune, I never felt vested with any of these characteristics. While at least in part this may be due to the foreign nature of the film and setting, I believe it is more due to the tremendous inconsistency in the characters. Each of the main players vacillates tremendously between their darker natures and more optimistic character. Jamal Malik, the title character, is basically a thief. Through most of the movie he is a kid on the make, at one point stealing shoes and running a fake tour guide business at the Taj Mahal. His brother, Salim, takes this even further, turning to violence, ultimately working for one of India's greatest gangsters as an enforcer and assassin. Latika seems to be almost totally at the mercy of the men around her. She follows Jamal & Salim for protection, but becomes a virginal concubine for a Fagin-like character who uses young children to beg on the streets of Mumbai. She gives herself to Salim, presumably to protect Jamal, but is next seen as the plaything of Javed, the gangster. Jamal goes legit, working as a cold-caller for a cell phone company. Salim ultimately plays the consummate romantic (won't spoil this) to bring the lovers together. Latika finds the strength (or does she borrow Salim's and Jamal's?) to break free. The story itself, as horrible and realistic a portrayal of Indian squalor and street life it may be, also gets stretched too far. The idea that in modern India the police would concern themselves with the whims of a TV host (the Indian version of Regis Philbin) is ridiculous. I wonder how the Indian government feels about depictions of apathy (a man on fire in the background as Indian policemen play cards), cruelty (using electricity to elicit confessions), and Keystone Kops routines (running little beggars off the local airstrip). The music is great. The scenes of Indian squalor are wonderful, if a bit overly colorful. But the characters don't quite touch.

Referentienummer: 82

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: http://catalog.ebay.com/Curious-Case-Benjamin-Button-DVD-2009-/72449458?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=the+curious+case+of+benjamin+button&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

344 woorden

An Astonishing Rarity

Created: 05/02/09

Review for: [The Curious Case of Benjamin Button \(DVD, 2009, 2-Disc Set, Canadian Release Special Edition\)](#)

Before seeing The Curious Case of Benjamin Button I wondered how I would react to the story of a man who is born old and gets younger as he grows up. Of all of the stories I have come across, this is by far the most bizarre and intriguing. If I had to pick someone to bring this story to the screen I do not think David Fincher would have been my first choice.

How wrong I would have been. This film is by far one of the best if not the best of 2008. Fincher's direction is flawless! The film from start to finish does not let up. There are moments of joy and ecstasy followed by sorrow and understanding. Brad Pitt stars as Benjamin, a boy born an old man who must live his life in reverse. His friend from childhood, Daisy, is played by Cate Blanchett. The story is narrated from Benjamin's point of view with some particular highlights from Daisy.

The cast does nothing wrong. Pitt leads with Blanchett and a strong performance from Taraji P. Henson as Benjamin's surrogate mother Queenie, the only person in the world who seems to understand and truly love him from the start. Other cameos along the way bring a large array of characters, including Tilda Swinton, one of Benjamin's early love interests.

The film spans from the end of World War I to the arrival of Hurricane Katrina in New Orleans. The transitions from life stage to life stage and decade to decade are seamless. Fincher does a tremendous job at maintaining a steady flow of action and dialogue. There is not a dull moment in the film. The cinematography is superb and couples nicely with Fincher's style of accentuating certain colors to enhance a mood or moment.

There really is nothing wrong with this film. Even with a runtime of about 160 minutes, time just flies by, much like it does for Benjamin, only we are going forward. This is a tender and meaningful film you do not want to wish.

Referentienummer: 83

Film: The Dark Knight

Bron: http://catalog.ebay.com/Dark-Knight-DVD-2008-Widescreen-/70886466?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=the+dark+knight&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

464 woorden

BATMAN: The Dark Knight

Created: 04/15/10

Review for: The Dark Knight (DVD, 2008, Widescreen)

Movie description:

The Dark Knight is As It was ment too be when Bob Kane created Batman back in 1939 from the pages of Detective Comics!

Frank Miller wrote the graphic novel BATMAN: THE DARK KNIGHT in 1986 basing his writings on what Bob Kane created for his dark character as was ment to be for readers of Batman over the decades!

And now for the first time: its done for the big movie screen! Not the comical style of the Adam West version of the 1960's television show nor the cartoonish development by Tim Burton (though it did not begin that way with Burton's 1989 BATMAN film)!!

Just that Director Christopher Nolan's THE DARK KNIGHT is the best comic book adaptation does the film a bit of a disservice or quite reserved. It may be a Batman film, but this isn't a kid-friendly action movie full of the bams and pows of the original series. This is a pitch-black thriller with enough drama and tragedy to please even Bela Lugosi, but it will certainly keep both comics fans and uninitiated audiences equally happy. THE DARK KNIGHT starts in the wake of BATMAN BEGINS: with the appearance of Batman (Christian Bale), Gotham City's criminal underworld is unnerved. They're also plagued by the new D.A., Harvey Dent (Aaron Eckhart), who, in his quest for justice, remains above the city's corruption. Enter a new villain, the Joker (Heath Ledger)Who like Bin Laden is an evil terrorist physco maniac , who wants to unite the criminals for a common purpose: to kill the Batman and lay Gotham City a grave waste land of crime and mayhem. THE DARK KNIGHT is one of the most hyped motion pictures to date, and a lesser film would be crushed under the weight of all that EXCITEMENT. Some of the publicity stems from the very sadden early death of Ledger, who turns in an excellent performance. He provides moments of faint dark humor, but this Joker is terrifying, sharing more with classic MASS murderers Rob Zombie brought back to the screen such as Freddy Kruger, Michael Meyers or even Friday the 13th's Jason, than those with it's comic book predecessors. Eckhart is equally good as Dent, and Maggie Gyllenhaal deserves praise for taking over the role of Rachel Dawes from Katie Holmes. Though there's more emphasis on plot and character development than in most comic book adaptations, that doesn't mean Nolan has skimped on any of the action sequences. Each set piece is done perfectly, leaving the audience breathless. THE DARK KNIGHT is filmmaking at its best; its subject matter may be dark and depressing, but it's tough not to feel exhilarated by its artistry when the credits begin to roll and the darkest and very BEST of the Batman movies too date.

Credits:

Producers: Charles Roven, Emma Thomas

Cast: Heath Ledger, Maggie Gyllenhaal, Anthony Michael Hall, Eric Roberts, Michael Jai White, Christain Bale, Michael Cain, Morgan Freeman, Gary Oldman, Stella Reese and Dan Norway

Referentienummer: 84

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: http://catalog.ebay.com/Twilight-Saga-Eclipse-DVD-2010-2-Disc-Set-Special-Edition-/93499564?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=Eclipse&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

156 woorden

Very Good - book was better

Created: 01/14/11

Review for: The Twilight Saga: Eclipse (DVD, 2010, 2-Disc Set, Special Edition)

I read the book and wanted to see the movie. They did a great job with all the special effects, etc. It was very near to the book. Some of the acting was boring in some areas - that is the only reason I gave it good vice excellent. It will be interesting to see the movies "Breaking Dawn". The commentaries on this disk was good - to know how they originally filmed it and then changed things to make it better. I was very disappointed in the change of Victoria. If they could wait for Kristen Stewart why couldn't they wait for Rachele Lefevre? It is always a bummer when they do sequel and replace the original actor/actress. In summary I would like to recommend to read the books before seeing the movie. In the cases of these movies it will give you more insight into the characters that the movie just can't go into.

Referentienummer: 85

Film: Up

Bron: http://catalog.ebay.com/Up-DVD-2009-/77398329?_pccatid=11232&_pccatid=1&_refkw=Up&_trkparms=65%253A12%257C66%253A2%257C39%253A1%257C72%253A4726&_trksid=p3286.c0.m14

279 woorden

Up Is Hilarious, Top-Notch, and Bigger Than Bambi

Created: 11/11/09

Review for: [Das Up \(Blu-ray/DVD, 2009, 4-Disc Set, Includes Digital Copy\)](#)

Pixar's newest animated feature "UP", is a real gem.

Carl Fredrickson (voice of Ed Asner) is a grumpy old widower who miraculously inflates enough balloons to pick up his house and fly to an exotic destination. He finds himself sharing his ride with a pudgy, Cub-Scout kid named Russell who just happened to be on the porch when the house took off.

Part of the film story involves Carl's wish to meet a Lindbergh-type adventurer named Charles Muntz (voice of Christopher Plummer).

Cartoon history points to Walt Disney starting in the cartoon business by creating "Oswald the Rabbit" for producer Charles Mintz, who then greedily stole the rights to Disney's creation. This pretty much just happens to be some kind of inside irony that gives a little history to this film. Of course changing the name a bit makes it less obvious.

There's a dog who's the leader of his pack and menacing beyond measure, until he opens his mouth and gets one of the movie's biggest laughs. There's a huge, awkward bird that is a big laugh-getter at first. Then she becomes a real enough character that – at least in the audience I was in – when she's injured, she elicits screams of fright worthy of Bambi's late mother.

There's surprising, heartfelt emotion, vivid imagery (you can almost touch the landscapes and skies), and a music score by Michael Giacchino that's practically a character in the movie – particularly in a thoughtful montage that takes Carl from childhood to widowhood.

Pixar Studios should have its own say from now on, because they have pretty much proven there own.

I'm going to give this film a 5/5 for it's wonderful imagery.

Referentienummer: 86

Film: 2012

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt1190080/usercomments>

357 woorden

What happened to the Mayan prophecy?, 11 November 2009

Author: [ridley_coppola](#) from United States

I went to an advance screening of 2012 a few nights ago and I have to admit that this movie was entertaining at best and that's it. The whole movie is almost entirely comprised of special effects. Of course you'll see all of the lead characters survive scenarios that a regular human being would not. Some of the scenes are so ridiculously unbelievable that you want to laugh at the fodder that's being expected of you to believe. Emmerich certainly pushes "suspension of disbelief" to its limit.

John Cusack and Woody Harrelson are the only actors that attempt to hold the film together, while Danny Glover and Thandie Newton were an utter and complete let-down considering their previous work history. You won't see any remotely Oscar-worthy performances here. The casting of this film seemed off and poorly executed. You could tell the bulk of the financial budget went to the special effects and not the actors.

The thing that I found thoroughly disappointing about 2012 is that it's almost entirely lacking of any interesting backstory or intellectual substance whatsoever. There's very little mention of the Mayan calendar, Mayan history, or any of the prophetic wisdom that has foreseen the supposed end of days. The fear, analysis, curiosity, and everything else you've ever wondered about this new mysterious year that is quickly approaching is almost entirely removed from this film. That would have and could have made this film closer to a 10 if I didn't feel like my brain was utterly wasted on this CGI and special effects bonanza. They try to cram so many explosions, eruptions, earthquakes, and natural disasters into two hours that I might be a little desensitized to the real thing if it ever happens. After awhile nothing felt realistic or interesting about it at all.

It's novelty entertainment at best and that's it. You won't wince at how painfully awful this movie is, and you won't walk away knowing anything meaningful about 2012, but hopefully you'll help repay Sony pictures for the exorbitant amount of money that they and Roland Emmerich spent on their special effects budget. Don't say you weren't warned.

Referentienummer: 87

Film: Alice in Wonderland

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt1014759/usercomments>

393 woorden

Alice in Blunderland, 2 March 2010

Author: [visforhendrix23](#) from United States

I was able to catch a prescreening of Alice in Wonderland tonight on March 2nd. Despite some pretty nifty visuals, and jaw dropping set pieces, I found the movie to be incredibly dull, flat, and utterly full of itself. The film is merely a vehicle for Johnny Depp to showcase his talents, and he portrays the Mad Hatter as an actor who can't quite find the right shoes to fill in the role. He rotates from a Scottish brogue, to a feminine lisp, and staggers once in awhile as the unmistakable character of Captain Jack Sparrow. Where the visuals triumph, the story lacks. The proposed 'sequel' to Alice in Wonderland is literally a rehash of most of the finer points of the original, except a lot more Johnny Depp- a character who the audience is supposed to sympathize with and root for, but who I found a bit annoying and tiresome after awhile. The plot is fairly simple. Alice (the stone faced, newcomer Mia Wasikoska whose acting is limited to mildly concerned, mildly puzzled, and mildly agitated) flees from an arranged marriage proposal from a wealthy lord. She follows a curious white rabbit and tumbles down a hole into Underland, referred to as Wonderland by Alice. She then meets a variety of odd characters, most of them familiar from the original Alice. The plot is fairly simplistic, and a tad boneheaded. The Red Queen (Bonham Carter, slightly overdoing it, but arguably the best actor of the bunch) rules the land, but is pitted against the tiresome goodness and light of her sister, The White Queen (Hathaway doing an air-headed imitation of, you guessed it, Captain Jack Sparrow). Alice is destined by some ancient scroll to defeat the Jabberwocky and end The Red Queen's reign of terror. Alice boils down to mere eye candy-something that is visually pleasing, but is only a piece of fluff. If you're a fan of Burton's Charlie and the Chocolate Factory, this movie is right up your ally. I prefer Burton at his best with movies that attempt to involve the audience like Edward Scissorhands, Ed Wood, and Big Fish. However, this bloated mess is sure to rank in hundreds of millions of dollars, but it tugs at our wallets rather than our hearts. It's a scary thought, but I hope that Burton's best work isn't behind him. 4/10

Referentienummer: 88

Film: Angels & Demons

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0808151/usercomments>

315 woorden

Angels and Demons Premier in Rome! I was there!, 5 May 2009

Author: [robertw477-2](#) from United States

I was at the premier of the movie last night in Rome. I am not an expert in the book, however there are a great deal of changes from the book to the movie. The pacing of this movie is much faster than the Davinci code. Many things were trimmed otherwise this would be a 4 hour movie. Many things were also changed to give the movie a fast pace. I think what matters is the feel of the movie and that works well for Hanks, Brown and company.

There are some things in the book that would appear very implausible in the movie form. I am not giving any spoilers, except to say the ending of the movie is handled in a slightly different way. How Leonardo Vetra was found is also different. Those who see the movie might be interested in reading the book to get the full details of the story. Some minor details are are also cut from the movie.

Although they did film in Rome, they had to recreate interior shots. Since I went on a walking tour of Rome the day before the movie I can say that the interior sites are authentic in look and feel. Kohler is not in the movie and not much is shown about CERN. Hanks does a good job and there are some interesting scenes involving the Vatican archives. Of course they had no access to that area and I am not sure if anyone actually knows what the Vatican archives look like. Eyelet Zurer has her break in this movie as Victoria Vetra and does a good job as eye candy for Hanks.

This movie should be received better by the critics and public, but you never know. Ron Howard mentioned several times in interviews and as we saw him and the cast before the movie, that this is just a movie.

Referentienummer: 89

Film: Avatar

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0499549/usercomments>

965 woorden

One of the best cinematic experiences ever..., 14 December 2009

Author: [Clayton Davis \(Claytondavis@awardscircuit.com\)](mailto:Claytondavis@awardscircuit.com) from New Jersey

Forgive me, I'm going to jump from professional to fan boy for a while here. I haven't had the jitters after a film the way I've had for Avatar in quite sometime. James Cameron's Avatar is the most entertaining and enthralling cinematic experiences of my life. It is incredible, simply put. What Cameron has done here is the most passionate film project put out since Steven Spielberg released Schindler's List. His attention to detail and his zeal for pushing the envelope is so admirable to any filmmaker or actor who will ever do another film from this point on.

Avatar is the story of Jake Sully, a paraplegic marine, who replaces his brother on a secret mission to infiltrate the Na'vi, the colony of beings that sit on the planet of Pandora, where there is a precious ore, that sells at a ridiculous amount. When Jake learns the ways of the Na'vi, his feelings and learnings will put him and the people he trusts in dangerous jeopardy.

The performances here, in the sense of reacting, becoming, and understanding what Cameron has written are astounding. Not to be confused with a sensational bravura performance from some of the centuries best such as Marion Brando, Tom Hanks, or Diane Keaton; these actors along with the director inhabit these visual transformations with special effects as if they are have lived these beings all their lives. This is all based on character movements and reactions. Sam Worthington, as Jake Sully, is an actor who's on his way to becoming a star. Though he has problems with his Aussie accent often enough in the film, he gets the job done. Zoe Saldana, who plays Neytiri, a Na'vi huntress, is thrilling and electrifying. Stephen Lang, as the rock hard Colonel Miles, takes on a villainous turn to a new level in science fiction. He offers actual emotion and emotes evil to the audience and gains our hatred easily. Sigourney Weaver as the beautiful Dr. Grace, is sufficient enough to have on screen again teamed with Cameron. She lives inside her role with effortless ease, but suffers from some of the typical James Cameron cheesy lines.

Narratively the film works perfectly on the cinematic level. The first forty minutes or so require patience and hope as it is the weakest part of the film and offers some dreariness, but when the second act takes off, it's sky high with no limits for James Cameron. Avatar delivers the best action sequences put on film of all time. That is the boldest statement I have ever made in all my years of criticism. I sat on this for two days before charging it out, but I mean it. It is the best visual experience of my life, period.

Other than those visuals, the film pops with all the other technical aspects thrown into one. Art Direction is killer as the two worlds blend in perfectly for an acceptable time. The Film Editing is the crowning achievement of the film as it also offers the perfect blend of the two worlds, enticing the viewer and shifting us around. Mauro Fiore is the threat for a Cinematography Oscar this year. It was if the viewer sat down in a chair, put on glasses, and was literally placed on Pandora, spaceships, and floating mountains. The viewer can feel so engulfed by the imagery, you feel like you can smell the leaves from the trees. Avatar is utterly hypnotizing. James Horner's score is some of the best work done in his career. It offers a variable of devastation that moves the viewer to near tears. It goes back to his work on Titanic, where the musical instruments lifted the material immensely. The entire sound team is also locked and loaded for Oscar recognition as the feeling of animals, machines, and arrows buzzing by your head leave you imprisoned in Cameron's exquisite film.

James Cameron has come back home ladies and gentlemen Cameron is back, bigger, badder, and mature in his crowning work of his career. Terminator 2: Judgment Day and Titanic do not even compare anymore. This is the film that can blend the fans of those two films together and lock Cameron into your heart. He's a definite spoiler for a directing bid for the Academy Awards. You have admire the raw, natural talent the man has. How could you ever conceive such an experience and put that much effort and work into it and have it pay off? The box office success will surely keep him in the minds of voters for various critics' awards. His screenplay, leaps

and bounds better than 1997's Best Picture Winner, is primed, developed and ripe for the taking. Though, you do acquire the tacky and atypical dialogue you expect from a science fiction director of this caliber, you can appreciate the effort and the honesty of it all. James Cameron is everything Michael Bay wishes he was, to put it bluntly.

Avatar will bring also great actors putting their best foot forward such as Giovanni Ribisi, who is as underrated as they come. Michelle Rodriguez who exudes sexy like any woman starring in a sci-fi epic. Joel Moore, showing his range outside of his comedic work in Dodgeball: An Underdog Story. And the classy veteran actors, CCH Pounder and Wes Studi, who just simply don't work enough.

Avatar is one of the best films of the year. The most exciting, thrilling, and superb work you'll feast your eyes on in any theater this century. Cinema, forever, will remember the benchmark that James Cameron placed not only for himself, but for any man, daring to change the game, the way Cameron did. Avatar is a movie experience to be remembered, and please experience in a movie theater first.

Referentienummer: 90

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0417741/usercomments>

450 woorden

The Best Book...The Worst Movie!, 15 July 2009

Author: [xxmonexx](#) from United States

*** This review may contain spoilers ***

As an avid Harry Potter fan who has read the books multiple times and of course seen the movies repeatedly, I was extremely excited to see this movie at the midnight showing. Half-Blood Prince is my favorite book and other than 7, the darkest book in the series.

That being said, I was so disgusted with this movie. Yates & company literally turned it into Harry Potter comedy hour. I'm not sure how anyone thought this movie was amazingly dark when the theater was cracking up laughing the entire time at trite jokes. The only thing that should have been funny in this entire movie was Lavender & Won Won's obsession w/ each other.

The movie emphasized the unrequited love/snogging/Ron & Lavender romance over the major plot line which was learning about Tom Riddle's background. With the exception of Dumbledore's first meeting w/ Tom & Tom asking about how to make Horcruxes, all of the background was left out. That's essentially three quarters of the book omitted.

What was the point of not having Tonks find Harry on the train? How can you have Tonks call Remus sweetie and not explain all the drama between them and how they got together? How can you leave out Madam Rosmerta's involvement? What was the point of the burning of the Burrow scene? The ending was horrific. It was completely different than the book. So now Dumbledore is the only one who can apparate on Hogwarts grounds? Malfoy spends all this time working on this cabinet only to have the Death Eaters walk through, Bellatrix (who is not present in the book) encourage him to kill Dumbledore, Snape kills Dumbledore, and they kindly saunter off the grounds in no hurry. No battle... no fear of being caught...nothing. What was the point of the cabinet in the movie? It was completely anti-climatic and they didn't even have the funeral scene which is a must-have. The worst part ever was the very end...Harry and Hermione are talking about Dumbledore's death and going searching for horcruxes and she randomly chimes in that Ron is OK w/ Ginny and Harry. WHAT?! It was so awkward.

And can someone please tell me how they are going to explain Dobby and Kreacher in the Deathly Hallows movies when they have essentially been omitted from the subsequent movies after being introduced? I honestly would like a do-over. They really need to re-shoot this movie and try again because it was bad. For the real fan, it leaves you cold and empty, with no tears for Dumbledore because you are so confused, and wondering why Yates and Co. cared about Lavender being funny more than the back story of Tom Riddle.

Referentienummer: 91

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0926084/usercomments?start=10>

510 woorden

A big improvement in the series!, 15 November 2010

Author: Stephen Cook from United States

In my mind, the Deathly Hallows Part 1 captured the feeling of exactly what the Harry Potter movies should have been all along: gritty, emotional, and cinematic. I haven't been a huge fan of any of the HP movies to date, but I was pleased with the Deathly Hallows because it took a big step up in maturity from the "children's fantasy" genre and focused on themes very central to the seventh book: hopelessness and desperation.

After the death of Hogwarts headmaster Albus Dumbledore, the magical world falls into disarray as Voldemort gains power over the Ministry of Magic and hunts tirelessly after his mortal enemy and our continuing protagonist, Harry Potter. While keeping a low cover, Harry, Ron, and Hermione decide to track down and destroy Voldemort's soul contained in hidden "horcruxes" but have difficulties deciding what to do and where to start.

The Deathly Hallows very successfully portrays the despair-filled journey of the wizarding trio. With dark undertones running through the cinematography, Part 1 of the Harry Potter finale is the film that deals more with the emotional stagnation of the characters and spends less time with action scenes and major plot points. Since Rowling's seventh book is separated into two movies, Part 1 boasts a much slower pace than earlier HP films and is not so focused on cramming as many subplots and side-stories from the book as possible into the movie's runtime, which tends to clutter up the storyline and make the whole thing feel rushed.

But where the slow pacing makes this film stand out in the series, it also may be its downfall.

The Deathly Hallows continually feeds us a feeling of desolation as Harry, Ron and Hermione fail to discover a way to destroy the horcruxes; they seem to be making no progress towards defeating the Dark Lord, but as an effect the movie seems to be making no progress towards an ending. Storyline lags intensely towards the middle of the film and is dragged out until the conclusion (which ends abruptly). You'll be left in your seats feeling like this is going nowhere- but that's the point: Harry, Ron, and Hermione are getting nowhere. So I liked this movie because the pace was slow, but I also didn't like this movie because the pace was slow. See what I'm getting at? Aside from that, I can't complain much. Performances were fine, effects were impressive, and best of all, nothing dastardly was done to J.K. Rowling's story.

The Deathly Hallows: Part 1 is a nice improvement and a fine addition to the Harry Potter series and should serve as a solid emotional base for Part 2 to take off with next year. If you've enjoyed the HP movies so far, this should be a satisfying experience at least. If not, let the Deathly Hallows: Part 1 redeem your faith in the series.
7/10

P.S. Keep on the lookout for the scene about the deathly hallows story. It has some of the most beautiful and artistic animation I have ever seen in a movie.

Referentienummer: 92

Film: Inception

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt1375666/usercomments>

580 woorden

In a Decade, "Inception" May Be A Religion, 13 July 2010

Author: [D_Burke](#) from United States

Films about dreams and the subconscious are usually not very straightforward and almost always weird. "Inception" is no exception to that rule, but like its cinematic predecessors who have explored the contrast between the questions of what is real and what is illusion (i.e. "The Matrix" (1999), "The Cell" (2000), "Abre Los Ojos" (1997) & its American remake "Vanilla Sky" (2001)), you really can't look away, nor should you.

"Inception" is an excellent and breathtaking movie that may be one of the only films released so far during the Summer of 2010 that lives up to its hype. It is a nearly perfect and highly original film that holds your attention until the credits roll. The less you know about this movie going in, the more you will be entranced by seeing it.

Leonardo DiCaprio plays Dom Cobb, a world class criminal who, with the help of a team of sleep experts, works his way into people's subconscious and steals what people value most: ideas directly from their minds. In his last assignment to possibly clear his name, he is assigned not to steal an idea from someone, but to plant one inside that person's mind. The difficulty comes when certain people are trained to block their ideas from being taken.

That plot summary only covers the basics of this pretty complicated story, but to describe every plot detail would take away the magic of this film you must see yourself to believe. DiCaprio is good in his role, but unlike many other films he has starred in, this is perhaps his only role where his character alone does not carry the weight of the movie on his shoulders or share it equally with one other co-star. Instead, this great ensemble cast teams together to make this movie work, just as their characters collaborate to pull off such a unique heist. Joseph Gordon-Levitt, Ellen Page, and Tom Hardy are especially good in their roles.

The special effects in this film were also very good, which is amazing considering their simplicity compared to the "Matrix" movies. There are slow-motion shots, but no impossible kung fu fighting sequences. It's especially interesting when the film gets into the architecture of certain dreams, and impossible sequences are filmed in a way I've never seen other than in drawings.

However, the special effects would mean nothing if the story wasn't good. For this reason, even something as simple as a spinning top holds your attention in a way you would never think it would when seeing it in this film. The credit here can be given to writer and director Christopher Nolan, who has not made a bad film yet. There are many twists and turns in this film, but Nolan never loses his focus in the process of telling the story. If Nolan does not get nominated for Best Director and/or Best Original Screenplay next Oscar season, there is something terribly wrong with the Academy.

That being said, there was still a lot about this film I still don't get, and may require multiple viewings to better understand. However, some of the best films I've seen are confusing at first. "2001: A Space Odyssey" (1968) is a film I've seen a couple of times, and still don't understand completely. It still has a major following, though, as I'm positive this movie will. It's an incredibly entertaining movie, but it also makes you think and continues to do so after you leave the theater.

Referentienummer: 93

Film: Inglourious Basterds

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0361748/usercomments>

469 woorden

No Matter How You Spell It, 25 August 2009

Author: [bobt145](#) from United States

..."Inglorious" as our local theater decided to display its title on their marquee, minus the second word. It is terrific cinema.

I don't hesitate to recommend this film to all but the over-squeamish. Let them never know what they're missing.

I did hesitate to give it ten stars because of my experience of Tarantino's previous films. In every case, save "Reservoir Dogs," they have improved with additional watching.

So although I gave it ten stars, I did so reluctantly. It leaves me no "up" to go to.

Yes Christoph Waltz is the Nazi we've all imagined the worst to be. He is cultured, sophisticated, suave and most sadistic, the kind of man who can make a glass of milk a threat and who puts out his cigarette abruptly in a strudel, grinding it into the whipped cream as if he were grinding his heel into a victim.

To understand Tarantino's films, you need only have a sense of dialogue, color and pacing. The colors are as bright as necessary and when necessary, brighter yet. In the French farmhouse of the opening scene, they are muted and dark, but excessively so. Outside a brilliant sun is shining, but in the one room of the house, everything is bathed in shadows and black.

It is a brilliant setting for an interrogation by Waltz, as the "Jew Hunter" of the SS, who dangles his host French farmer over the precipice of revealing what he cannot reveal numerous times, then pulls him back with obsequious lines of friendship and understanding.

A second sadistic German, well-played by August Diehl, later functions as important actor in the final plot twist. Diehl's Nazi Major, who has an ear for German accents, is almost as good as Waltz....almost.

Film classes will study much from this movie. They should look lovingly at the superb pacing. Tarantino knows just how long to draw out a scene, building suspense in the manner of Hitchcock, then at just the breaking point, suddenly coming to a resolution.

For color, look for a final shot at a French Theater, where its secretly Jewish proprietor is staging a surprise for the upper reaches of Nazi leadership.

We see her, played by Melanie Laurent, awaiting the hated German dignitaries who will arrive for a film preview of the latest Deutsch film masterpiece, a propaganda piece about a German hero and his dubious accomplishments.

Laurent is framed on a balcony, reflected in the glass mirrors of the gorgeous theater, her red lips and low cut dress reflecting everywhere the intensity of her designs on her guests. It is a single shot that would be worth an entire film.

There are thankfully many more such images, many more paced scenes of exquisite dialog and suspense.

In short, see it. I'm sure you'll see it again and again.

Referentienummer: 94

Film: Iron Man 2

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt1228705/usercomments>

537 woorden

A worthwhile action-packed sequel, 6 May 2010

Author: [chrimsawin](#) from United States

Robert Downey Jr was the best reason to watch the first Iron Man film since he seemed to slide into the role of Tony Stark so flawlessly and effortlessly. RDJ is just as amusing and fun to watch in Iron Man 2. If there were any doubts left over from RDJ's portrayal of Tony Stark from the first film, they're inevitably washed away with his convincing performance in the sequel. Newcomers Mickey Rourke, Sam Rockwell, and Scarlett Johansson are just as impressive. Rourke has been on an incredible streak since *The Wrestler* and puts in another solid performance here. His Russian accent is pretty spot on and he shows a wider range of emotion than you may not be expecting. Rockwell has been on my "actors to keep an eye on" radar since *Confessions of a Dangerous Mind*. I thoroughly enjoyed his smarmy performance as Hammer, who has all of the tools at his disposal to make as big of an impact on the world as Tony Stark has only to wind up falling short in the long run. The flirting between Tony and Johansson's Natalie Rushman is pretty captivating, but her crowning achievement is her fight scene in the latter half of the film that practically steals the show. Don Cheadle does have a few humorous one-liners and is great as War Machine, but doesn't really add anything that Terrence Howard already established with the role in the first film. It's slightly disappointing since Cheadle is known for his strong acting roles, but may be a result of the way the Capt. James Rhodes character was written for both films.

While the film is a worthy sequel, it does contain a few small flaws. What is it with Hollywood films lately having the climactic battle during the finale last five minutes or less? *Transformers: Revenge of the Fallen*, *Clash of the Titans*, and *Iron Man 2* all share this trait. It doesn't take away from the fact that the conclusion to *Iron Man 2* is still pretty satisfying, but my mindset seems dead set on thinking it's more satisfying when the antagonist has the advantage. He or she gains the upper hand and there's that moment where you think they may bring their evil plan to fruition before the protagonist outsmarts the antagonist for the win. When that last battle seems short, it makes it seem like the villain was all talk. Speaking of the action sequences though, they're spectacular and twice as big as the action in the original film. The problem is that the action seemed to get blurry during several of the more hefty action scenes. I'm not sure if it's because it's the way it was shot or what, but it made it seem like there was too much going on in the film to fully process in post-production or something.

Iron Man 2 is an extremely satisfying sequel on all accounts. While the original film is probably slightly better, the sequel does everything right and doubles up on everything in comparison; action, strong characters, teases for upcoming Marvel films, etc. Despite some of its early negative criticism, *Iron Man 2* delivers a worthwhile sequel with a fantastic cast and spectacular action.

Referentienummer: 95

Film: Mamma mia!

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0795421/usercomments>

752 woorden

Whose idea was it to make a musical where no one can sing or dance?, 19 July 2008

Author: [Roland E. Zwick \(magneteach@aol.com\)](mailto:magneteach@aol.com) from United States

Armed with irresistible hooks, soaring melodies and near-celestial vocal stylings, the Swedish pop group ABBA churned out a body of insanely catchy and superbly crafted tunes - "Waterloo," "SOS," "Fernando," "Dancing Queen," "The Winner Takes it All," etc. - that made it the world's top-selling musical act of the 1970's and early 1980's. Several decades later, ABBA's music became the basis for a hit stage musical entitled "Mamma Mia!" in which a simple narrative was deftly woven around many of the quartet's songs. Now, the much-ballyhooed movie version of "Mamma Mia!," written by Catherine Johnson and directed by Phyllida Lloyd, has arrived on the scene.

The story takes place on a beautiful Greek island where the never-married Donna (Meryl Streep) single-handedly runs a modest hotel for an ever-thinning crowd of tourists. Her daughter, Sophie (the charming Amanda Seyfried), has never known who her real father is, mainly because Donna herself doesn't even know. With the help of her mother's diary from twenty years ago, Sophie narrows the candidates down to three (Pierce Brosnan, Colin Firth and Stellan Skarsgard), then secretly invites them to her wedding in the hope that she will be able to figure out which of them is her real father in time to have him accompany her down the aisle. On stage, "Mamma Mia!" succeeded primarily because it was able to keep its wafer-thin storyline modest in scale and life-sized in scope. But blown up to the magnified proportions of the big screen, the material becomes a compendium of overacting (Julie Walters being the most egregious culprit in that regard), ham-handed literalization, forced spontaneity, and production values that look both gaudy and chintzy at one and the same time. Moreover, the direction is clunky, the choreography abysmal (especially compared to what we were treated to in "Hairspray" just a year ago), the photography either over or underexposed (depending on whether the scene is set at night or during the day), and the singing not unlike what one might hear emanating from the local pub on an average karaoke-night.

In fact, there has always been an inherent problem built into "Mamma Mia!," which is that much of ABBA's charm derives from the crystalline voices of its lead singers, Anni-Frid Lyngstad and Agnetha Faltskog. Take away those harmonies and at least a certain percentage of that charm is lost. Now the movie version of "Mamma Mia!" comes along and simply compounds the problem by hiring big-name actors rather than trained singers to somehow interpret the pieces for us. Indeed, this must be the only musical in movie history made up almost entirely of people who can't sing (at least in the old days they used to dub the voices in if they had to). One has to give Streep brownie points for at least trying to belt out the tunes, but her rendition of "The Winner Takes it All," which was the rafter-rattling showstopper in the stage version, falls flat due not only to her own inadequacies as a vocalist but to the awkward staging and foolish hand gestures she uses to accompany her singing (almost as if she were trying to act out the lyrics as she's singing them). Actually, I've never understood why anyone would buy either the original cast recording or the soundtrack to "Mamma Mia!" anyway when the real thing is readily available and clearly far superior to any imitation. All that being said, I am still inclined to at least half-heartedly recommend that people go to see this movie for a number of reasons. First, because the music itself (written by Benny Anderson and Bjorn Ulvaeus) is fun, infectious and finally irresistible, no matter how much the singers may be unintentionally stomping all over it; second, because even though their singing leaves much to be desired, Streep, Brosnan and Seyfried somehow make us care about the characters and the silly little predicament they're caught up in; and third, because there are a number of scenes that actually work quite nicely, the best being when Donna sings the sweet mother's lament "Slipping Through My Fingers" (a song clearly within Streep's limited vocal range) to her soon-to-be-wed daughter. Streep and Seyfried are both very moving and poignant not only in that particular scene but in all of the scenes in which they appear together.

For the half dozen or so audience members who aren't already familiar with the ABBA oeuvre, one can only hope that they will use "Mamma Mia!" as a springboard to sampling the real deal.

Referentienummer: 96

Film: Prince of Persia

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0473075/usercomments>

458 woorden

Not Your Average Video Game Flick, 3 May 2010

Author: [bucaneerfilms](#) from United States

Tonight I was fortunate enough to see an advanced screening of this film. Like many, I became a fan of this franchise with the Sands of Time trilogy, and I was very excited when I learned that there were plans to make a feature film based on it. The storyline of the game is very cinematic (at least in the aforementioned trilogy, not necessarily in the previous games in the series) so I felt that at film adaptation would be an impressive epic.

Having finally seen this movie, I can say that I was not at all disappointed!

One of the main strengths going into this movie was it's involvement of the series creator Jordan Mechner. He crafted a very engaging screen story that pushed beyond the controller, creating an entirely new addition to the mythos. I know that at times including the creator can sometimes stifle the process, as many will fight changes to the source material that may need to be altered to work better with a director's vision; but I feel that Mechner's involvement showed his desire to see his brain-child develop into a success on the big screen.

In addition to involving Mechner, the other big strength was the way that the filmmakers chose to handle the story. Let's face it, movies based on video games have a very poor track record. Super Mario Brothers, Street Fighter, Tomb Raider... all of them made for films that were mediocre at best, and downright abysmal at worst. Prince of Persia had a mighty big hurdle to clear with this, and they found the perfect team to tackle it. Jerry Bruckheimer and Disney already accomplished a similar feat when they brought Pirates of the Caribbean to the big screen (a movie based on a theme park ride, in a genre that had not seen success in 50 years!)

Their strategy was the same, they wrote their own story that borrowed elements from the game, but did not strictly follow it. The film stands alone, and does not require it's audience to be intimately familiar with the source material. The nods to the game throughout were great, but I was relieved that I was able to enjoy this film for what it was, rather than constantly looking for where it deviated from the games.

This movie clearly was made for someone like me, and in my party of four, three of us, who were all guys, loved it. The fourth, who was the only woman in the group, was less than impressed, and complained that it was too much action. If you're expecting Citizen Kane, you stand to be disappointed, but if you expect this to be another video game adaptation, you are in for a real treat!

Referentienummer: 97

Film: Sex & the City 2

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt1261945/usercomments>

969 woorden

Worse than I ever could have imagined., 4 June 2010

Author: [tpaladino](#) from United States

This could be the worst movie ever made. Certainly its the worst I've seen in a very long time.

Now, before I begin I have to say that I'm not a fan of the series to begin with. It had its moments, but as a lifelong resident of Manhattan I mostly blamed the series for the unbearable influx of wide-eyed moronic girls from all over the country who flocked to the city en masse, thinking that upon arrival their lives would instantly revolve around cosmopolitans, rich men and \$1000 shoes, and who very quickly became insufferable basket cases once the reality of city life actually set in on them.

Of course, I saw this movie with my girlfriend, as my good deed for the week. What I was not prepared for was how horrible it actually was.

The first ten minutes contained more cliché, stunted dialog, corny jokes and general awkwardness than I had previously thought possible in such a short time frame. It was embarrassing. It also involved Liza Minelli. I thought it couldn't get worse, but oh did it ever.

Next came the foundation for the entire film, which was that the ladies were in a funk and needed to get away for a couple of weeks. The funny thing about that is how they all have impossibly great lives, especially by NYC standards. They live in massive apartments, have high-paying careers, plenty of money and for everyone but Samantha, loving husbands and families. And its not like there was some substantial existential crisis underpinning their dissatisfaction to legitimize their feelings and generate sympathy on behalf of the audience. It all amounted to 'Boohoooo we used to partyyyy all the time but now we're all grownups waaa pity us'. Literally, that was it. Sorry, I don't feel bad for you guys.

So Carrie starts a whole big fight with her husband because he doesn't feel like going out to some stupid party after working into the evening and providing her with a lifestyle that includes what appears to be a \$15 million apartment, two luxury cars, an unlimited decorating budget, a truly massive closet with hundreds of thousands of dollars in clothes, enough leisure time to write her stupid books AND her old apartment to write them in. Then he had the NERVE to not buy her jewelry for their anniversary (she actually said that). It was completely effing nauseating.

The rest of the women's 'problems' were no better. Charlotte has kids who drive her crazy. Really groundbreaking stuff there. Especially since she too lives in a multimillion dollar apartment with a full time live-in nanny and housekeeper. Pathetic. Miranda has a new boss who doesn't like her very much, OBVIOUSLY because she's a woman, duh. There's no other reason for a boss to not like a subordinate other than their gender, clearly. And finally, Samantha is old and needs to take hormones for menopause now, stop the presses. Is your heart bleeding for them yet? No? You must hate women, you sexist.

Moving right along. Samantha somehow is a mega-PR agent at this point (in Times Square??), despite the fact that I've literally never seen her do any work resembling PR (and I know lots of PR people). She meets some sheik at a party who simply MUST have her work that imaginary PR magic on behalf of his new hotel, and as a perk of this great new account, conveniently gets the girls invited to Abu Dhabi. Hooray! Their dreary despair comes to an end as they're flown ultra-first-class to the glamorous 'new' middle-east, shuttled to the luxury hotel in individual Maybach limousines (one for each of them!) and given two weeks all-expenses-paid in the hotel's premier \$22,000/night penthouse suite, because that is totally standard treatment for PR flacks. Naturally.

All is well in this paradise for like a week, until the icky middle-eastern customs of female oppression begin to

rear their ugly head and Samantha is inevitably arrested for being a giant whore and having sex on the beach with some Dutch dude, at which point they're politely informed that Samantha's PR expertise would not be needed after all, and that they'd be personally responsible for another night of hotel charges unless they vacated the hotel in one hour. So now these four extremely wealthy women proceed to freak the hell out because if they don't hurry they may be liable for (gasp!) \$5,500 each to cover the suite. Makes perfect sense to me too. Never mind that they're millionaires, particularly Carrie, whose couch alone in her living room is worth upwards of \$30,000. Never mind that they could have also asked to be moved into regular rooms for the night so they could leave at a normal pace the next day. But on the other hand, if they had been logical, we wouldn't have been treated to a madcap scene of the girls packing and then inexplicably getting into trouble at the local bazaar (again related to Samantha's inability to keep her clothes on), followed by a quasi-insulting scene of burqa-clad women revealing designer clothes under their robes and reading a Susanne Sommers menopause book, for some reason.

Ultimately they make their way to the airport in a horrible little gypsy cab (because between the four of them they couldn't afford a limo of their own too?), and before you know it, they're off to America again. Oh and Carrie hooked up with her ex boyfriend at some point in there and told her husband about it for no good reason.

Predictably, they get home and everyone is as introspective as they're capable of (not very much at all), and they realize how wonderful their lives really are (no they don't). The end.

Now you don't need to see the movie. You're welcome

Referentienummer: 98

Film: Slumdog Millionaire

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt1010048/usercomments>

313 woorden

One of the best cinema offered in 2008, 9 November 2008

Author: [aharmas](#) from United States

Danny Boyle has come up with some interesting cinema, certainly defining himself as someone above average. What he achieves in "Slumdog Millionaire" is transcend the line between inspiration and a miracle, awakening an emotional connection to the very special element great cinema can deliver. The packages might have changed, and the contents are more controversial and maybe a bit more tied to reality, certainly taking us to an exotic local, teaching us that our world extends beyond our freeway and limited perception of how more than the other half of the world's population has to deal without certainly preaching to us.

The tale of two brothers' lives is told to us through episodic flashbacks tied to an episode of India's "Who Wants to be a millionaire?". At first, the story introduces one of the brothers as being the subject of a very strong interrogation to find out whether he is being truthful about some knowledge that might be relevant to the game. As he answers the questions, we discover that this young man's life story might be more interesting than we originally expected.

There is an element of freshness in the way the story is presented, as we accompany Jamal through his life odyssey from a young child in the slums to a man who is determined to save those he loves. There are some strong emotions in the film, and Boyle's direction keeps the film dynamic and engaging.

Prepare yourself to be overtaken by emotions as varied as joy, pity, happiness, anger, revulsion, surprise, and an exhilarating conclusion rarely seen in movies anymore. This film has made me grateful to be alive and that we still have people in cinema like Boyle who understands the power and beauty of the medium. He knows that the perfect mix of a great story and the respective imagery can provoke unforgettable memories in its audience

Referentienummer: 99

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0421715/usercomments>

471 woorden

An Astonishing Rarity, 26 December 2008

Author: [acksurfer101](#) from United States

The Curious Case of Benjamin Button is a film unlike any I've ever seen and probably ever will. A true epic that left me utterly speechless. It accomplished so much through such simplicity. Everything was top notch from the elegant directing to the subtly wonderful performances down to the magical score. The film demands you to feel not only for the death we witness, but for the incredible life we discover. It prays on the obvious morality issues we all deal with but also dangles the idea in front of us that everyone goes through the same joys and grievances, just not in the same way. This is a momentous tale that deserves nothing less than the title of brilliance.

This visually and emotionally rich movie recalls the life of a very peculiar man born in the early 20th century who ages backwards. His tale unfolds through a diary read by the daughter of his love, Daisy. Throughout life he goes through the same things we do, growing up and eventually growing old. He's a thoughtful observer, discovering life from all different angles. But it is not his life that makes him unique. His love is what makes him special. He spends a lifetime trying to understand how his love for Daisy works and still only gets a few incredible years really loving her. As their lives tell us, the years of frustration and hardship are all worth it if only for a few moments of happiness.

The direction in the film is almost flawless. Hopefully, Benjamin Button will garner David Fincher the recognition he deserves. He winds this clock so well and with such grace that the movie has this undeniable flow that is enjoyable from start to finish. At nearly 3 hours, there is not a minute wasted. Every shot is jaw dropping and while some will find issue with the time, it is used wisely.

The acting is also a thing of wonder. This is by far Brad Pitt's best performance. He is so believable and realistic throughout. His nuances are spot on and despite the heavy use of make-up and CGI used to portray his character, it is Pitt who makes Benjamin that much more curious.

I left the theater astonished that some one could review this movie badly. It is an extremely graceful depiction of life, love, and the things we lose. After so much anticipation I was certainly not disappointed. This movie is probably not for everyone though. It's not your average drama that spoon feeds it's audience their emotions. It is something of awe and astonishment, an absolute gem. What makes our lives memorable are the moments we never seem to grasp long enough before letting go. Life in itself is indeed very, very curious and Benjamin Button is no less of a wonder.

Referentienummer: 100

Film: The Dark Knight

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt0468569/usercomments>

290 woorden

Film surpasses the hype, 9 July 2008

Author: [straightblaster](#) from United States

We've been subjected to enormous amounts of hype and marketing for the Dark Knight. We've seen Joker scavenger hunts and one of the largest viral campaigns in advertising history and it culminates with the actual release of the movie.

Everything that's been said is pretty much spot on. This is the first time I can remember where a summer blockbuster film far surpasses the hype.

For as much action as there is in this movie, it's the acting that makes it a great piece of work. Between all the punches, explosions and stunt-work is some great dialog work. All the actors have their moments.

Bale's Batman is the definitive Batman because we see everything in this character finally on film. Martial arts skills, cunning, great tactical thinking, forensic application, technological genius to advance or improve Luscious Fox's inventions/technological breakthroughs, intimidating personality, and even a little swashbuckling.

As for Heath, yes he gets credit for his performance as the Joker. But you have to also recognize Jonathan and Chris Nolan for the writing and treatment of the character. It's not just the fact that Ledger makes the Joker so menacing, but the Nolans have given the character this great manifesto that drives its actions. The Joker's stance on chaos, order, anarchy, the morality of the average modern human being make the character so interesting psychologically. The Nolans drafted a complex character and only a perfect performance could've pulled something like this off. That's how difficult of a role this was, and that's why Ledger's performance is so great.

This isn't an action movie. It's a film that explores literary themes of the hero and villain, as well as order and anarchy. Yes, listen to the dialog because it's all in there.

Referentienummer: 101

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt1325004/>

268 woorden

Tedious boring and meaningless

6 July 2010 | by [Medacakathareal](#) (Reading, PA) – [See all my reviews](#)

As bad as the first Twilight was this is a whole new level. The bland and tedious characters lack chemistry, life, personality which sort of makes sense because most of them are undead.

The film continues Bella's meaningless coin flip decision between Jacob the skin-walker (I refuse to refer to these as werewolves) and Edward the fairy. Every sentence out each character's mouth, particularly the main characters, is stilted and stale. They can't even articulate their lines let alone deliver them with any depth - not that there is any depth to the script or story here, there isn't.

Even the fights are bland with vampires getting snapped apart like they were porcelain dolls and the only main threat of the movie - an army of New Born vampires - ending up being overcome with GREAT EASE. Also the division of the skin-walkers and "vampires" is suddenly bridged, there's no exploration of the issues between their kind or how to resolve them, just a randomly quick decision to work together despite the fact they hated each other a moment ago.

The film's focus, instead of the parts that might have proved interesting, is in the emotionless and empty romance between two obscenely pale individuals and the muscular third wheel. Any attraction I could have had to Kristen Stewart is erased by her terrible delivery, empty eyed stare and general lack of emotion.

Bland from start to finish and painful to anyone who genuinely likes good films. If you are brave enough to see it I recommend drinking something that will erase the memory and numb the pain afterward.

Referentienummer: 102

Film: Up

Bron: <http://www.imdb.com/title/tt1049413/usercomments>

272 woorden

Pixar hits it out of the park, again, 12 May 2009

Author: [choco_taco](#) from United States

I was lucky enough to get a ticket to a special pre-release screening of Up at Pixar studios in Emeryville, organized by the San Francisco Film Society. After a hour-long reception in the atrium of their beautiful main building we went through some rigorous security (metal detectors!) and were treated to an hilarious short (Partly Cloudy) and Pixar's new high water mark, Up.

My favorites to date have definitely been Wall-E and the Incredibles, and Up is another slightly-left-of-center masterpiece. The emotional impact of the beautiful, wordless summation of Carl's life that opens the movie is the bass note that resonates through the whole film and is at least as affecting as the scene in Wall-E when he holds his own hands while watching Hello Dolly. The rest of the movie, of course, is breathtaking on just about every level, especially the tactile quality of all the characters and textures and the completely realized weather effects and action scenes. With no "new" technical milestones (fur in Monsters, Inc., water in Finding Nemo, realistic camera effects in Wall-E), the design is the main focus, from the hilariously stylized characters to the amazing setting of the tepui.

As the associate producer who participated in the Q&A following the movie pointed out, the past three Pixar movies have not been easy sells to their parent company Disney (they'll be back in familiar territory with Toy Story 3 and Cars 2), but Pixar's commitment to inventive, story-driven films continues to pay off here. All of the good press is true, and I can't wait to see it again. Thanks for staying true to yourselves Pixar!

Referentienummer: 103

Film: 2012

Bron: <http://articles.latimes.com/2009/nov/13/entertainment/et-2012-13>

Apocalypse wow: Look, don't listen (683 woorden)

November 13, 2009 | KENNETH TURAN | FILM CRITIC

As far as the new disaster film "2012" is concerned, the world will end with both a bang and a whimper, the bang of undeniably impressive special effects and the whimper of inept writing and characterization. You pay your money, you take your chances. In fact, it's hard to say what leaves the more lasting impression, how realistically director Roland Emmerich has destroyed Los Angeles (it's the third try, after "Independence Day" and "The Day After Tomorrow," practice apparently making perfect) or how difficult a time the actors have bringing any life to the script by Emmerich and Harald Kloser.

Nothing, not even a season of Shakespeare at Stratford-upon-Avon, will give you more respect for how difficult it is to be an actor than watching top talent like John Cusack, Chiwetel Ejiofor, Amanda Peet and Oliver Platt struggling to treat the film's ungodly language and situations with perfect seriousness.

The deeper truth, of course, is that it doesn't really matter and everyone with a hand in "2012" knows as much. Audiences with a hankering for the apocalypse shrug off the ridiculous and sit tight for the special effects. In this case, they are worth the wait. Overseen by visual effects supervisors Volker Engle and Marc Weigert, "2012's" pyrotechnics are the best money, a lot of money, can buy. Just to give you a taste of how elaborate it all got, more than 1,000 people at 15 effects companies worked on this, using 500,000 tons of steel to construct platforms that realistically shook and building a blue screen that was more than 600 feet long and 40 feet high.

Though this equal-opportunity endeavor ends up destroying a hefty chunk of the world -- St. Peter's Basilica in Vatican City, the Christ the Redeemer in Rio and the Washington Monument in D.C. -- it is its first shot at Armageddon, the leveling of Los Angeles, that makes the biggest impression. It is absolutely terrifying earthquakes, 10.5s according to the press notes, that do our town in, in a big way. Streets buckle, freeways collapse, houses and office towers disintegrate before our eyes, houses on the coast slide into the Pacific. This city has been taken down before, but never like this.

While a putative Maya prophecy that the world would end on Dec. 21, 2012 plays a major part in "2012's" publicity, the film itself is too busy destroying things to pay that forecast much mind.

Instead, we're breathlessly informed that huge solar flares are creating nefarious rogue neutrinos that are heating the Earth's core like a hot tub in the Hollywood Hills. This comes to the attention first of a charismatic scientist (Ejiofor), followed by the White House chief of staff (Platt), the president himself (Danny Glover), even the fetching first daughter (Thandie Newton).

Unlike science fiction of an earlier generation, the government immediately recognizes the crisis, and the drama of "2012," such as it is, revolves around how a remnant of the Earth's population will be saved and who will be among the chosen. (If you guessed a bloated Russian plutocrat played by Zlatko Buric could buy his way in, go to the head of the class).

The main audience surrogate turns out to be idealistic science fiction writer Jackson Curtis (Cusack). His marriage to wife Kate (Peet) may be kaput, his kids may be bonding with Kate's new boyfriend Gordon (Tom McCarthy), but Jackson still finds time to take his son and daughter from L.A. to Yellowstone. There he meets over-the-top idiot savant Charlie Frost (Woody Harrelson), who knows all and tells all about impending doom. As that pesky core heats up and destabilizes the Earth's crust like nobody's business, we see all kinds of destruction, from oceans of fire to towering tsunamis, not to mention plot contrivances that beggar description.

Given that the film lasts a drawn-out 2 hours and 38 minutes, judicious cuts would have been in order, but any film that thinks "you've got to see this" is the height of sophisticated dialogue is not in the mood to be judicious. Not in the mood at all.

Referentienummer: 104

Film: Alice in Wonderland

Bron: <http://latimesblogs.latimes.com/jacketcopy/2010/03/alice-in-wonderland-curious-and-curiouser.html>

'Alice in Wonderland': Curious and curiouser

372 woorden March 5, 2010 | 7:30 am

Tim Burton is a visual genius. In another century, he would have been a painter ... or no, a diorama artist, the kind of person who would have had his own Wonder Cabinet, that precursor to the modern natural history museum.

What Burton isn't, however, is a storyteller. Of his films, I can count on less than five fingers ("The Nightmare Before Christmas," "Beetlejuice," "Batman Returns," "Sweeney Todd") those that don't collapse under their own lack of narrative urgency. Unfortunately, "Alice in Wonderland," which opens Friday, is not among them; it's a beautiful movie, but one that ultimately has an empty core. Yet unlike other Burton movies, the problem isn't that the story tries to do too little, but that it tries to do too much.

That's because "Alice in Wonderland" operates from a flawed premise -- it is not an adaptation so much as an extrapolation, even a sequel in its way. In this version, Alice is a young adult, almost 20, and her visit to Wonderland is not a journey of discovery but a return to a place she visited as a girl and then forgot. Gone is the delightful meandering quality of the original, in favor of a tortured saga of good and evil, conquest and redemption, ending in a battle straight out of a "Narnia" film. Gone is all the trippy innocence; if there's a druggy vibe to this movie, it's less the dreaminess of opium than the scorched-earth violence of meth. To be fair, Burton has always operated from a dark vision, but in his best work, he leavens it with a macabre light. There are traces of that here (mostly in Johnny Depp's delightful turn as the Mad Hatter), but for the most part, it's a joyless trip to Wonderland -- or Underland, as we're informed it's actually called. The whole exercise raises a couple of inescapable questions, beginning with the age-old one about why Hollywood always has to "improve" everything; why it can't leave well enough alone.

But more to the point, if -- like Burton -- narrative is not your strong suit, why mess with what has been, since its original publication 145 years ago, a story universally beloved?

-- David L. Ulin

Referentienummer: 105

Film: Angels & Demons

Bron: <http://articles.latimes.com/2009/may/15/entertainment/et-angels15>

'Angels & Demons'

MOVIE REVIEW

The film, based on the Dan Brown novel, moves quickly. But its many fast-moving plot lines are hard to follow.
902 woorden

May 15, 2009 | Betsy Sharkey FILM CRITIC

There are too many demons, too few angels and not nearly enough grace to save "Angels & Demons," the latest Dan Brown-inspired religious action thriller (three words you don't usually see together). Nail-biting, God-fearing and unfolding at a breakneck pace -- a little like "The Da Vinci Code" on celestial speed -- ultimately everything wilts under the weight of the complicated story lines of its many saints and sinners.

Tom Hanks is back, with much better hair, as Professor Robert Langdon, the Harvard symbologist we first encountered in 2006 cracking the Da Vinci Code and unlocking its Mona Lisa mysteries. In Langdon, Brown has created a cross between a claustrophobic Columbo of Catholicism and a biblically inclined Indiana Jones, and it's hard to imagine anyone but Hanks being able to pull off the role in any credible way.

Science and religion are at war here, an ages-old grudge match that goes back to a rift between Galileo and the Vatican, when freethinkers of all stripes were forced underground if they wanted to keep discussing crazy theories like the Earth spinning around the sun. Out of that repression, the Illuminati, a secret society, with a serious decoder system of churches and statues and rituals and words, was born.

Just when everyone thought they'd long since disappeared, four Cardinals are kidnapped on the eve of a conclave called to replace the pope, a progressive thinker who has conveniently died. The Illuminati is not only claiming responsibility but setting about to brand (yes, brand, as in molten metal searing skin) each of the Cardinals before killing them at the rate of one an hour and gruesomely staged for maximum effect. If that wasn't frightening enough, there are dark hints of the Vatican being consumed by light at the stroke of midnight.

Meanwhile (there is always a "meanwhile" in Dan Brown's densely plotted tomes), a prominent research facility in Geneva has succeeded in creating anti-matter, the substance that everything is made of. Creation, my friends, courtesy of colliding particles, and we get to see it. Though before we witness the Big Bang, those unseen particles -- dubbed "God particles" in case you've missed the allusions that have been falling around us like a hard rain -- race through a complex maze of underground pipes that look like they might carry sewage except they're polished to a blinding high sheen. Even a Hans Zimmer orchestration with lots of swells and cymbals (versus symbols) doesn't help.

Then, wouldn't you know it, despite incredible levels of security, one of the anti-matter canisters is stolen and its lava-lamp likeness turns up on a Vatican camera, though in this high-tech wireless world, the Swiss Guards who protect the pope and his environs have no idea where it is, an issue they've hopefully resolved since the book came out.

Through all this Langdon has been swimming laps at the Harvard gym. But wave the word "Illuminati" in front of him and he's at Vatican headquarters in a flash -- ahem, a man of science called to save the church.

"Oh, good, the symbologist has arrived," says a droll Swiss Guard Commander Richter (Stellan Skarsgard), whose biting skepticism helps keep the pompous in perspective. (He's not the only actor who seems to be telegraphing that "Angels & Demons" shouldn't be taken all that seriously.) By now the beautiful Italian scientist Vittoria Vetra, an underused Ayelet Zurer, has shown up as the brains behind the anti-matter brew. As if this arena weren't already standing room only, there's the plethora of villains and heroes, most prominently Ewan McGregor's Camerlengo Patrick McKenna, whose pale skin, watery eyes and soulful observations are a perfect fit for playing the late pope's right-hand man.

Many weighty philosophical questions are thrown out along the way, including the "big" one, "Do you believe in God?" posed by the Camerlengo to Langdon. I suspect they were designed to fool you into thinking "Angels & Demons" is more than what it is -- an old-fashioned, big-budget action flick dressed up in cassocks and collars, bleeding red and pretending spirituality.

To his credit, director Ron Howard tried to make some course corrections after "The Da Vinci Code." He and screenwriters David Koepp and Akiva Goldsman have lost a few of the book's schemes and schemers to keep the film on fast forward. The "Angels' " killer is dressed in a natty suit rather than wool robes that hid a penchant for self-mutilation that we had to suffer through in "Da Vinci," though the killings themselves are far more perverse and brutal. And much of what is supposed to pass for dialogue is merely a recitation of fact, but at least we've been spared the historical flashbacks with the books-on-tape voice-overs that so pulled at the seams of "The Da Vinci Code."

Where "Angels & Demons" succeeds best is in its look and speed. With much of the story set in and around Vatican City, a shrine to art as much as God, Howard has a rich canvas, used to great effect by production designer Allan Cameron. Meanwhile, the action and the effects come so fast and furiously, if you turn away for a second you may miss a murder.

Where the film ultimately fails is that Howard never really takes control of the ideas. The director is far too reverential, leaving "Angels & Demons" to reflect Dan Brown's hackneyed vision rather than his own.

--

betsy.sharkey@latimes.com

Referentienummer: 106

Film: Avatar

Bron: <http://articles.latimes.com/2009/dec/17/entertainment/la-et-avatar17-2009dec17>

A dazzling revelation

AT THE MOVIES : REVIEW

James Cameron's 'Avatar' restores a sense of wonder to moviegoing that's been missing.

December 17, 2009 | Kenneth Turan | FILM CRITIC

1162 woorden

Think of "Avatar" as "The Jazz Singer" of 3-D filmmaking. Think of it as the most expensive and accomplished Saturday matinee movie ever made. Think of it as the ultimate James Cameron production.

Whatever way you choose to look at it, "Avatar's" shock and awe demand to be seen. You've never experienced anything like it, and neither has anyone else.

Say what you like about writer-director Cameron -- and take it from me, people have -- he has always been a visionary in terms of film technology, as his pioneering computer-generated effects in "The Abyss" and "Terminator 2: Judgment Day" testify. He is not a director you want to underestimate, and with "Avatar's" story of futurist adventures on a moon called Pandora, he restores a sense of wonder to the moviegoing experience that has been missing for far too long.

An extraordinary act of visual imagination, "Avatar" is not the first of the new generation of 3-D films, just as "Jazz Singer" was not the first time people had spoken on screen. But like the Al Jolson vehicle, it's the one that's going to energize audiences about the full potential of this medium.

That's because to see "Avatar" is to feel like you understand filmmaking in three dimensions for the first time. In Cameron's hands, 3-D is not the forced gimmick it's often been, but a way to create an alternate reality and insert us so completely and seamlessly into it that we feel like we've actually been there, not watched it on a screen. If taking pleasure in spectacle and adventure is one of the reasons you go to the movies, this is something you won't want to miss.

A total immersion accomplishment like that did not come easily or for that matter, cheaply: 2,000 people worked on the project for three years and estimates of "Avatar's" budget put it in the neighborhood of \$300 million. Cameron began thinking about the film 15 years ago and had to wait until either his company or someone else's invented the numerous technologies and cameras, often too complicated to describe easily, that turned his vision into a reality.

It's not only in 3-D that "Avatar" makes great strides, it's also in refining a technology called motion capture, which involves filming actors wearing sensors and then running the result through CGI computers. It's been used with varying degrees of success with Gollum's role in "The Lord of the Rings" and "Polar Express." Cameron's version, which he's renamed "performance capture," has been used to take the inhabitants of Pandora, 10-foot-tall creatures with yellow cat's eyes, long tails and blue translucent skin called the Na'vi, and make them appear as completely real as the film's human characters.

Perhaps the most surprising thing about Cameron's visual accomplishments is that they are so powerful we're barely troubled by the same weakness for flat dialogue and obvious characterization that put such a dent in "Titanic."

Those qualities are here, all right, no mistake about that, but perhaps because of the power of the visuals, the strangeness of the science fiction world and the fact that many of the characters are Na'vi and not human, it doesn't feel like they matter as much. The film's romantic protagonists paradoxically end up feeling like creatures whose fates we care more about than we did Leonardo DiCaprio and Kate Winslet's on the boat.

"Avatar" starts not on Pandora but right here on Earth, the year 2154 to be exact, and it throws a lot of plot at you very fast.

The planet is under ecological siege, which is why people are flying six light-years to Pandora to get their hands on a substance called (no kidding) Unobtainium that can make all the difference. The problem is that the nature-worshipping Na'vi live on Pandora, and they are not inclined to get out of the way.

In an attempt to make nice with the Na'vi, scientist Dr. Grace Augustine (Cameron veteran Sigourney Weaver) has spearheaded a program that creates avatars, genetically engineered hybrids between human and Na'vi DNA, basically human minds in Na'vi bodies. These beings can breathe Pandora's toxic air and potentially open up interspecies lines of communication.

Paralyzed combat veteran Jake Sully (Australian actor Sam Worthington) gets to be one of the minds inside a Na'vi body because he has the same DNA as his murdered twin brother.

The twin was a scientist, but Jake is a gung-ho Marine and as such attracts the attention of Colonel Miles Quaritch, head of security for the human enclave (the always potent Stephen Lang), who tells him Pandora is so bad "if there is a hell, you might want to go there for R & R."

But once hothead Jake goes over the security barrier and enters Pandora proper, he and we can't help but be wowed by the intensity and specificity with which this world has been imagined by Cameron and production designers Rick Carter and Robert Stromberg.

With 500 kinds of plants and creatures including the rhino-like Hammerhead Titanothera and the delicate, jellyfish-type spore creatures called Atokirina, not to mention all variety of fierce flying beings, this is a place that is both indescribable and a little bit familiar.

For it turns out that Pandora has been shrewdly designed to be like Earth but different.

We have trees but not ones that are a thousand feet tall, we have mountains but not ones that hover in the air and are called "the legendary floating mountains of Pandora." And the markings of a rain forest frog have ended up on the back of a huge winged creature.

Once Jake's avatar gets into Pandora, he naturally meets up with Neytiri (Zoe Saldana), the most attractive woman on the planet who just happens to be the daughter of clan chief Eytukan (Wes Studi) and shaman Moat (CCH Pounder). "You have a strong heart, no fear, but stupid, ignorant, like a child," she says, summing up Jake nicely, and the race is on.

Jake ends up learning the Na'vi language (specifically created for the film by USC linguist Paul Frommer) and in general going native in ways he doesn't anticipate but everyone in the audience will.

"Avatar" is definitely not into breaking new narrative ground, but its ability to balance a familiar story with groundbreaking visuals is potent enough that even at an overly long 2 hours and 40 minutes this is a film people will be seeing more than once.

Perhaps most unexpected of all, "Avatar" is surprisingly enlivened by all the seeming contradictions it brazenly puts together.

At one and the same time this film is a boys' adventure tale with a major romantic element, an anti-imperialism movie that gets considerable mileage out of depicting invading armies, a neo-pagan, anti-technology film that touts the healing powers of nature but is up to its neck in the latest gizmos and gadgets.

It's a bundle of contradictions but James Cameron, clearly, wouldn't have it any other way.

--

kenneth.turan@latimes.com

Referentienummer: 107

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: <http://articles.latimes.com/2009/jul/14/entertainment/et-potter14>

Review: 'Harry Potter and the Half-Blood Prince'

MOVIE REVIEW

Audiences are bound for adventure with a well-crafted film that is faithful to its rambunctious book and deeply attached to its actors.

July 14, 2009 | Kenneth Turan | FILM CRITIC

729 woorden

"Harry Potter and the Half-Blood Prince" is being described as an excursion into the dark side for this venerable series, but don't let the chatter fool you. Now in its sixth episode shot over an eight-year span, with two more features still to come, this one-of-a-kind film cycle has become as comfortable and reliable as an old shoe, providing a degree of dependability that's becoming increasingly rare.

As directed by David Yates, who did the previous film and is on tap for the final two, "Half-Blood Prince" demonstrates the ways that the Potter pictures have become the modern exemplars of establishment moviemaking. We don't turn to these films for thrilling or original cinema, we look for a level of craft, consistency and, most of all, fidelity to the originals -- all of which we get.

Yes, the Death Eaters in thrall to Lord Voldemort, "the most dangerous dark wizard of all time," are on the march and threatening Hogwarts and all it stands for, but those who've read the books know how all that plays out. It's not chills or suspense audiences are asking for here, but respectful familiarity.

It's only the phenomenal success of the books that has made all this possible, that has ensured a loyal audience for each film, an audience that has invested so much emotion, not to mention time, in the ongoing Potter saga that skipping an episode is out of the question. That's a kind of brand loyalty that's all but gone out of style.

That investment of time also means we've been watching the film's trio of youthful principals -- Daniel Radcliffe as Harry, Rupert Grint as sidekick Ron Weasley and Emma Watson as brainy Hermione Granger -- grow up on screen since 2001. They've become as familiar as family members, and "Half-Blood Prince" trades on that connection to keep us involved when things get slow. This bond is especially necessary in those sections of the film in which the Hogwarts gang goes through the agonies of teenage romantic attachment. Is Harry getting serious about Ginny Weasley (Bonnie Wright)? Will Ron be too busy with Lavender Brown (Jessie Cave) to care? Or to so much as notice that his pal Hermione is pining away just for him? It's not clear who suffers more here, the kids navigating this "High School Confidential" universe or audiences having to endure it with them.

Fortunately, there's more to "Half-Blood Prince" than youthful heartache. Evildoers like Bellatrix Lestrange (Helena Bonham Carter) and young Draco Malfoy (Tom Felton) scheme dark schemes, and though Voldemort doesn't appear as an adult, the film has a pair of memory flashbacks in which we see him as Tom Riddle, the evil boy who ever was. As for Harry, he has serious tasks of his own to attend to. He has to help recruit faculty member Horace Slughorn (Jim Broadbent), deal with an old textbook powerfully annotated by the mysterious Half-Blood Prince, and rise to the occasion when Professor Dumbledore (Michael Gambon) ups the ante and says to him, "Once again I must ask too much of you."

The addition of the excellent Broadbent to a cast that includes, besides Gambon and Bonham Carter, such fine British performers as Maggie Smith, Robbie Coltrane and David Thewlis, underlines the Potter films' ongoing status as a comprehensive guide to contemporary U.K. acting. First among equals in "Half-Blood Prince" is Alan Rickman as the monumentally unpleasant Professor Severus Snape, dripping disdain when he eviscerates Harry with lines like, "How grand it must be to be the chosen one."

Also helping keep things professional are screenwriter Steve Kloves, returning after taking the last film off, and director Yates. A veteran of British TV responsible for such highly respected fare as the original miniseries version of "State of Play," Yates in his second Potter film seems more comfortable with the franchise. He's turned out to be what the series has always felt it needed, a good steward of the material who is respectful of the novels but not overly reverential.

As they head toward the closing episodes -- Part 1 of "Harry Potter and the Deathly Hallows" will come out in 2010, Part 2 in 2011 -- it becomes clearer and clearer that these films are a law unto themselves: cozy tales told around a cinematic campfire that have managed to reach out to the world.

--

Referentienummer: 108

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: <http://articles.latimes.com/2010/nov/18/entertainment/la-et-harry-potter-20101118>

Movie review: 'Harry Potter and the Deathly Hallows — Part 1'

Harry Potter and friends begin the final showdown with evil Lord Voldemort, but this, the seventh in the wizard's series, isn't for the uninitiated.

November 18, 2010 | By Kenneth Turan, Los Angeles Times Film Critic
799 woorden

What's the latest Harry Potter film like? If you've seen the previous six, you already know. If you haven't there's no point in trying to catch up now. It's a tribute to how much the series' true believers are being counted on to carry the film that this latest episode makes little attempt to bring newcomers up to speed about what's come before.

Much of the plot of "Harry Potter and the Deathly Hallows" involves the attempt to find and destroy a series of Horcruxes, and if you haven't a clue about what they are or why they're important, you might as well stay home. There is something different, however, about this Potter movie, and that is the words "Part 1" that end the title. Understandably distraught about "Hallows" being the last of the phenomenally popular J.K. Rowling novels, Warner Bros. has split the final effort into two films and is likely kicking itself for not having thought of that with the earlier books.

You don't make \$5.7 billion in theatrical revenue, however, by being cavalier about your source material and the watchword for the "Potter" series in general, and this film in particular, is making the audience feel like it's in safe hands.

Though adventurous filmmakers like Alfonso Cuarón have made "Potter" films, David Yates, who directed the two previous epics as well as both installments of "Deathly Hallows," is not one of them.

Capable and dependable, he can be counted on to make solid albeit unsurprising films that believe in connecting the dots rather than creating risky excitement. When studio president Alan Horn said his priority for the series was treating the books "respectfully," he wasn't kidding.

Being respectful also means making sure you have quality people behind the camera (Steve Kloves has written almost all the screenplays and the new cinematographer is Oscar-nominated "Girl With a Pearl Earring" veteran Eduardo Serra) as well as top acting talent in front of it. Even if you don't always have enough for them to do. In fact, the Potter films are so loaded down with the best of British performers that Bill Nighy, who was added to the cast this time along with Rhys Ifans, wasn't really kidding when he commented, "For a while, I thought I would be the only English actor of a certain age who wasn't in a 'Harry Potter' film."

Nighy sets the tone for the latest film when, as Minister of Magic Rufus Scrimgeour, he looks right into the camera and croaks, kind of like a British John Carradine, "These are dark times, there is no denying it. Our world has never faced a greater threat."

What the minister is referring to, of course, is a bid for universal domination by Lord Voldemort (a chilling, barely recognizable Ralph Fiennes). The only thing that stands in his way is the boy Harry Potter, who must be killed, and by Voldemort personally, if the Dark Lord is to consolidate his power.

As Voldemort's dark mark becomes visible in the sky, everyone, Muggle and wizard alike, flees for their lives from the dread Death Eaters. This very much includes our hero Mr. Potter (Daniel Radcliffe) and his best pals Hermione Granger (Emma Watson) and Ron Weasley (Rupert Grint).

With Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry in the hands of the enemy, these three have to strike out into the world at large as they look for those Horcruxes, which as magical receptacles for fragments of Voldemort's soul simply must be destroyed. Check and double check.

One of the pleasures of the "Harry Potter" series is watching these three actors grow up from film to film along with the characters. That experience gives the trio of performers a real-world camaraderie to call on, and they turn out to need it.

For the sour way these three friends respond to the stresses of Harry being labeled "Undesirable No. 1" is not a treat. That, added to the pressure of his being "the chosen one," turn him sullen and hot-tempered, and Ron Weasley responds by going into "what am I chopped liver?" mode. As in the book, it's more teenage psychodrama than we'd ideally have to deal with. Dragging the story out to what likely will be five hours in length after the second part comes out next summer only adds to the problem.

To be fair to "Deathly Hallows," the filmmakers have tried hard to fill the proceedings with battles and chases and debilitating curses. Genuine filmmaking excitement, however, is harder to provide. One look at the most visually striking part of the film, a vibrant and involving animation sequence supervised by Ben Hibon that tells the Deathly Hallows origin story, demonstrates more vividly than any review could exactly what this film has been missing.

kenneth.turan@latimes.com

Referentienummer: 109

Film: Inception

Bron: <http://articles.latimes.com/2010/jul/16/entertainment/la-et-inception-20100716>

Movie review: 'Inception'

Christopher Nolan's mind-bending, intelligent, exciting and disturbing sci-fi extravaganza, starring Leonardo DiCaprio, blends the best of traditional and modern filmmaking.

July 16, 2010 | By Kenneth Turan, Los Angeles Times Movie Critic

1149 woorden

Dreaming is life's great solitary adventure. Whatever pleasures or terrors the dream state provides, we experience them alone or not at all.

But what if other people could literally invade our dreams, what if a technology existed that enabled interlopers to create and manipulate sleeping life with the goal of stealing our secret thoughts, or more unsettling still, implanting ideas in the deepest of subconscious states and making us believe they're our own?

Welcome to the world of "Inception," written and directed by the masterful Christopher Nolan, a tremendously exciting science-fiction thriller that's as disturbing as it sounds. This is a popular entertainment with a knockout punch so intense and unnerving it'll have you worrying if it's safe to close your eyes at night.

Having come up with the idea when he was 16, Nolan wrote the first draft of "Inception" eight years ago and in the interim his great success with "Batman Begins" and "The Dark Knight," not to mention the earlier "Memento," put him in a position to cast Leonardo DiCaprio and six other Oscar-nominated actors and spend a reported \$160 million in a most daring way.

For "Inception" is not only about the dream state, it often plays on screen in a dreamlike way, which means that it has the gift of being easier to follow than to explain. Specifics of the plot can be difficult to pin down, especially at first, and guessing moment to moment what will be happening next, or even if the characters are in a dream or in reality, is not always possible. But even while literal understanding can remain tantalizingly out of reach, you always intuitively understand what is going on and why.

Helping in that understanding, and one of the film's most satisfying aspects, are its roots in old-fashioned genre entertainment, albeit genre amped up to warp speed. Besides its science-fiction theme, "Inception" also has strong film noir ties, easily recognizable elements like the femme fatale, doomed love and the protagonist's fateful decision to take on "one last job."

That would be DiCaprio's Dom Cobb, a thief who specializes in what's called extraction, in taking secrets from the subconscious. Aided by Arthur (a fine Joseph Gordon-Levitt), the trusted associate who is a whiz at the mechanics involved, Cobb is introduced in the middle of a dream involving Saito (Ken Watanabe), a wealthy Japanese businessman.

That one last job is soon proposed by Saito, who asks Cobb if he is also able to do inception, the planting of ideas, a maneuver many people believe can't be done. Saito promises Cobb, who has a past which prevents him from returning to his children in America, the one thing he can't resist. If he takes on this one last job, if he agrees to practice inception on Robert Fischer (Cillian Murphy), the heir to a multibillion-dollar energy empire, he will be able to return home.

In true movie fashion, Cobb has to round up a team to do the job. Aside from Arthur, he needs Eames, the forger (Tom Hardy), gifted at impersonating people inside dreams, and Yusuf, the chemist (Dileep Rao), who makes the compounds that put people under. And with the aid of his father-in-law Miles (Michael Caine), he meets Ariadne.

Named after the mythological character who helped Theseus find his way out of the Minotaur's labyrinth, Ariadne is a young architect who is needed to create the subconscious landscapes in which the dreams will take place. As played by Ellen Page, adroitly cast for her youth, intelligence and earnestness, Ariadne is the team's last essential element.

In addition to not knowing what they'll find inside Fischer's dream (believe me, there's plenty going on), Cobb and his team have to contend with a wild card: Mal, the untrustworthy femme fatale, a woman with deep and complicated ties to Cobb's past and someone who specializes in finding her way into dreams where she is not wanted.

The selection of Oscar-winning French actress Marion Cotillard as Mal typifies the care Nolan has taken to cast these thriller roles for emotional connection, a move which pays off in the scenes she shares with DiCaprio. In addition to the impeccably professional Batman veterans Caine and Murphy, the film is also on the money with the smaller roles, including Pete Postlethwaite as Fischer's ailing tycoon father and Tom Berenger as one of his key associates.

The reason all these diverse elements successfully come together is Nolan's meticulous grasp of the details necessary to achieve his bravura ambitions. A filmmaker so committed he does his own second unit direction, Nolan is one of the few people, to quote F. Scott Fitzgerald on film mogul Monroe Stahr in "The Last Tycoon," "able to keep the whole equation of pictures in their heads."

Because he's been so successful, Nolan, like Clint Eastwood, has been able to return again and again to the same creative team, which includes exceptional director of photography Wally Pfister, sharp-eyed editor Lee Smith and composer Hans Zimmer, whose propulsive score helps compel the action forward.

Incapable of making even standard exposition look ordinary, Nolan is especially strong in creating the stunts, effects and out-of-the-ordinary elements whose believability characterizes this film as they did his previous Batman efforts.

Shooting "Inception" in six countries, preferring to do elaborate stunts in camera whenever possible but expert at utilizing computer-generated effects when necessary, Nolan and his team (including production designer Guy Hendrix Dyas, special effects supervisor Chris Corbould, visual effects supervisor Paul Franklin and stunt coordinator Tom Struthers) have come up with some unforgettable set pieces. As detailed in a thorough cover story in American Cinematographer magazine, the standout imagery includes: a 60-foot-long freight train that barrels down the middle of a city street, shot in the vicinity of 7th and Spring in downtown L.A. with a replica of the train engine placed on the chassis of an 18-wheel tractor-trailer; a 100-foot hotel corridor built so it could rotate through 360 degrees to mimic a zero-gravity experience; and a mind-altering CGI scene that has a Paris street roll up and over itself like it was some kind of a tapestry instead of a steel and concrete boulevard. His goal in doing all of this, Nolan told American Cinematographer, is a desire to always "be putting the audience into the experience," to create "what I like to call a 'tumbling forward' quality, where you're being pulled along into the action."

Speaking of Paris, it's one measure of how wide-ranging Nolan's influences are that he used the classic Edith Piaf song "Non, Je Ne Regrette Rien" as a key plot element. The pleasure of "Inception" is not that Nolan, as the song says, regrets nothing, it's that he has forgotten nothing, expertly blending the best of traditional and modern filmmaking. If you're searching for smart and nifty popular entertainment, this is what it looks like. kenneth.turan@latimes.com

Referentienummer: 110

Film: Inglourious Basterds

Bron: <http://articles.latimes.com/2009/aug/21/entertainment/et-basterds21>

'Inglourious Basterds'

MOVIE REVIEW

Quentin Tarantino's World War II movie has blood, but its heart doesn't beat.

August 21, 2009 | Kenneth Turan | FILM CRITIC

839 woorden

Here are a few of my not-favorite things: scalps graphically removed, throats savagely slashed, heads brutally beaten by baseball bats, necks forcibly strangled, fingers sadistically twisted in open wounds. The ideal person to be reviewing Quentin Tarantino's violent World War II fantasia, "Inglourious Basterds," I am not, but as the Basterds knew all too well, sometimes a man has to do what a man has to do.

Not that there aren't elements to savor in "Basterds" or, for that matter, in Tarantino's public persona. He has a huge enthusiasm for movies of all kinds -- who else is going to champion the Roy Rogers films of William Witney -- and, judging by his public appearances, access to endless live-wire energy. But at this point in his career, frankly, it feels like his personality is stronger than his films.

For one of the curious things about "Basterds," the above list of violent acts notwithstanding, is that it is simultaneously bloody and bloodless. Clocking in at 2 hours and 32 minutes, it is unforgivably leisurely, almost glacial, a film that loses its way in the thickets of alternative history and manages to be violent without the start-to-finish energy that violence on screen usually guarantees.

That lack of vigor almost seems to be what the writer-director is after. For one thing, though this film was inspired by a 1978 "Dirty Dozen" knockoff that was more conventional both in the spelling of its title and its story, "Basterds" splits the narrative focus into three.

The plot alternates among a group of bloodthirsty Jewish American GIs under the command of Lt. Aldo "The Apache" Raine (Brad Pitt), a fugitive Jewish woman named Shosanna (Melanie Laurent) who owns a movie theater in Paris and a German SS officer, Col. Hans Landa (Christoph Waltz), who specializes in ferreting out Jews. (The Jewish element may sound strong, but it's just a plot construct: The characters might as well be renegade Benedictine monks for all the difference it makes).

As if this split weren't enough, "Basterds" breaks itself up yet again, this time into a series of chapters, more or less self-contained set pieces, that play less like elements of a coherent whole than like a series of linked short films. Some of these set pieces have their virtues, but more than a few of them go on too long and, by emphasizing the film's episodic nature, hamper its ability to hold together as a feature.

Also getting in the way is Tarantino's inevitable self-indulgence, his willingness to please himself by choosing movie moments over genuine emotion, making a point of having Frenchwoman Shosanna, for instance, say, "We respect directors in our country." As it goes on and on, "Inglourious Basterds" feels increasingly like the kind of hollow, fanboyish cinema that is all the rage these days.

To be fair to "Inglourious Basterds," it starts out more promising than it ends. Opening "Once upon a time . . . in Nazi-occupied France," it immediately introduces us to its most polished, most successful character, Landa, beautifully played by German-born Waltz, who took the best actor award at Cannes for this performance. So sophisticated that the plot demands he speak four languages fluently (Tarantino said he almost gave up on the film when he despaired of finding an actor with this linguistic ability), the colonel is a classic movie Nazi, oozing odious evil in German, French, English and Italian, and graphically showing us why he came by his nickname, the Jew Hunter.

Having just as much fun is Pitt, who seems more relaxed and comfortable in these comic character parts than in conventional leading man roles. His Aldo the Apache, a direct descendent of mountain man Jim Bridger, with an accent to match, does not mince words when he gives his squad of eight their behind-the-German-lines marching orders. The Nazis, he says, need to be "dee-stroyed." And the man himself personally requires 100 Nazi scalps from each of his men.

Not having any fun at all, as might be expected, is on-the-run Shosanna. Yes, her theater in Paris gets to show terrific films like the German mountain epic "The White Hell of Pitz Palu" and French director Henri-Georges Clouzot's corrosive "Le Corbeau." But her life is in constant danger, and, to make things worse, Frederick Zoller ("Good Bye Lenin's" Daniel Bruhl), a cheerfully obnoxious German war hero, won't stop pestering her.

The chapters of "Inglourious Basterds" at first focus on these plot strands one by one, but by the time they all come together in a finale that rewrites history with a particularly Tarantino flourish, it is hard to care what happens to anyone in them.

Despite nods to notions like Jewish revenge and the power of cinema, the director has paid so much attention to the film's peripherals he has neglected to provide a center worth embracing. You can raise B pictures to A picture status, as Tarantino has made a career out of doing, but giving them A picture value is not so easily done.

--

kenneth.turan@latimes.com

--

Referentienummer: 111

Film: Iron Man 2

Bron: <http://www.latimes.com/entertainment/news/la-et-ironman2-20100506,0,115047.story>

Movie review: 'Iron Man 2'

The sequel starring Robert Downey Jr. along with Mickey Rourke and Scarlett Johansson is acceptable, nothing more.

By Kenneth Turan, Los Angeles Times Movie Critic
May 6, 2010

741 woorden

Contrasting TV news personalities Bill O'Reilly and Christiane Amanpour don't see eye to eye on much, but they stand united in agreeing it was worth their time to make cameo appearances in the sequel to the mega-successful "[Iron Man](#)." Such is the persuasive power of a film that took in more than half a billion dollars at box offices worldwide.

Once a film makes that much money, it is only a matter of time until the sequel, prudently titled "Iron Man 2," arrives and that time is now. As sequels go, this one is acceptable, nothing more, nothing less. With star [Robert Downey Jr.](#) and director Jon Favreau back in the fold, this is a haphazard film thrown together by talented people, with all the pluses and minuses that implies.

Given the non-organic way "Iron Man 2's" plot came into the world — hatched by the producers in a series of meetings before a screenwriter was brought on — it's surprising that the film has any pluses at all. What makes the difference, at least for a while, is the sense of humor of screenwriter Justin Theroux, who also wrote for Downey in the manic "[Tropic Thunder](#)."

A film that just wants to have fun, "Iron Man 2" brings back Downey's affable billionaire Tony Stark, former weapons manufacturer and self-described textbook narcissist, whose exploits inside the all-powerful Iron Man suit have bought a welcome calm to the world. The man himself, however, has to face the challenge of the erratic battery in his chest that makes him a superhero with an expiration date.

Not one to hide his light under a bushel, or anything else for that matter, Stark likes to say things like "I have successfully privatized world peace." Clearly, this is one ego that's cruising for a bruising and no one plays over-the-top self-satisfaction with more élan than Downey.

"Iron Man 2" is at its best when it surrounds him with practiced farceurs who are adept at keeping things funny. Sam Rockwell is appropriately icky as rival weapons tycoon and smirking slimeball Justin Hammer (of Hammer Industries, of course) and [Garry Shandling](#) matches him as an oily and obnoxious U.S. senator who can't wait to get the government's greedy hands on Stark's design.

[Scarlett Johansson](#) also gets into the act as amusing, drop-dead mysterious triple agent Natalie Rushman and even actor-director Favreau has expanded his own role as Stark's man-of-all-work, Happy Hogan.

The most enjoyably scenery-chewing acting of the movie, however, comes from [Mickey Rourke](#), who looks as if he's having the time of his life as Ivan Vanko, a.k.a. Whiplash, a disenchanting Russian with a family grudge against Stark as well as the ability to come up with a suit of his own to challenge our hero for world domination.

Whether chewing on a toothpick, cozing up to his parrot or displaying more tattoos than the entire Russian mafia, Rourke's Vanko may look like a doorman at a bondage club when he gets into his Whiplash costume, but once he cracks those devastating whips the film takes advantage of his electricity.

Not faring so well are the performers who either don't have a comic touch or don't get to use it, which in this case include [Gwyneth Paltrow](#), as Stark's close associate and excruciating hysteric Pepper Potts, and [Don Cheadle](#), who has mysteriously replaced Terrence Howard as humorless Lt. Col. James "Rhodey" Rhodes.

Though he is nominally Stark's good friend, Rhodey gets so peeved at him he steals one of the Iron Man suits and emerges as War Machine to battle toe to toe with Tony in one of the film's more pointless combat scenes.

In fact, though they no doubt cost the earth and employed effects houses without number, the battles in "Iron Man 2" are so pro forma in terms of motivation and execution (except for the first appearance of Whiplash) that their main reason for existence has to be to feed the frenzy of the film's fanboy base.

Catering to that base causes other problems. Though Nick Fury, leader of the S.H.I.E.L.D. organization, may be well known to Marvel Comics devotees, less deep-dish viewers will be simply baffled when the Samuel L. Jackson character appears on the screen. It would be too bad if Marvel became so intent on creating an on-screen empire by uniting all its superhero films (the apparent purpose of Fury's character) that it forgot about the people outside the sacred circle.

kenneth.turan@latimes.com

Referentienummer: 112

Film: Mamma mia!

Bron: <http://articles.latimes.com/2008/jul/18/entertainment/et-mamma18>

In the excess, you can hear an SOS

MOVIE REVIEW

More isn't merrier, except maybe for the cast, as the hit musical spills onto the screen.

598 woorden

July 18, 2008 | Kenneth Turan | Times Movie Critic

Couldn't they have just let "Mamma Mia!" be "Mamma Mia!"?

Even if the dictates of a profit-loving culture practically mandated the making of a film version of the uber-popular stage musical that has been seen by 30 million people in 170 cities worldwide, did they have to turn it into "Mamma Mia! The Movie" with all the excessiveness that that title implies?

Was it necessary for stage director Phyllida Lloyd and playwright Catherine Johnson, both new to feature film, to make the kind of rookie mistakes in transferring their creation to the screen that might limit this film's audience (not that anyone will notice) to the sizable group of the already converted?

Frankly, I wouldn't have thought I'd be part of that group, but I am. I saw the stage musical that cleverly knit together a heap of songs by the Swedish pop group ABBA when it opened in Los Angeles prior to its New York run and, to my surprise, I became one of those who found a show with pop anthems like "Take a Chance on Me" and "Dancing Queen" difficult to resist.

The refreshing thing about the "Mamma Mia!" show was that it dared to be simple. Just those 18 songs, adroitly presented, with just enough plot, dancing and stage business to get you cleanly from one to the other. That's all anyone cared about and, frankly, that's all anyone should have cared about.

But in the transition to film the "Mamma Mia!" brain trust just couldn't resist overloading the story with unneeded improvements. Lured by the siren song of a Hollywood budget, they allowed themselves to be fooled into thinking that bigger -- more singers! more dancers! more bad jokes! -- would automatically be better. It's not necessarily so.

So while those ABBA songs are still there, they now have to fight for our attention against overstuffed production numbers that wear us out rather than entertain. Unamusing new dialogue must be put up with, and though an overmatched Meryl Streep acquits herself well in the starring role, we have to endure the strained antics of the likes of Julie Walters, a serial over-actor who has been encouraged in her worst tendencies. Though the filmmakers may have been imagining they were re-creating the old days of MGM musicals, it's the Village People's misguided "Can't Stop the Music" that comes to mind instead.

As much as it can be seen under all this excess, the "Mamma Mia!" story line, set on the kind of Greek island that exists only in tourist brochures, remains pretty much intact.

Things begin with Sophie (Amanda Seyfried), a young woman who is about to be married, posting a trio of letters in a mailbox with a full-color brightness that has not been seen since Dorothy walked down the Yellow Brick Road.

Raised by her innkeeper mom Donna (Streep), Sophie has never known who her father is. Some discreet snooping has given her a list of three likely suspects. There's architect Sam (Pierce Brosnan), banker Harry (Colin Firth) and writer Bill (Stellan Skarsgard). Unable to tell who is likeliest, Sophie invites them all to her wedding.

Naturally, everyone shows up, as do Donna's old pals Rosie (Walters) and Tanya (Christine Baranski), her backup singers in a group called Donna and the Dynamos. That's enough of a crowd to lead to all kinds of nominally comic crossed signals and mixed messages.

A sage once advised being wary of movies in which the people on screen are having more fun than the people in the audience. Mamma mia, was that good advice.

--

kenneth.turan@latimes.com

Referentienummer: 113

Film: Prince of Persia

Bron: <http://articles.latimes.com/2010/may/27/entertainment/la-et-prince-persia-20100527>

Movie review: 'Prince of Persia: The Sands of Time'

Jake Gyllenhaal is never quite right as Dastan, but Gemma Arterton, Alfred Molina and the visual effects and camerawork impress.

May 27, 2010 | By Betsy Sharkey, Los Angeles Times Film Critic

895 woorden

With apologies to Ben Franklin, the only things certain in life are death, taxes and that a Jerry Bruckheimer film will do its bombastic best to pummel, pound and, now, parkour you into submission. "Prince of Persia: The Sands of Time" is all that — deaths by the thousands and the sort of spectacular spectacle possible with a rumored budget of \$150 million and change.

But it should be more.

I realize it's risky business to ask Bruckheimer for "more," but in a world where action trumps, well, everything, there should be more of those white-knuckle, gut-wrenching feelings churning around somewhere, and there aren't, even with the death-defying, street-style gymnastics of parkour in nearly every scene. I think it's because the movie's most special prince of Persia, Jake Gyllenhaal's Dastan, is just too pretty — you know even with betrayal in the air and barbarians at the gate, no one is going to mess with that face.

Loosely based on Jordan Mechner's video game and infused with 6th century Persian fables and fantasy, director Mike Newell dives right into the crowded middle of a dusty marketplace, where an orphan boy, the aforementioned Dastan, saves a friend from all the king's men.

He will eventually change the course of history too, but before he can do that, the boy (Will Foster) must run for his life, which turns into a mind-blowing leaping, bounding, tumbling primer in the seemingly impossible athletic aesthetic of parkour. It's dazzling to watch and even impresses the king (Ronald Pickup), who promptly plucks Dastan off the streets and adds him to the royal family, joining older brothers Tus (Richard Coyle) and Garsiv (Toby Kebbell) and uncle Nizam (Ben Kingsley). With that, all the internecine pieces are in place for an ill wind to blow.

Whatever subtlety Newell has brought to his films thus far ("Donnie Brasco" and "Four Weddings and a Funeral" come to mind), he has shelved it for "Prince of Persia," though the writers Boaz Yakin, Doug Miro and Carlo Bernard most certainly had a hand. Sometimes the film suffers for it; when passion elicits laughs, you know things have gotten off track. But at other times it's just silly fun, particularly with Sheik Amar, Alfred Molina's tax-resisting renegade, with his illegal ostrich races, his black market double-dealing and his tax tirades (between this and "Robin Hood," you would think Hollywood was run by the "tea party").

With Molina providing comic relief, the rest of the story gets serious about the future of Persia, to say nothing of mankind. That is never an easy task, and "Prince of Persia" is no exception. There's a holy city the brothers have breeched on a bad weapons-trading tip, an angry king, an inside traitor (and no doubt an inside trader or two), an assassination, a secret killing crew and a very feisty princess (Gemma Arterton).

Princess Tamina, who rules the holy city that the princes seized, is also the guardian of a secret mystery, the sands of time, which really come in handy in a pinch. As does Arterton's performance, a balance of passion, beauty and high spirits that in many scenes saves the day.

At the heart of the race and chase of the movie is a magical dagger. It has a nifty ruby red jewel to push "in case of emergency" that uses the mythical sand to transport whomever is holding it into a shape-shifting electrical storm that sends them back a minute or so to undo whatever bad deeds have been done. But as we all know from reading fairy tales and watching cable, powerful devices in the wrong hands make for major problems.

This being a story from olden times, the weapons of mass destruction are a zillion different kinds of sharp, pointy things that are constantly clipping ears, arms and heads, and embedding themselves in chests. The villains who wield most of them also dabble in dark arts and have killer snakes with magical powers that are so lame that they seem like Halloween leftovers at Wal-Mart.

Still, respect must be paid for all the many things the production designers, the effects specialists and the stunt guys did right. Framed by the exquisite eye of director of photography John Seale, who won an Oscar for "The English Patient," they work together to create a visually mesmerizing display. It's like two hours of July 4th

fireworks, only with flying swords and sandstorms, and raging battles and mystical palaces rising out of the desert.

Shifting sands are the perfect place for heroes and villains to lose their footing, and there are many who stumble and fall as Dastan fights the good fight and falls in love. Which brings us back to the conundrum of Gyllenhaal.

He has proved himself a fine actor, with his closet cowboy in "Brokeback Mountain" still his defining moment. In Prince Dastan, he is supposed to be that heady mix of street smarts, roguish charm and barroom moxie with the noble heart of a lion underneath. It's a lot to ask and turns out to be something more than he can deliver. There's just a frothiness to Gyllenhaal that he can't seem to suppress — it even lurks behind Dastan's sneer — and it never fails to take the edge off. Too bad. That leaves us with a prince in need, when what we really need is prince indeed.

betsy.sharkey@latimes.com

Referentienummer: 114

Film: Sex & the City

Bron: <http://articles.latimes.com/2010/may/26/entertainment/la-et-sex-and-city2-20100526>

Movie review: 'Sex and the City 2'

Sarah Jessica Parker and Co. return in a needless, heedless sequel.

May 26, 2010 | By Betsy Sharkey, Los Angeles Times Film Critic

824 woorden

If only they'd called it "Almost No Sex and Very Little City," at least we would know what we were in for with "Sex and the City 2."

In this second screen incarnation of the fabulous HBO series, the satire is sagging, the irony's atrophied and the funny is flabby. Yes, the clothes are more fabulous than ever, but Carrie, Miranda, Samantha and Charlotte have misplaced their chic and sassy and become, gulp, too ordinary and desperate. They were never supposed to be like the rest of us.

Still, the women are not anywhere as desperate as the movie itself, which fails its stars and its many obsessive fans, unless everyone was waiting for the AARP version. Writer-director Michael Patrick King, who's been behind the wheel since "Sex's" first stirrings, is clearly driven by love — but baby, sometimes love just ain't enough. When the girls first went big screen in 2008, the film could be forgiven for being such a dreary dud because it was so good to have the gold-plated four pack back. But there's no free lunch for "2," or cosmo for that matter.

The opening suggested such promise, with a whimsical back-to-the-future reminder of who they were in '86 morphing into where they are 20-plus years later. Charlotte (Kristin Davis), now a mother of two, cries over cupcakes (and by that I mean the Irish nanny who's pinup material as well as the baked goods); Miranda (Cynthia Nixon) is cowed by her misogynistic boss; Samantha (Kim Cattrall) suffers a humiliating red carpet run-in with Miley Cyrus, who's wearing exactly the same shimmery mini; and Big (Chris Noth), who used to be the deadliest catch, two years into marriage to Carrie is content to simply watch "Deadliest Catch."

That's left Carrie (Sarah Jessica Parker) trying to figure out the rules of the 21st century marriage game with Mr. Couch Potato, her gay friends and her girlfriends, which is not nearly as sexy as the Manhattan singles scene. Or, as Samantha might say, being married in the Big Apple bites.

Naturally, it's tougher to keep the veneer from cracking with the gal pals settling into their 40s and, in Samantha's case, very sweaty hot flash 50s. Everything about their lives has become so tame it takes a trip to Abu Dhabi — where canoodling in public is a crime — for any of them to seem outrageous at all.

This being a treatise on marriage, "Sex and the City"-style, the action starts stateside with a gay wedding extravaganza coupling Carrie's GBF (Gay Best Friend, duh) Stanford (Willie Garson) to Charlotte's GBF, Anthony (Mario Cantone) until death, or a state that doesn't recognize gay marriage, do them part. When the question is posed, "Could this wedding get any gayer?" the filmmakers' answer is "yes, Yes, YES!" with a Liza Minnelli capper that, like the rest of the film, sadly shows its age more than its irony.

The ostentatious-all-the-time Abu Dhabi trip comes courtesy of a sheik Samantha met, and this is where the existential — and menopausal — boundary pushing becomes shark-jumping bait. For Charlotte, crisis comes in spotty cellphone coverage; for Samantha, it's libido issues; for Carrie, it's temptation in the form of dreamy Aidan (John Corbett), the former beau making her wonder about her Big commitment. Miranda is left scrambling to shore up this sinking ship.

Since Abu Dhabi does indeed frown on canoodling, much of the film was shot in Morocco. Whether here or there, director of photography John Thomas makes the most of the vapid beauty in the desert with no grain of sand out of place and in the blizzard of that white wedding back home. And, most importantly, the continuous catwalk of designer clothes, with "2" delivering more costume changes than Scheherazade had stories.

King might have done well to borrow from some of those classic Arabian tales. Instead, the script is at its weakest when he takes a stab at burka jokes and the lives of the women confined to them. In general, the film's Muslim sendups fall into two categories: painfully clichéd or cringe-worthy. "Bedouin, Bath & Beyond" is bad enough, but "the real housewives of Abu Dhabi"? Really?

Ironically, the nicest moments — Miranda and Charlotte confessing their parenting woes, Big turning into a very believable homebody, Aidan talking about his three sons — are the least typical of "Sex and the City" fare,

yet the most in touch with American midlife realities. Cattrall has the toughest go of it with Samantha too sad and too shrill in her menopausal misery, a pity.

Making the film bearable is Parker, who is at her most relaxed in this latest Carrie incarnation. She's got all the same moves, but the emotional ups and downs are modest and the necessary ministrations from her friends barely required. Which begs the question, why have a sequel at all? Probably best to leave it to the accountants to answer that one.

betsy.sharkey@latimes.com

Referentienummer: 115

Film: Slumdog Millionaire

Bron: <http://articles.latimes.com/2008/nov/12/entertainment/et-slumdog12>

Life is the answer

MOVIE REVIEW

Old Hollywood storytelling mixes with Bollywood verve inside an Indian game show.

November 12, 2008 | Kenneth Turan | MOVIE CRITIC

882 woorden

Who would believe that the best old-fashioned audience picture of the year, a Hollywood-style romantic melodrama that delivers major studio satisfactions in an ultra-modern way, was made on the streets of India with largely unknown stars by a British director who never makes the same movie twice? Go figure.

That would be the hard-to-resist "Slumdog Millionaire," with director Danny Boyle adding independent film touches to a story of star-crossed romance that the original Warner brothers would have embraced, shamelessly pulling out stops that you wouldn't think anyone would have the nerve to attempt anymore.

But Boyle has been nothing if not bold with this film. He's dared to use so many venerable movie elements it's dizzying, dared us to say we won't be moved or involved, dared us to say we're too hip to fall for tricks that are older than we are. And, as witnessed by "Slumdog's" capturing of the Toronto Film Festival's often prophetic audience award, he's won that bet.

Because he's a director who is always up for something different, Boyle's films run an unmatched gamut, from the punk operatics of "Trainspotting" to the sweetness of "Millions," the shock of "28 Days Later" and the science-fiction theatrics of "Sunshine." What unites all of them, though, is the unstoppable cinematic energy pouring off the screen that's at the heart of Boyle's always vigorous style.

Given that, it was perhaps inevitable that the director would end up making a film in India, plugging effortlessly into the phenomenal liveliness and nonstop street life of the place. And he's upped the ante by hiring the great A.R. Rahman, the king of Bollywood music, to contribute one of his unmistakable propulsive scores.

All this dynamism is at the service of a script by "The Full Monty's" Simon Beaufoy, which is in turn based on "Q&A," a novel by Vikas Swarup that involves, of all things, the Indian version of the hit TV show "Who Wants to Be a Millionaire." If this sounds like unlikely source material for involving cinema, you're not alone in your thoughts: Boyle initially had the same reaction.

What won the director over is the dynamic, almost Dickensian arc of "Slumdog's" story, which begins with a multiple-choice question typed on the screen. "Jamal Malik is one question away from winning 20 million rupees," it reads. "How did he do it? A) He cheated. B) He's lucky. C) He's a genius. D) It is written."

Jamal Malik (Dev Patel of the British TV series "Skins"), the slumdog of the title, turns out to be an impoverished 18-year-old orphan who works hurriedly serving tea to harried telephone solicitors in the great city of Mumbai.

We see Jamal in two places almost at once in the film's cross-cut opening. He's on stage on the "Millionaire" telecast, being needled by Prem (Anil Kapoor), the show's arrogant host. And he's also in a police station the night before the final telecast, being brutally interrogated ("Slumdog" is rated R for "some violence, disturbing images and language") because no one can believe that such a lowly, uneducated person has been able to answer all the questions that he has.

To get back on the show for the final question -- by explaining to the dubious police inspector (Irfan Khan) how he came to know what he does -- Jamal has to tell him (and us) the story of his life, a story where, in true Frank Capra fashion, chance, luck, suffering and street smarts all play major parts.

Jamal's companion in most things is his older brother, Salim (Madhur Mittal), a hard-headed cynic where Jamal is a passionate dreamer, the kind of kid who is willing, in one of the film's most piquant scenes, to literally wade through the offal from an outhouse to get to his hero, Indian film legend Amitabh Bachchan.

Because Jamal's and Salim's lives are full of incident despite their youth, it takes three actors apiece to tell their stories. The youngest of them are Hindi-speaking street kids whom casting director Loveleen Tandan (whose work was so crucial that Boyle gives her a co-director credit) both discovered and worked with closely.

As Jamal describes the specific incidents that led to his being able to answer each of the quiz show questions, he is simultaneously telling several stories, tales of the link between brothers, the never-ending battle with poverty, the lure and pitfalls of crime and the rapid modernization of India.

But most of all -- and it wouldn't be a Hollywood-style movie if this weren't true -- he's telling a romantic story as well, a tale of love at first sight with the beautiful Latika (played as an adult by Freida Pinto), a love that has to fight against all manner of privations, disappointments and despair.

To make this kind of story modern, Boyle and his team, especially cinematographer Anthony Dod Mantel and editor Chris Dickens, have told it in the jazziest way possible, breaking things up into numerous then and now sections and making the dark elements (like the torture used in the initial police interview) much darker than would have been the case in Hollywood's prime. The Warner brothers would have blanched at that, but they would have loved this story, and in that they would have been far from alone.

kenneth.turan@latimes.com

Referentienummer: 116

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: <http://articles.latimes.com/2008/dec/25/entertainment/et-button25>

Button it already

AT THE MOVIES | REVIEWS

Two hours and 47 minutes of scattershot plot and gimmicky special effects? Please spare us.

December 25, 2008 | Kenneth Turan | FILM CRITIC

841 woorden

Though Hollywood suits have been trying to make it for decades, "The Curious Case of Benjamin Button" is not a project that cries out to be filmed. Now that it's finally been turned into a major motion picture, complete with megawatt stars Brad Pitt and Cate Blanchett, you have to wonder why everyone bothered.

As enervating as it is long -- and at 2 hours and 47 minutes it is quite long -- this version of the F. Scott Fitzgerald fantasy short story is a baffling project, an endurance test of a movie that feels like it was made on a dare.

"Benjamin Button's" central conceit, the story of a man who ages backward, who is born old and dies an infant, is about the only thing that has been retained from Fitzgerald's original piece of 1922 whimsy.

Both screenwriter Eric Roth ("Forrest Gump," "The Insider") and director David Fincher have used that notion as no more than a departure point, a framework on which to hang what feels like a random string of dramatic incidents. That makes "Benjamin Button" play like making the best of an assignment rather than something created out of genuine passion.

Yet passion is part of what this film is supposed to be about, as it tells the decidedly peculiar love story of Benjamin (Pitt) and Daisy (Blanchett), a couple whose romance is constantly thwarted by the fact that Benjamin's body almost never matches up with his chronological age. Adults who sniffed at the obstacles Bella and Edward faced in "Twilight" get their comeuppance as they're expected to swallow this equally implausible scenario and proclaim it art.

Even given all those inherent obstacles, "Benjamin Button" would've had a better chance of success if it had landed in the hands of a director with more of a facility for telling emotional stories than Fincher, whose films include "Se7en," "Fight Club" and "Zodiac." No wonder everything feels icy and removed. Giving Fincher this project is like asking the great French humanist director Jean Renoir to do a slasher movie. As my mother used to say, no good will come of this.

As written by Roth (screen story credit goes to him and Robin Swicord), "Benjamin Button" departs almost immediately from Fitzgerald's story, which had BB born a full-grown old man. That would have been too bizarre, but what the film comes up with has problems of its own.

"Button" begins with a framing device that has a very old and dying Daisy (Blanchett under a lot of makeup) being read to from Benjamin's diary by her daughter Caroline (Julia Ormond). Placing these scenes in a New Orleans hospital ominously menaced by Hurricane Katrina is but one of the film's many puzzling choices. Benjamin's birth in 1919 deeply disturbs his father Thomas (Jason Flemyng), who abandons the child with the face of an ancient on the steps of a nursing home where the generous Queenie (Taraji P. Henson) is in charge. Declaring that the infant may be "as ugly as an old pot, but he's still a child of God," she decides to raise him as her own and proceeds to do so.

For The Record

Los Angeles Times Saturday, December 27, 2008 Home Edition Main News Part A Page 2 National Desk 1 inches; 40 words Type of Material: Correction

'Benjamin Button': A photograph of a scene in "The Curious Case of Benjamin Button" on the cover of Thursday's Calendar section was incorrectly attributed to Digital Domain /Paramount Pictures. It should have been credited to Dan Holland / Paramount Pictures.

As Benjamin grows into childhood, he still has the look and infirmities of a very old man. To show that on screen, the film resorts to digital wizardry, to at times placing Pitt's computer-aged face on the bodies of actors who play him at the early stages of his life.

While that bit of technical virtuosity is supposed to make us ponder the mysteries of mortality, actually seeing these various Buttons plays as grotesque and gimmicky, leading to speculation that the chance to do something bizarre and unsettling is what attracted Fincher to the project in the first place.

A lot of things happen to young Benjamin growing up in New Orleans, from chatting with a Pygmy to visiting a bordello, but except for his life-changing meeting with young Daisy (Elle Fanning), each event seems more arbitrary than the last. When he decides to go to sea, it's anyone's guess why he ends up in Murmansk and has an affair with an unhappily married woman (the always reliable Tilda Swinton). Maybe the opportunity to go even icier was more than anyone could resist.

When Benjamin and Daisy, who's been in New York studying dance with George Balanchine (don't ask), finally hit those years when they can play their real ages, it's a relief to see, but not enough of a relief to save this film. "The Curious Case of Benjamin Button" leaves you colder than it should, and it shouldn't leave you cold at all.

--

kenneth.turan@latimes.com

--

Referentienummer: 117

Film: The Dark Knight

Bron: <http://articles.latimes.com/2008/jul/17/entertainment/et-knight17>

A bat never out of hell

AT THE MOVIES : MOVIE REVIEW

Heath Ledger's Joker inflames a despairing 'Dark Knight.'

July 17, 2008 | Kenneth Turan | Times Movie Critic

1002 woorden

Given THE success of "Batman Begins" three years ago, adventurous, eclectic director Christopher Nolan could have gone anywhere and done anything with his next film. So why did he elect to return to the mythical city of Gotham, to the confines of a superhero movie and the narrow world of a caped crusader imprisoned by the secret of who he really is?

That sequel, "The Dark Knight," answers all those questions with a vengeance. To see it is to understand that Nolan and his co-writer brother Jonathan saw a chance to go deeper into familiar characters and mythology, a chance to meditate on darker-than-usual themes that have implications for the way we live now. A chance to disturb us in the ways these kinds of movies rarely do.

With Christian Bale returning in the title role and Heath Ledger giving a shocking, indelible performance as his arch-nemesis the Joker, "The Dark Knight" may be the most hopeless, despairing comic-book movie in memory. It creates a world where being a superhero is at best a double-edged sword and no triumph is likely to be anything but short-lived.

Because these kinds of movies are only as strong as their villains, a good part of the credit for the potency of "The Dark Knight" has to go to the unusual and unusually creepy and sadistic way the Joker was conceptualized by the Nolans and David S. Goyer (who has a story credit) and played by Ledger in what turned out to be his last completed screen role. The Joker's is a different kind of evil than we're used to, one that is harder for both Batman and the audience to dismiss than what Jack Nicholson did with the part nearly two decades ago.

"The Dark Knight," an allusion to the hugely influential Frank Miller graphic novel "Batman: The Dark Knight Returns," begins in what should be good times for our hero. While Gotham still struggles with lawlessness, his crime-fighting brand is established, he is secure in his secret identity as playboy billionaire Bruce Wayne and he has a loyal support group in butler Alfred Pennyworth (Michael Caine), tech wizard Lucius Fox (Morgan Freeman) and police Lt. Jim Gordon (Gary Oldman). Plus he is hopeful that his example will get the citizens of Gotham to do the right thing.

Only it isn't working that way. It's not the good Batman does but the vigilante nature of his methods ("Batman: Crusader or Menace?" screams a TV news report) that people focus on. Bale's dead-serious demeanor helps define a character who's troubled that no one without a mask has stepped up to help and increasingly worried that the act of taking the law into his own hands will further destabilize the situation.

Batman's best hope for an ally willing to show his face is crusading young Dist. Atty. Harvey Dent, but there are problems even here. Dent is going out with Rachel Dawes (Maggie Gyllenhaal, stepping in for Katie Holmes), once the love of Bruce Wayne's life, and he's played by Aaron Eckhart, a square-jawed actor who specializes in characters you're never sure you can completely trust.

More than that, "Dark Knight's" director of photography and longtime Nolan collaborator Wally Pfister has created a bright but tainted Gotham world (Chicago was the main location) where even in daylight the mood of overwhelming bleakness is characterized by the kind of untrustworthiness the sun itself is hopeless against. Not only Pfister's cinematography but all of "The Dark Knight's" production values are first-rate. With cost being no object in a reported \$180-million budget and a director of Nolan's formidable abilities in charge, this is powerful, propulsive filmmaking in which elements that must have taken an eternity to set up stay on screen no longer than they absolutely need to.

Even at 2 hours and 32 minutes, "Dark Knight" moves right along (Lee Smith was the editor, Hans Zimmer and James Newton Howard collaborated on the driving score). Nolan and Pfister have actually upped the ante by filming six of the film's action sequences, including the remarkable flipping of an 18-wheel, 40-foot tractor-trailer, with a 65-millimeter Imax camera, meaning that they have an extra sharpness when shrunken to fit into a 35mm print.

One of those shot in Imax was the film's opening set-piece, a bank robbery pulled off by a gang of men in clown masks, which symbolizes the moral abyss Gotham is falling into. For the bank turns out to be a mob bank, causing a gangland minion to scream as he is shot down, "Criminals used to believe in things like honor, respect." Replies the Joker, "What doesn't kill you makes you stranger."

Yes, it is the Joker who's behind this caper, and with his disfigured face, his white makeup, kohl-black eyes and smeared red lips, few people are stranger. Always a consummate professional, Ledger threw himself into a role he clearly relished, giving a transfixing performance as a whiny-voiced god of chaos whose hard-core nihilism is bone-chilling.

For it's what he represents, not what he looks like, that is finally the horror of the Joker. He has no scruples, no morals, no goal except anarchy, no plan except the end of planning. As Alfred patiently explains, "Some men aren't looking for anything logical, like money. They can't be bought, bullied, reasoned or negotiated with. Some men just want to watch the world burn."

While the Joker understands perfectly that a highly moral opponent like Batman is a welcome gift as far as he's concerned, for Batman the matchup is much more wrenching. Can he live with what he would have to become to effectively fight the Joker and his spawn? Can he accept the unacceptable things that have to be done to be the hero? Can there be an ending to his story, and to this film, that creates a sense of closure, a sense of peace? It's a very good question, and you'll have to see "The Dark Knight" if you want to find out.

--

kenneth.turan@latimes.com

Referentienummer: 118

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: <http://articles.latimes.com/2010/jun/30/entertainment/la-et-twilight-eclipse-20100630>

Movie review: 'The Twilight Saga: Eclipse'

Actors breathe life into characters, and the new director keeps things moving in the new installment of the vampire-werewolf saga.

June 30, 2010 | By Betsy Sharkey, Los Angeles Times Film Critic

845 woorden

Anyone worried about the fate of Bella, Edward, Jacob and the rest of the "Twilight" gang after the moody blues of movie No. 2 can breathe a sigh of relief. "The Twilight Saga: Eclipse" is back with all of the lethal and loving bite it was meant to have: The kiss of the vampire is cooler, the werewolf is hotter, the battles are bigger and the choices are, as everyone with a pulse knows by now, life-changing.

It's really all because the kids are growing up. Not just Bella, Edward and Jacob, though they're doing their share of hitting major milestones what with their love triangle more fraught than ever, but Kristen Stewart, Robert Pattinson and Taylor Lautner who finally, finally have figured out how to breathe life into the characters first created by publishing phenom Stephenie Meyer.

No doubt the thanks in large part should go to David Slade, the latest director in the hot seat and just what the soap opera doctor ordered. Though "Eclipse" is not high art, the "Twilight" series does have its own sort of mystical magic in the way it blends teenage angst with epic political conflicts (vampire-land has just as many turf wars and ridiculously rigid rules as the real world). Slade finds a way to blend the street-smart edge he found in "Hard Candy" with the dark irony of "30 Days of Night" to bring some serious fun to "Eclipse." About time someone mined the humor in these inter-species affairs of the heart....

As the movie opens, Victoria (Bryce Dallas Howard), the flame-haired villainess set on destroying Bella, is out creating an army of newborns to take with her into battle. They're hungry little suckers under the unruly control of delicious new hunk Riley (Xavier Samuel). They're also extremely messy about their feeding needs, much to the growing dismay of the living locals in Seattle and the Cullen vampire clan back in Forks. Meanwhile, Bella (Stewart) has a few other things on her mind, like high school graduation and the whole vampire wannabe issue — with her dreaded 18th birthday looming, she'll soon be a year older than Edward (Pattinson), and she wants some of that special serum that will halt aging in its tracks (but then don't we all).

If, for a moment, you take the "should she or shouldn't she become a vampire" question off the table, Bella's issues are as old as time itself: Who does she love, is she ready to commit forever and what is she willing to sacrifice for it? That's a lot to chew on, but then everyone here has teeth, including screenwriter Melissa Rosenberg, doing her best yet to channel Meyer while adding some much-needed wryness to the proceedings. Everyone is also very concerned about Bella's virtue: Her dad Charlie (Billy Burke) wants her to be careful, Edward wants her to wait until they're married and Jacob (Lautner) just wants her to wait.

While Bella sorts through all of her "who do you love?" conflicts, the newborns close in, a few of the ancient and unpredictable Italian Volturi enforcers show up, leaving Edward and Jacob to form an uneasy alliance to protect their damsel in distress.

The good news is that all that tension helps "Eclipse" eclipse its predecessors. There is a new tenderness and sweetness that Stewart brings to her relationships — more playful with Pattinson, more affectionate with Burke (especially when Charlie tries to have "the sex talk"), and more intense with Lautner. Bella doesn't want to let down anyone, and Stewart makes sure she doesn't. But it's Lautner, in particular, who has grown, giving Jacob an emotional interior nearly as hard-packed as those abs, which are very much on display.

Since the swoon factor is significant, Slade and director of photography Javier Aguirresarobe are ever mindful of the power of those faces, letting the camera go in for the close-up kill whenever it can. As for the rest of the landscape, the wonderful Aguirresarobe ("Vicky Cristina Barcelona" and "The Sea Inside") knows how to do luminous, and Slade has given him more room to move than he got in "New Moon." "Eclipse" benefits from it throughout, including the rain-drenched lethal nights in Seattle and the extensive vampire smack downs.

The action comes in fast and furious waves. Having the werewolves getting their fur ruffled helps since your typical vampire battle is basically a bloodless sport. Dead vampires, at least as imagined in "The Twilight Saga," have the look of broken Greek statues in a vandalized museum, which kind of takes the sting out of things and

not in a good way. The same goes for the historical flashbacks that fill in werewolf lore and more about vampire Jasper (Jackson Rathbone). Enough already. But just when you think everything is going to come apart at the seams, someone remembers the money shot, and the screen fills with those fine-boned faces of Edward and Bella, the music soars and, gulp, they ... tune in next time kids, this soap opera's a long way from over.

betsy.sharkey@latimes.com

Referentienummer: 119

Film: Up

Bron: <http://articles.latimes.com/2009/may/29/entertainment/et-up29>

'Up'

MOVIE REVIEW

A tale of a senior citizen and a boy on a helium-powered adventure soars on Pixar's imaginative concept and remarkable animation.

May 29, 2009 | Kenneth Turan FILM CRITIC

792 woorden

As success follows success for animation powerhouse Pixar, the pressure to maintain the streak must be phenomenal. Will the next film be the one that stumbles, the one that breaks stride? No one need worry, however, about "Up," Pixar's 10th and latest effort. It's not only good, it's one of Pixar's best. Some films are an obligation to write about, "Up" is the purest pleasure.

Though films such as "Toy Story," "A Bug's Life," "Toy Story 2," "Monsters, Inc." and "Wall-E" are tough to compete with, director and co-screenwriter Pete Docter, a Pixar veteran who had a credit on all those films, was able to push "Up" into the pantheon. He did it by letting his imagination fly away. Working with co-director and co-writer Bob Peterson, Docter came up the idea of cranky 78-year-old Carl Fredricksen (voiced by Ed Asner) floating off to parts unknown when his house gets hoisted into the air by exactly 20,622 helium balloons. Try pitching that idea to your agent.

But what makes "Up" stand out is not just that core concept, but what the Pixar team has been able to do with it. Rarely has any film, let alone an animated one powered by the logic of dream and fantasy, been able to move so successfully -- and so effortlessly -- through so many different kinds of cinematic territory.

Because "Up" is a Pixar film, it's a given that it's going to be clever and playful. But "Up" also has the high excitement of an adventure story and enough genuine menace to make it only the second Pixar product (after "The Incredibles") to be rated PG instead of G.

There's also the wordless visual magic of that floating balloon-powered house as well as a truly wacky sense of humor involving a pack of dogs equipped with high-tech collars that turn their classically canine thoughts into words.

As if all this wasn't enough, "Up" also generates genuine emotion and it does so by dealing unapologetically with one of Hollywood's last and most persistent taboos, old people. Instead of a Clint Eastwood-type senior citizen who is fitter than people half his age, "Up" gives us a man who uses a walker and can't handle stairs but still manages to be heroic when it counts.

And "Up's" multi-minute montage of the long married life of Carl and his wife, Ellie, is a small gem that will stay with you for a lifetime.

Before we get to the old man, however, we meet the boy he outgrew. Young Carl is introduced in a movie theater watching a newsreel of his hero, the great South American explorer and adventurer Charles F. Muntz (voiced by Christopher Plummer), a dashing sort given to piloting his own dirigible to such exotic locales as South America's Paradise Falls.

On the way home, Carl runs into a feisty, irresistible gap-toothed girl named Ellie (a wonderful Elie Docter, the director's daughter) who is as enamored of Muntz and his "Adventure is out there!" motto as Carl is. Carl is happy to bask in her energy, not only for the day but for a lifetime.

The bulk of "Up," however, takes place after Ellie's death, with Carl as a cantankerous widower with bushy eyebrows over square black glasses and a squarer jaw.

He is so alone now, not only emotionally but also physically -- the little house he and Ellie shared is totally surrounded by an enormous modern high-rise development.

When circumstances seem to be forcing Carl out of the house he loves, he takes the kind of drastic action open to a former balloon salesman: he pumps up the helium and off he goes, heading for Paradise Falls, he hopes, and the kind of adventure Ellie always dreamed of but never had.

There's just one problem, though: He has a stowaway. That would be an 8-year-old Wilderness Explorer named Russell (voiced by Jordan Nagai), a roly-poly package of chubby determination who is nothing if not resolved to get the "assistance to the elderly" merit badge he is in desperate need of.

Pesky, persistent and goofy, Russell is, no surprise, the perfect foil for Carl's crankiness. Together they head off on a series of adventures neither of them could have predicted.

After all, who predicts talking animals, a giant multicolored bird who loves chocolate and a dog named Dug (amusingly voiced by co-director Peterson) who just wants to belong?

Though "Up" does so many things so well, the quality that stays with you longest is its fearlessness in the face of emotion. This is a film that is heartfelt enough to restore your faith in whatever needs restoration. --

'Up'

MPAA rating: PG for some peril and action

Running time: 1 hour, 30 minutes

Playing: In general release

Referentienummer: 120

Film: 2012

Bron: <http://movies.nytimes.com/2009/11/13/movies/13twentytwelve.html?ref=movies>

When the World Hangs in the Balance, a Reliable Calendar Is Needed

By MANOHLA DARGIS

Published: November 13, 2009

799 woorden

I know what I have against Roland Emmerich — “The Patriot,” for starters — but what does he have against us? He’s bombarded Earth with alien death rays, big-footed it with a rampaging reptile and put it into deep freeze. Now in “2012,” his latest apocalyptic folly, he cracks the planet like a nut, splitting its crust, toppling its mountains and cities, and laying its every creeping thing to inevitable tedious waste.

Maybe he’s angry. (His last movie, “10,000 B.C.” was widely panned.) To judge from the similarity with which he stages the multiple disaster sequences in “2012” — a limo, a camper, a plane, a bigger plane and some really big boats, by turns, race ahead of the impending doom — he seems exhausted. It’s no wonder. Finding newish ways to cram large-scale carnage into a PG-13 package is tricky. You need enough verisimilitude to hook the audience, but not enough to freak it out: the collapsing high-rises have to look real enough to be plausible, as do the itty-bitty computer-generated figures falling from them. Swirling dust and flying debris serve that commercial purpose, not rivers of blood and body pulp.

And so the dust swirls in “2012,” and debris and bodies fly, though at a careful distance. It all looks fairly convincing and also familiar: if you don’t repeatedly flash on Sept. 11, Mr. Emmerich will surely be disappointed. That gives the movie a cheap frisson, though the larger shivers are supplied by the onslaught of pricey special effects, which have grown predictably snazzier since his last cataclysm. Alas, the clichés of the disaster narrative remain in place. To that ruinous end, the larger catastrophe in “2012” functions as both the trigger and backdrop for a soap opera about a fractured family, standing in for the rest of humanity, which heals as the world falls apart. That’s the idea, anyway.

In truth, the central family here is as disposable as the billions of computer-generated humans that soon pile up after disaster hits. Written by Mr. Emmerich and Harald Kloser (they last collaborated on “10,000 B.C.”), “2012” takes its plot points and shifting plates from both science and fiction, and its title from doomsday prophecies, including a myth about the end of days derived from a reading of the Mayan calendar. Though not much is made of the Mayan angle, the most amusing character, a doomsday prophet and radio broadcaster played by Woody Harrelson, seems in hair, beard and interests to have been drawn along the predictive lines of the real author Daniel Pinchbeck (“2012: The Return of Quetzalcoatl”).

Mr. Harrelson looks like he’s actually having the kind of good time stupid movies should provide but that this one roundly fails to deliver. Despite the frenetic action scenes, the movie sags, done in by multiple story lines that undercut one another and by the heaviness of its conceit. Humanity is dying, after all, as the television talking heads keep repeating, and while most of the dead are specks on the screen, Mr. Emmerich occasionally brings you close to the calamity. In one scene a musician (George Segal) calls his estranged son, but the phone is answered by the granddaughter he’s never seen. She’s cute, but then her house shakes and she’s gone, vaporized so that a sob can catch in Mr. Segal’s throat and ours.

There’s no time for real tears in movies of this sort, of course, though there’s plenty of space available for synergistic product placement, as evidenced by the Sony Vaio equipment that fills the government offices where the American president (Danny Glover) stoically stands by. Closer to the ground, another patriarch (John Cusack) plays his part as a divorced dad who will be enlisted for the usual heroics, while Amanda Peet rolls her eyes as his embittered ex. Depending on your tolerance for Mr. Cusack’s mugging, she has traded up or down by landing a plastic surgeon (Tom McCarthy). Completing this family portrait are two irritating children, a preadolescent boy (Liam James) and a younger girl (Morgan Lily).

Chiwetel Ejiofor, as some sort of wizard scientist, gets the chance to say “My. God.” several times in a credible American accent while the less-fortunate Oliver Platt plays a sleazy politician who’s equal parts devil and ham. Thandie Newton shows up as the president’s daughter who, because movies like these subscribe to the Noah’s ark theory of onscreen hookups (two of every kind), becomes an eventual romantic foil for Mr. Ejiofor’s character. Somewhere in the Himalayas a young Tibetan monk (Osric Chau) ponders the mysteries of life as his brother (Chin Han) heads off on a secret mission in China where salvation waits onscreen and, presumably, in that country’s contribution to the movie’s global box-office take.

“2012” is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). Old Testament-style destruction served with a smile.

Referentienummer: 121

Film: Alice in Wonderland

Bron: <http://movies.nytimes.com/2010/03/05/movies/05alice.html?ref=movies>

What's a Nice Girl Doing in This Hole?

By MANOHLA DARGIS

Published: March 5, 2010

1007 woorden

Into the dark you tumble in "[Alice in Wonderland](#)," Tim Burton's busy, garish and periodically amusing repo of the [Lewis Carroll](#) hallucination "[Alice's Adventures in Wonderland](#)." It's a long fall turned long haul, despite the Burtonian flourishes — the pinch of cruelty, the mordant wit — that animate the Red Queen ([Helena Bonham Carter](#)) and the porker that slides under her feet with a squeal. "I love a warm pig belly for my aching feet," the queen tells Alice. Played by Mia Wasikowska, Alice looks a touch dazed: she seems to have left her pulse above ground when she fell down the rabbit hole of Mr. Burton's imagination.

Mr. Burton has done his best work with contemporary stories, so it's curious if not curiouser that he's turned his sights on another 19th-century tale. Perhaps after slitting all those throats in his adaptation of "[Sweeney Todd](#)," he thought he would chop off a few heads. Whatever his inspiration, he has tackled this new story with his customary mix of torpor and frenzy. After a short glance back at Alice's childhood and an equally brief look at her present, he sends the 19-year-old on her way, first down the hole and then into a dreamscape — unfortunately tricked out with 3-D that distracts more than it delights — where she meets a grinning cat and a lugubrious caterpillar, among other fantastical creatures.

Dark and sometimes grim, this isn't your great-grandmother's Alice or that of Uncle Walt, who was disappointed with the 1951 Disney version of "Alice in Wonderland." "Alice has no character," said a writer who worked on that project. "She merely plays straight man to a cast of screwball comics." Of course the character of Carroll's original Alice is evident in each outrageous creation she dreams up in "[Wonderland](#)" and in the sequel, "[Through the Looking-Glass](#)," which means that she's a straight man to her own imagination. (She is Wonderland.) Here she mostly serves as a foil for the top biller [Johnny Depp](#), who (yes, yes) plays the Mad Hatter, and Mr. Burton's bright and leaden whimsies.

First thought up by Carroll in a rowboat in which one of the passengers was the 10-year-old Alice Liddell, the object of his much-debated love, "Wonderland" (1865) is, among many other things, a testament to glorious nonsense as well as an inspiration for dark thoughts (about Carroll's feelings for Liddell) and for lysergic works from the likes of David Lynch. It's a total (head) trip, one that starts and stops and doesn't fit easily into the mainstream narrative mold, which could explain why the screenwriter Linda Woolverton, borrowing both from "Wonderland" and "[Through the Looking Glass](#)," has given Alice a back story, a dash of psychology and a battle royal if, alas, not a pool of her own tears in which to swim.

Since narrative momentum isn't Mr. Burton's strength, "Alice in Wonderland" probably seemed a good fit for him, and there are moments when his transparent delight in the material lifts the movie and even carries it forward. His Wonderland (here, Underland) isn't inviting or attractive. The colors are often bilious, though the palette also turns gunmetal gray, bringing to mind "Sweeney Todd." There's a suggestively nightmarish aspect to Alice's journey, as when she steps on some severed heads in the Red Queen's moat as if they were stones. The queen herself is a horror: [Bette Davis](#) as Elizabeth I and reconfigured as a bobble-head doll. Ms. Bonham Carter makes you hear the petulant child in her barbarism and the wounded woman too. She rocks the house and the movie.

And she does, even though the character is a harridan cliché who, smitten with her knave ([Crispin Glover](#)) and clutching her power, rules with a boom. ("Off with his head!") She eventually dukes it out with her rival and sister, the White Queen ([Anne Hathaway](#), gliding like an ice dancer), who enlists Alice's help. There's more, including computer-generated flowers, assorted 3-D projectiles and the usual British actors earning their pay, like the "[Harry Potter](#)" alumni [Timothy Spall](#), [Alan Rickman](#) and Imelda Staunton. Mr. Burton lavishes his attention on the little things in "Wonderland" — the perfectly drawn red heart painted on the center of the Red Queen's mouth, for instance — perhaps because nothing else claims his attention. He's very bad with the awkward action scenes, maybe because he's embarrassed that they even exist.

Mr. Depp's strenuously flamboyant turn embodies the best and worst of Mr. Burton's filmmaking tendencies even as the actor brings his own brand of cinematic crazy to the tea party. With his Kabuki-white face, the character seems to have been calculated to invoke [Heath Ledger](#)'s Joker, though at his amusing best the Hatter brings to mind a strung-out Carrot Top. But Mr. Depp doesn't have much to do, which he proves as he wildly

flirts with the camera. The only time the character hooks you is in the shivery moment when his gaze turns predatory as he looks at Alice, who, every inch a Tim Burton Goth Girl, from her corpselike pallor to her enervated presence, presents a more convincing vision of death than of sex.

That queasy, potentially rich and frightening moment expectedly fades as fast as the Cheshire Cat (Stephen Fry), which doesn't leave you with much else to hold onto, Alice included. Mr. Burton's heroine is a wan figure to hang an entire world on, and Ms. Wasikowska, who's a livelier, truer presence in the forthcoming "The Kids Are All Right," barely registers among Mr. Burton's clanging and the computer-generated galumphing. This isn't an impossible story to translate to the screen, as the Czech filmmaker Jan Svankmajer showed with "Alice" (1988), where the divide between reality and fantasy blurs as it does in dreams. It's just hard to know why Mr. Burton, who doesn't seem much interested in Alice, bothered.

"Alice in Wonderland" is rated PG (Parental guidance suggested). It is a surprise (or not) that this movie, with its severed heads and Jabberwocky battle, is not rated PG-13, which serves as a warning for parents.

ALICE IN WONDERLAND

Referentienummer: 122

Film: Angels & Demons

Bron: <http://movies.nytimes.com/2009/05/15/movies/15ange.html>

Holy Mystery! Mayhem at the Vatican

By A. O. SCOTT

Published: May 15, 2009

990 woorden

Since "Angels & Demons" takes place mainly in the Vatican, and is festooned with the rites and ornaments of Roman Catholicism, I might as well begin with a confession. I have not read the novel by Dan Brown on which this film (directed, like its predecessor, "The Da Vinci Code," by Ron Howard) is based. I have come to believe that to do so would be a sin against my faith, not in the Church of Rome but in the English language, a noble and beleaguered institution against which Mr. Brown practices vile and unspeakable blasphemy.

And it was partly, perhaps, because I chose to remain innocent of the book that I was able to enjoy "Angels & Demons" more than "The Da Vinci Code," which opened almost exactly three years ago to an international critical hissy fit and global box office rapture. (The novel "Angels & Demons" was published three years before "The Da Vinci Code.")

This movie, without being particularly good, is nonetheless far less hysterical than "Da Vinci." Its preposterous narrative, efficiently rendered by the blue-chip screenwriting team of Akiva Goldsman and David Koepp, unfolds with the locomotive elegance of a Tintin comic or an episode of "Murder, She Wrote." Mr. Howard's direction combines the visual charm of mass-produced postcards with the mental stimulation of an easy Monday crossword puzzle. It could be worse.

The only people likely to be offended by "Angels & Demons" are those who persist in their adherence to the fading dogma that popular entertainment should earn its acclaim through excellence and originality. It is therefore not surprising that the public reaction so far has been notably calm. Theological hyperventilation has been minimal, and Columbia Pictures has not been accused of falsifying the history or corrupting the morals of Western civilization.

L'Osservatore Romano, the Vatican newspaper, has found nothing worthy of rebuke, and who can quarrel with that judgment? In the busy, bloody course of the picture a few hot topical buttons are gently grazed, but in the end (sorry if I'm spoiling anything) "Angels & Demons" boldly insists that science and religion must coexist, an empirical observation elevated to a statement of principle. Both the persecution of Galileo by the 17th-century church and the more recent (apparently fictional) practice of murdering priests in popular tourist locations in the name of reason are roundly condemned.

It is such killing — undertaken by an anxious grad-student type in the service of an obscure cause — that naturally preoccupies the film's scholarly hero, the Harvard symbologist Robert Langdon. Langdon, no favorite of the Holy See and long denied access to the Vatican archives, is summoned to Rome to assess, and then defuse, a deadly threat involving antimatter, papal succession and the ancient pro-science terrorist underground known as the Illuminati. You didn't suspect the Illuminati? Nobody suspects the Illuminati. Except Robert Langdon of course.

Played by Tom Hanks in his high minimalist mode, his face stroboscopically snapping from wry smirk to worried squint and back again, Langdon is something of a cipher in his own right, a walking embodiment of skeptical intellect who seems, most of the time, not to have a thought in his head. Once again Mr. Hanks is accompanied by a ravishing international movie star, in this case the Israeli actress Ayelet Zurer ("Munich," "Vantage Point"). She plays Vittoria Vetra, an Italian scientist — specializing in "bioentanglement physics" — whose role is to serve not as a romantic foil for the sexless professor but rather as his sidekick sleuth and fellow panelist in a high-velocity interdisciplinary seminar.

The high-minded shop talk, half buttressed by real historical information, half floating in the ether of cocktail party nonsense, seems to be a crucial feature of a Robert Langdon adventure, and you can only be charmed when the symbologist says things like: "An obelisk! A kind of pyramid adopted by the Illuminati! If he's going to kill, he'll do it here."

And as an exercise in extreme mass-market tourism "Angels & Demons" gives pretty good value. Unable to shoot in the Vatican itself, Mr. Howard and his team have deftly blended actual Roman locations with Hollywood stage sets and C.G.I. confections to make a dreamy, ephemeral Eternal City.

The costume and production design — all those red cardinals' robes swirling dervishlike in the incense-tinted light, those sensuous Bernini sculptures and soundless library stacks — nearly steal the movie from the bland,

dogged heroes. Luckily an international squad of potential villains and victims — you'll figure out who is which soon enough, since Mr. Brown tends to let the wiring show when he rigs his surprise twists — has already carried out the larceny.

Just as "The Da Vinci Code" was rescued, or at least mitigated, by the twinkling nonsense of [Ian McKellen](#), so is "Angels & Demons" kicked into something like life by the histrionic professionalism of [Armin Mueller-Stahl](#), [Stellan Skarsgard](#) and [Ewan McGregor](#). The three of them are players in a Vatican power struggle that takes shape after the death of a beloved pope.

His likely successors have vanished, and in trying to find them and prevent Vatican City from being blasted into oblivion, Langdon and Vittoria find themselves in a mare's nest of hidden agendas and competing jurisdictions. Mr. Skarsgard, commander of the Swiss Guards, and Mr. Mueller-Stahl, a powerful cardinal, are obvious heavies, while Mr. McGregor has a fine time playing a wide-eyed Irish Obi-Wan with a wee bit of a messiah complex.

The utter silliness of "Angels & Demons" is either its fatal flaw or its saving grace, and in the spirit of compassion I suppose I'd be inclined to go with the second option. The movie all but begs for such treatment. "When you write about us," an erstwhile nemesis says to Langdon near the end, "and you will write about us, do so gently." It was as if he were looking right into my soul. And how could I refuse such a humble, earnest petition? Go in peace.

"Angels and Demons" is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). It has some fairly gruesome deaths.

Referentienummer: 123

Film: Avatar

Bron: <http://movies.nytimes.com/2009/12/18/movies/18avatar.html?ref=movies>

A New Eden, Both Cosmic and Cinematic

By MANOHLA DARGIS

Published: December 18, 2009

1671 woorden

Skip to next paragraph With "Avatar" James Cameron has turned one man's dream of the movies into a trippy joy ride about the end of life — our moviegoing life included — as we know it. Several decades in the dreaming and more than four years in the actual making, the movie is a song to the natural world that was largely produced with software, an Emersonian exploration of the invisible world of the spirit filled with Cameronian rock 'em, sock 'em pulpy action. Created to conquer hearts, minds, history books and box-office records, the movie — one of the most expensive in history, the jungle drums thump — is glorious and goofy and blissfully deranged.

The story behind the story, including a production budget estimated to top \$230 million, and Mr. Cameron's future-shock ambitions for the medium have already begun to settle into myth (a process partly driven by the publicity, certainly). Every filmmaker is something of a visionary, just by virtue of the medium. But Mr. Cameron, who directed the megamelodrama "Titanic" and, more notably, several of the most influential science-fiction films of the past few decades ("The Terminator," "Aliens" and "The Abyss"), is a filmmaker whose ambitions transcend a single movie or mere stories to embrace cinema as an art, as a social experience and a shamanistic ritual, one still capable of producing the big WOW.

The scale of his new movie, which brings you into a meticulous and brilliantly colored alien world for a fast 2 hours 46 minutes, factors into that wow. Its scope is evident in an early scene on a spaceship (the year is 2154), where the passengers, including a paraplegic ex-Marine, Jake (Sam Worthington, a gruffly sensitive heartthrob), are being roused from a yearslong sleep before landing on a distant inhabited moon, Pandora. Jake is woken by an attendant floating in zero gravity, one of many such aides. As Jake himself glides through the bright cavernous space, you know you're not in Kansas anymore, as someone soon quips (a nod to "The Wizard of Oz," Mr. Cameron's favorite film). You also know you're not in the gloom of "The Matrix." Though it's easy to pigeonhole Mr. Cameron as a gear head who's more interested in cool tools (which here include 3-D), he is, with "Avatar," also making a credible attempt to create a paradigm shift in science-fiction cinema. Since it was first released in 1999, "The Matrix," which owes a large debt to Mr. Cameron's own science-fiction films as well as the literary subgenre of cyberpunk, has hung heavily over both SF and action filmmaking. Most films that crib from "The Matrix" tend to borrow only its slo-mo death waltzes and leather fetishism, keeping its nihilism while ditching the intellectual inquiries. Although "Avatar" delivers a late kick to the gut that might be seen as nihilistic (and how!), it is strangely utopian.

It doesn't take Jake long to feel the good vibes. Like Neo, the savior-hero of the "Matrix" series played by Keanu Reeves, Jake is himself an avatar because he's both a special being and an embodiment of an idea, namely that of the hero's journey. What initially makes Jake unusual is that he has been tapped to inhabit a part-alien, part-human body that he controls, like a puppeteer, from its head to its prehensile tail. Like the rest of the human visitors who've made camp on Pandora, he has signed on with a corporation that's intent on extracting a valuable if mysterious substance from the moon called unobtainium, a great whatsit that is an emblem of humanity's greed and folly. With his avatar, Jake will look just like one of the natives, the Na'vi, a new identity that gives the movie its plot turns and politics.

The first part of Jake's voyage — for this is, above all, a boy's rocking adventure, if one populated by the usual tough Cameron chicks — takes him from a wheelchair into a 10-foot, blue-skinned Na'vi body. At once familiar and pleasingly exotic, the humanoid Na'vi come with supermodel dimensions (slender hips, a miniature-apple rear); long articulated digits, the better to grip with; and the slanted eyes and twitchy ears of a cat. (The gently curved stripes that line their blue skin, the color of twilight, bring to mind the markings on mackerel tabby cats.) For Jake his avatar, which he hooks into through sensors while lying in a remote pod in a semiconscious state, is at first a giddy novelty and then a means to liberation.

Plugging into the avatar gives Jake an instant high, allowing him to run, leap and sift dirt through his toes, and freeing him from the constraints of his body. Although physically emancipated, he remains bound, contractually and existentially, to the base camp, where he works for the corporation's top scientist, Dr. Grace

Augustine ([Sigourney Weaver](#), amused and amusing), even while taking orders from its head of security, Col. Miles Quaritch ([Stephen Lang](#)), a military man turned warrior for hire. A cartoon of masculinity, Quaritch strides around barking orders like some intransigent representation of American military might (or a bossy movie director). It's a favorite Cameron type, and Mr. Lang, who until this year had long been grievously underemployed, tears into the role like a starved man gorging on steak.

Mr. Cameron lays out the fundamentals of the narrative efficiently, grabbing you at once with one eye-popping detail after another and on occasion almost losing you with some of the comically broad dialogue. He's a masterly storyteller if a rather less nimble prose writer. (He has sole script credit: this is personal filmmaking on an industrial scale.) Some of the clunkier lines ("Yeah, who's bad," Jake taunts a rhinolike creature he encounters) seem to have been written to placate those members of the [Michael Bay](#) demographic who might find themselves squirming at the story's touchier, feelier elements, its ardent environmentalism and sincere love story, all of which kick in once Jake meets Neytiri, a female Na'vi (Zoë Saldana, seen only in slinky Na'vi form).

Mr. Cameron has said that he started thinking about the alien universe that became Pandora and its galactic environs in "Avatar" back in the 1970s. He wrote a treatment in 1996, but the technologies he needed to turn his ideas into images didn't exist until recently. New digital technologies gave him the necessary tools, including performance capture, which translates an actor's physical movements into a computer-generated image (CGI). Until now, by far the most plausible character created in this manner has been slithery Gollum from [Peter Jackson's](#) "Lord of the Rings" cycle. The exotic creatures in "Avatar," which include an astonishment of undulating, flying, twitching and galloping organisms, don't just crawl through the underbrush; they thunder and shriek, yip and hiss, pointy teeth gleaming.

The most important of these are the Na'vi, and while their movements can bring to mind old-fashioned stop-motion animation, their faces are a triumph of tech innovation, with tremors and twitches that make them immediately appealing and empathetic. By the time Neytiri ushers Jake into her world of wonders — a lush dreamscape filled with kaleidoscopic and bioluminescent flora and fauna, with pink jellyfishlike creatures that hang in the air and pleated orange flowers that snap shut like parasols — you are deep in the Na'vi-land. It's a world that looks as if it had been created by someone who's watched a lot of Jacques Cousteau television or, like Mr. Cameron, done a lot of diving. It's also familiar because, like John Smith in "[The New World](#)," [Terrence Malick's](#) retelling of the Pocahontas story, Jake has discovered Eden.

An Eden in three dimensions, that is. In keeping with his maximalist tendencies, Mr. Cameron has shot "Avatar" in 3-D (because many theaters are not equipped to show 3-D, the movie will also be shown in the usual 2), an experiment that serves his material beautifully. This isn't the 3-D of the 1950s or even contemporary films, those flicks that try to give you a virtual poke in the eye with flying spears. Rather Mr. Cameron uses 3-D to amplify the immersive experience of spectacle cinema. Instead of bringing you into the movie with the customary tricks, with a widescreen or even Imax image filled with sweeping landscapes and big action, he uses 3-D seemingly to close the space between the audience and the screen. He brings the movie to you.

After a few minutes the novelty of people and objects hovering above the row in front of you wears off, and you tend not to notice the 3-D, which speaks to the subtlety of its use and potential future applications. Mr. Cameron might like to play with high-tech gadgets, but he's an old-fashioned filmmaker at heart, and he wants us to get as lost in his fictional paradise as Jake eventually does. On the face of it there might seem something absurd about a movie that asks you to thrill to a natural world made almost entirely out of zeroes and ones (and that feeds you an anticorporate line in a corporately financed entertainment). But one of the pleasures of the movies is that they transport us, as Neytiri does with Jake, into imaginary realms, into Eden and over the rainbow to Oz.

If the story of a paradise found and potentially lost feels resonant, it's because "Avatar" is as much about our Earth as the universe that Mr. Cameron has invented. But the movie's truer meaning is in the audacity of its filmmaking.

Few films return us to the lost world of our first cinematic experiences, to that magical moment when movies really were bigger than life (instead of [iPhone](#) size), if only because we were children. Movies rarely carry us away, few even try. They entertain and instruct and sometimes enlighten. Some attempt to overwhelm us, but their efforts are usually a matter of volume. What's often missing is awe, something Mr. Cameron has, after an absence from Hollywood, returned to the screen with a vengeance. He hasn't changed cinema, but with blue people and pink blooms he has confirmed its wonder.

"Avatar" is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). Gun and explosive violence, death and despair.

AVATAR

Referentienummer: 124

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: <http://movies.nytimes.com/2009/07/15/movies/15harry.html?ref=movies>

In Latest 'Harry Potter,' Rage and Hormones

By MANOHLA DARGIS

Published: July 15, 2009

976 woorden

Are we there yet? Well, not quite. "[Harry Potter and the Half-Blood Prince](#)," the latest big-screen iteration of the global phenomenon, is merely the sixth chapter in a now eight-part series that, much like its young hero, played by [Daniel Radcliffe](#), has begun to show signs of stress around the edges, a bit of fatigue, or maybe that's just my gnawing impatience. Not that the director, David Yates, doesn't keep things moving and flying and soaring, his cameras slashing through the gloom that has settled onto this epic endeavor like a damp, enveloping fog and at times threatened to snuff out its joy as terminally as a soul-sucking Dementor.

That any sense of play and pleasure remains amid all the doom and the dust, the poisonous potions and murderous sentiments, is partly a testament to the remarkable sturdiness of this movie franchise, which has transformed in subtle and obvious fashion, changing in tandem with the sprouting bodies and slowly evolving personalities of its young, now teenage characters. The series is now almost as old (it took off in 2001) as Harry was when he started his journey, which found the orphan whisked after his 11th birthday from a cramped, tragic nook to Hogwarts, a school of witchcraft and wizardry in a parallel world teeming with wondrous creatures, including an embarrassment of lavishly talented British screen actors.

Surgically adapted by Steve Kloves, who has written all the screenplays save for No. 5, "[The Half-Blood Prince](#)" was to be the penultimate film, the corollary to the [J. K. Rowling](#) book. Instead, the concluding volume, "[Harry Potter and the Deathly Hallows](#)," has been deemed hefty enough by [Warner Brothers](#) — 784 hardcover pages, 2.4 pounds shipping weight, a fight to the death — to be split into two movies that will hit in late 2010 and summer 2011. Considering that the take for Harry Potter and His Big Pot of Cinematic Gold now totals almost \$4.5 billion in international box office, the studio's reluctance to embrace the end is touchingly obvious.

But, seriously, could we just get on with it? For at least one committed follower of the series, who closed the last chapter on Harry soon after "[The Deathly Hallows](#)" was published in 2007, the lag time between the final books and the movies has drained much of the urgency from this screen adaptation, which, far more than any of the previous films, comes across as an afterthought. Mr. Yates, who directed the last movie, "[Harry Potter and the Order of the Phoenix](#)," which also arrived in summer 2007, does a fine job of keeping Ms. Rowling's multiple parts in balanced play, nimbly shifting between the action and the adolescent soap operatics. Yet even with a surer directorial touch, he can't keep the whole thing from feeling like filler.

Not that he doesn't juice the material for all it's worth, starting with some preliminary mayhem meant to signal that this isn't your 10-year-old's Harry Potter.

After a nod to the last movie's big finish, with Harry bloodied but victorious, the new picture opens in London, where an office filled with nonmagical humans (Muggles, in Rowling-speak) are staring out the high-rise windows — as slack-jawed, presumably, as those filling theater seats — at sinister gray clouds surging in the sky. Suddenly three plumes of black smoke, Death Eaters in fast, fuming motion, cut through the moody overhead dome, race through the streets and wobble the pedestrian-only Millennium Bridge that slings across the Thames, snapping cables, fatally upending human bodies and further unnerving the wizardly world.

If you haven't been keeping up with the story, well, there's always [Wikipedia](#). Although Mr. Kloves has done an admirable job tailoring Ms. Rowling's progressively longer and baggier books, he or, perhaps more accurately, the series's producers have not made many concessions for the uninitiated. If you have kept pace, you will grasp why Dumbledore (the invaluable [Michael Gambon](#)), the headmaster of Hogwarts, has placed so much trust in Harry, a callow student with prodigious wizard gifts and little discernable personality. The chosen one, Harry has been commissioned to destroy the too-little-seen evildoer Voldemort, a sluglike ghoulish usually played by [Ralph Fiennes](#) (alas, seen only briefly this time out) and here played, in his early embodied form as Tom Riddle, by the excellent young actors Hero Fiennes Tiffin and Frank Dillane.

There must be a factory where the British mint their acting royalty: Hero, who plays the dark lord as a spectrally pale, creepy child of 11, is Ralph Fiennes's nephew, and Frank is the son of the terrific actor [Stephen Dillane](#) ([Thomas Jefferson](#) in the [HBO](#) mini-series "[John Adams](#)"). The younger Mr. Dillane, who plays Voldemort at 16, conveys the seductiveness of evil with small, silky smiles he bestows like dangerous gifts on [Jim Broadbent](#)'s Horace Slughorn, a professor whose trembling jowls suggest a deeper tremulousness. When

Slughorn, the fear almost visibly leaking from his body, shares the secret of immortality with Voldemort, you feel, much as when Ralph Fiennes raged through "[Harry Potter and the Goblet of Fire](#)" in 2005, that something vital is at stake.

If that sense of exigency rarely materializes in "The Half-Blood Prince," it's partly because the series finale is both too close and too far away and partly because Mr. Radcliffe and his co-stars Emma Watson and Rupert Grint, as Harry's friends Hermione and Ron, have grown up into three prettily manicured bores. Unlike the veterans, notably the sensational [Alan Rickman](#), who invests his character, Prof. Severus Snape, with much-needed ambiguity, drawing each word out with exquisite luxury, bringing to mind a buzzard lazily pulling at entrails, Mr. Radcliffe in particular proves incapable of the most crucial cinematic magic. Namely the alchemical transformation of dialogue into something that feels like passion, something that feels real and true and makes you as wild for Harry as for all those enticingly dark forces.

"Harry Potter and the Half-Blood Prince" is rated PG (Parental guidance suggested). The movie is more suggestively than overtly violent, though sometimes rather intense.

[Harry Potter](#) and the Half-Blood Prince

Referentienummer: 125

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: <http://movies.nytimes.com/2010/11/19/movies/19harry.html>

Time for Young Wizards to Put Away Childish Things

By A. O. SCOTT

Published: November 18, 2010

917 woorden

The midnight bookstore parties are all in the past, and, with the opening of the first half of the film adaptation of “Harry Potter and the Deathly Hallows,” an extraordinary pop-culture cycle is on the verge of completion. “Harry Potter and the Sorcerer’s Stone” was published in America in 1998 — a lifetime ago for many young readers, just yesterday for their parents — and that tale and its six sequels now seem like permanent fixtures of the literary landscape. Under the spell of J. K. Rowling’s prose, a great many middle-aged readers were temporarily changed into 10-year-olds. That none of the movies have demonstrated quite the same power makes it easy to underestimate their success. But in the past decade more than a few promising franchises based on popular book series have failed to turn loyal readers into enthusiastic audiences or to bring in legions of new fans. Their fate (think of “Lemony Snicket’s A Series of Unfortunate Events” and “The Golden Compass”) suggests that the perennial appeal of “Harry Potter” on screen was hardly a foregone conclusion.

So by now it is beyond doubt that “Harry Potter and the Deathly Hallows: Part 1” will attract the passionate, the curious and the nostalgic in large numbers. And they are likely to be pleased. David Yates, who directed the fifth and sixth installments in the series, has shown a knack for capturing and quickening Ms. Rowling’s storytelling rhythm. He has also demonstrated a thorough, uncondescending sympathy for her characters, in particular the central trio of Ron Weasley, Hermione Granger and Harry himself.

In this chapter their adventures have an especially somber and scary coloration, as the three friends are cast out from the protective cocoon of Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry into a bleak, perilous grown-up world that tests the independence they have struggled to obtain under the not-always-benevolent eyes of their teachers. Childish things have been put away — this time there is no quidditch, no school uniforms, no schoolboy crushes or classroom pranks — and adult supervision has all but vanished. Albus Dumbledore is dead, and though Hagrid (Robbie Coltrane) and Alastor Mad-Eye Moody (Brendan Gleeson) offer some assistance early on, Harry and his companions must rely on the kindness of house elves, on their own newly mastered wizarding skills and, above all, on one another.

This is not always so easy. The implicit rivalry for Hermione’s favor that has always simmered between Harry (Daniel Radcliffe) and Ron (Rupert Grint) bubbles to the surface, as does Ron’s resentment at being the Chosen One’s sidekick. The burden of chosenness weighs on Harry as well; it is easier for him to accept being singled out for death by Lord Voldemort than to countenance the willingness of his allies and protectors to sacrifice their lives for him. Hermione (Emma Watson), for her part, seems lonelier than ever. She has broken entirely with her Muggle parents, expunging herself from their memories to prevent them from being caught up in an increasingly vicious intrawizard civil war.

For most of this film Voldemort’s forces are very much in the ascendant. The production design is dense with visual allusions to 20th-century totalitarianism, while the battered and dispersed good guys carry some of the romance of guerrilla resistance, taking to the countryside and living rough as they search for weak spots in their enemy’s strategy. They also pop into nonmagical neighborhoods of London, visits that add a jolt of realism to this fantasy. The brilliant composer Alexandre Desplat has constructed a haunting, spooky sonic atmosphere with only an occasional splash of youthful whimsy.

Not that “Deathly Hallows” is grim, exactly. But it is, to an unusual and somewhat risky degree, sadder and slower than the earlier films. It is also much less of a showcase (or bank vault, as the case may be) for the middle and senior generations of British actors. Many of the familiar faces show up — including Ralph Fiennes as Voldemort, Helena Bonham Carter as Bellatrix LeStrange, and, of course, Alan Rickman as Severus Snape — but they move along after a scene or two. So do the two notable newcomers, Bill Nighy as a government official and Rhys Ifans as Xenophilius Lovegood, a wondrously eccentric underground journalist and father to the ethereal (and in this movie, briefly glimpsed) Luna (Evanna Lynch).

The movie, in other words, belongs solidly to Mr. Radcliffe, Mr. Grint and Ms. Watson, who have grown into nimble actors, capable of nuances of feeling that would do their elders proud. One of the great pleasures of this penultimate “Potter” movie is the anticipation of stellar post-“Potter” careers for all three of them.

While there is still one more film to go (Part 2 is scheduled for release in July), this one manages to be both a steppingstone and a reasonably satisfying experience in its own right. Some plot elements are handled with busy, “DaVinci Code”-like mumbo jumbo as the three friends must hunt down not only a bunch of horcruxes, but also the mysterious objects alluded to in the title. The deathly hallows at least provide the occasion for a lovely animated sequence, much as the inevitable preliminary battle scenes allow for episodes of explosive wand work. Even though it ends in the middle, “Deathly Hallows: Part 1” finds notes of anxious suspense and grave emotion to send its characters, and its fans, into the last round. The sorrow you experience may well be a premonition of the imminent end of a long and, for the most part, delightful relationship.

“Harry Potter and the Deathly Hallows: Part 1” is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). Dark arts, rough magic.

Harry Potter and the Deathly Hallows Part 1

Opens on Friday nationwide.

Directed by David Yates; written by Steve Kloves, based on the novel by J. K. Rowling; director of photography, Eduardo Serra; edited by Mark Day; music by Alexandre Desplat; production design by Stuart Craig; costumes by Jany Temme; produced by David Heyman, David Barron and Ms. Rowling; released by Warner Brothers Pictures. Running time: 2 hours 26 minutes.

WITH: Daniel Radcliffe (Harry Potter), Rupert Grint (Ron Weasley), Emma Watson (Hermione Granger), Helena Bonham Carter (Bellatrix LeStrange), Robbie Coltrane (Rubeus Hagrid), Ralph Fiennes (Lord Voldemort), Michael Gambon (Professor Albus Dumbledore), Brendan Gleeson (Alastor Mad-Eye Moody), Richard Griffiths (Vernon Dursley), John Hurt (Ollivander), Rhys Ifans (Xenophilius Lovegood), Jason Isaacs (Lucius Malfoy), Bill Nighy (Rufus Scrimgeour), Alan Rickman (Professor Severus Snape), Fiona Shaw (Petunia Dursley), Timothy Spall (Wormtail), Imelda Staunton (Dolores Umbridge), David Thewlis (Remus Lupin), Warwick Davis (Griphook), Tom Felton (Draco Malfoy), Toby Jones (Dobby), David Legeno (Fenrir Greyback), Simon McBurney (Kreacher), Helen McCrory (Narcissa Malfoy), Nick Moran (Scabior), Peter Mullan (Yaxley), David O’Hara (Albert Runcorn), Clémence Poésy (Fleur Delacour), Natalia Tena (Nymphadora Tonks), Julie Walters (Molly Weasley), Mark Williams (Arthur Weasley) and Bonnie Wright (Ginny Weasley).

A version of this review appeared in print on November 19, 2010, on page C1 of the New York edition.

Referentienummer: 126

Film: Inception

Bron: <http://movies.nytimes.com/2010/07/16/movies/16inception.html?ref=movies&pagewanted=all>

This Time the Dream's on Me

By A. O. SCOTT

1226 woorden

The relationship between movies and dreams has always been — to borrow a term from psychoanalysis — overdetermined. From its first flickerings around the time Freud was working on “The Interpretation of Dreams,” cinema seemed to replicate the uncanny, image-making power of the mind, much as still photography had in the decades before. And over the course of the 20th century, cinema provided a vast, perpetually replenishing reservoir of raw material for the fantasies of millions of people. Freud believed that dreams were compounded out of the primal matter of the unconscious and the prosaic events of daily life. If he were writing now, he would have to acknowledge that they are also, for many of us, made out of movies. And movies, more often than not these days, are made out of other movies. “Inception,” Christopher Nolan’s visually arresting, noir-tinged caper, is as packed with allusions and citations as a film studies term paper. Admirers of Ridley Scott’s “Blade Runner” and Stanley Kubrick’s “2001” will find themselves in good company, though “Inception” does not come close to matching the impact of those durable cult objects. It trades in crafty puzzles rather than profound mysteries, and gestures in the direction of mighty philosophical questions that Mr. Nolan is finally too tactful, too timid or perhaps just too busy to engage.

So “Inception” is not necessarily the kind of experience you would take to your next shrink appointment. It is more like a diverting reverie than a primal nightmare, something to be mused over rather than analyzed, something you may forget as soon as it’s over. Which is to say that the time — nearly two and a half hours — passes quickly and for the most part pleasantly, and that you see some things that are pretty amazing, and amazingly pretty: cities that fold in on themselves like pulsing, three-dimensional maps; chases and fights that defy the laws that usually govern space, time and motion; Marion Cotillard’s face.

Ms. Cotillard, her most famous movie role evoked by occasional eruptions of Édith Piaf on the “La Vie en Rose” soundtrack, is the film’s principal enigma and its chief signifier of emotion. She is not, however, exactly a character in “Inception.” Rather, at least as far as a first-time viewer can guess, she is a projection in the subconscious of her husband, a specialist in corporate mental espionage known as Cobb and played by Leonardo DiCaprio with some of the same twitchy melancholy he brought to “Shutter Island.”

To say too much about their marriage would be to risk compromising some of the pleasures of discovery tucked into a carefully crosshatched, multilayered story. Better to explain what Cobb does for a living, since that exhaustive enumeration of the metaphysical rules of his profession occupies an awful lot of the dialogue in Mr. Nolan’s script. Using a combination of drugs, wires and other vaguely Matrix-y methods, Cobb and his co-workers penetrate the minds of their slumbering targets, usually for the purpose of extracting hidden information. But a wealthy client named Saito (Ken Watanabe) induces them to try the much more difficult trick known as inception, which involves planting an idea someone else’s mind that will bear fruit in the real world. “That’s impossible!” more than one person has occasion to exclaim.

In any case, Cobb and his team are trying to induce a young man (Cillian Murphy), whose father (Pete Postlethwaite) is a business rival of Saito’s, to break up the company he is about to inherit. This bit of commercial intrigue provides the fairly banal material foundation on which Mr. Nolan’s phantasmagorical world is built. The pursuit of competitive advantage by well-dressed, emotionless men is hardly the stuff that dreams are made of, Humphrey Bogart’s observations at the end of “The Maltese Falcon” notwithstanding. And the content of those dreams, once Cobb and company have dropped into their mark’s sleeping mind, is often curiously pedestrian. Most of the time, one group of guys with guns chases another, in cars across the rain-soaked streets of Los Angeles, on foot through the corridors of a retro-elegant hotel, and on skis and snowmobiles through an icy Alpine landscape from which James Bond might recently have departed. A lot of this is — what is the critical term of art I’m looking for? — pretty cool. And the heist-movie cast of mind-cracking technicians is also cool. Dileep Rao is the shaggy, anxious nerdy one. Tom Hardy and Joseph Gordon-Levitt are a pair of wisecracking specialists in something-or-another, and Ellen Page is the architect. This means that she designs the physical environments in which the dreams take place, and also that, like a precocious sophomore in a graduate seminar, asks the right questions and spells out the obvious connections. She also notices that Cobb’s personal issues are clouding his ability to work, and putting the rest of them at a vaguely defined but serious risk — a graver danger than just waking up. (The conceit that they’re all dreaming

takes some of the edge off the movie's violence, since it's hard to grieve for extras who are just "projections" in some else's mental theater. On the other hand, that is pretty much what all movie characters are. This is what I meant by overdetermined.)

Cobb, whose life depends on suppressing emotions and memories that he cannot control, is thus a typical Christopher Nolan hero. His air of guilt and sorrow — the sense of unfinished psychic business pushing against his conscious intentions — marks his kinship with Christian Bale's Batman, with the detective played by Al Pacino in "Insomnia" and with the anguished amnesiac played by Guy Pearce in "Memento." Mr. DiCaprio exercises impressive control in portraying a man on the verge of losing his grip, but Mr. Nolan has not, in the end, given Cobb a rich enough inner life to sustain the performance.

The accomplishments of "Inception" are mainly technical, which is faint praise only if you insist on expecting something more from commercial entertainment. That audiences do — and should — expect more is partly, I suspect, what has inspired some of the feverish early notices hailing "Inception" as a masterpiece, just as the desire for a certifiably great superhero movie led to the wild overrating of "The Dark Knight." In both cases Mr. Nolan's virtuosity as a conjurer of brilliant scenes and stunning set pieces, along with his ability to invest grandeur and novelty into conventional themes, have fostered the illusion that he is some kind of visionary. But though there is a lot to see in "Inception," there is nothing that counts as genuine vision. Mr. Nolan's idea of the mind is too literal, too logical, too rule-bound to allow the full measure of madness — the risk of real confusion, of delirium, of ineffable ambiguity — that this subject requires. The unconscious, as Freud (and Hitchcock, and a lot of other great filmmakers) knew, is a supremely unruly place, a maze of inadmissible desires, scrambled secrets, jokes and fears. If Mr. Nolan can't quite reach this place, that may be because his access is blocked by the very medium he deploys with such skill.

And the limitations of "Inception" may suggest the limits not only of this very talented director, but also of his chosen art form at this moment in its history. Our dreams feed the movies. The movies feed our dreams. But somehow, our imaginations are still hungry.

"Inception" is rated PG-13. The violence is stylized and sometimes bloody, but not likely to cause nightmares.

Referentienummer: 127

Film: Inglourious Basterds

Bron: <http://movies.nytimes.com/2009/08/21/movies/21inglourious.html?ref=movies>

Inglourious Basterds (2009)

August 21, 2009

Tarantino Avengers in Nazi Movieland

By MANOHLA DARGIS

Published: August 21, 2009

1447 woorden

From the moment the charming, smiling, laughing Nazi in “Inglourious Basterds,” [Quentin Tarantino](#)’s latest cinematic happening, sweeps onto the screen, he owns this film even more than its maker. Played by a little-known Austrian actor, Christoph Waltz, Col. Hans Landa is a vision of big-screen National Socialist villainy, from the smart cut of his SS coat to the soft gleam of his leather boots. There might be a fearsome skull (the death’s head, or totenkopf) grinning on his cap, but Colonel Landa has us at hallo.

“Inglourious Basterds,” first shown at the [Cannes Film Festival](#) in May, is Mr. Tarantino’s sixth feature. (The bifurcated “[Kill Bill](#)” is really one film.) In many respects it looks and, as important, sounds like a typical Tarantino production with its showboating performances, encyclopedic movie references and streams of self-conscious dialogue. The whistling on the soundtrack comes from the [Sergio Leone](#) composer [Ennio Morricone](#), and the American avenger, Lt. Aldo Raine ([Brad Pitt](#)), is a nod to the Hollywood actor Aldo Ray, a sandpaper-voiced 1950s Everyman who often seemed most at ease wearing Army fatigues, as he does in [Anthony Mann](#)’s 1957 masterpiece “[Men in War](#).” (Mr. Ray’s widow, Johanna Ray, served as one of the casting directors for “Inglourious Basterds.”)

Raine leads a pack of Jewish avengers, the inglourious basterds of the misspelled title, who occupy one part of the sprawling narrative and whose numbers include a bat-wielding American nicknamed the Bear Jew (the director [Eli Roth](#), dreadful). Also elbowing for attention is a young French Jew, Shosanna Dreyfus ([Mélanie Laurent](#)), who’s running a cinema in Paris under a pseudonym, and a German Army hero, Fredrick Zoller ([Daniel Brühl](#)), who dangerously woos her, unaware of her true identity. There’s the British film critic turned spy, Lt. Archie Hicox (a very good [Michael Fassbender](#)), and the German movie star turned spy, Bridget von Hammersmark ([Diane Kruger](#)). Mostly, though, there is Landa, whose unctuous charm, beautifully modulated by Mr. Waltz, gives this unwieldy, dragging movie a much-needed periodic jolt.

Mr. Tarantino likes to take his sweet time — he can be a master of the slow windup — but rarely has one of his movies felt as interminable as this one and its 2 hours 32 minutes. The film is divided into five chapters organized around specific bits of business and conversations that increasingly converge. The second introduces the basterds while the third brings Shosanna together with her German suitor, who introduces her to Joseph Goebbels ([Sylvester Groth](#)). Landa swans in, and a ludicrous plot to kill [Hitler](#) is unveiled. The fourth chapter throws in an unrecognizable [Rod Taylor](#) as [Winston Churchill](#), a barely recognizable [Mike Myers](#) as a British commander and a risible fiction: a suave film critic (Mr. Fassbender).

As usual Mr. Tarantino gives you a lot to chew on, though there’s plenty to gag on as well. Much depends on whether you can just groove on his framing and staging, his swooping crane shots, postmodern flourishes ([Samuel L. Jackson](#) in voice-over explaining the combustibility of nitrate prints) and gorgeously saturated colors, one velvety red in particular. The film’s opening sequence, much of which takes place inside the restricted confines of a farmhouse room, is a marvel of choreographed camera movement and tightly coordinated performances. When the scene moves inside the farmhouse, you admire how neatly the German soldiers outside are positioned within one of the windows, a shot that recalls the framing of an image in [Monte Hellman](#)’s 1971 cult classic, “[Two-Lane Blacktop](#).”

This sequence crystallizes much of what is pleasurable about “Inglourious Basterds” even as it underscores the film’s pronounced failings. Set against a sweeping stretch of green French countryside in 1941, it opens with a dairy farmer, Perrier LaPadite ([Denis Menochet](#)), chopping wood. As his ax looms ominously in the foreground of the shot, he readies himself for some unwelcome German visitors. Colonel Landa, nicknamed the Jew Hunter, has come looking for hidden prey, a task for which he is, as he explains in a long verbal jag, eminently suitable. Because Germans are like hawks, Landa explains, most cannot think like Jews, who are more like rats — a characterization that, of course, was a privileged metaphor and ideological instrument in the Nazi’s campaign against European Jewry.

The invocation of Jews as rats is ghastly — both times I've seen the movie I could almost hear the audience holding its collective breath — but Landa keeps smiling and talking and charming, and Mr. Waltz's performance is so very good, so persuasive, seductive and, crucially, so distracting that you can readily move past the moment if you choose. Mr. Tarantino makes it easy to do just that by capping this exegesis with an abrupt sight gag: after asking the farmer if he can smoke, Landa pulls out a pipe so comically large it immediately undercuts his threat, transforming him from a ferocious Jew hunter into a silly man whose flamboyant pipe suggests he suffers from some masculinity issues.

The joke fades quickly, as they do in this film, because Landa has already guessed there are Jews hiding where you might expect to find rats, under the floorboards. Mr. Tarantino reveals them in their hiding place, the camera slipping through the floor to show the terrified family members prostrate, their hands over their mouths and eyes wide in fear. It's a shocking moment partly because this image resonates with horror, but it's also shocking because it comes cushioned with laughs. Yet the shock dissipates because the Jews are irrelevant here. What matters is how he builds the tension with unnerving quiet and a camera that circles Landa and the farmer like an ever-tightening rope. What matters, to Mr. Tarantino, is the filmmaking.

But too often in "Inglourious Basterds" the filmmaking falls short. Mr. Tarantino is a great writer and director of individual scenes, though he can have trouble putting those together, a difficulty that has sometimes been obscured by the clever temporal kinks in his earlier work. He has also turned into a bad editor of his own material (his nominal editor, as usual, is Sally Menke) and seems unwilling or incapable of telling his A material from his B. The conversations in "Inglourious Basterds" are often repetitive and overlong and they rarely sing, in part because the period setting doesn't allow him to raid his vast pop-cultural storehouse. A joke about Wiener schnitzel just doesn't pop like the burger riff in "Pulp Fiction."

The film's most egregious failure — its giddy, at times gleeful embrace and narrative elevation of the seductive Nazi villain — can largely be explained as a problem of form. Landa simply has no equal in the film, no counterpart who can match him in verbal dexterity and charisma, who can be the Jules Winnfield and Mia Wallace to his Vincent Vega as Mr. Jackson and Uma Thurman are to John Travolta in "Pulp Fiction." Leading with his chin, Mr. Pitt gets off some funny lines, particularly when he's pulling his Southern-flavored vowels out like chewed gum, but the character is too broadly drawn to carry weight. The same holds true of Ms. Laurent, a pretty face who all but slides off the screen.

This isn't to say that the film's representation of National Socialism, its repellent invocation of the Holocaust crematoriums in the final blowout and calculated use of the Jews-as-rat metaphor are not vulgar in the extreme. Mr. Tarantino likes to push hard against accepted norms, as his chortling exploitation of spectacular violence and insistent use of a noxious epithet for blacks has shown in the past. But complaining about tastelessness in a Quentin Tarantino movie is about as pointless as carping about its hyperbolic violence: these are as much a constituent part of his work as the reams of dialogue. This is, after all, a man who has an Oscar for a movie with a monologue about a watch stashed in a rectum.

Cartoon Nazis are not new to the movies, and neither are fascinating fascists, as evidenced by Ralph Fiennes's Oscar-nominated turn in "Schindler's List." Unlike those in "Schindler's List," Mr. Tarantino's Nazis exist in an insistently fictional cinematic space where heroes and villains converge amid a welter of movie allusions. He's not making a documentary or trying to be Steven Spielberg: Mr. Tarantino is really only serious about his own films, not history. In that sense "Inglourious Basterds," which takes its title if not its misspellings from an Italian flick in "The Dirty Dozen" vein, is simply another testament to his movie love. The problem is that by making the star attraction of his latest film a most delightful Nazi, one whose smooth talk is as lovingly presented as his murderous violence, Mr. Tarantino has polluted that love.

"Inglourious Basterds" is rated R (Under 17 requires accompanying parent or adult guardian). The basterds like to scalp their Nazi victims, and Mr. Tarantino likes showing their knife work in graphic detail.

INGLOURIOUS BASTERDS

Opens on Friday nationwide.

Referentienummer: 128

Film: Iron Man 2

Bron: <http://movies.nytimes.com/2010/05/07/movies/07iron.html?ref=movies>

The Man in the Iron Irony

By A. O. SCOTT

Published: May 7, 2010

954 woorden

“Iron Man 2,” the first superhero sequel of the summer, fulfills the basic requirements of the genre, which can be summed up as more of the same, with emphasis on more. Having introduced its physically and intellectually gifted, emotionally tormented protagonist in both his regular and alter egos, a comic book franchise will typically set out, in the second installment, in search of new villains, bigger suits, brighter gadgets and tendrils of plot that can blossom in subsequent sequels.

But sometimes — for instance in the recent Spider-Man, X-Men and Batman cycles — the second time is a charm, as filmmakers and actors use the reasonable certainty of financial success to take chances and explore odd corners of their archetypal, juvenile stories. “Iron Man 2,” directed by Jon Favreau from a screenplay by Justin Theroux, doesn’t achieve the emotional complexity of “Spider-Man 2” or the operatic grandeur of “The Dark Knight,” but it does try something a little bit new and perhaps, given the solemnity that has overtaken so much comic-book-based filmed entertainment, a little bit risky. It’s funny.

Mr. Favreau and Mr. Theroux are both accomplished actors — in “Iron Man 2” Mr. Favreau again plays Iron Man’s nebbishy gopher — and they have in effect turned this movie over to its game and talented cast. It’s not that the action sequences are badly executed; they just aren’t very interesting. The suits and explosions and C.G.I. flight simulations may have cost a lot of money, but more imagination has been invested in the film’s sleek and shiny look and, above all, in its jittery, loquacious and eccentric population of geniuses, frauds, playboys and bad guys.

At the head of this crew — and playfully keeping everyone guessing as to just which of those categories he fits into — is Robert Downey Jr.’s Tony Stark. Stark has the identity issues and daddy problems that come with the superhero territory, but self-pity is as alien to him as false modesty. An apostle of pleasure, progress and the free market, he is the kind of devil-may-care, lady-killing capitalist demigod that just about every hedge-fund cowboy and high-tech guru of the past 10 years has dreamed of being. And he cares too: about world peace and race cars and scientific innovation, among other things.

Mr. Downey, his restless features keeping Stark’s lounge-lizard facial hair in a state of perpetual animation, has a way of turning action-hero duty into a form of intellectual comedy. As fast as his body and mouth might move, his brain is even quicker. He has the rare and marvelous capacity to surprise himself, which is one reason, even in a noisy dud like “Sherlock Holmes,” you can’t stop watching him.

But though Tony is a narcissist — he admits as much when a psychological profile tells him so — Mr. Downey is happy to share attention with any actor possessing the nerve and verve to try and keep up with him.

Gwyneth Paltrow, as Pepper Potts, Stark’s right-hand woman, informal nanny and unacknowledged love interest, handles the rematch with even more exasperated aplomb than the first time out. Every encounter between these two is a flurry of interruptions, miscommunications, false starts and premature conclusions. At a time when romantic comedy has abandoned its tradition of witty dialogue in favor of either simpering or crudity, apparently it falls to a comic book spectacle to keep the screwball tradition alive.

In addition to his Girl Friday, Stark also has a nemesis, a sidekick (Don Cheadle, replacing Terrence Howard) and a designated heel. The heel is a rival armaments mogul named Justin Hammer, played with a sublime mixture of pomposity and cluelessness by Sam Rockwell. Hammer is Daffy Duck to Stark’s Bugs Bunny, forever trying to outdo his competitor and discovering new registers of pique and humiliation every time he falls short.

Which would make Mickey Rourke’s Ivan Vanko — what, exactly? The Tasmanian Devil? Yosemite Sam? There is something of a physical resemblance to both, but Mr. Rourke composes a fugue of malevolence in his own demented key. Vanko, like Stark the son of a military scientist, is what his lucky enemy might have been if the cold war had gone the other way. His body covered with Russian prison tattoos, his face a fleshy mask of bitter pride, Mr. Rourke takes possession of the movie every time he shows up. In his first few seconds on screen he speaks Russian and plies a cockatoo with vodka. Later he dons a high-tech supervillain suit complete with fiber-optic whips and a breastplate like Iron Man’s, but none of that can match the silky menace of his line readings. There are, I suppose, viewers who will regard the comic filigree of “Iron Man 2” — and I haven’t even mentioned Clark Gregg’s deadpan secret agent or Garry Shandling’s bloated senator — as diverting or

distracting filler deposited between action sequences and plot revelations. I take the opposite view. A bunch of guys in metal suits slugging it out in a park in Queens? I can probably find that on pay-per-view or even YouTube. And the plot of "Iron Man 2" is frankly a bit of a hash, as Stark's two-front conflict with Hammer and Vanko competes with exposition that will only pay off (meagerly, I suspect) in later sequels. Such preparation is one reason that Scarlett Johansson and Samuel L. Jackson show up here, though there are of course others. Mr. Jackson looks good in an eye patch, as Ms. Johansson does in tight skirts and tighter body suits. So you might say that the movie has something for everyone, which is fine but also, in the end, not quite enough. You're left wanting more, but not quite the "more" "Iron Man 2" works so hard to supply. "Iron Man 2" is rated PG-13. It has swearing, mayhem, discreet bloodshed and sexual innuendo.

IRON MAN 2

Referentienummer: 129

Film: Mamma mia!

Bron: <http://movies.nytimes.com/2008/07/18/movies/18mamm.html?ref=movies>

Does Your Mother Know You Sing Abba Tunes?

By A. O. SCOTT

Published: July 18, 2008

1080 woorden

Even those of us who habitually favor serious, austere, aesthetically correct drinks — single-malt Scotch, green tea, pomegranate juice, whatever — may occasionally indulge in a frivolous cocktail bedecked with fruit and umbrellas and served in a bulbous, sugar-rimmed glass. The next morning's headache seems a small price to pay for the rush of cheap liquor and uninhibited conviviality. As long as you don't operate heavy machinery or wake up in the wrong bed, or operate heavy machinery in the wrong bed, what's the harm?

All of which is to say: Don't be afraid of "Mamma Mia!" (That exclamation point, by the way, is part of the title, and it's by far the most understated thing about the movie.) You can have a perfectly nice time watching this spirited adaptation of the popular stage musical and, once the hangover wears off, acknowledge just how bad it is.

Actually you don't have much choice on either front. If you insist on folding your arms, looking at your watch and defending yourself against this mindless, hedonistic assault on coherence, you are unlikely to survive until the end credits (which may, by themselves, kill you all over again). Surrender, on the other hand, is easy and painless. It's Greece! It's bellybuttons! It's Meryl Streep! It's Abba!

See that girl! Watch that scene! If you change your mind, I'm the first in line. Mamma Mia, here I go again. Like me, you may have spent the last 30 years struggling to get lines like those out of your head — and wondering what they were doing there in the first place — but you might as well have been trying to compost Styrofoam. Those shimmery, layered arrangements, those lyrics in a language uncannily like English, those symmetrical Nordic voices — they all add up to something alarmingly permanent, a marshmallow monument on the cultural landscape. When our species dies out, leaving the planet to roaches and robots, the insects will beat their little wings to the tune of "Waterloo" as Wall-E and Eve warble along.

And the darn thing still won't make any sense. Nor does "Mamma Mia!," but that's hardly a criticism. The story (by Catherine Johnson) is more or less an early Shakespeare comedy reimaged as an episode of "Hannah Montana." The ingénue, Sophie (Amanda Seyfried), is about to be married on the sun-drenched Greek island where she lives with her mother, Donna (Ms. Streep). Sophie is the just-ripe fruit of a summer fling, with the complicating factor that Donna had three flings during the summer in question, and Sophie doesn't know whether her dad is Sam (Pierce Brosnan), Bill (Stellan Skarsgard) or Harry (Colin Firth). But even though she knows them only as names in an old diary, she manages to track them down and invite all three to her wedding. Lo and behold, they all show up, as do Tanya (Christine Baranski) and Rosie (Julie Walters), old pals of Donna's from the crazy days of her rock 'n' roll youth.

Just when, exactly, those crazy days were is a bit vague. A song lyric refers to the "time of the Flower Power." (Surely you remember the Flower Power!) But Sophie sure doesn't look 40. At one point, Harry recalls the Johnny Rotten T-shirt he had back when he knew Donna, which is 10 years closer to the mark but still about 10 years off. Never mind. Abba is timeless: "The history book up on my shelf/ is always repeating itself."

The real problem is that the director of "Mamma Mia!," Phyllida Lloyd, seems have taken the unapologetic silliness of the project (which she directed onstage) as permission to be sloppy. Abba made some of the most highly polished, tightly engineered pop junk ever. There is a kind of perfection in some of those hits that is undeniable even if — or maybe especially if — you can't stand to hear them. But in matters of craft and technique "Mamma Mia!" proves to be remarkably shoddy, a tangle of clumsy cuts, mismatched shots, bad lighting, egregious overdubbing and scenes in which characters appear to have been haphazardly Photoshopped into the scenery.

It is safe to say that Ms. Streep gives the worst performance of her career — safe to say because it is so clearly what she intends, and she is not an actress capable of failure. There is a degree of fascination in watching an Oscar-winning Yale School of Drama graduate mug and squirm, shimmy and shriek and generally fill every moment with antic, purposeless energy, as if she were hogging the spotlight in an eighth-grade musical. She is saved, and also upstaged, by Ms. Walters and, especially, by Ms. Baranski, whose cougar-on-the-prowl rendition of "Does Your Mother Know" is the one genuinely, show-stoppingly sexy sequence in a film that more often flails between forced cheekiness and unearned sentiment.

I know: I promised you a good time, and I'm describing a train wreck. But it's hard not to share the evident delight of most of the performers. Ms. Streep overdoes it, yes, but you can't accuse her of condescending to the material any more than you can fault her for taking it too seriously.

The impression left by the old pros who make up most of the cast is that they have nothing to be ashamed of and nothing to prove, and that worrying about dignity is for newbies and amateurs. So Mr. Brosnan bellows his way through a couple of duets, Mr. Skarsgard displays his tattooed buttocks, and Mr. Firth consents to appear in a spiked dog collar.

Ms. Seyfried has a harder time, though not for any lack of effort or talent. She has to work while the old timers are having fun, and to carry the picture's unconvincing, flat-footed attempts at melodrama. Ms. Seyfried's eyes are as blue as the Aegean and almost as wide, and her natural vivacity makes her performance seem almost authentic, but she's not in a position to let go of her vanity and clown around.

It's one thing to ham it up in a zany, messy musical if you're the actual Meryl Streep. If you have the desire (or the potential) to be the next Meryl Streep, the stakes are higher and the risks more pronounced.

But Ms. Seyfried, who has proven her skill on "Big Love" and elsewhere, is likely to emerge from "Mamma Mia!" unscathed. Really, this movie is incapable of harming anyone, except moviegoers with the good taste and bad manners to resist its relentless, ridiculous charm.

"Mamma Mia!" is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). It has some sexual references and sexy behavior.

MAMMA MIA!

Referentienummer: 130

Film: Prince of Persia

Bron: <http://movies.nytimes.com/2010/05/28/movies/28prince.html?ref=movies>

Before the Sword Fights, Cue the Harem Girls

732 woorden

First the United States invaded the Middle East, and now Hollywood has swooped in to finish the job: one day after the "Sex and the City" ladies landed in the Abu Dhabi doo-doo, setting off a dust storm of critical hate, "Prince of Persia: The Sands of Time" seems primed to raise huffy hackles with a swords-and-sandals-style spectacular in ancient Iran. Based on a gulf-war-era video game, "Prince of Persia" stars Jake Gyllenhaal as the titular warrior who, scrambling up walls and vaulting across roofs amid camels, pomegranates and whirling dervishes, helps lead the search in wartime for, Praise Bruckheimer, weapons of not-quite-mass destruction. As an example of the new pop-cultural crusades "Prince of Persia" is at once generically insulting and relatively innocuous. Set in the sixth century, the story involves Dastan (Mr. Gyllenhaal), the adopted son of King Sharaman (Ronald Pickup), who plucked the wee boy out of the streets to raise the child alongside his royal spawn, Tus (Richard Coyle) and Garsiv (Toby Kebbell). The film, directed by Mike Newell and written by Boaz Yakin, Doug Miro and Carlo Bernard, pays dutiful if cursory attention to the family angle. The father imparts wise words, and the brothers clasp hands and lock gazes, but the fraternal bonds are shredded after they invade a holy city and Dastan is ensnared in a palace intrigue.

Cut and chiseled, his pumped-up pectorals flashing, Mr. Gyllenhaal offers an updated spin on the mysterious Oriental lover of cinematic yesteryear. More butch than the silent-screen god Valentino (best known for playing the Sheik, an Arab rather than a Persian heartbreaker), Mr. Gyllenhaal instead follows — and runs and leaps — in the robustly muscular and acrobatic tradition of Douglas Fairbanks, the silent-film star whose Middle Eastern exploits were aggressively masculine. Granted, the resurrection of a sexpot Middle Eastern hero (even one played by a non-Persian actor) might not seem like progress. But given the strained relations between the United States and Iran, it's a representation worth noting, particularly since Dastan's worth is finally measured by his more peaceable actions.

This topical hook doesn't sink very deep, admittedly; like a lot of action flicks, "Prince of Persia" exploits the headlines for familiar genre high jinks. Dastan hooks up with a pouty princess (an unfortunate Gemma Arterton) and engages in some funny business with a shady wise-cracking sheik (Alfred Molina, fortunately). Ben Kingsley shows up as Basil Rathbone, or rather Nizam, the king's silky, suspicious brother. Shot in Morocco and in Pinewood Studios in Britain, the film is crammed with swirling sand, milling crowds, computer-generated cities and assorted narrative bits and pieces, some borrowed from the studio playbook (everyone speaks in a British accent, even, alas, Mr. Gyllenhaal), others recycled from the video game series by Jordan Mechner, who has a story credit.

The movie's video game roots are most evident in the mechanized feel of many of the whiplash camera movements, which sharply zig and zag as if created by algorithms. Considering that he made the move from the art house to the blockbuster a few years ago with "Harry Potter and the Goblet of Fire," Mr. Newell surely knew what he was getting himself into when he signed on with the producer Jerry Bruckheimer. Save for Michael Bay, who parted company with Mr. Bruckheimer a while ago, no director ever gets to put his own fingerprints on a Bruckheimer production. As usual, the talent in "Prince of Persia" is generally top notch — from the cinematographer John Seale to the parkour expert David Belle — but the ingredients have been masticated so heavily the results are mush.

For the most part this is perfectly painless mush. The movie is irrepressibly silly — what were you expecting? — but a few hours of Mr. Gyllenhaal jumping around in leather and fluttering his long lashes has its dumb-fun appeal, as does the sight of Mr. Molina planting a kiss on an ostrich in a big-screen spectacle that's as much indebted to newfangled technologies as to old-fashioned Hollywood narrative strategies. If nothing else, it's entertaining to think about how this mash-up of ancient Persian heroics and headline news might sit with the Iranian powers that be. In March 2009 a spokesman for the Iranian president, Mahmoud Ahmadinejad, demanded an apology from Hollywood for "insults and accusations against the Iranian nation" over the last 30 years. Clearly, they had no idea they were about to be Bruckheimer-ed.

"Prince of Persia: The Sands of Time" is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). Squeaky-clean carnage.

Referentienummer: 131

Film: Sex & the City 2

Bron: <http://movies.nytimes.com/2010/05/27/movies/27sex.html?ref=movies>

Operation Desert Togs

1229 woorden

The first "Sex and The City" movie, which came out two years ago, qualifies as a comedy both because it is somewhat funny and because, according to a more classical definition, it ends, after some reversals and delays, with a wedding. The sequel — which should have borrowed a subtitle from another picture opening this week and called itself "Sex and the City: The Sands of Time" — begins with a wedding and never seems to end. Your watch will tell you that a shade less than two and a half hours have elapsed, but you may be shocked at just how much older you feel when the whole thing is over.

The wedding, the characters frequently remark, with the mixture of insouciant mockery and cosmopolitan self-congratulation that seems to have become the hallmark of this weary franchise, is a gay one. Stanford (Willie Garson) and Anthony (Mario Cantone) have made honest men of each other, giving the four main female characters, their male companions and the director, Michael Patrick King, a chance to wink, nod and drag out Liza Minnelli to perform "Single Ladies (Put a Ring on It)." Her version is in no way superior to the one in "Alvin and the Chipmunks: The Squeakquel," and it is somehow both the high point of "Sex and the City 2" and a grim harbinger of what is to come. The number starts out campy, affectionate and self-aware, but at some point turns desperate, grating and a little sad.

Come to think of it, the possibility of sadness, which shadowed this movie's precursor and the long-running HBO series (if not the Candace Bushnell column in The New York Observer that is the source of it all), has been banished this time out. Happy endings, once achieved, cannot be undone. Charlotte (Kristin Davis) and Harry (Evan Handler) are the loving parents of two young daughters. Miranda (Cynthia Nixon) has settled in Brooklyn with her husband, Steve (David Eigenberg), and son, Brady. Samantha (Kim Cattrall) is, as ever, the proudly promiscuous publicist, while Carrie (Sarah Jessica Parker) and Big (Chris Noth) dwell in a plushly feathered uptown nest. She's still a writer, he's still a master of Wall Street, and the real-world knocks that their professions have taken barely register outside an occasional pasted-in line of recession-conscious dialogue. (One of which is spoken by Penélope Cruz.)

Not that everything is perfect. Samantha frets about the onset of menopause, and doses herself with hormones and lotions. Miranda has a mean, sexist boss at the law firm, and Charlotte worries that her buxom young nanny (Alice Eve) may have caught her husband's eye. She's also stressed out by parenthood. Carrie and Big, meanwhile, endure barbed pity from other couples because of their decision to remain childless. "You mean it's just the two of you?" a fellow guest at Stanford and Anthony's wedding asks, incredulous. Yes, it is, and after two years the Prestons — as Mr. and Mrs. Big are more officially known — may be in something of a marital rut.

All of which could be perfectly interesting. Good movies have been made of smaller crises, and over the years all of these characters — Carrie and Big in particular — have earned and repaid our interest. At its best the series, a swift half-hour at a time, distilled and defanged the world it represented, giving HBO subscribers a fantasy picture of New York they could both aspire and relate to.

The clothes were fabulous, the social pressures and professional ambitions intense, the names aggressively dropped, but at the heart of every episode were four friends who, while they could be competitive, judgmental and mean, could also be relied upon when it really counted to be loyal and supportive. Sex was the tease, the city was the packaging, but the real selling point was always the love among those four wonderful women. If they seem less wonderful now, it isn't because of slackened effort or diminished charm on the part of the actresses who play them. It is that the movie itself, and perhaps the culture it stands in for, has lost interest and can't figure out what to do with them as they tiptoe toward middle age. Samantha is the exception, but the whole point of her character is a steadfast resistance to change. So Ms. Cattrall dutifully reprises her trademark outrageousness, come-hithering guys of all ages and sponsoring a decadent girls week out in Abu Dhabi.

Is Manhattan really that over? Maybe it is for Carrie and her friends. Time does not stand still on that island, where the party girls of yesteryear are tomorrow's Ladies Who Lunch. But rather than trying to find a place for Carrie and company on their native ground — which has shifted a little in the recessionary, politicized interval between the series's heyday and now — "Sex and the City 2" flees into a never-never land that manages to be both an escape from contemporary reality and an off-key, out-of-touch mirror of it.

The Emirate to which the four friends repair is an oasis of gilded luxury in a world that has grown a little ambivalent about unbridled commodity fetishism. The longest segment of "Sex and the City 2" consists of a drooling, gawking deluxe tour that would not be out of place in a high-end travel magazine or a hip-hop video. Four white Maybachs greet the ladies at the airport. (The production could not obtain four white Maybachs in time for the shoot, so black versions had to be wrapped in white vinyl and delivered to Marrakesh, which stood in for Abu Dhabi.) They are led through ever more lavish rooms, oohing and ahing at their amazing good fortune, and assuming you will do the same.

Maybe. But the ugly smell of unexamined privilege hangs over this film like the smoke from cheap incense. Over cosmos in their private bar, Charlotte and Miranda commiserate about the hardships of motherhood and then raise their glasses to moms who "don't have help," by which they mean paid servants. Later the climactic crisis raises the specter either of Samantha going to jail or the friends having to fly home in coach, and it's not altogether clear which prospect they regard as more dreadful.

That might depend on the in-flight movie. This one is grueling, especially when the action moves to the Middle East. There are some gestures toward a plot — a stolen kiss, a lost passport, the appearance of a former lover (Aidan, played by John Corbett) — but remarkably little happens, even when Samantha runs into trouble with the local mores.

The attempt to be both piously respectful of a foreign culture and to stand up for sexual liberation against repressive tradition may be admirable in principle, but in practice it's silly and strained. And the trademark quips, never as witty as they might have been, would be unlikely to make you chuckle even if your best friend said them. "Inter-friend-tion"? "Bedouin bath and beyond"? "Lawrence of my labia"?

Yes, it's supposed to be fun. And over the years audiences have had the kind of fun that comes from easy immersion in someone else's career, someone else's sex life, someone else's clothes. But "Sex and the City 2" is about someone else's boredom, someone else's vacation and ultimately someone else's desire to exploit that vicarious pleasure for profit. Which isn't much fun at all.

"Sex and the City" is rated R (Under 17 requires accompanying parent or adult guardian). It has the expected, and not terribly fresh, sexual references and situations.

Referentienummer: 132

Film: Slumdog Millionaire

Bron: <http://movies.nytimes.com/2008/11/12/movies/12slum.html?ref=movies>

Orphan's Lifeline Out of Hell Could Be a Game Show in Mumbai

By MANOHLA DARGIS

Published: November 12, 2008

834 woorden

A gaudy, gorgeous rush of color, sound and motion, "Slumdog Millionaire," the latest from the British shape-shifter Danny Boyle, doesn't travel through the lower depths, it giddily bounces from one horror to the next. A modern fairy tale about a pauper angling to become a prince, this sensory blowout largely takes place amid the squalor of Mumbai, India, where lost children and dogs sift through trash so fetid you swear you can smell the discarded mango as well as its peel, or could if the film weren't already hurtling through another picturesque gutter.

Mr. Boyle, who first stormed the British movie scene in the mid-1990s with flashy entertainments like "Shallow Grave" and "Trainspotting," has a flair for the outré. Few other directors could turn a heroin addict rummaging inside a rank toilet bowl into a surrealistic underwater reverie, as he does in "Trainspotting," and fewer still could do so while holding onto the character's basic humanity. The addict, played by Ewan McGregor, emerges from his repulsive splish-splashing with a near-beatific smile (having successfully retrieved some pills), a terrible if darkly funny image that turns out to have been representative not just of Mr. Boyle's bent humor but also of his worldview: better to swim than to sink.

Swimming comes naturally to Jamal (the British actor Dev Patel in his feature-film debut), who earns a living as a chai-wallah serving fragrant tea to call-center workers in Mumbai and who, after a series of alternating exhilarating and unnerving adventures, has landed in the hot seat on the television game show "Who Wants to Be a Millionaire." Yet while the story opens with Jamal on the verge of grabbing the big prize, Simon Beaufoy's cleverly kinked screenplay, adapted from a novel by Vikas Swarup, embraces a fluid view of time and space, effortlessly shuttling between the young contestant's past and his present, his childhood spaces and grown-up times. Here, narrative doesn't begin and end: it flows and eddies — just like life.

By all rights the texture of Jamal's life should have been brutally coarsened by tragedy and poverty by the time he makes a grab for the television jackpot. But because "Slumdog Millionaire" is self-consciously (perhaps commercially) framed as a contemporary fairy tale cum love story, or because Mr. Boyle leans toward the sanguine, this proves to be one of the most upbeat stories about living in hell imaginable. It's a life that begins in a vast, vibrant, sun-soaked, jampacked ghetto, a kaleidoscopic city of flimsy shacks and struggling humanity and takes an abrupt, cruel turn when Jamal (Ayush Mahesh Khedekar), then an exuberant 7, and his cagier brother, Salim (Azharuddin Mohammed Ismail), witness the murder of their mother (Sanchita Choudhary) by marauding fanatics armed with anti-Muslim epithets and clubs.

Cast into the larger, uncaring world along with another new orphan, a shy beauty named Latika (Rubina Ali plays the child, Freida Pinto the teenager), the three children make their way from one refuge to another before falling prey to a villain whose exploitation pushes the story to the edge of the unspeakable. Although there's something undeniably fascinating, or at least watchable, about this ghastly interlude — the young actors are very appealing and sympathetic, and the images are invariably pleasing even when they shouldn't be — it's unsettling to watch these young characters and, by extension, the young nonprofessionals playing them enact such a pantomime. It doesn't help even if you remember that Jamal makes it out alive long enough to have his 15 televised minutes.

It's hard to hold onto any reservations in the face of Mr. Boyle's resolutely upbeat pitch and seductive visual style. Beautifully shot with great sensitivity to color by the cinematographer Anthony Dod Mantle, in both film and digital video, "Slumdog Millionaire" makes for a better viewing experience than it does for a reflective one. It's an undeniably attractive package, a seamless mixture of thrills and tears, armchair tourism (the Taj Mahal makes a guest appearance during a sprightly interlude) and crackerjack professionalism. Both the reliably great Irrfan Khan ("A Mighty Heart"), as a sadistic detective, and the Bollywood star Anil Kapoor, as the preening game-show host, run circles around the young Mr. Patel, an agreeable enough if vague centerpiece to all this coordinated, insistently happy chaos.

In the end, what gives me reluctant pause about this bright, cheery, hard-to-resist movie is that its joyfulness feels more like a filmmaker's calculation than an honest cry from the heart about the human spirit (or, better yet, a moral tale). In the past Mr. Boyle has managed to wring giggles out of murder ("Shallow Grave") and

addiction (“Trainspotting”), and invest even the apocalypse with a certain joie de vivre (the excellent zombie flick “28 Days Later”). He’s a blithely glib entertainer who can dazzle you with technique and, on occasion, blindsides you with emotion, as he does in his underrated children’s movie, “Millions.” He plucked my heartstrings in “Slumdog Millionaire” with well-practiced dexterity, coaxing laughter and sobs out of each sweet, sour and false note.

“Slumdog Millionaire” is rated R (Under 17 requires accompanying parent or adult guardian) for brutal violence.

SLUMDOG MILLIONAIRE

Referentienummer: 133

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: <http://movies.nytimes.com/2008/12/25/movies/25butt.html?ref=movies>

It's the Age of a Child Who Grows From a Man

By A. O. SCOTT

Published: December 25, 2008

1090 woorden

"The Curious Case of Benjamin Button," which occupies around 25 pages in the collected works of F. Scott Fitzgerald, is a slender piece of whimsy, a charming fantasy about a man who ages in reverse, descending through the years from newborn senescence to terminal infancy. As Fitzgerald unravels it, Benjamin's story serves as the pretext for some amusing, fairly superficial observations about child rearing, undergraduate behavior and courtship in the late 19th and early 20th centuries.

From this odd, somewhat unpromising kernel, the director David Fincher and the screenwriter Eric Roth have cultivated a lush, romantic hothouse bloom, a film that shares only a title and a basic premise with its literary source. "The Curious Case of Benjamin Button," more than two and a half hours long, sighs with longing and simmers with intrigue while investigating the philosophical conundrums and emotional paradoxes of its protagonist's condition in a spirit that owes more to Jorge Luis Borges than to Fitzgerald.

While the film's plot progresses, with a few divagations, in a straight line through the decades of Benjamin Button's life, the backward vector of that biography turns this "Curious Case" into a genuine mystery. And the puzzles it invites us to contemplate — in consistently interesting, if not always dramatically satisfying ways — are deep and imposing, concerning the passage of time, the elusiveness of experience and the Janus-faced nature of love.

Above all, though, "The Curious Case of Benjamin Button" is a triumph of technique. Building on the advances of pioneers like Steven Spielberg, Peter Jackson and Robert Zemeckis — and on his own previous work adapting newfangled means to traditional cinematic ends — Mr. Fincher ("Fight Club," "Zodiac") has added a dimension of delicacy and grace to digital filmmaking. While it stands on the shoulders of breakthroughs like "Minority Report," "The Lord of the Rings" and "Forrest Gump" (for which Mr. Roth wrote the screenplay), "Benjamin Button" may be the most dazzling such hybrid yet, precisely because it is the subtlest. While he does treat the audience to a few grand, special-effect showpieces, Mr. Fincher concentrates his ingenuity on the setting and the characters, in particular — and most arrestingly — on the faces of his stars, Cate Blanchett and Brad Pitt. Ms. Blanchett is Daisy, a dancer, bohemian and all-around free spirit who ages gracefully, before our eyes, into a stately modern matron and then into a wasted, breathless old woman. Mr. Pitt, for the most part, plays Benjamin, who is born, looking like a man in his 70s, into a prominent New Orleans family in 1918. I say for the most part because near the end of the movie Mr. Pitt is replaced by younger and younger children and also because, at the beginning, he is evoked by an uncanny computer-generated confection that seems to have been distilled from his essence. This creature, tiny and wizened, is at once boy and man, but in every scene the ratio is readjusted, until the strapping figure of a familiar movie star emerges, gradually and all but imperceptibly.

The inner life of Benjamin Button, abandoned at birth by his stricken father (Jason Flemyng) and raised by the infinitely kind caretaker of a nursing home (Taraji P. Henson), is harder to grasp than his outer appearance, in part because Mr. Pitt seems more interested in the nuances of reticence than in the dynamics of expression. It's true that Benjamin's condition imposes a certain detachment: he is at once innocent and ancient, almost never who he appears to be.

But even though Mr. Pitt's coolness is a perfectly defensible approach to this character, his elusiveness, from one film to the next, is starting to look more defensive than daring. His recent performances have been devoted mainly to the study of his own magnetism, a quality he earnestly explores in "The Assassination of Jesse James by the Coward Robert Ford" and playfully subverts in "Burn After Reading." It goes without saying that Mr. Pitt has charisma to burn, and he is a capable and inventive actor, but he will only be a great one if he risks breaking himself open on screen as he did, briefly, in "Babel."

And so, while Benjamin's progress through life drives the narrative of "The Curious Case," he is (as the title suggests) more an object of contemplation than a flesh-and-blood (or bit-and-byte) candidate for our empathy. His jaunt through the 20th century is certainly fun to watch, with an episodic rhythm that recalls old movie serials or, even more, the endlessly dilated adventures of newspaper comic-strip heroes. After some initiation into the pleasures of the flesh and the bottle in the city of his birth, Young Button (Old Button) hires onto a

tramp steamer. He tarries a while in Russia, sampling caviar and adultery (with a superbly soignée [Tilda Swinton](#)) before World War II intrudes.

Later there will be sailboats and motorcycles as the ambient light turns gold along with Mr. Pitt's hair. There will not be much in the way of big events or public happenings — Benjamin Button is, finally, no Forrest Gump — and though he is a white Southerner raised by a black woman, he seems untouched by racial turmoil or by much of anything beyond the mysteries of his peculiar destiny.

But the movie's emotional center of gravity — the character who struggles and changes and feels — is Daisy, played by Ms. Blanchett from impetuous ingénue to near ghost with an almost otherworldly mixture of hauteur and heat. The story of Benjamin's life is read to Daisy by her daughter ([Julia Ormond](#)) in a New Orleans hospital room in 2005, just as [Hurricane Katrina](#) is approaching the city. The imminence of the storm is a superfluous and unduly portentous device, since Katrina brings to mind precisely the hard, real-life miseries the movie has done everything in its power to avoid.

That power, though, is something to be reckoned with, and it resides in Mr. Fincher's ability to use his unbelievable skills to turn an incredible conceit into a plausible love story. The romance between Daisy and Benjamin begins when both are chronologically pre-adolescents and Benjamin is, physically, a codger, but the initial element of pedophilic creepiness in the relationship gives way to other forms of awkwardness. Their love is uniquely perfect and enduring. At the same time, like any other love — like any movie — it is shadowed by disappointment and fated to end. In the case of "Benjamin Button," I was sorry when it was over and happy to have seen it.

"The Curious Case of Benjamin Button" is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). It has some scenes of sex and violence.

THE CURIOUS CASE OF BENJAMIN BUTTON

Referentienummer: 134

Film: The Dark Knight

Bron: <http://movies.nytimes.com/2008/07/18/movies/18knig.html?ref=movies>

Showdown in Gotham Town

By MANOHLA DARGIS

Published: July 18, 2008

1329 woorden

Dark as night and nearly as long, [Christopher Nolan](#)'s new Batman movie feels like a beginning and something of an end. Pitched at the divide between art and industry, poetry and entertainment, it goes darker and deeper than any Hollywood movie of its comic-book kind — including "[Batman Begins](#)," Mr. Nolan's 2005 pleurably moody resurrection of the series — largely by embracing an ambivalence that at first glance might be mistaken for pessimism. But no work filled with such thrilling moments of pure cinema can be rightly branded pessimistic, even a postheroic superhero movie like "[The Dark Knight](#)."

Apparently, truth, justice and the American way don't cut it anymore. That may not fully explain why the last Superman took a nose dive ("[Superman Returns](#)," if not for long), but I think it helps get at why, like other recent ambiguous American heroes, both supermen and super-spies, the new Batman soared. Talent played a considerable part in Mr. Nolan's Bat restoration, naturally, as did his seriousness of purpose. He brought a gravitas to the superhero that wiped away the camp and kitsch that had shrouded Batman in cobwebs. It helped that [Christian Bale](#), a reluctant smiler whose sharply planed face looks as if it had been carved with a chisel, slid into Bruce Wayne's insouciance as easily as he did Batman's suit.

The new Batman movie isn't a radical overhaul like its predecessor, which is to be expected of a film with a large price tag (well north of \$100 million) and major studio expectations (worldwide domination or bust). Instead, like other filmmakers who've successfully reworked genre staples, Mr. Nolan has found a way to make Batman relevant to his time — meaning, to ours — investing him with shadows that remind you of the character's troubled beginning but without lingering mustiness. That's nothing new, but what is surprising, actually startling, is that in "[The Dark Knight](#)," which picks up the story after the first film ends, Mr. Nolan has turned Batman (again played by the sturdy, stoic Mr. Bale) into a villain's sidekick.

That would be the Joker, of course, a demonic creation and three-ring circus of one wholly inhabited by [Heath Ledger](#). Mr. Ledger died in January at age 28 from an accidental overdose, after principal photography ended, and his death might have cast a paralyzing pall over the film if the performance were not so alive. But his Joker is a creature of such ghastly life, and the performance is so visceral, creepy and insistently present that the characterization pulls you in almost at once. When the Joker enters one fray with a murderous flourish and that sawed-off smile, his morbid grin a mirror of the Black Dahlia's ear-to-ear grimace, your nervous laughter will die in your throat.

A self-described agent of chaos, the Joker arrives in Gotham abruptly, as if he'd been hiding up someone's sleeve. He quickly seizes control of the city's crime syndicate and Batman's attention with no rhyme and less reason. Mr. Ledger, his body tightly wound but limbs jangling, all but disappears under the character's white mask and red leer. Licking and chewing his sloppy, smeared lips, his tongue darting in and out of his mouth like a jittery animal, he turns the Joker into a tease who taunts criminals ([Eric Roberts](#)'s bad guy, among them) and the police ([Gary Oldman](#)'s good cop), giggling while he-he-he (ha-ha-ha) tries to burn the world down. He isn't fighting for anything or anyone. He isn't a terrorist, just terrifying.

Mr. Nolan is playing with fire here, but partly because he's a showman. Even before the Joker goes wild, the director lets loose with some comic horror that owes something to [Michael Mann](#)'s "[Heat](#)," something to Cirque de Soleil, and quickly sets a tense, coiled mood that he sustains for two fast-moving hours of freakish mischief, vigilante justice, philosophical asides and the usual trinkets and toys, before a final half-hour pileup of gunfire and explosions. This big-bang finish — which includes a topsy-turvy image that poignantly suggests the world has been turned on its axis for good — is sloppy, at times visually incoherent, yet touching. Mr. Nolan, you learn, likes to linger in the dark, but he doesn't want to live there.

Though entranced by the Joker, Mr. Nolan, working from a script he wrote with his brother Jonathan Nolan, does make room for romance and tears and even an occasional (nonlethal) joke. There are several new characters, notably Harvey Dent (a charismatic [Aaron Eckhart](#)), a crusading district attorney and Bruce Wayne's rival for the affection of his longtime friend, Rachel Dawes ([Maggie Gyllenhaal](#), a happy improvement over [Katie Holmes](#)). Like almost every other character in the film, Batman and Bruce included, Harvey and Rachel live and work in (literal) glass houses. The Gotham they inhabit is shinier and brighter than the antiqued

dystopia of “Batman Begins”: theirs is the emblematic modern megalopolis (in truth, a cleverly disguised Chicago), soulless, anonymous, a city of distorting and shattering mirrors.

From certain angles, the city the Joker threatens looks like New York, but it would be reductive to read the film too directly through the prism of 9/11 and its aftermath. You may flash on that day when a building collapses here in a cloud of dust, or when firemen douse some flames, but those resemblances belong more rightly to our memories than to what we see unfolding on screen. Like any number of small- and big-screen thrillers, the film’s engagement with 9/11 is diffuse, more a matter of inference and ideas (chaos, fear, death) than of direct assertion. Still, that a spectacle like this even glances in that direction confirms that American movies have entered a new era of ambivalence when it comes to their heroes — or maybe just superness.

In and out of his black carapace and on the restless move, Batman remains, perhaps not surprisingly then, a recessive, almost elusive figure. Part of this has to do with the costume, which has created complications for every actor who wears it. With his eyes dimmed and voice technologically obscured, Mr. Bale, who’s suited up from the start, doesn’t have access to an actor’s most expressive tools. (There are only so many ways to eyeball an enemy.) Mr. Nolan, having already told Batman’s origin story in the first film, initially doesn’t appear motivated to advance the character. Yet by giving him rivals in love and war, he has also shifted Batman’s demons from inside his head to the outside world.

That change in emphasis leaches the melodrama from Mr. Nolan’s original conception, but it gives the story tension and interest beyond one man’s personal struggle. This is a darker Batman, less obviously human, more strangely other. When he perches over Gotham on the edge of a skyscraper roof, he looks more like a gargoyle than a savior. There’s a touch of demon in his stealthy menace. During a crucial scene, one of the film’s saner characters asserts that this isn’t a time for heroes, the implication being that the moment belongs to villains and madmen. Which is why, when Batman takes flight in this film, his wings stretching across the sky like webbed hands, it’s as if he were trying to possess the world as much as save it.

In its grim intensity, “The Dark Knight” can feel closer to David Fincher’s “Zodiac” than Tim Burton’s playfully gothic “Batman,” which means it’s also closer to Bob Kane’s original comic and Frank Miller’s 1986 reinterpretation. That makes it heavy, at times almost pop-Wagnerian, but Mr. Ledger’s performance and the film’s visual beauty are transporting. (In Imax, it’s even more operatic.) No matter how cynical you feel about Hollywood, it is hard not to fall for a film that makes room for a shot of the Joker leaning out the window of a stolen police car and laughing into the wind, the city’s colored lights gleaming behind him like jewels. He’s just a clown in black velvet, but he’s also some kind of masterpiece.

“The Dark Knight” is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). Consistently violent but not bloody.

Referentienummer: 135

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: <http://movies.nytimes.com/2010/06/30/movies/30twilight.html?ref=movies>

Global Warming Among the Undead

By A. O. SCOTT

935 woorden

The beginning of "Eclipse," the third episode of "The Twilight Saga," finds Bella and Edward (Kristen Stewart and Robert Pattinson, of course) cuddling passionately — though chastely, of course — in a meadow full of wildflowers. The day is just sunny enough to bring out the frosty sparkle in Edward's skin, but not bright enough to kill either him or the brooding, minor-key mood. Bella is reciting Robert Frost's poem "Fire and Ice," about competing notions of how the world will end. Supposedly it's for an English paper, but who is Bella kidding? "From what I've tasted of desire," she intones, "I hold with those who favor fire."

She should know. Desire might as well be the brand name for the blend of natural and artificial flavors that infuses this wildly popular series of books and films. "Eclipse," the middle installment — Stephenie Meyer's four books will be made into five movies — raises the level of romantic intensity considerably, and also nudges Bella's heretofore somewhat abstract longings decisively in the direction of physical lust. Sitting at the apex of a romantic triangle, drawn increasingly toward both the cold, undead Edward and her warm-blooded and shirtless werewolf friend, Jacob (Taylor Lautner), Bella understands the elemental dichotomy of Frost's verse in ways that Yankee poet might never have intended.

Her predicament is both the stuff of high, swooning melodrama — the preferred "Twilight" mode — and traditional romantic comedy. "Face it," Jacob deadpans, looking right at his wan, shirt-wearing rival for Bella's affections, "I'm much hotter than you." And judging from the noise and temperature in the theater where I saw "Eclipse," a lot of "Twilight" fans (including the 14-year-old girl I took with me as an expert witness) agree.

Maybe I was in a Team Jacob stronghold, or maybe the whole goth-emo-bloodsucker craze is starting to wane, but the producers of the "Twilight" movies may face a bit of a dilemma in the next two chapters if audience sentiment turns against the eternal love of Edward and Bella in favor of the slightly more conventional mammalian match between Bella and Jacob.

Jacob makes a pretty strong case, both that he is more suitable for Bella — "With me, it would be as easy as breathing," he says — and, more boldly, that she really wants him, even if she can't admit as much to herself. And while there are the usual arguments about which of these guys is better able to protect Bella, what is really at stake is each one's theoretical ability to satisfy her.

I say theoretical because the sex appeal of the whole "Twilight" enterprise is based on the impossibility of actual sex. "Dad, I'm a virgin," Bella tells her anxious father, Charlie (Billy Burke), surely the only person in the English-speaking world to whom this comes as news.

The dangers of male sexuality symbolized by Edward's and Jacob's monster natures have always loomed large in Ms. Meyer's "Twilight" world. A man's unconstrained appetite (the vampire's thirst) or unchecked anger (the wolf's predatory rage) poses a potentially fatal risk for a woman, and what makes both Jacob and Edward good guys is their willingness to constrain their powerful innate impulses in the name of love. There exist women, like Victoria (Bryce Dallas Howard), the villainess, and Edward's charming sister Alice (Ashley Greene), who are vampires, and also at least one, Leah (Julia Jones), who runs with the wolves, but this does not really change the essential sexual politics of the story.

Not that these are as straightforward as they might seem. Those who mock (or praise) the pro-abstinence message of "The Twilight Saga" tend to miss the way the movies in particular embrace the sensuous pleasure of sublimation with the kind of fervor you usually find only in old Hollywood or present-day Bollywood entertainments. The consummation of Edward and Bella's love — which will come after their marriage, at Edward's insistence and in spite of Bella's plea for earlier action — is likely to be a big disappointment. Maybe not for them, but I suspect for whatever Team Edward diehards are still around by then.

But that is a matter for a future review. "Eclipse," directed by David Slade (who follows Catherine Hardwicke and Chris Weitz and whose previous credits include "30 Days of Night" and "Hard Candy"), is a more robustly entertaining film than either of its predecessors. The previous entry, "New Moon," was a sustained (and to some viewers, tedious) exercise in delayed gratification. You had to wait a long time to see Mr. Lautner unveil his pectoral muscles or morph into a wolf, and Mr. Pattinson vanished altogether. This time we are treated to nicely costumed flashbacks to vaguely defined earlier eras, album-cover tableaus of the Cullen clan and the

Volturi (including Dakota Fanning but minus Michael Sheen, for now) and some moderately thrilling if visually muddy fight sequences.

If there is a bit more humor on display here — some of it evidence that an element of self-conscious self-mockery is sneaking into the franchise — there is also more violence, and, true to the film's title, a deeper intimation of darkness. What there isn't, as usual, is much in the way of good acting, with the decisive and impressive exception of Ms. Stewart, who can carry a close-up about as well as anyone in movies today.

Mr. Lautner still seems to have recently escaped from a high school cheerleading squad somewhere, and Mr. Pattinson's pout conveys not the existential angst of a lovelorn immortal, but rather the peevishness of a guy who just lost a Greta Garbo lookalike contest — for the third time in a row! — to his own girlfriend.

"The Twilight Saga: Eclipse" is rated PG-13 (parents strongly cautioned). It has blood, death and either nothing but sex or no sex at all.

Referentienummer: 136

Film: Up

Bron: <http://movies.nytimes.com/2009/05/29/movies/29up.html?ref=movies>

The House That Soared

By MANOHLA DARGIS

Published: May 29, 2009

840 woorden

In its opening stretch the new Pixar movie *“Up”* flies high, borne aloft by a sense of creative flight and a flawlessly realized love story. Its on-screen and unlikely escape artist is Carl Fredricksen, a widower and former balloon salesman with a square head and a round nose that looks ready for honking. Voiced with appreciable impatience by [Ed Asner](#), Carl isn't your typical American animated hero. He's 78, for starters, and the years have taken their toll on his lugubrious body and spirit, both of which seem solidly tethered to the ground. Even the two corners of his mouth point straight down. It's as if he were sagging into the earth.

Eventually a bouquet of balloons sends Carl and his house soaring into the sky, where they go up, up and away and off to an adventure in South America with a portly child, some talking (and snarling and gourmet-cooking) dogs and an unexpected villain. Though the initial images of flight are wonderfully rendered — the house shudders and creaks and splinters and groans as it's ripped from its foundation by the balloons — the movie remains bound by convention, despite even its modest 3-D depth. This has become the Pixar way. Passages of glorious imagination are invariably matched by stock characters and banal story choices, as each new movie becomes another manifestation of the movie-industry divide between art and the bottom line.

In *“Up”* that divide is evident between the early scenes, which tell Carl's story with extraordinary tenderness and brilliant narrative economy, and the later scenes of him as a geriatric action hero. The movie opens with the young Carl enthusing over black-and-white newsreel images of his hero, a world-famous aviator and explorer, Charles Muntz ([Christopher Plummer](#)). Shortly thereafter, Carl meets Ellie, a plucky, would-be adventurer who, a few edits later, becomes his beloved wife, an adult relationship that the director Pete Docter brilliantly compresses into some four wordless minutes during which the couple dream together, face crushing disappointment and grow happily old side by side. Like the opener of *“Wall-E”* and the critic's Proustian reminiscence of childhood in *“Ratatouille,”* this is filmmaking at its purest.

The absence of words suggests that Mr. Docter and the co-director Bob Peterson, with whom he wrote the screenplay, are looking back to the silent era, as Andrew Stanton did with the Chaplinesque start to *“Wall-E.”* Even so, partly because *“Up”* includes a newsreel interlude, its marriage sequence also brings to mind the breakfast table in *“Citizen Kane.”* In this justly famous (talking) montage, [Orson Welles](#) shows the collapse of a marriage over a number of years through a series of images of Kane and his first wife seated across from each other at breakfast, another portrait of a marriage in miniature. As in their finest work, the Pixar filmmakers have created thrilling cinema simply by rifling through its history.

Those thrills begin to peter out after the boy, Russell ([Jordan Nagai](#)), inadvertently hitches a ride with Carl, forcing the old man to assume increasingly grandfatherly duties. But before that happens there are glories to savor, notably the scenes of Carl — having decided to head off on the kind of adventure Ellie and he always postponed — taking to the air. When the multihued balloons burst through the top of his wooden house it's as if a thousand gloriously unfettered thoughts had bloomed above his similarly squared head. Especially lovely is the image of a little girl jumping in giddy delight as the house rises in front of her large picture window, the sunlight through the balloons daubing her room with bright color.

In time Carl and Russell, an irritant whose Botero proportions recall those of the human dirigibles in *“Wall-E,”* float to South America where they, the house and the movie come down to earth. Though Mr. Docter's visual imagination shows no signs of strain here — the image of Carl stubbornly pulling his house, now tethered to his torso, could have come out of the illustrated Freud — the story grows progressively more formulaic. And cuter. Carl comes face to face with his childhood hero, Muntz, an eccentric with the dashing looks and frenetic energy of a younger [Kirk Douglas](#). Muntz lives with a legion of talking dogs with which he has been hunting a rare bird whose gaudy plumage echoes the palette of Carl's balloons.

The talking dogs are certainly a hoot, including the slobbering yellow furball Dug and a squeaky-voiced Doberman, Alpha (both Mr. Peterson), not to mention the dog in the kitchen and the one that pops open the Champagne. And there's something to be said about the revelation that heroes might not be what you imagined, particularly in a children's movie and particularly one released by Disney. (Muntz seems partly inspired by [Charles Lindbergh](#) at his most heroic and otherwise.) But much like Russell, the little boy with father

problems, and much like Dug, the dog with master issues, the story starts to feel ingratiating enough to warrant a kick. O.K., O.K., not a kick, just some gently expressed regret.

“Up” is rated PG (Parental guidance suggested). A wee bit of gentle action and a climactic fight scene, but nothing inappropriate for any viewer of any age.

UP Opens on Friday nationwide

Digitale bijlage III

Franses filmrecensies

Referentienummer :137

Film : 2012

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=134539.html

246 woorden

Sa note : (2)

Sa critique : 2012 : rien que le titre n'augure rien de bon. Y'a qu'à voir les journalistes qui se chamaillent en temps réel pour se convaincre les uns les autres qu'on ne mourra pas à cette échéance, ou le contraire. Emerich lui, il s'en fiche complètement. Il livre aucune opinion, pour lui c'est clair, on va y passer. Quoique, Cusack semble disposer d'atouts qui tendent à affirmer le contraire. 2012, c'est un film qui expose des failles, cratères volcaniques, seismes et on en passe, le tout visuellement bluffant, l'ensemble des effets spéciaux rythmés avec un certain savoir faire non négligeable. C'est beau, y'a des morts (c'est un euphémisme vu le sujet) mais le tout n'atteint jamais l'esprit. Les excès d'héroïsme du personnage principal sont tout ce qu'il y a de plus énervant tant c'est impensable. Les scénaristes se seront pas foulés : un pitch d'actualité, des effets spéciaux modernes et sophistiqués, le quota requis de bravoure, la lutte sociale "pauvres/riches" bien mise en avant, pour finir sur une note d'espoir made in hollywood, orchestrée par des violons qui devraient jouer sur la corde sensible des spectateurs. Les méchants gagnent parcequ'ils ont de l'argent, les gentils perdent parce que seule la famille compte (et accessoirement parce qu'ils ont pas d'argent, forcément...). Le finish est tout aussi mal fichu que "le jour d'après". Au bout du compte, on en tirera rien d'intellectuel, mais la réalisation est suffisamment solide pour qu'on s'y arrête et passe à maintes reprises un moment appréciable.

Referentienummer : 138

Film : Alice in Wonderland

Bron: http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=132663.html?page=2

234 woorden

Sa note : (2,5)

Sa critique : Visuellement, on est bien au pays des merveilles. Forcément, l'animation n'a pas encore atteint des sommets de réalisme, ce qui donne l'impression d'être immergé dans un dessin animé plus qu'autre chose ; mais c'est assurément magnifique. Burton sait aussi maquiller et habiller ses personnages en nous donnant des personnages plus stylish les uns que les autres (La reine rouge, le chapelier fou, ...). Helena Bonham Carter, puisqu'on parle de son personnage, est juste sublime ; Johnny Depp nous sert du Johnny Depp, rien de bien impressionnant, se contentant juste de faire le mec à mi-chemin entre fou et déprimé. Alice a une certaine présence, mais n'offre autrement strictement rien au spectateur, autant que la majorité des personnages ; sublimes mais extrêmement lisses, pour ne pas dire agaçants pour certains (La reine blanche ...). Le scénario est réduit à une quête simpliste (Chercher l'épée et tuer le dragon) dont on devine l'issue dès les 5 premières minutes dans le monde enchanteur ; le tout se clot par une bataille sympathique. L'un dans l'autre, rien de bien transcendant, et c'est bien ça qui est décevant, surtout de la part de Burton qui nous avait habitués à beaucoup mieux. Cela dit, la musique est assez répétée mais vraiment belle. L'aventure n'est pas forcément désagréable ; entre quelques scènes languettes on garde le sourire grâce à plusieurs passages marrants. Alice au pays des merveilles, semi-réussite pour Tim Burton.

Referentienummer : 139

Film : Angels & Demons

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=124371.html

227 woorden

Sa note : (2)

Sa critique : Le deuxième best-seller de Dan Brown est à son tour sujet, ou plutôt victime de l'adaptation cinématographique de Ron Howard. Car une fois de plus, si le livre est magistral en tous points, le passage sur grand écran ne s'est pas fait sans douleur. On s'en rend rapidement compte tandis que l'ambiance extrêmement pesante et conflictuelle du livre ne s'installe absolument pas ici. On comprend vaguement les causes en enjeux de l'enlèvement de la bombe, mais sans jamais aller vraiment en profondeur dans les éléments qui sont supposés rendre cette histoire palpitante. Des éléments qui auraient dû être marquants, telles que les inscriptions au fer rouge, ne sont ici que de simples points de détail et le peu d'attention qui leur est prêté, ainsi qu'au supplice enduré par les cardinaux entre autres, rend les scènes à l'intérieur des églises assez peu pesantes. Au final, on se retrouve à suivre un Tom Hanks assez bon mais peu expressif dans une course contre la montre assez classique, le fait qu'elle se situe dans Rome n'est qu'un prétexte. L'esprit original s'est envolé, et c'est véritablement regrettable. On peut cependant se féliciter de la présence d'Ewan McGregor au casting, qui offre à lui seul une prestation qui permet au film de garder une certaine crédibilité et qui augmente avec beaucoup d'efficacité l'aspect dramatique que l'on recherche tout au long du film.

Referentienummer : 140

Film : Avatar

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=61282.html

254 woorden

Sa note : (0,5)

Sa critique : "Hey James, t'as pas une idée de film ? On est en manque de blockbuster ces temps ci. - Ben ouais mais j'ai pas d'inspiration moi. -On s'en fout, on mettra des gros effets spéciaux bien tape à l'oeil, ça va appâter le Kevin. Tiens, t'as qu'à reprendre la science-fiction, ça marche bien en ce moment. -Mais, on peut pas faire original quand même ? -Au pire, met un peu d'écologie de bas étage, ça marche bien aussi. Tu vois, genre pocahontas mais chez les aliens, entrecoupé de greenpeace et de bébés phoques. -Mais, ça fait pas un peu hypocrite de faire la morale écolo avec un budget de 300 millions de dollars ? -On fait une pierre deux coups, comme ça on rafle les bobos. Et puis on leur demande pas de réfléchir, on leur vend du rêve merde !" Voilà, pour moi, c'est le pire film qui puisse exister, parce qu'il marche. Que dire de plus, sinon un scénario en mousse, des acteurs qui s'auto-caricaturent, une morale plus qu'insupportable, seul les images empêche de brûler le DVD. Quelque part, Avatar c'est le navet tape à l'oeil, moi qui suis un vrai cinéophile, ça me rend triste, triste et pessimiste sur l'avenir du cinéma, le seul point "positif" qu'on peut donner à ce film, ce sont ces images, les images et le fait de nous donner une douche froide, on a maintenant une génération "fast food" du cinéma, le côté artistique a disparu, remplacé par un monstre bouffi en habits fluos. R.I.P Cinéma.

Referentienummer : 141

Film : Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=116305.html

343 woorden

Sa note : (3,5)

Sa critique : Le sixième opus, réalisé par David Yates, réalisateur du précédent opus, ma fois, plus que correct. Et franchement, là où Columbus avait échoué, en commettant les mêmes erreurs d'un film à l'autre et en n'innovant pas, Yates ne se rate pas. En effet, il a appris de ses erreurs. Il filme bien mieux, et met plus de coeur à son travail. Et le 6 est différent du 5 : l'humour est très présent, et plutôt bien foutu, ce qui n'est pas banal dans ce genre de film. Certains plans sont magistraux (la scène où on passe de Ron et Lavande qui s'embrassent, à Drago qui cogite en haut de la tour ... Du grand cinéma). La photographie somptueuse (nominée aux Oscars) et la musique bonne (meilleure que celle du 2,4,5). La direction d'acteurs est toujours aussi bonne, si ce n'est meilleure. Les nouveaux personnages sont excellents (Lavande, Slughorn ...). Cependant, le scénario est plat, un peu comme dans le livre. Et heureusement, qu'ils ont rajouté une scène d'action, en plein milieu du film, sinon ... Les amourettes sont un peu trop présentes (un quart d'heure en moins, et ça aurait été parfait !) et Yates a fait l'impasse sur de nombreuses choses (il aurait tout de même pu nous montrer un souvenir de plus, il y en a que 2 dans le film, alors qu'il doit y en avoir 6 ou 7 dans le livre !). Mais heureusement, on arrive à comprendre l'essentiel sur les Horcruxes. On peut aussi regretter le mauvais traitement de la relation Harry/Ginny, cette dernière étant très naïve et agaçante ! Mais la relation entre le trio Hermione/Lavande/Ron est excellent ! Exactement comme dans le livre. Les décors sont fidèles à eux-mêmes, excellents, et les effets spéciaux très réussis (même si je n'aime pas les Inferis, qui ressemblent un peu trop à Gollum ^^). En bref, un bon film, très agréable, mais une adaptation moyenne, un quart d'heure de plus n'aurait pas été de refus, histoire de mieux respecter le bouquin. Supérieur aux deux précédents, mais c'est pas encore digne d'une saga de ce nom.

Referentienummer: 142

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=126693.html?page=3

329 woorden

Sa note : (4)

Sa critique : Je l'avoue, lorsque je suis entré dans le cinéma, je m'attendais à voir une daube. Le pourquoi de ce pessimisme? Un nom: David Yates. HP6 me reste encore en travers de la gorge et lorsque j'ai su qui allait s'attaquer au dernier volume, je me suis dit: "putain, c'est vraiment pas de pot, ça va encore être de la merde." Et là, surprise. Pour le coup, je me suis demandé si Yates n'était pas schizo, s'il n'y avait pas un Bon-Yates et un Mauvais-Yates. Car contre toute attente, ce film est bon. Bon-Yates (autant l'appeler comme ça) réussi même à faire mieux que le livre par moment. La scène de la torture est parfaite, l'idée d'utiliser l'animation pour raconter l'histoire des Reliques de la Mort vachement bien trouvé, la course poursuite dans les airs très bien orchestré et la relation Hermione-Ron évoqué avec beaucoup de retenu (on est loin de la "débauche" minable du précédent tome). Mention spécial à Emma Watson qui a elle seule traduit bien l'amélioration générale du niveau des acteurs (et c'est pas peu dire). En définitif, peut-être a-t-il voulu se pardonner de son erreur précédente, mais Yates a vraiment voulu coller au tome ce coup-ci. Résultat, un excellent film dont les deux heures trente passent inaperçu, en tout cas, moi, je ne les ai pas vu passer. Mais soyons réaliste. Mauvais-Yates n'est jamais loin et il a fait des siennes, l'animal. Des scènes intenses (ou un minimum importante) tronqués (la mort de Maugrey entre autre), des passages inutiles (la petite danse qui m'a vaguement donné l'impression de revoir HP6) et quelques faiblesses scénaristiques, voilà le bilan des fautes de Mauvais-Yates; fort heureusement, cela reste mineur au regard du reste. Aussi incroyable que cela puisse paraître, Harry Potter s'achève sur une note convenable. Reste la seconde partie (qui à mon avis ne durera pas des masses vu le découpage idiot de la production). En espérant que pour celle-là aussi, Bon-Yates se soit plus exprimé que Mauvais-Yates.

Referentienummer: 143

Film: Inception

Bron: http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=143692.html

453 woorden

Sa note : (4)

Sa critique : Que dire d'Inception? Premièrement, je pense que cet effet de "mode" que le public à fait de ce blockbuster n'a pas joué en sa faveur pour les ovni comme moi qui n'ont pas pris la peine d'aller le voir sur grand écran car en écoutant tout le monde et les critiques, on s'attend à une révolution du cinéma. Ce qui n'était à mon (ancien avis)avis pas tant le cas que ça. Suite à un visionnage et demi du film, mon avis est chamboulé ! Après Memento qui provoqua des noeuds cérébraux chez les spectateurs, Nolan signe là son deuxième scénario original. On peut dire que l'esprit reste le même, ce sentiment d'énigme nous collant au fesses tout le long du film, mais je pense qu'il existe très peu de scénarios aussi complexes, déroutants, mais à la fois cohérents qu'Inception. On peut facilement assimiler la quête de l'agent Cobb à une image représentant Ulysse voulant retourner chez les siens, c'est qui ajoute une touche poétique à ce thriller, policier, fantastique, drame, aventure... Inception est tellement complexe qu'on ne sait même pas dans quelle catégorie de films le placer ! Le facteur que j'ai trouvé le plus agréablement déroutant dans ce long métrage, c'est le peu de moyens qu'il y finalement eu à mettre dans la production de ce film. On parle de rêves qui s'emboîtent les uns les autres, de voyages à travers le subconscient, nous mêmes spectateurs sommes manipulés par les pratiques de ces agents très spéciaux en ne sachant ou l'on se trouve dans les première minutes du film, chapeau bas pour l'ingénieuse idée des totems d'ailleurs. Le scénario par sa complexité hors du commun peut en dérouter et en à dérouté plus d'un, mais il s'agit là de l'un des plus séduisants scénarios auxquels je n'ai jamais eu a faire. Deuxièmement, Christopher Nolan est un expert il faut le dire, il donne à ses films une touche vraiment attrayante au niveau de la manipulation des images, des cadrages, les séquences sont toutes plus efficaces les unes des autres puisque en total concordance et cohérence avec le scénario, on ne note aucun temps inutiles ou barbant, on est littéralement scotchés du début à la fin. Inception à d'ailleurs cette capacité à raisonner dans la tête du spectateur qui essaie de comprendre en recollant les morceaux. Ce film est tellement poignant que son efficacité se ressent également dans les dialogues, de nombreuses citations sont marquantes il faut le dire. Inception donc est vraiment un "beau" film, le genre de grand film qui sort toutes les décennies, le genre de films unique en son genre. Je ne vais pas dire "à voir" car une personne sur trois, on va dire, l'a déjà vu !

Referentienummer : 144

Film : Inglourious Basterds

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=60208.html?page=5

257 woorden

Sa note : (3,5)

Sa critique : Je tiens à dire avant toutes chose que je déteste, Quentin tarantino la débilité de ses films surpasse tous. Toutes fois, je dois avouer qu'avec Inglourious basterds il a su faire un film correct, voir bon. Les acteurs joue bien, Surtout Christoph Waltz Qui joué réellement bien, vraiment très bien même. le film à un bon scénario ... mais toutes fois je dois avouer, que sans être nazi, j'étais plus pour les pauvres allemands qui se faisait massacré par une troupe d'une bande de débiles mentaux qui prennent leurs pieds à tuer avec horreur les gens. remarque c'est du Tarantino. Je remarque aussi les clichés américains sur ce film, ce qui m'aurait étonné que ça n'y soit pas; je parle par là du fait que les Américains sont tous gentils et bon, que les Français des lâches sans couilles et les allemands tous des méchants, mangeur de juif, mais bon comme je l'ai dit c'est du tarantino, car comme tous le monde le sait tous les américains n'était pas bon, suffi de demander au normand qui habitait près des côtes pendant que les américains bombardaient sans vergogne, demander à jean moulin et tous ceux qui se sont battu à l'intérieur de la France contre les nazis; qui sont mort en deportation et aussi le fait que tous les soldats allemand ne voué pas une haine envers les juifs, et savais ce qu'on leurs faisait en pologne.... Ceci dit pour un tarantino c'est un bon film. qui mérite on va pas se voiler la face sont 4,1/5.

Referentienummer : 145

Film : Iron Man 2

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=136190.html?page=4

251 woorden

Sa note : (4,5)

Sa critique : Après la claque Iron Man, Jon Favreau et Robert Downey Jr. reviennent pour nous offrir un deuxième opus différent mais tout aussi jouissif. Nous avons laissé Tony Stark sur un petit nuage, cette fois il affronte la dure réalité de sa condition. Beaucoup ont dit que ce deuxième opus est moins réussi que le premier, c'est vrai mais pas de beaucoup car on a radicalement changé d'ambiance car Tony est acculé de partout. Côté casting on compte pas mal de petits nouveaux : Scarlett Johanson toujours aussi sulfureuse, Mickey Rourke en pleine vengeance Sam Rockwell génial et Don Cheadle qui remplace Terrence Howard ce qui n'est pas la meilleure chose que Marvel ait fait (Marvel gros radins ?) car on ne retrouve pas le panache dans leur relation qu'il y avait dans le premier. Et bien évidemment Robert Downey Jr. impeccable ! Pour la réalisation je trouve que John Favreau et son équipe ont eut de très bonnes idées. Une bande-originale voilà ce qui a manqué pour cet opus parce que c'est bien beau de s'associer avec AC/DC mais si il n'y a que deux chansons dans le films c'est pas très rock'n'roll ! Egalement critiquable la bataille finale jugée trop courte, pour moi elle est bien car même si le combat contre Whiplash est court si on y rajoute celui contre les drones ça fait quelque chose d'assez conséquent. Même si j'aurais préféré qu'"Iron Man 2" se calque plus sur le premier il n'en reste pas moins un excellent film.

Referentienummer : 146

Film : Mamma mia !

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=125562.html

462 woorden

Sa note : (3)

Sa critique : Cette mode que d'adapter les grandes comédies musicales de Broadway à l'écran! 1 an toute juste après l'incroyable "Hairspray", qui nous fit danser frénétiquement, voici que la rentrée se fit encore en musique cette année-là. Direction Kalokairi, une petite île grecque ou Meryl Streep, Pierce Bronan et Colin Firth en tête d'affiche, nous invitent à un mariage pas comme les autres! Quand Sophie interprétée par la ravissante Amanda Seyfried, décide d'inviter à son mariage ses 3 probables pères, après avoir retrouvée le journal intime d'époque de sa mère, ayant eu une aventure avec ces 3 hommes le temps d'un été, c'est alors que le show commence! Et quel spectacle! Il faut dire que la mer bleu turquoise étincelante de la Grèce omniprésente, les corps dorés des acteurs et les maisons typiques de l'île servent d'emblée de décor idyllique, aidant à nous transporter sans grande peine, dans une ambiance décontractée, 100% vacancière, où la bonne humeur prend toute sa place. Mais c'était sans compter aussi sur le jeu d'actrice formidable de Meryl Streep, frivole et hippie à souhait, à la forme d'une jeune fille, nous livrant des pas de danses prodigieux aux côtés de ses copines; nous rappelant que Meryl est une mélangeuse de styles, ne laissant aucune place à l'erreur... Aussi drôle que touchante, c'est surtout dans les scènes où celle-ci se retrouve confrontée au charme de Pierce Brosnan qu'elle nous désarme, formant alors tous deux, un duo d'amoureux transis sous un soleil torride, des plus percutant! Si Colin Firth, en bon dandy anglais qu'il est, semble plus effacé, c'est pour mieux laisser briller la jeune Amanda Seyfried, "sirène de l'île", belle révélation fraîchement débarqué des teen-movies et soaps U.S ("Lolita malgré moi", "Veronica Mars"...), totalement investie dans son rôle d'entremetteuse entre sa mère et ses probables pères, dont le sourire nous laisse de marbre, le regard nous transperce le coeur, la voix nous transcende, car oui c'est aussi LA chanteuse du film à la voix d'or... C'est alors qu'on peut faire son critique et se moquer de la naïveté apparente de ce "mariage à la grecque" où le scénario est des plus minimaliste, en ne sachant pas faire la part des choses. A savoir, comprendre que ces acteurs réjouis et réjouissants dansant leur vie, non qu'un désir des plus légitime: épater par leur "show-man ou woman attitude", en livrant leurs parts de surprises, ni plus ni moins! Car du moment où le mariage ait bien lieu, la seule préoccupation qu'il puisse résider encore, est que les acteurs-danseurs nous en donnent pour notre argent niveau spectacle, et que le scénario porté sur un mariage pas comme les autres, se déroule dans un minimum d'ordre et de logique. Et c'est le cas! Alors que la fête commence : Mamma Mia! que c'est bon!!!

Referentienummer : 147

Film : Prince of Persia

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=126678.html?page=3

316 woorden

Sa note : (4)

Sa critique : Je vais me remettre à aller à la messe et à croire en Dieu, c'est décidé. Je viens d'assister à la première adaptation cinématographique de jeu vidéo réussie. Après les merdes ultimes telles que "Mario Bros", "Street Fighter", "Mortal Combat", "Tomb Raider", "Resident Evil" et patin couffin, le Tout Puissant nous accorde enfin dans son infinie grâce de voir un film potable, hallelujah ! Un jeu vidéo qui a, de plus, bercé mon enfance. La version Amiga, un jeu de plate-formes, n'était pas mal. Bref... revenons au film. Il bénéficie avant tout chose d'un vrai scénario. C'est pas : "Je suis le gentil et je vais sauver la princesse pour ensuite la baiser par tous les trous comme un gros sale", non. On a une histoire intelligente, pas trop complexe, avec la thématique toujours aussi efficace du saut dans le temps. Second atout du film, les chorégraphies, le décor et les effets spéciaux. "Prince of Persia" est visuellement une pure merveille. On se délecte des acrobaties du héros qui n'ont rien à envier à celles de Jacky Chan. Le décor exotique est lui-aussi splendide. Les effets spéciaux sont impeccables. On pourra toujours trouver à redire, à commencer par les moult invraisemblances. Le héros se joue des lois de la pesanteur et vole littéralement pour éviter les obstacles. Par ailleurs, le suspense n'est pas des plus prenant, étant donné qu'on sait pertinemment que le héros va réussir sa quête "finger in the nose". Enfin, tous ceux qui connaissent un peu les règles de successions des autocraties se manqueront pas de rire grassement à la fin du film, mais là je ne peux pas en dire plus sous peine de déflorer le suspense. Malgré ces tares, "Prince of Persia" n'en reste pas moins un excellent divertissement à voir absolument, que l'on ait joué ou pas au jeu vidéo, et c'est là peut-être la plus belle réussite du film...

Referentienummer : 148

Film : Sex & the City 2

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=142555.html?page=2

603 woorden

Sa note : (1)

Sa critique : Une seule expression peut résumer ce film : affligeant de bêtise humaine. L'histoire directrice du film est en somme très simpliste: quatre femmes superficielles en tout point issues de la communauté huppée de New-York qui décide de partir au Moyen-Orient pour s'échapper de leurs petits problèmes quotidiens comme ceux du mariage entré dans une routine désagréable, des problèmes éducatifs dans la famille, du boulot, et du sexe bien sûr. Mais d'un point de vue technique, que vaut finalement ce film ? De ce point de vue, le bilan est très inégal, en effet doté d'une excellente bande-son (qui d'ailleurs prends parfois le dessus sur le développement du film), le film dans son ensemble n'est pas mal tourné, notamment sur les plans de vue notamment celles de New-York City qui sont vraiment bonnes. A cela on peut rajouter une ou deux scènes excellentes d'un point de vue comique, comme par exemple la scène avec Lizza Minelli qui reprend le « single ladies » de Beyonce avec une dextérité et une auto dérision assumée. Cette se trouvant au début du film permet de lancer le tout avec une bonne note, dirons-nous, seulement quelques minutes après cela se gâte. Effectivement, le film met énormément de temps à démarrer, et à se mettre en place, il faut attendre 1 heure de visionnage pour enfin espérer qu'il s'y passe quelque chose. Mais cela se termine au final en pétard mouillé. En effet ce qui fait plonger ce divertissement dans les abîmes des plus mauvais films jamais tourné est son capital comique proche du zéro, or il est catalogué dans un genre appelé comique. En effet le réalisateur et les scénaristes ont tenté de réaliser une satire de la société féminine huppée de New-York en les confrontant à une culture diamétralement opposée : la culture orientale des Emirats Arabes. Cependant cette satire ne prend pas tant toutes les situations tombent dans la caricature la plus totale, presque malsaine. Assurément on peut mentionner, tout d'abord, les situations dans lesquelles se trouvent les quatre protagonistes. Par exemple, on peut mettre en avant le cas de Charlotte qui au moindre problème d'éducation avec ses deux enfants finit en pleure dans son placard et se réfugie dans l'utilisation d'une nounou qui l'obsède à cause d'une absence de port de soutien gorge!! Une maman incapable qui finira par se prendre des petits moments tranquilles dans l'appartement laissé vacant de son amie Carrie Bratchow. Cette situation ridicule est surtout démonstratrice de l'ensemble des clichés qui traverse cette super-production. En effet cette situation fait en quelque sorte l'apologie de l'obligation d'une nounou, de la nounou qui couche avec le mari, et de la mère riche incapable de s'occuper de ses enfants et qui finalement pense uniquement à son petit nombril. A cet exemple on peut rajouter celui de Carrie Bratchow et l'histoire de son mariage avec pause pour son petit confort psychologique, et non celui de son mari, et sa copine Samantha obsédée par le sexe et la jeunesse éternelle (obtenue à coup de crème, d'hormones en tout genre). Enfin pour en rajouter une couche, Michael Patrick King n'oublie surtout pas de caricaturer grossièrement la communauté du Moyen-Orient (cf la scène de la femme voilée qui mange avec un voile intégral et qui devient de ce fait l'attraction touristique des quatre superficielles) tout en faisant la promotion de la mode haute couture venant de la société occidentale. Pour conclure ce film n'est que superficialité risible et m'as-tu-vu, une apologie à tous les travers de notre société actuelle dont le but final est le gain de million de dollars. En somme une véritable catastrophe.

Referentienummer : 149

Film : Slumdog Millionaire

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=129924.html?page=2

255 woorden

Sa note : (3,5)

Sa critique : N'appréciant pas particulièrement Danny Boyle j'avoue que ce film m'as vraiment surpris: tant sur les aspects positifs que négatif. En effet, le début du film m'a semblé assez "vomitif" car très stéréotypé, violent pour rien et vide de sens (ce qui fait que j'étais à la limite de sortir...). Toutefois, après cette lourde introduction - très indigeste - le film s'ouvre peu à peu sur un versant bien plus intéressant qui ma tout de suite recaptivé. On arrive alors à un film bien plus réfléchi, plus soigné et moins "classique". Certes, la longueur est parfois gênante, mais ca fini sur une touche positive (l'inverse aurait été un désastre). J'ai eu peut de voir un film où l'on aller nous montrer un "pauvre" qui est soudainement propulsé au statut de "nouveau riche chanceux", heureusement, l'histoire plus complexe du personnage relève l'intéret pour le film. On notera l'évolution des opinions des personnages tout au long du film qui en fond un bon contenu très qualitatif et plaisant. C'est donc à partir de là que j'ai trouvé le film intéressant, ou chacun a pu remettre en cause ses idées et/ou convictions dans une logique personnelle et collective. Bref, ca reste tout de même un film très catalogué "c'est du cinéma"... Bref, j'ai évité d'être déçu mais j'ai pas crié au génie non plus. c'est donc un film au dessus de la moyenne à voir au moins une fois (même s'il présnete un introduction quasi-dépressive...). A noter toutefois que Dev Patel y est excellent et Freida Pinto magnifique !

Referentienummer : 150

Film : The Curious Case of Benjamin Button

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=57060.html?page=3

233 woorden

Sa note : (5)

Sa critique : Une fois n'est pas coutume, Fincher réalise un film d'une étonnante efficacité ! Mais plus qu'un film, un chef d'oeuvre...LE chef d'oeuvre de Fincher, pour lequel on ne se lassera pas de réfléchir. Des plans successifs à la fois émouvants, effectués pourtant avec aisance et simplicité. " L'étrange histoire de Benjamin Button ", dont le protagoniste est un homme différent des autres, alors que ses péripéties sont pourtant ordinaires. Brad Pitt au sommet de son art, quoique toujours très impliqué dans ses rôles, a la contribution d'un réalisateur déchainé, d'un scénariste expérimenté et entouré d'acteurs confirmés. Même s'il s'agit avant tout d'un film qui retrace la vie d'un humain exceptionnel, il en demeure parallèlement une histoire d'amour qui ne s'étend en rien sur des détails qui, au risque de lasser le téléspectateur, pouvaient alourdir l'atmosphère unique de la réalisation. On s'prend des personnages, d'une part en enviant dans un premier temps Benjamin Button, et d'autre part en statuant sur le bon côté de notre propre situation. Bien que fictif, le film ne se résume pas à un réalisateur qui divague, mais bien à un enfant qui cherche à transmettre une partie de son âme aux téléspectateurs. Fincher est aussi irréaliste que réaliste, en s'appropriant un conte pour en faire une épopée magique, délicate et émouvante, pour en arriver à une chute, certes prévisible mais si appropriée, qui nous transporte jusqu'au générique de fin.

Referentienummer : 151

Film : The Dark Knight

Bron : http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=115362.html

230 woorden

Sa note : (5)

Sa critique : EPOUSTOUFLANT ! Ce deuxième volet de Batman est encore meilleur que le précédent. Le réalisateur Christopher Nolan va encore plus loin avec cette suite en nous livrant des scènes d'actions encore plus spectaculaires et explosives avec notamment la scène d'ouverture qui est mémorable, ainsi que des effets spéciaux à couper le souffle, une BO toujours aussi magistrale, une réalisation irréprochable et subtile. Ensuite le casting est toujours aussi excellent que ce soit les acteurs du premier : Christian Bale, Gary Oldman, Morgan Freeman et Michael Caine qui sont parfaits dans leurs personnages respectifs dont leurs personnages sont encore plus mis en avant. Un grand bravo au regrettable Heath Ledger pour son rôle du Joker qui est vraiment phénoménal en étant un méchant très inquiétant, sombre et charismatique, chapeau également au comédien Aaron Eckhart pour le rôle de Harvey Dent qui est épatant dont comme Double Face dont le visage est très bien réalisé. Pour finir le scénario est excellent en étant encore plus complexe et riche en rebondissements sans jamais traîner en longueur. Conclusion, The Dark Knight continue sur sa lancée commencée par Batman Begins en nous montrant avec cette suite un film beaucoup plus sombre et plus en noirceur tout en étant beaucoup plus spectaculaire et saisissant, en tout cas ce film est à voir(re) si vous avez aimé le premier mais également le comics. En espérant un Troisième Volet qui conclut magnifiquement en apothéose cette excellente trilogie de Batman.

Referentienummer: 152

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=143994.html

209 woorden

Sa note : (1)

Sa critique : Outre son introduction réussie, Twilight : Hesitation s'obstine à appuyer son récit, sa narration et sa mise en scène autour d'un trio d'acteurs vraiment pas talentueux. Sans expression, Edward affirme son amour ; sans certitude, Bella infirme celui qu'elle a pour Jacob ; avec son torse bombé -Pecs, abdos, muscles saillants en évidence-, ce dernier insiste lourdement à faire la cour aux pieds d'une fille inaccessible.

L'adolescence est bien mal représentée. Le scénario n'est à aucun moment pris au sérieux. Une bonne dose de maquillage blanchâtre, d'huile pour les tablettes et d'effets spéciaux ridicules (et coûteux en plus de ça), c'est ce qu'il faut apparemment pour garder le public de premier ordre. Car la saga ne s'oriente pas vers d'autres horizons et se contente de baser son succès sur ses seul(e)s fans. Nécessairement, on y trouvera jamais notre compte. La musique n'aidant rien (pourtant le talent d'Howard Shore est incontestable), le film ne trouve jamais son rythme et ennui au possible. Les scènes d'action se font rares, et quand elles se le font moins, c'est lamentablement mis en scène. De même qu'on finit là où le deuxième nous laissait déjà dubitatif. Aucune évolution, la saga fait du sur place et se suffit à elle-même...probablement pour son succès non mérité.

Referentienummer: 153

Film: Up

Bron: http://www.allocine.fr/film/critiquepublic_gen_cfilm=130368.html?page=2

263 woorden

Sa note : (4)

Sa critique : Une grande œuvre signée une fois de plus Pixar

-BENOEMING REGISSEUR-, qui nous entraîne littéralement tout au long de la vie de ce maintenant vieil homme, Carl Fredricksen, qui a vécu avec un rêve en tête et est sur le point de le réaliser. Les 10 premières minutes du film sont tout bonnement épatantes, et représentent sans aucun doute l'un des plus beaux moments du cinéma d'animation, voire du cinéma tout court. Le reste raconte le voyage de Carl ainsi que du petit Russell, qui incarne une sorte de reflet de l'enfant que Carl a été. Les personnages sont assez réussis, tous à la fois droles et émouvants -on pense notamment au chien Dug, dont l'interprétation par Bob Peterson est magistrale, ce dernier brillant également à la réalisation et au scénario...-, et paradoxalement c'est celui d'Ellie qui marque le plus, elle est présente dans chaque action/parole de Carl et est littéralement l'essence même de cette maison volante. C'est donc renversés par une émotion que Pixar avait déjà su transmettre avec Wall-E un an auparavant que l'on suit les aventures de ce petit groupe en direction du Venezuela et cette émotion ne nous quittera pas une seule seconde. L'histoire change malheureusement un peu de direction au bout d'un moment, et si les tribulations de nos protagonistes à travers la jungle sont amusantes, prenantes et pleines d'action, on ne peut s'empêcher de se demander où est parti l'esprit qui a animé la maison et le film avec tant d'efficacité... Celà dit, ça reste un excellent film et une référence en matière d'animation et d'amour du détail !

Referentienummer: 154

Film : 2012

Bron : http://www.amazon.fr/product-reviews/B002X79OYG/ref=cm_cr_pr_link_2?ie=UTF8&showViewpoints=0&pageNumber=2&sortBy=bySubmissionDateDescending

269 woorden

3.0 étoiles sur 5 2012 the film, 24 octobre 2010

Par [nono1981](#)

Bonjour, meme si certain disent que le scénario du film est baclé ,je trouve quand meme qu'il y'a de la bonne action du debut a la fin.En effet depuis le debut l'inquiétude arrive et s'intensifie de plus en plus meme si je l'avoue pas mal de scene d'action sont vraiment impossible et surrealiste mais c pour ca que c'est un film de science-fiction et puis faire un scénario au top du début a la fin c'est vraiment haut demandé surtout quand on voit qu'il faut gerer toute les force destructrice de la nature en seulement 2h et surtout de bien les assembler apres.Par contre c'est vrai que la fin quand ils sont sur les 3 arches naviguant je trouve vraiment ca simpliste,onsais que tout est tombé sous l'eau mais quelques petit restes genre le haut de la tout eiffel ou de la statue de la liberte pour qu'on voit vraiment notre nouvelle civilisation avec un petit reste des vestiges de l'ancienne ,mais comme je le repete faire du bon debut a la fin et puis y'a meme un peu d'humour.Bref cela reste un des plus grand film de catastrophe naturel et en plus j'ai pris le modele avec le boitier metal (ben oui pour 1€ de plus par rapport a la version boite plastifiée on a le modele avec boite metal) plus classieux,je trouve quand meme.Donc ceux qui ne l'ont pas encore vu foncez ,franchement cela reste un best film de catastrophe naturel.Avec ces défaut et ses qualitt" comme tout film.j'espere avoir aider certaine personne dans leur choix avec mon commentaire.

PS:j'espere ne pas avoir ecrit tout ca dans le vide

Referentienummer : 155

Film : Alice in Wonderland

Bron : http://www.amazon.fr/product-reviews/B003BEDTF0/ref=cm_cr_dp_all_helpful?ie=UTF8&showViewpoints=1&sortBy=bySubmissionDateDescending

320 woorden

5.0 étoiles sur 5 un chef d'oeuvre à la fois pictural et dynamique, 23 janvier 2011

Par

Tout est bon sur tout les plans; Tim Burton s'est surpassé: le casting des personnages est si judicieux, que déjà la présence des individus contribue naturellement à leur crédibilité. En fait, si le réalisateur campe l'histoire en pleine Angleterre victorienne, prêtant hommage au monde traditionnel du livre de 1865 de Charles Lutwidge Dodgson, il s'inspire largement (sans en parler dans les bonus du jeu PC bien antérieur à la parution du film, American McGee's Alice, jeu développé par Rogue en 2000, les soldats de la reine rouge, de l'apparence du chat et les décors présentent des similitudes très troublantes... associant l'oeuvre d'alice in wonderland à " De l'autre côté du miroir" de l'écrivain et poète anglais Lewis Carroll); l'héroïne principale, l'australienne d'origine polonaise Mia Wasikowska allie une apparence éminemment romantique slave, avec ses longs cheveux blonds bouclés et ses lèvres charnues tranchant un teint Timburtonien blafard, et elle se démène avec énergie pour affronter ses peurs et démons, pour quitter sa position de babydoll (à l'époque place bienséante pour une jeune femme à marier de la bonne société), afin de devenir une femme, qui assume choix et risques. Johny Depp ne nous étonne plus, tellement il développe des talents accomplis de caméléons, il allie ici une fragilité proche de la folie, et un courage désespéré de chapelier prêt au sacrifice au service de la reine blanche. Je suis enchanté de mon achat, mon fils de 6 ans, apprécie beaucoup le film, je lui ai tenu la main, dans certaines scènes de tension émotionnelle plus que hémoglobine. Le film reste beau et très immersif; le son comme l'image sont vraiment d'une HD irréprochable tant en qualité image ,en piqué pixels, que dans la progressivité du champs de profondeur, pas de flou, tout est surprenant et ne fatigue pas les yeux, pour le son, tout dépend de votre sensibilité, la fougue de la VOST sous la direction d'interprètes jeunes comme Lavigne.

Referentienummer: 156

Film : Angels & Demons

Bron : http://www.amazon.fr/Anges-d%C3%A9mons-Armin-Mueller-Stahl/dp/B0029F1YUE/ref=sr_1_1?s=dvd&ie=UTF8&qid=1298837838&sr=1-1

372 woorden

4.0 étoiles sur 5 Du rythme et du suspense... meilleur que le Da Vinci Code, 9 juillet 2009

Je dois avouer que j'ai plutôt bien aimé cette adaptation du livre de Dan Brown, que j'avais lui-même trouvé bien meilleur que le Da Vinci Code... J'ai le tort d'avoir lu le livre au moins deux fois, donc j'ai repéré assez facilement les différences, sans que les choix qui ont été faits lors de l'adaptation me choquent. L'intrigue a été légèrement simplifiée, le nombre de personnages et les relations qui les unissent également, mais je pense que le résultat final est ma foi assez réussi. J'ai par contre eu l'impression que ce film était situé après le Da Vinci Code, alors que dans les livres, c'est le contraire.

Et puis pendant que j'en suis aux différences, j'ai noté avec amusement que si le Professeur Langdon a un rôle plutôt physique dans le bouquin, avec entre autres trois confrontations très musclées avec le tueur et une chute de plusieurs milliers de mètres depuis un hélicoptère, ce ne devaient pas être les passages favoris de Tom Hanks puisqu'aucune de ces scènes ne se trouve dans le film. Se ferait-il vieux, ou a-t-il juré qu'on ne l'y reprendrait plus avec un rôle physique après Seul au Monde?

L'histoire, c'est donc celle des Illuminati, un groupe composé en majorité d'éminents scientifiques, mais également d'artistes, tous persécutés, et qui referait surface au Vatican à l'occasion de la mort du Pape, avec pour objectif d'anéantir l'Eglise Catholique. Le Professeur se lance donc dans une course contre la montre pour retrouver les 4 cardinaux qui vont être assassinés en des lieux stratégiques de Rome, afin d'avoir une chance de découvrir l'anti-matière qui a été dissimulée au sein même du Vatican avant que celle-ci n'explose.

Personnellement, je vous le conseille, mais si vous avez plus de 2h20 devant vous, lisez plutôt le livre de Dan Brown, qui prend le temps de s'attarder sur beaucoup de points qui ne sont qu'effleurés dans le film, notamment les relations conflictuelles entre la science et la religion, ou encore le cérémonial qui entoure la mort d'un Pape et l'élection de son successeur. Le film a par contre l'intérêt de nous emmener voir Rome et le Vatican, et je dois avouer que j'aime beaucoup pouvoir découvrir de visu les lieux évoqués dans un livre...

Referentienummer: 157

Film : Avatar

Bron : http://www.amazon.fr/product-reviews/B002ZLOSLE/ref=cm_cr_pr_link_3?ie=UTF8&showViewpoints=0&pageNumber=3&sortBy=bySubmissionDateDescending

459 woorden

5.0 étoiles sur 5 Le cinéma, c'est aussi le rêve., 15 septembre 2010

Un voyage dans un monde absolument et incontestablement magique. Que ce soit sur grand écran ou sur écran familial, l'univers de ce film est envoûtant. Lumineux, vibrant, ce monde restitue la vie qui anime les choses, les plantes, les animaux et les "humains". On ressent, grâce au colossal travail sur les détails, la Vie (même si elle est fabriquée...). Les décors sont d'une richesse et d'une beauté à couper le souffle.

J'ai également apprécié le travail des acteurs, même si le caractère de leur personnage est souvent proche de la caricature: la scientifique humaine et impossible à manipuler, le militaire courageux, le méchant colonel, l'homme d'affaires en peau de portefeuille,...

Le mélange des deux mondes (les humains et les humanoïdes) avec leurs paramètres, leur échelle se fait sans le moindre hiatus. L'illusion de réalité (formule sans provocation) est totale.

Un mot du scénario dont on a dit que tout était prévisible, qu'il n'y avait pas d'histoire, qu'il était aussi peu recherché que le serait un vendeur de sable dans le Sahara... Oui, on pourrait souhaiter que quelques-unes des grosses ficelles nous soient épargnées (Torouk dont on sait ce qu'il va advenir, le grand méchant militaire qui résiste à tout, le gentil qui est en mauvaise posture quand la fin est proche,...). Mais, il y a une histoire amplement suffisante pour tenir la route. Le scénario aborde malgré tout des sujets importants : les génocides, l'avidité sans limites de certains, la valeur de la vie en ce compris celle des animaux, l'environnement, les liens qui nous unissent à tous et à tout, la réincarnation, la télépathie, les connexions physiques entre les personnes et les animaux (et même certaines espèces du monde végétal), la vie après la vie... On pourrait en ajouter, ou trouver au contraire que je vais chercher trop loin, et pourtant ces sujets y sont.

Je terminerai par la musique. Elle est splendide et parfaitement adaptée, voire remarquablement descriptive. Et quelle variété ! (vous pourrez lire mon commentaire du cd intitulé "Un véritable voyage sonore" en utilisant le lien suivant : [Avatar](#))

Si passer un moment dans un monde splendide (et dangereux) vous tente, si la poésie vous attire, si vous pouvez accepter qu'un film en partie virtuel est aussi un vrai film (que dire des dessins animés ou des films d'animation ?), vous passerez un bon moment. Et pour celles et ceux qui préfèrent se torturer les méninges (j'aime cela également), les films complexes ne manquent pas.

Avec toute la littérature publiée sur ce film, tout le monde sait que le scénario est simple. Le regarder et le démolir sur cet aspect, équivaldrait à manger un sandwich pour se plaindre ensuite que ce n'est pas de la cuisine. Le tout est de savoir ce que l'on cherche...

Referentienummer: 158

Film : Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron : http://www.amazon.fr/product-reviews/B002SKMGB6/ref=cm_cr_dp_all_helpful?ie=UTF8&showViewpoints=1&sortBy=bySubmissionDateDescending

253 woorden

3.0 étoiles sur 5 Une adaptation inégale, 8 juillet 2010

Un opus visuellement très réussi tout comme Harry Potter et l'Ordre du Phénix, également réalisé par David Yates. Avoir conservé les mêmes personnages jusqu'à présent est un vrai plus car que le film soit bon ou pas nous nous sommes attachés à toutes les frimousses de Poudlard. Le film se suit donc sans déplaisir, l'humour et l'émotion sont souvent au rendez-vous.

Toutefois, je regrette comme certains le manque de fidélité au livre. Même si J.K Rowling a sans doute approuvé les scènes inexistantes dans le livre, ces dernières ont de quoi frustrer le lecteur, même celui qui serait prêt à passer sur certaines petites erreurs. Alors que la première scène au ministère de la magie est chargée d'émotion, on retrouve Harry dans un bar draguant tranquillement une inconnue puis embarqué par Dumbledore sans avoir revu les Dursley. Et que dire de la maison en feu des Weasley, Dumbledore qui passe pour un vieux gaga en demandant à Harry s'il ne flirte pas avec Hermione alors qu'il sait toujours tout, l'absence de la bataille finale qui aurait pourtant pu être un grand moment d'action, la scène ridicule des baguettes pour la mort de Dumbledore, qui méritait mieux que ça quand même, etc. Bref je reste sur ma faim et me dis que le film a été conçu pour être plutôt un divertissement familial alors que les livres sont de plus en plus noirs. Reste à espérer que le fait de couper le dernier tome en deux films induira plus de rigueur dans le scénario.

Referentienummer: 159

Film : Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron : http://www.amazon.fr/product-reviews/B004D2BHH6/ref=cm_cr_dp_all_helpful?ie=UTF8&showViewpoints=1&sortBy=bySubmissionDateDescending

205 woorden

5.0 étoiles sur 5 Le meilleur pour le moment, 29 décembre 2010

Cet épisode d'Harry Potter est à mon goût le meilleur. Il y a une nouvelle maturité autant dans la manière de filmer l'histoire que dans la profondeur des personnages.

Nous sommes embarqués dès le début du film dans une course effrénée contre la mort, pour la survie. Nous sommes loin du premier opus assez enfantin, nous sommes face à des personnages qui ont grandi, qui ont mûri, qui ont souffert, qui ont peur, qui doutent et qui fuient pour survivre avec l'espoir de sauver le monde qu'ils connaissent.

Il y a une grande profondeur autant chez Harry (fort, courageux et touchant dans l'acceptation de sa propre faiblesse et de son impuissance), chez Hermione (qui abandonne ceux qu'elle aime pour leur sauver la vie, qui affronte courageusement ses peurs, perdue dans des paysages aussi beaux qu'immenses) et chez Ron (bouleversé par un amour et une jalousie qui se combinent à la peur de la mort de ses proches).

Le virevoltement incessant de la camera nous plonge nous-même dans cette fuite à laquelle nous participons, aussi impuissants que ses personnages à empêcher l'inévitable de se produire et l'horreur de s'installer.

Un Harry Potter magistral qui se terminera, si le deuxième dernier volet est aussi réussi, en apothéose.

Referentienummer: 160

Film : Inception

Bron : http://www.amazon.fr/Inception-simple-Leonardo-DiCaprio/dp/B003WJRE9Q/ref=sr_1_1?s=dvd&ie=UTF8&qid=1298835898&sr=1-1

626 woorden

5.0 étoiles sur 5 La petite fabrique des rêves de Christopher Nolan 23 août 2010

Par

Vu deux fois au cinéma, ce film m'a tellement emballé que j'ai immédiatement pré-commandé le Blu-ray.

Ce film est avant tout remarquable par son scénario audacieux et original ! Quel plaisir de ne pas ressentir cette désagréable sensation de déjà-vu ! La presse a beau toujours vouloir comparer avec d'autres longs-métrages (j'ai entendu certains parler de Matrix ... encore maintenant, je ne vois pas vraiment le rapport !), Inception est unique en son genre.

Au-delà des effets spéciaux qui sont très très réussis (on a beaucoup vu à la télé les scènes où la ville de Paris se « plie » littéralement aux 4 volontés d'Ellen Page, mais je trouve encore plus impressionnantes les scènes où le personnage d'Arthur, joué par Joseph Gordon-Levitt, est en apesanteur dans un décor d'hôtel, les scènes sont bluffantes de réalisme et on perd totalement la notion de haut et de bas), c'est surtout cette histoire prenante et complexe qui vous happe dès le départ.

Imaginez qu'on puisse entrer dans votre esprit par le biais de vos rêves, y trouver des informations, percer vos secrets les plus intimes ... ça c'est le point de départ, le meilleur est à venir. La mission ... si vous l'acceptez ... est de pénétrer dans l'esprit d'une personne, mais au lieu d'y glaner une information, il s'agit d'y implanter une idée, de l'implanter si profondément qu'elle puisse y germer de façon à ce qu'à son réveil, la personne fasse exactement ce que vous vouliez qu'elle fasse, en s'imaginant que c'est elle qui l'a décidé. Là, vous savez que vous tenez une perle de scénario et que vous allez vous régaler.

Alors, je ne rentre pas dans le détail des rêves imbriqués (encore une trouvaille de génie !) qui interagissent les uns sur les autres, mais vous vous doutez bien que tout ne va pas se passer comme prévu car qui dit rêve dit subconscient et celui de Leonardo Dicaprio est très très envahissant voir très très agressif !

Bref, une histoire bien dense, de l'action, du suspense, une musique qui colle bien aux images et de bons acteurs, tout y est. Leonardo Dicaprio est parfait, comme d'habitude mais les autres sont très bons aussi, Joseph Gordon-Levitt, Cillian Murphy, Ellen Page, Ken Watanabe etc ... Quant à Marion Cotillard, elle joue bien mais pas mieux que les autres. On a tendance à beaucoup l'encenser depuis son interprétation d'Edith Piaf dans « La Môme » car depuis tous les films dans lesquels elle joue sont censés être prodigieux ... Ce n'est pas forcément le cas, ou en tout cas pas forcément grâce à elle ! (Cette surmédiatisation a tendance à m'irriter).

Enfin, il suffit de voir le buzz qu'a créé le film sur internet pour comprendre son succès ! Des tonnes de spectateurs en quête de vérité ont inondé les forums et les blogs de messages ... Des partisans du rêve ou de la réalité, je crois que personne n'a eu le dernier mot. Car en effet, le film peut se lire à plusieurs niveaux, Christopher Nolan a tout prévu pour que chacun puisse se faire de délicieux nœuds au cerveau, cogiter et retourner ses neurones comme un Rubik's Cube sans jamais vraiment entrevoir la solution.

Bien entendu, il est probable que vous n'aimiez pas du tout non plus. Des personnes de mon entourage ont trouvé l'histoire trop complexe (peut-être qu'à force de vouloir trop rentrer dans le détail, le film finit par nous perdre), les personnages peu attachants ou encore n'ont ressenti aucun réel intérêt pour l'intrigue.

En ce qui me concerne, je reste campée sur ma position (c'est-à-dire que j'ai adoré), je ne vous en dirai pas plus car c'est à vous de vous faire votre propre opinion sur le sujet.

Faites de beaux rêves !

Referentienummer: 161

Film: Inglourious Basterds

Bron: http://www.amazon.fr/product-reviews/B002MRRUDE/ref=cm_cr_pr_link_2?ie=UTF8&showViewpoints=0&pageNumber=2&sortBy=bySubmissionDateDescending

220 woorden

1.0 étoiles sur 5 Coupez, on la refait., 29 octobre 2010

Entre une grosse farce ratée basée sur une combinaison ratée de "Sauver le soldat Ryan" et de "Kill Bill", ou un remake du navet "Burn after reading" dans un décor de 2nde guerre mondiale.

L'ouverture partait pourtant d'un bon pied, avec une atmosphère mêlant un charme tout bucolique à l'inquiétant raffinement du colonel - seul personnage intéressant du film.

Le reste oscille entre un Brad Pitt ne parvenant pas à singer un accent du midwest, une Melanie Laurent anachronique, certes ravissante mais s'exprimant comme on le ferait en 2010, une flopée de sosies cheap et méconnaissables de Churchill, Hitler, Goebbels, Goering. Les dialogues et la musique, clous de tous les autres Tarentino, sont ici pauvres comme Job.

Film brouillon alimentaire? Un Tarentino en panne de chef d'œuvres? Autodérision au 3eme degré sur l'art du cinéma capable à la fois de refaire l'histoire ou de se bruler aussi vite que des bobines? Une flatterie un peu voyante pour la France exclusivement peuplée dans le film de résistants, où sont mis à l'honneur son cinéma, sa culture, sa langue (2/3 du film est en français)?

Rien n'est moins sur, mais dans le genre, "Papy fait de la resistance" demeure sans le moindre rival. Pour le reste, on peut bien faire crédit à Tarantino d'un raté: j'irai voir son prochain film sans hésiter.

Referentienummer: 162

Film: Iron Man a2

Bron: http://www.amazon.fr/Iron-Man-Robert-Downey-Jr/dp/B003JBHMMG/ref=sr_1_1?s=dvd&ie=UTF8&qid=1298836469&sr=1-1

258 woorden

4.0 étoiles sur 5 Bonne suite, 2 novembre 2010

J'ai bien aimé cette suite qui s'attache plus au côté psychologique de Stark, à sa future alliance avec The Shield et à sa relation avec James « Rhodey » Rhodes qui ne peuvent qu'être suivis d'effets. Pour ceux qui ont connu la bd, le fait que Rhodes endosse l'armure n'est pas anodin. Face à l'alcoolisme patent de Stark, Rhodes deviendra le nouveau Iron Man, Stark étant incapable d'assurer son rôle de justicier de métal. L'arrivée de The Shield est importante également. Devant les difficultés à gérer les super-héros et à leur implication dans la défense du pays face à toute attaque hors de portée de l'armée, le gouvernement américain crée The Shield, unité regroupant des êtres dotés de super-pouvoirs, notamment The Avengers (Captain America, Thor, Hulk, Sub-Mariner...), " embauchés " par ce dernier et donc redevables aux contribuables. Clin d'oeil peut-être aux Avengers à vérifier puisque j'ai cru reconnaître le bouclier de Captain America utilisé comme cale (!) par Stark lors de la construction de son accélérateur de particules... Le film n'évite pas la surenchère d'effets spéciaux surtout dans la scène de fin et met peut-être un peu trop l'accent sur le narcissisme de Stark nettement moins appuyé dans le comic. Mickey Rourke est bizarrement moins lourdaud dans son rôle de grand méchant que Jeff Bridges dans le premier épisode. Les studios prenant toujours des libertés avec l'histoire d'origine dès qu'il s'agit d'adaptation et Robert Downey Jr étant nettement plus " bankable " que Don Cheadle, le contenu d'un troisième volet reste à voir.

Referentienummer: 163

Film: Mamma mia!

Bron: http://www.amazon.fr/product-reviews/B001NIN0AA/ref=cm_cr_pr_link_1?ie=UTF8&showViewpoints=0&sortBy=bySubmissionDateDescending

211 woorden

5.0 étoiles sur 5 incontournable, 8 janvier 2011

Tout d'abord ce film est fait pour les fans inconditionnel d'abba et pour ceux qui ne connaissent pas encore ce groupe,ils le découvrirons d'une manière remarquable.Ce film est d'une détente formidable ou l'on ne s'ennuie pas une seconde à tel point que quand arrive le générique de fin ,ont regrette que se sois déjà terminer..On ne vois pas le temps passer et ont aimerais que cela dure encore et encore ! Un film qui enlève tout les bobos et le stress de la vie du quotidien.Etonnant de voir Meryl Streep et Pierce Brosnan chanter (plus rien à voir avec James Bond,de plus il chante faux!S'il veut persister dans ce domaine,il faudra qu'il fasse de sérieux efforts !),un rôle dans lequel on n'est pas habituer de les voir et qui surprend aux premier abord... (à la fin du film,Pierce Brosnan déguiser en star du rock dansant... irrésistible !!).!En bref,un film à voir et à revoir et à posséder absolument... A savoir aussi que la plupart des chansons ont l'orchestration de base d'origine et que seul la source lyrique à été modifier. Côté qualité DVD,rien à reprocher,son et image de qualité, par contre je conseille de visionner ce DVD en VO sous titré,la bande son en français n'est pas convenable...

Referentienummer: 164

Film : Prince of Persia

Bron : http://www.amazon.fr/product-reviews/B003N17UHE/ref=cm_cr_pr_link_4?ie=UTF8&showViewpoints=0&pageNumber=4&sortBy=bySubmissionDateDescending

357 woorden

5.0 étoiles sur 5 Grandiose, époustoufflant, et quelle image blu-ray ... en un mot: SUPERBE !, 3 octobre 2010

Tout comme le film "la guerre du feu" qui commence et fini par la même image , ici un soleil orangé annonce le film et le termine. L'histoire nous emmène dans cette cité prise par les perses dans un environnement quasi-fidèle au jeu. Pour une fois, c'est une pure réussite et n'en déplaise à aux détracteurs, comme toujours, des adaptations de jeux. L'histoire est rondement menée, jamais de temps morts et de l'action, des cascades parfaitement menées, de la magie et un brin d'amour font le reste. du début à la fin, la magie opère, scintillante de ses milles atours, et encore une fois, voici un film qui est parfaitement expliqué du début, jusqu'à la fin et vraiment jusqu'à la fin. On comprends tout et au risque de me répéter, on ne reste pas, justement, sur sa FAIM!

Grace au support blu-ray, la palette graphique est exceptionnelle. Les couleurs sont resplendissantes, la profondeur de champ surprenante et la nêtteté, ... quelle nêtteté, est carrement parfaite! (on pourrais même compter lesgrains desable! C'est un pur régal pour les yeux de la première à la dernière seconde du film. Ce blu-ray est à posséder ABSOLUMENT si on est amoureux de HD. Si l'on met de côté l'histoire, alors rien que pour les images, cela vau le détour!

Concernant le son, encore bingo! Pour ceux d'entres vous qui disposer d'un "vrai" ensemble 5.1 avec un bon caisson de basses, alors, attachez vos ceintures, la bande son est une vraie tuerie! Ca envoi sévère et donne au film une dimension ahurissante. les effets sonores sont partout, les flêcles et autres carreaux (flêches des arbalètes), vous passent ça et là, ça craque, ça souffle, ça donne de ces bruits dont vous allez sacrément entendre passer. Pour peu que vos enceintes soient judicieusement réglées, alors vous êtes au coeur de l'action! J'en ai écouté des bandes sons, et vu des blu-ray, mais celui ci mériterait une note d'excellence de 6 rien que pour cela!

Bref, bienvenu dans ce pur régal pour les yeux, pour les oreilles, et pour son histoire fidèle au personnage du jeu et sa morale finale plus que saine. Bravo!

Referentienummer : 165

Film : Sex & the City 2

Bron : http://www.amazon.fr/Sex-City-Sarah-Jessica-Parker/dp/B003O85O7Y/ref=sr_1_1?s=dvd&ie=UTF8&qid=1298836249&sr=1-1

282 woorden

4.0 étoiles sur 5 un très bon moment!!..., 5 juillet 2010

Dans ce second film de sex and the city on retrouve nos 4 meilleures amies pour de nouvelles aventures.

-Carrie craint de voir son couple sombrer dans la routine et a beaucoup de mal à l'accepter.

-Charlotte qui a aujourd'hui deux enfants est une mère débordée qui en plus voit son couple menacé par sa nounou qui est une véritable bombe sexuelle.

-Miranda se retrouve avec un boss qui semble la mépriser et la traite de manière insultante.

-Samantha quand à elle reste fidèle à elle-même : nymphomane avec la phobie de vieillir...

Alors lorsque Samantha après avoir revu un jeune acteur qu'elle a lancé et qui lui propose un voyage à Abu Dhabi (dans les Emirats Arabes Unis) tout frais payé n'hésite t'elle pas à y ajouter ses 3 amies qui ont bien besoin de se changer les idées!

Et les voila parti pour un voyage dans un pays dignes des « milles et une nuit » dans un véritable palace et bénéficiant de tous les avantages et de tout le luxe que permet l'argent...

J'ai passé un très bon moment devant ce film et je dois dire que Samantha (que je trouve excellente dans son rôle et qui m'a fait mettre 4 étoiles et non 3 à mon commentaire) m'a donné de bons fous rires : imaginez une nymphomane qui ne s'habille qu'avec le strict minimum dans un pays musulman, traditionaliste et très conservateur quand à la place et à la tenue de la femme... Excellent!

Et comme d'habitude on a droit à une garde robe magnifique et des chaussures qui nous font pâlir d'envie.

Bref un film à regarder pour se changer les idées et passer un agréable moment.

Referentienummer: 166

Film : Slumdog Millionaire

Bron : http://www.amazon.fr/product-reviews/B0025UAFVC/ref=cm_cr_dp_all_helpful?ie=UTF8&showViewpoints=1&sortBy=bySubmissionDateDescending

228 woorden

4.0 étoiles sur 5 Genre: hybride...De la beauté dans la misère?, 20 août 2010

Un orphelin des bidonvilles indiens devient extrêmement riche (au jeu "qui veut gagner des millions?"), la droiture, la sincérité et la générosité triomphent de la bassesse et de la corruption (ce sont toutes les misères et galères endurées qui lui donnent les réponses au jeu! Pas de génie ni d'arnaque là-dedans, c'est la main du destin!): c'est avec ce conte de fées moderne que l'Écossais Danny Boyle a reçu une pluie de récompenses. Avec une mise en scène survoltée, une bande-son explosive et des couleurs à couper le souffle, le réalisateur ambitionne de parler de l'Inde d'aujourd'hui: un pays joyeux malgré la pauvreté, où deux frères orphelins affamés peuvent s'amuser comme des fous sur le toit d'un train en marche, et où peut éclore une merveilleuse histoire d'amour...

Malgré tout, malgré cette ivresse, quelque chose dérange dans ces images exotiques: elles donnent de trop jolies couleurs même au trafic d'enfants ou à la mort (avec des scènes d'un naturalisme cruel). Entre sarsis criards, bande-son étourdissante et love story dégoulinante, le message clignote, on est un peu perdus : il y aurait donc du bonheur et de la beauté dans la misère, et en plus, sur un coup de bol, on pourrait s'en sortir? Cette histoire invraisemblable souligne, au contraire, la cruauté archi-violente d'une réalité très peu glamour. Un film coup de poing qui se transforme en caresse-guimauve...ou le contraire?

Referentienummer: 167

Film : The Curious Case of Benjamin Button

Bron : http://www.amazon.fr/L'Etrange-histoire-Benjamin-Button-Brad/dp/B001Q9EKGE/ref=sr_1_1?ie=UTF8&qid=1298837957&sr=1-1

302 woorden

5.0 étoiles sur 5 Un véritable petit chef d'oeuvre, 1 juin 2010

Benjamin Button naît le jour de l'amistice qui met fin à la première guerre mondiale avec un physique de poupon vieillard, perclus de douleurs et de rhumatismes. Sa mère meurt en le mettant au monde et son père l'abandonne sur les marches d'une maison de retraite, dirigée par une femme noire au grand coeur qui ne s'arrête pas à sa laideur et qui l'adopte immédiatement. Plus le temps passe et plus le corps de Benjamin rajeunit. Il va vivre toute une existence à contre courant de ses contemporains. Il tombera amoureux d'une petite fille qui vient de temps en temps rendre visite à sa grand-mère et qui est étrangement attirée par ce vieil enfant. Ces deux-là se perdront de vue puis se retrouveront au fil d'une histoire incroyable qui va se déployer sur plus d'un demi-siècle d'histoire américaine.

Très librement adapté d'une nouvelle de Scott Fitzgerald, le film de David Fincher est une totale réussite, un véritable petit chef d'oeuvre du fantastique « quotidien » qui reste toujours en demi-teinte et ne tombe jamais ni dans le mélo ni dans le spectaculaire. Véritable conte philosophique sur le thème du temps qui passe, du vieillissement et de la difficulté à réussir sa vie, ce film est du niveau du mythique « Forrest Gump ». Une très belle leçon d'humanité et une réflexion profonde, philosophique et poétique. De très belles images, ce qui ne gêne rien. Les acteurs (Brad Pitt, Kate Blanchett) sont excellents, le scénario merveilleusement écrit et l'ambiance nostalgique et romantique à souhait, bien que l'on puisse trouver ici ou là quelques petites longueurs et un certain abus du ton sépia et des clairs obscurs. Mais ce ne sont que broutilles par rapport à l'ensemble. Oeuvre intelligente, surprenante (cartésien s'abstenir) et rare, ce film mérite de rencontrer le plus grand succès !

Referentienummer: 168

Film: The Dark Knight

Bron: http://www.amazon.fr/Batman-Dark-Knight-Chevalier-simple/dp/B001LNKF14/ref=sr_1_2?s=dvd&ie=UTF8&qid=1298838014&sr=1-2

269 woorden

4.0 étoiles sur 5 Mitigé, 12 avril 2009

J'aurais mis 5 étoiles après le premier visionnage, 3 après le troisième. Voilà donc ma moyenne. 4.

Le problème de ce Batman (et de Begins), aussi parfait et supérieur soit-il à n'importe quel autre film de superhéros, c'est que les personnages sont creux. Ce sont des idées, idéologies à qui on a donné une enveloppe corporelle, ils n'ont pas d'existence propre.

Ainsi, comme Matrix ou le Seigneur des anneaux, après quelques visionnages (là où d'autres films gagnent en richesse) le Chevalier Noir s'appauvrit. Ne reste qu'une succession d'images hantées par des dialogues vides.

Reste que, la première fois, et la deuxième aussi, j'ai adoré. J'ai adoré que Nolan nous offre du grand spectacle de luxe, loin des Spiderman et X-men et Hulk faits à la va-vite, sans inspiration ni talent ni même souci du travail bien fait. Nolan ne se contente pas d'aligner les méchants avec une trame à prétexte, il donne une signification aux rôles, il ose mettre un propos dans un film pour ado et adolescents, et un propos pas si bête, ni manichéen.

Reste des images sublimes, comme cette confrontation entre Batman et le Joker, puis le Joker et Double Face, ou encore la fin, lorsque Gary Oldman parle de Batman à son fils pour finir sur ces mots "The Dark Knight". Un frisson me parcourt alors, touchant en moi une corde qui ne vibre plus depuis longtemps ; l'émerveillement naïf. La magie a opéré. La machine est parfaitement rodée, les derniers mots sont comme la cerise sur le gâteau, l'apothéose de ce film intelligent, brillant même sur presque tous les points.

Domage qu'il soit vide.

Referentienummer: 169

Film : The Twilight Saga : Eclipse

Bron : http://www.amazon.fr/product-reviews/B003V89VK8/ref=cm_cr_pr_link_3?ie=UTF8&showViewpoints=0&pageNumber=3&sortBy=bySubmissionDateDescending

215 woorden

4.0 étoiles sur 5 Entre deux mondes, 26 septembre 2010

Ayant été lectrice avant d'être spectatrice, je ne peux m'empêcher de comparer le film au livre ; mauvaise habitude, me direz-vous, car on ne peut pas mettre 500 pages dans si peu de pellicule.

Je suis soulagée et très heureuse qu'on y retrouve assez fidèlement le livre (sauf pour quelques détails qui auraient pu faire une entrée en matière pour un prochain épisode): même sensibilité à fleur de peau, mêmes rebondissements, une bataille assez fidèle. Je n'ai pas vu le temps passer, et j'ai vraiment beaucoup aimé !

Bella est torturée entre Jacob et Edward, et se rend compte que ces deux parts d'elle même ne peuvent être totalement dissociées : Jacob le bouillant Loup Garou qui pourra vieillir avec Bella sans qu'elle fasse le sacrifice de sa vie et Edward le vampire éternel qui malgré lui devra voir Bella mourir pour renaître. Jacob et Edward comblent chacun les lacunes de l'autre...et vouent à Bella un amour aussi différent que possible mais sans faille. Mais entre chaud et froid il faut choisir.

Le clou reste le magnifique et inattendu rebondissement qui se joue dans ce troisième épisode, et qui est annonciateur d'une histoire dépassant de loin le cocon de nos deux tourteraux (trame que l'on retrouvera je pense lors du dernier film de la saga).

Referentienummer : 170

Film : Up

Bron : http://www.amazon.fr/L%C3%A0-haut-simple-Oscar%C2%AE-Meilleur-dAnimation/dp/B0029F1YV8/ref=sr_1_1?s=dvd&ie=UTF8&qid=1298837087&sr=1-1

287 woorden

5.0 étoiles sur 5 un conte philosophique sur le thème du sens donné à la vie, 18 septembre 2009

vu plusieurs fois en salle, chaque fois les larmes coulent sur mon visage. Je vais assurément acheter le dvd dès sa sortie: le thème exposé par Bob Peterson est sévère, voire sombre: un vieil homme qui vient de perdre sa moitié, la femme de sa vie, se promet de réaliser à titre posthume le rêve commun d'une vie: découvrir les chutes du Vénézuéla. Il est accompagné bien involontairement par un jeune scout, garçon de 9 ans qui veut obtenir sa seule médaille manquante, celle de l'aide à la personne âgé. Lui aussi vit une absence, celle de son père qui ne vient jamais. Ce couple improbable va constamment soulever le débat philosophique: la Vie vaut elle d'être vécue que par rapport à ce que l'on réalise?, peut on rattraper des événements du passé, quand la gloire et la célébrité sont définitivement envolées? le départ de l'être aimé reste indélébile et irrévocable, peut on le compenser par ses actions? Le jeune scout perturbe constamment les projets du vieil homme, la réalité du moment a peut être aussi du bon, ne faut il pas répondre à ses sollicitations?

je comprends que des internautes en quête de divertissement léger en seront pour leur frais; on ne peut regarder ce film avec détachement; qui a connu une séparation de valeur aura son cœur serré. cependant, les enfants peuvent apprécier les à côtés: mon fils de 4 ans et demi a apprécié même si il a ressenti une petite longueur lors des développements psychologiques. L'humour est doux amer, et notre regard est tendre et bienveillant sur ces objets du passé et du quotidien, si proches de nous: la banalité du quotidien n'a t elle pas en elle la capacité à nous ressourcer?

Referentienummer: 171

Film : 2012

Bron : <http://www.lefigaro.fr/cinema/2009/11/11/03002-20091111ARTFIG00018-2012-.php>

2012

(Figaroscope)

10/11/2009 | Mise à jour : 18:06

76 woorden

Le 21 décembre 2012, ce sera la fin du monde selon le calendrier maya et plusieurs cultures et religions. Seuls une poignée d'initiés pourront sauver leur existence. Le romancier Jackson Curtis réussira-t-il à sauver sa famille ?

Critique

Véritable grand huit, haletant et tendu, le troisième film post-apocalyptique de Roland Emmerich (après Le Jour d'après et Independence Day) offre une relecture musclée de l'arche de Noé. On reste accroché à son siège durant 2 h 40.

[» Voir la bande-annonce](#)

[» Voir les séances à Paris / IDF](#)

[2012](#) , Science-fiction de Roland Emmerich, avec John Cusack, Chiwetel Ejiofor et Amanda Peet. Durée : 2 h 40

Referentienummer: 172

Film : Alice in Wonderland

Bron : <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/03/24/03002-20100324ARTFIG00025-alice-au-pays-des-merveilles-.php>

Alice au pays des merveilles

Mots clés : [Alice au pays des merveilles](#), [Tim Burton](#), [Johnny Depp](#)

Par [Olivier Delcroix](#)

23/03/2010 | Mise à jour : 17:01 [Réagir](#)

165 woorden

Alice a grandi. Finis les rêves délirants de son enfance : à 19 ans, la jeune femme s'apprête à se marier. Hésitante, Alice fuit l'instant crucial où son fiancé fera sa demande et finit par retomber dans le terrier du Lapin blanc. Commencent alors de nouvelles aventures au pays des merveilles, devenu un royaume déchu dominé par la terreur...

Critique

On attendait avec impatience la version d'Alice au pays des merveilles de Tim Burton. Confronter l'imaginaire échevelé de Lewis Carroll à celui du cinéaste d'Edward aux mains d'argent - en 3D relief qui plus est - avait de quoi réjouir. Pari gagné, mais en partie seulement. Burton signe un film foisonnant qui porte bien sa marque, sa folie, et qui aborde en filigrane le souvenir d'une enfance révolue. Mais son film semble un peu trop lisse, trop Disney. Le côté sombre, transgressif et baroque de la fable excentrique de Carroll a un peu été passé à l'abrasif d'une esthétique consensuelle, qui plaira néanmoins aux enfants.

[Alice au pays des merveilles](#), Film fantastique en 3D relief de Tim Burton, avec Johnny Depp, Mia Wasikowska, Anne Hathaway, Helena Bonham Carter. Durée : 1 h 49.

Referentienummer: 173

Film: Angels & Demons

Bron: <http://www.lefigaro.fr/scope/articles-cinema/2009/05/13/08005-20090513ARTFIG00013-anges-et-demonstom-hanks-detective-de-l-occulte-.php>

Anges et démons

Tom Hanks, détective de l'occulte

Propos recueillis par Olivier Delcroix

12/05/2009 | Mise à jour : 17:56

544 woorden

Tout commence à Rome alors que le Pape vient de mourir. Tandis que le collège des cardinaux doit élire le nouveau Saint-Père en conclave, les Illuminati, antique confrérie secrète, jadis réduite au silence par l'Église catholique, refait subitement surface. Ces adorateurs de la science ont kidnappé les « preferiti » (cardinaux susceptibles d'être élus), et menacent d'en tuer un toutes les heures avant de faire exploser une bombe d'antimatière au Vatican. Même s'il n'est plus tellement en odeur de sainteté depuis l'affaire du « Da Vinci Code », le Saint-Siège fait appel à Robert Langdon, seul expert en symbologie religieuse, capable de contrecarrer les Illuminati. Avec l'aide d'une scientifique genevoise, Vittoria Vetra, Langdon arrivera-t-il à temps, à déjouer les plans machiavéliques de cette secte diabolique ? Suspense... C'est également à Rome, lors de l'avant-première mondiale du film de Ron Howard, que nous avons rencontré Tom Hanks. Grand, élégant dans sa chemise blanche de gala, l'acteur s'est prêté de bon cœur au feu roulant des questions.

LE FIGAROSCOPE. - Comment s'est déroulé le tournage à Rome de ce deuxième épisode ?

Tom HANKS. - Incroyablement agréable. Mais aussi, très physique. J'ai d'ailleurs découvert que chaque pavé romain était un piège. Car il a été irrégulièrement façonné au fil des siècles. À chaque plan, nous nous demandions qui de nous allait se tordre unorteil !

Quelle ville préférez-vous, Paris ou Rome ?

Comment voulez-vous que je vous réponde ! C'est impossible. En tout cas, durant le tournage romain, j'ai pu vivre un mois dans une fabuleuse maison du XVIIIe siècle avec un splendide petit patio dans l'arrière-cour. Écoutez, je suis un Américain d'Auckland, Californie ! Si un jour, vous m'aviez dit que je serais un jour payé pour aller vivre un mois à Rome ou à Paris, je ne vous aurais pas cru.

Comment a évolué Robert Langdon entre les deux films ?

Dans Le Da Vinci Code, Langdon était un pur professeur d'université. Son métier et sa passion consistaient à décrypter le sens caché des documents et symboles religieux. Il vivait cette aventure comme on tombe dans un gouffre. Dans ce nouveau film, il possède plus d'expérience. Il est devenu un véritable détective de l'occulte. Même s'il n'est plus le bienvenu au Vatican, le savoir qu'il possède est indispensable pour sauver le Pape. C'est pour cela que les autorités du Saint-Siège font appel à lui.

Est-il difficile de jouer un spécialiste en symbologie religieuse ?

Pas plus que de jouer un astronaute, un Robinson Crusoé moderne, un soldat de la Seconde Guerre mondiale ou un attardé mental au grand cœur. Chaque rôle demande ses propres marques d'authenticité. Pendant le film, je n'ai cessé de me renseigner sur l'histoire des Illuminati. Je me suis familiarisé avec les nuances du jargon de l'Église catholique. Et croyez-moi, il y en a.

Critique

Après l'adaptation poussive du Da Vinci Code qui épousait la forme d'une chasse au trésor parisienne, le tandem Ron Howard-Tom Hanks signe un nouvel épisode des aventures de Robert Langdon, l'infatigable Sherlock Holmes de l'étrange. Cette fois le best-seller de Dan Brown n'a pas été respecté à la lettre. Du coup, l'intrigue d'Anges et Démons (retravaillée par David Koepp, scénariste de Spider-Man ou d'Indiana Jones) s'apparente à une captivante course contre la montre. Haletant.

Anges et Démons, Thriller occultiste de Ron Howard, avec Tom Hanks, Ewan McGregor, Ayelet Zurer, Stellan Skarsgard, Armin Mueller-Stahl. Durée : 2 h 18.

Referentienummer: 174

Film : Avatar

Bron : <http://www.lefigaro.fr/cinema/2009/12/16/03002-20091216ARTFIG00013-avatar-.php>

Avatar

Olivier Delcroix (Figaroscope)

15/12/2009 | Mise à jour : 19:28 [Réactions\(9\)](#)

142 woorden

Ancien marine paraplégique, Jake Sully est recruté par un consortium industriel pour prendre la place de son frère jumeau décédé sur la planète Pandora. Sur ce monde exotique, les humains exploitent un minerai rarissime, mais sont freinés par des indigènes, les Na'vis. Jake fait partie du programme Avatar qui permet de lier son esprit à des corps biologiques pouvant survivre sur Pandora. Sous cette forme, Jake marche à nouveau, et est chargé d'une mission d'infiltration auprès des Na'vis.

Critique

Après le succès mondial de Titanic, James Cameron revient à ses premières amours, la science-fiction. Son Avatar est un merveilleux jouet (le plus cher de l'histoire du cinéma) tourné pour 500 millions de dollars. Un titanesque conte écologique en 3D relief, tourné avec une technique révolutionnaire, la Motion capture : le tout au service d'un space opera décoiffant qui pourrait ringardiser Star Wars.

[» Voir la bande-annonce](#)

[» Voir les séances à Paris / IDF](#)

Avatar, Film de science-fiction de James Cameron, avec Sam Worthington, Sigourney Weaver, Zoë Saldana.

Durée : 2 h 41.

Referentienummer: 175

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: http://www.lexpress.fr/culture/cinema/harry-potter-et-le-prince-de-sang-mele-tres-beau_774589.html

Harry Potter et Le Prince de sang-mêlé: très beau

Par Julien Welter, publié le 15/07/2009 à 11:19

149 woorden

La saga cinématographique de Harry Potter ressemble à une course de fond. Un départ plein de promesses (opus 1 et 2 : L'Ecole des sorciers et La Chambre des secrets), un tournant passionnant (opus 3 : Le Prisonnier d'Azkaban) et, depuis, une histoire qui trotte mollement en ligne droite (les opus 4 et 5). Jusqu'à ce dernier virage : Le Prince de sang-mêlé (opus 6). Pourtant responsable des somnolences du film précédent, le réalisateur David Yates se rachète, restituant bien la menace d'une guerre noire entre Harry et les Mangemorts. A mesure que le magicien myope agite sa baguette pour découvrir le lien secret qui unit le Pr Slughorne (Jim Broadbent, prodigieux) à Voldemort, le metteur en scène donne de l'ampleur à ses cadrages, tempère le rythme et soigne l'émotion. C'est très beau. Si le scénario manque encore un peu d'action, la franchise Potter s'éveille enfin de sa sieste.

Harry Potter et Le Prince de sang-mêlé, de David Yates.

NOTE: PAS MAL

Referentienummer: 176

Film : Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron : <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/11/23/03002-20101123ARTFIG00499-harry-potter-et-les-reliques-de-la-mort-une-fenetre-sur-la-fin-du-monde.php>

Harry Potter et les reliques de la mort, une fenêtre sur la fin du monde

Mots clés : [Harry Potter](#), [Les reliques de la mort](#), [J. K. Rowling](#)

Par [Emmanuèle Frois](#)

23/11/2010 | Mise à jour : 17:06 [Réagir](#)

379 woorden

Dans cet avant-dernier épisode, le jeune sorcier (Daniel Radcliffe) doit affronter tous les dangers. Devenu combattant de la liberté, Harry Potter entre en résistance dans ce septième volet de la saga, plus sombre et terrifiant.

C'est le début de la fin. Le septième et dernier volume de la saga de J.K. Rowling a fait l'objet de deux longs-métrages. L'ultime coup de baguette magique est donc prévu pour le 13 juillet, dans une version en 3D relief. En attendant, le règne de Voldemort s'est considérablement étendu. La guerre est déclarée, certains sorciers sont pourchassés, arrêtés, torturés. Ces rafles opérées par de sinistres personnages vêtus de cuir rappellent les sombres heures de la Seconde Guerre mondiale. Le ministère de la Magie vient de tomber entre les mains des Mangemorts. Harry, l'Élu, est devenu l'ennemi public numéro un. Résister contre les forces du mal c'est se mettre en quête, avec l'aide d'Hermione et de Ron, d'une épée salvatrice (allusion limpide à Excalibur) et des « Horcruxes », fragments de l'âme diabolique de Voldemort. Mais l'amitié infaillible qui unit les trois jeunes sorciers est durement ébranlée par la jalousie de Ron... « De toute la série, il s'agit de mon film préféré », a confié J.K. Rowling. Adoubé par la romancière, Les Reliques de la mort est une œuvre ténébreuse et inquiétante, plus adulte, dont l'ambition est de se positionner dans la catégorie des films d'auteur. Plus intimiste aussi, ce septième opus repose sur l'interprétation de Daniel Radcliffe, Emma Watson et Rupert Grint. Après dix années de bons et loyaux services, leur jeu s'est étoffé. Seul bémol : le rythme, considérablement ralenti par la fuite et les errances des trois héros, entre forêt et paysages de fin du monde.

J. K. Rowling : « Ne jamais dire jamais »

La romancière aux 400 millions de livres vendus a toujours déclaré avoir mis un point final à sa célèbre saga. Lors de l'avant-première du film, le 14 novembre dernier à Londres, elle a créé l'événement en confiant que tout était possible : « Je pensais que la page était tournée. Mais à chaque fois que je me suis dit "plus jamais", je suis revenue sur ma décision ! Je ne peux donc plus affirmer que c'est complètement terminé. Je n'en sais rien ! »

Referentienummer: 177

Film : Inception

Bron : <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/07/20/03002-20100720ARTFIG00519-la-reve-party-de-christopher-nolan.php>

La «rêve party» de Christopher Nolan

Mots clés : [Inception](#), [Christopher Nolan](#), [Leonardo DiCaprio](#), [Marion Cotillard](#)

Par [Emmanuèle Frois](#)

21/07/2010 | Mise à jour : 15:49 [Réactions](#) (4)

Avec Inception, le réalisateur anglais entraîne Leonardo DiCaprio dans les méandres de l'inconscient.

648 woorden

À 40 ans, Christopher Nolan, qui, en deux films, a relancé Batman en insufflant au personnage des angoisses existentielles, reste avant tout un as des films conceptuels. Le réalisateur d' Inception n'a pas son pareil pour imaginer des puzzles mentaux dans lesquels il s'ingénie à manipuler les esprits, à brouiller les pistes, à jouer avec la mémoire de ses héros, à semer ses propres obsessions dédaléennes. «Mon penchant pour la complexité vient de mon goût du mystère, explique Christopher Nolan, et le labyrinthe en est la représentation architecturale. Mais la pire des critiques serait de dire que je veux épater à tout prix ou faire preuve de trop d'intelligence.»

Alors que Memento tournait autour de l'amnésie, Insomnia de la dégradation du cerveau d'un Al Pacino privé de sommeil, Le Prestige de la perception de la réalité, Inception (littéralement «origine») est une expérience inédite avec des rêves à tous les étages. Un mégatrip halluciné qui nous transporte sur différents niveaux de l'inconscient. Aidé par la haute technologie, [Leonardo DiCaprio](#), alias Dom Cobb, et son gang de voleurs de rêves, s'immisce dans le subconscient de leurs victimes pour en extraire les secrets enfouis.

Christopher Nolan a mis dix ans à écrire le scénario, à trouver la clé des songes. «J'avais des idées plus excitantes les unes que les autres, mais le plus dur était de les relier ensemble et d'arriver à mêler plusieurs genres cinématographiques:action, science-fiction, espionnage... J'ai particulièrement été influencé par la saga des James Bond.»

«J'ai passé beaucoup de temps à dormir»

Pour trouver l'inspiration, il ne s'est pas plongé dans des ouvrages de psychanalyse. Il a été son propre cobaye. «Réaliser un film sur les rêves, c'est s'ouvrir à l'infini et aux émotions massives. J'ai donc passé beaucoup de temps à dormir! J'avais à construire les bases de tout un univers et à en instaurer les règles. Établir, entre autres, le principe de devoir mourir dans un rêve pour pouvoir se réveiller dans la réalité.» Aussi loin qu'il s'en souvienne, il a toujours... rêvé de devenir cinéaste. «À 7 ans, je réalisais des films en super-huit avec la caméra de mon père. Star Wars a été le grand choc de mon enfance, c'était un monde dans lequel on pouvait se perdre.»

Avec pour tout bagage, ses réalisateurs cultes (Alfred Hitchcock, Stanley Kubrick, Terrence Malick et Ridley Scott dont il revoit en boucle Blade Runner), Christopher Nolan est passé du statut de cinéaste britannique indépendant à celui d'homme le plus recherché de Hollywood grâce à The Dark Knight, qui a réalisé plus d'un milliard de dollars de recettes dans le monde. Le réalisateur, qui est installé depuis plusieurs années à Los Angeles, travaille toujours en équipe avec sa femme productrice. «Ce sont mes quatre enfants qui ont bouleversé ma vie, pas le succès.»

LA CRITIQUE :

Comment un expert en «sécurité de l'inconscient» qui sait manipuler les rêves et implanter des idées dans le cerveau de ses victimes accepte une ultime mission qui va lui permettre de renouer avec sa femme, disparue ([Marion Cotillard](#), épatante). L'intrigue n'est pas banale, un brin complexe, mais l'habileté de Christopher Nolan est de la rendre fluide et de surfer sur les genres, science-fiction, suspense, action et drame sentimental. Il suffit de le suivre dans ce labyrinthe sensoriel où tout est permis puisque nous sommes dans le domaine des rêves, avec des héros qui volent dans les airs, marchent sur la tête, traversent les murs, affrontent tous les dangers, conçoivent leur propre environnement. Pas de limites dans cette dramaturgie mais une «perpétuelle balade en pleine zone interdite », chère au père du surréalisme, André Breton. Dans son rôle de «braqueur de rêves» en quête de son passé enfoui, Leonardo DiCaprio joue sur tous les registres - force, fragilité, émotion - et donne chair à ce film hors norme qui, en deux heures trente, tord le cou à la notion d'espace-temps. (J.-L. W.)

Referentienummer: 178

Film : Inglourious Basterds

Bron : http://www.lexpress.fr/culture/cinema/inglourious-basterds_781026.html

Inglourious Basterds, vu par Eric Libiot

Par Eric Libiot, publié le 11/08/2009

344 woorden

Quiz d'été. Testez votre culture : Quelle est, selon vous, la profession de Quentin Tarantino ? A : Tueur à gages. B : Hôtesse de l'air. C : Réalisateur. D : Uma Thurman. E : Malaise vagal.

Sans entrer dans les détails, la grande majorité d'entre vous a répondu : C. C'est bien. Mais pas surprenant. Tarantino compte parmi les cinéastes les plus connus et pas seulement de la (jeune) génération qui a bouffé du hamburger sauce Pulp Fiction. Du spectateur lambda au cinéphile maladif, tout le monde a déjà croisé son nom. Cela tient à son travail, mais également à son lui et à son sur-lui, à son exubérance, à son enthousiasme, à son rire, à sa gueule et à sa passion du cinéma, qui vire au prosélytisme bon enfant.

Tarantino, cinéaste évidemment très doué, est un éternel adolescent, refusant d'entrer dans l'establishment (l'âge adulte), trop sérieux à son goût, et un camarade de jeux sympa qui ne laisse jamais tomber les copains et passe son temps à exhumer, en archéologue qu'il est devenu, l'histoire du 7e art. Sans être en adoration devant lui, je dois avouer que, pour toutes ces raisons, son cinéma est passionnant à suivre.

Comme tous les adolescents, Tarantino est capable de sautes d'humeur déroutantes, passant, d'un film à l'autre (de Kill Bill 2 à Boulevard de la mort), et, parfois, dans un même film (cet Inglourious Basterds), du talent au trop vite fait. Deux scènes comme preuve. La première du film, d'abord, dans laquelle un colonel nazi interroge un paysan français. Vingt minutes magistrales. Vraiment. Dialogues en montée dramatique impeccable, mise en scène tendue, jeu exemplaire. Une leçon de cinéma. Et puis la dernière, où ces salopards de héros (Brad Pitt et sa clique) investissent un cinéma rempli de nazis (pour ceux qui dorment, la traque des uns par les autres est le sujet du film). Séquence sans risques, suspens de garde-meubles, minimum syndical. Inglourious Basterds est à l'image de ces extrêmes : du plaisir, de la frustration, du plaisir, de la frustration... Jusqu'à ce que fin s'ensuive.

Referentienummer: 179

Film: Iron Man 2

Bron: <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/04/28/03002-20100428ARTFIG00001-iron-man-2-en-fer-et-contre-tous-.php>

Iron Man 2: en fer et contre tous

Mots clés : [Iron man 2](#), [Jon Favreau](#), [Robert Downey Jr](#), [Scarlett Johansson](#)

Par [Olivier Delcroix](#)

27/04/2010 | Mise à jour : 18:00 [Réagir](#)

328 woorden

Comment retrouver la petite étincelle de magie qui avait fait du premier film Iron Man un divertissement de qualité enrobé d'un film de superhéros pour enfants ? Pas évident de rester fidèle à l'esprit d'un personnage, Marvel, créé en 1963 par Stan Lee et Jack Kirby dans la revue Tales of Suspense, tout en renouvelant les aventures d'une sorte de chevalier en armure moderne, aussi excentrique que puissamment patriote. Pourtant, force est de constater que le réalisateur John Favreau et son acteur fétiche Robert Downey Jr y sont parvenus. D'emblée, ce deuxième épisode réjouit parce qu'il fait comparaître l'ex-fabricant d'armes Tony Stark/Iron Man devant une commission sénatoriale chargée de forcer l'incorrigible PDG de Stark Industries à partager sa prodigieuse technologie avec l'armée américaine. Ce que Stark refuse catégoriquement, arguant qu'il a « privatisé la paix mondiale »... Robert Downey Jr, lui-même enfant terrible du cinéma américain, incarne avec magnétisme et subtilité un Iron Man à la fois narcissique, mégalo et désinvolte, mais en proie à des démons intérieurs qui le rendent très touchant. Face à cet homme de fer, les méchants de service échappent eux aussi aux stéréotypes. Mickey Rourke incarne le Russe Vanko/Whiplash et reprend quasiment son personnage de catcheur du Wrestler. Puis Sam Rockwell, métamorphosé en Justin Hammer, joue à la perfection les golden boys immoraux. Surtout, la tonalité générale du film - à la fois drôle, piquant, intelligent, sans jamais tomber dans une intrigue trop « cartoonesque » - emporte l'adhésion.

«Veuve noire » mais pas trop

Dans Iron Man 2, Scarlett Johansson incarne la Veuve noire, un personnage à double facette aussi fascinant que dangereux. Robert Downey Jr lui-même en parle en ces termes : « Il y a deux Scarlett Johansson, explique-t-il, sourire en coin. Celle, follement sexy, qui se montre tout en séduction dans son moult costume de Veuve noire. Et puis il y a la Scarlett qui a l'intelligence de son rôle, qui comprend parfaitement le script et l'histoire . » [Iron man 2](#), Film fantastique De Jon Favreau avec : Robert Downey Jr, Gwyneth Paltrow, Scarlett Johansson, Mickey Rourke, Don Cheadle, Sam Rockwell et Samuel L. Jackson. Durée : 2 h 08

Referentienummer: 180

Film: Mamma Mia1

Bron: <http://www.lefigaro.fr/cinema/2008/09/10/03002-20080910ARTFIG00031--mamma-mia-.php>

Mamma Mia !

Emmanuèle frois

09/09/2008 | Mise à jour : 18:56

133 woorden

Effervescence sur l'île grecque de Kalokairi où Donna (Meryl Streep) prépare le mariage de sa fille Sophie (Amanda Seyfried). Donna est ravie de retrouver ses amies, choristes de son ancien groupe. Quant à Sophie, elle a secrètement invité ses trois pères potentiels qui furent follement amoureux de Donna, vingt ans auparavant. Lorsque Sam (Pierce Brosnan), Bill (Stellan Skarsgard) et Harry (Colin Firth) débarquent, amour et nostalgie sont au rendez-vous !

Une adaptation joyeuse, survitaminée, kitsch, en un mot formidablement réussie de la comédie musicale à succès créée en 1999 autour des chansons d'Abba qui n'ont toujours pas pris une ride. Meryl Streep qui a tous les talents, crève l'écran en quelques pas de danse et avec un joli brin de voix. Autour d'elle, une troupe au diapason, de Pierce Brosnan à Colin Firth.

Comédie musicale de Phyllida Lloyd.

Avec Meryl Streep, Pierce Brosnan, Colin Firth, Stellan Skarsgard.

Durée : 1 h 50.

[Voir la fiche.](#)

Referentienummer: 181

Film: Prince of Persia

Bron: <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/05/25/03002-20100525ARTFIG00664-l-irresistible-ascension-de-gemma-arterton.php>

L'irrésistible ascension de Gemma Arterton

Mots clés : [Prince of Persia](#), [Mike Newell](#), [Gemma Arterton](#)

Par [Emmanuèle Frois](#)

26/05/2010 | Mise à jour : 12:10 [Réactions](#) (2)

369 woorden

À 24 ans, Gemma Arterton est l'Anglaise qui monte à Hollywood. Ex-James Bond Girl de Quantum of Solace, elle incarne aujourd'hui Tamina, la princesse des mille et une nuits de Prince of Persia, de Mike Newell, adapté du jeu vidéo. Elle sera victime d'un kidnapping dans La Disparition d'Alice Creed (sortie le 30 juin), thriller de J. Blakeson, puis à l'affiche de Tamara Drewe (sortie le 14 juillet), comédie de Stephen Frears.

LE FIGAROSCOPE - Comment avez-vous décroché le rôle très convoité de Tamina ?

Gemma ARTERTON - Je pensais n'avoir aucune chance, j'y suis donc allée au culot. Les réalisateurs préfèrent les actrices qui ont de la personnalité. Lors de l'audition, Mike Newell m'a demandé si j'étais capable d'avoir un accent snob. J'ai répliqué : « Bien sûr que je peux prendre cet accent, j'ai fait cette p... de Royal Academy of Dramatic Art ! » Il m'a engagée. Fort heureusement, Tamina n'est pas une déesse du sexe comme dans le jeu. Elle est ici une princesse gracieuse, très peace and love, qui devra se battre dans un monde de brutes ! Prince of Persia, c'est le croisement de Lawrence d'Arabie et Indiana Jones.

Hollywood, était-ce un rêve ?

Ma mère est femme de ménage, mon père, ouvrier métallurgiste. Après la Royal Academy, je pensais me consacrer aux planches, bien trop contente d'obtenir même des petits rôles. Il est si difficile de trouver du travail que je n'ai jamais rien refusé. Alors, Hollywood, c'était inimaginable ! Maintenant j'ai la chance de pouvoir alterner les films pop-corn et les films d'auteur, plus créatifs.

Qu'est-ce qui vous a donné envie de devenir actrice ?

À 16 ans, j'ai eu un véritable choc en regardant Björk dans Dancer in the Dark, de Lars von Trier. Elle m'a inspirée.

Un conte pour les gamins

La Perse antique, ses combats à l'épée, ses couteaux volants, ses batailles légendaires, ses chevauchées fantastiques dans le désert. De l'action, encore de l'action, toujours de l'action, avec un prince très musclé (Jake Gyllenhaal), et une princesse-prêtresse qui possède une dague magique permettant de remonter le temps. Une intrigue vraiment pas compliquée, orchestrée comme un conte par Mike Newell dans une production Disney-Jerry Bruckheimer. Pour les gamins seulement.

[Prince of Persia : les sables du temps](#) , film d'aventures de Mike Newell avec Jake Gyllenhaal, Gemma Arterton
durée : 2 h 06

Referentienummer: 182

Film: Sex & the City 2

Bron: <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/06/01/03002-20100601ARTFIG00506-sex-and-the-city-ii.php>

Sex and the City II

Mots clés : [Sex and the City II](#), [Sarah Jessica Parker](#), [Michael Patrick King](#)

Par [Olivier Delcroix](#)

01/06/2010 | Mise à jour : 17:16 [Réagir](#)

190 woorden

Comment réussir à renouveler une franchise telle que Sex in the city, après tant d'années ? Durant douze ans, six saisons et un film qui a battu des records au box-office, les donzelles sophistiquées de la célèbre série télévisée estampillée HBO, n'ont cessé de faire des étincelles. C'est d'ailleurs bien « d'étincelles » (dans le couple notamment) dont il est question dans ce deuxième volet des aventures de ces quatre new-yorkaises au bord de la crise de nerf. Voilà une suite « énaurme » à la célèbre série HBO des « années 90 » signée Michael Patrick King. Cette fois, Carrie Bradshaw et ses trois copines n'écument pas les cocktails et autres défilés de Big Apple, mais partent pour les Emirats Arabes Unis. Ce n'est plus « Sex in the City », mais « Sex in Abou Dhabi » ! Durant deux heures quinze, ce blockbuster au féminin aligne des rivières de glamour, des cascades de diamants et autres marques de luxe apparentes sans la moindre vergogne. Au final, cette superproduction de 100 millions de dollars prend la forme d'un gros loukoum bien sucré. Pas déplaisant, mais un rien bourratif ! [Sex and the City 2](#), Comédie romantique de Michael Patrick King avec : Sarah Jessica Parker, Kim Cattrall, Kristin Davis, Cynthia Nixon, John Corbett, Chris Noth durée : 2h15

Referentienummer: 183

Film: Slumdog Millionaire

Bron: <http://www.lefigaro.fr/scope/articles-cinema/2009/01/14/08005-20090114ARTFIG00008--slumdog-millionaire-.php>

Slumdog Millionaire

Emmanuèle Frois

21/01/2009 | Mise à jour : 15:23

131 woorden

Jamal Malik (Dev Patel), orphelin des bidonvilles de Mumbai, est sur le point de gagner 20 millions de roupies au jeu télévisé « Qui veut gagner des millions ? », lorsqu'il est arrêté par la police. Soupçonné d'avoir triché, le jeune homme pauvre et inculte doit justifier chacune de ses réponses lors d'un interrogatoire musclé. Pour cela, il va raconter l'histoire de sa vie.

Critique

Le cinéaste britannique Danny Boyle, toujours en quête de nouvelles expériences, a tourné en Inde cette histoire émouvante, drôle, tragique et romanesque, librement inspirée du roman à succès de Vikias Swarup « Les Fabuleuses Aventures d'un Indien malchanceux qui devint milliardaire ». On est emporté par la fluidité du récit rythmé par de nombreux flash-back. Une plongée étourdissante dans les splendeurs et misères de l'Inde d'aujourd'hui.

Slumdog Millionaire, une comédie dramatique de Danny Boyle. Avec Dev Patel, Anil Kapoor, Irrfan Khan.

Durée : 2 heures.

Referentienummer: 184

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: <http://www.lefigaro.fr/scope/articles-cinema/2009/02/04/08005-20090204ARTFIG00011--l-etrange-histoire-de-benjamin-button-un-chef-d-339uvre-romanesque-.php>

L'Étrange Histoire de Benjamin Button

un chef-d'œuvre romanesque

Emmanuèle Frois et Olivier Delcroix

25/02/2009 | Mise à jour : 18:19

595 woorden

L'hôtel Bristol est en état de siège, des paparazzi ont assailli l'étage où résident les Brad Pitt-Angelina Jolie, family and co. Du coup, dès l'entrée, c'est Fort Knox. Haute sécurité, vigiles à oreillettes. Votre nom s'il vous plaît ? Si vous n'êtes pas sur « la » liste, impossible d'assister à la conférence de presse donnée par Brad Pitt et son réalisateur David Fincher. Le sexe symbole ne se confiera à aucun journaliste de la presse écrite en tête à tête. La star arrive à l'heure. Déception, pas du tout la classe d'un Clark Gable mais le look d'un papy de la campagne française des années 1950 : la casquette, la moustache, l'écharpe autour du cou. Service minimum pour un chef-d'œuvre romanesque qui vous emporte dans un tourbillon d'émotions. L'Étrange Histoire de Benjamin Button ou le destin singulier d'un homme qui vit son existence à l'envers. Né vieux à 80 ans et qui meurt bébé. Brad balance un « bonjour » en français, « c'est tout ce que je sais dire » et quelques vérités, « je ne me fais aucune illusion, on va tous vers la mort, les choses ne durent pas ». Il s'était bien juré qu'il n'accepterait jamais un film avec maquillage, prothèses et effets spéciaux. « La vie est trop courte ! Mais je n'ai pas pu résister à Fincher ! Pendant des mois, on a fait de nombreux tests de maquillage afin que je ne me sente pas piégé dans mon jeu. C'était un vrai défi que je ne renouvellerai d'ailleurs pas, même si cela m'a donné l'idée de faire fabriquer des masques pour toute la famille, afin de passer incognito. Mais finalement, le plus difficile, c'était le décalage incessant entre le physique et l'âge de mon personnage. » Brad Pitt, c'est surtout le papa idéal. « Nous ne nous séparons pas des enfants. Nous les emmenons sur nos tournages. Pour Benjamin Button, nous leur avons expliqué mon vieillissement, ils n'ont pas cillé en me voyant ridé, ce qui en dit long sur les enfants ! En revanche, ils ne sont pas venus sur le plateau d' Inglourious Basterds , de Tarantino, bien trop sanglant ! » Le mot de la fin ? « Le fait d'être père me donne envie de m'engager encore plus dans des actions humanitaires. Mais comment y arriver avec le peu de temps qu'il me reste ? »

Critique

C'est l'histoire d'un homme qui vit sa vie « à rebrousse-temps ». Un individu qui va remonter le cours de son existence alors qu'autour de lui vieillira le siècle. Véritable chimère cinématographique, cette idée originale se trouvait enfermée au cœur de la nouvelle de Francis Scott Fitzgerald L'Étrange Histoire de Benjamin Button. De nombreux réalisateurs se sont frottés sans succès à cette adaptation impossible : de Steven Spielberg à Spike Jonze en passant par Ron Howard. En 1992, un premier script atterrit sur la table de David Fincher. Il en tombe immédiatement amoureux. Mais pressent que le film ne pourra se faire qu'au moment où les effets spéciaux auront atteint un certain niveau d'excellence. L'entêtement et la patience de Fincher semblent avoir payé. Cinéaste aussi élégant que pessimiste, obsédé par la mort et le temps qui passe, Fincher réalise une fresque maîtrisée qui défie les lois du temps. Doté d'un budget d'environ 150 millions de dollars, ce magistral long-métrage retrace la vie inversée d'un époustouflant Brad Pitt, amoureux d'une Cate Blanchett au sommet de son art. L'Étrange Histoire de Benjamin Button risque certainement d'entrer dans le club très prisé des « classiques instantanés » du cinéma.

L'Étrange histoire de Benjamin Button , un drame de David Fincher. Avec Brad Pitt, Cate Blanchett, Tilda Swinton. Durée : 2 h 45.

Referentienummer: 185

Film : The Dark Knight

Bron : http://www.ouest-france.fr/sortir/cinema_film_-The-Dark-Knight-le-chevalier-noir_filmcomplet-7703293-gondole_cine.Htm

The Dark Knight, le chevalier noir

de Christopher Nolan (E.U 2008 - 2h27) avec Christian Bale, Heath Ledger, Michael Caine

Note de la rédaction ★★★★★

Note des internautes ★★★★★

385 woorden

Entre Batman et Le Joker, un épatant duel aux frontières du bien et du mal

Batman entreprend de démanteler les dernières organisations criminelles de Gotham. Mais il se heurte au génie sinistre du Joker qui répand la terreur et le chaos dans la ville.

Retour à Gotham City. Il y a juste trois ans, Christopher Nolan nous avait raconté comment un jeune milliardaire soucieux de justice s'y était pris pour remettre un peu d'ordre dans la ville en jouant au justicier anonyme sous son masque noir.

La paix sociale installée par Batman le Chevalier Noir n'aura pas vécu bien longtemps. Elle est menacée par l'irruption d'un nouveau génie du crime aux méthodes audacieuses, spectaculaires et ravageuses. Le vengeur masqué doit renfiler sa cape et prendre le volant de sa Batmobile, sophistiquée comme jamais, pour voler au secours d'un lieutenant de police et d'un procureur un peu dépassés par les événements.

Le Joker. Le méchant de service. C'est bien sûr « le » rôle à tenir. Celui qui permit à Tommy Lee Jones, Jack Nicholson ou Danny de Vito notamment de s'offrir dans les versions précédentes une composition en solo comme ils les affectionnent. L'apôtre du mal prend ici une toute autre envergure, et pas seulement parce que son interprète Heath Ledger s'est éteint peu après le tournage du film.

A la fois terrifiant et pathétique, il est au centre d'une distribution qui, de Christian Bale à Aaron Eckhart et de Gary Oldman à Morgan Freeman, fait vivre des personnages troublants dans leurs interrogations, leurs agissements et leurs aspirations. Bien sûr la technologie visuelle est là, omniprésente, pour inonder l'écran d'épatantes images virtuoses. Avec quelques trouvailles excitantes comme la Batmobile qui se fracasse pour devenir une géniale Batmoto. Il y a du spectacle, de l'agitation, de l'humour, de l'imagination.

Mais Christopher Nolan, par ailleurs co-scénariste de ce nouvel épisode, un peu longuet, avec son frère Jonathan, utilise ce flot d'aventures pour chercher les failles humaines que ces super-héros, du bien ou du mal, dissimulent derrière leur masque et sous leur cicatrice. Batman autant que le Joker ont des rapports ambigus avec la population qu'ils sauvent ou qu'ils terrorisent. On a les modèles que l'on mérite. Tous deux, peut-être pas si éloignés que ça l'un de l'autre, cherchent leur place dans une société déboussolée. Donnant ainsi à ce nouveau chapitre des couleurs sombres et réalistes qui nous renvoient à des maux d'aujourd'hui.

Referentienummer: 186

Film : The Twilight Saga : Eclipse

Bron : <http://www.lefigaro.fr/cinema/2010/07/07/03002-20100707ARTFIG00366-un-francais-derriere-twilight.php>

Un Français derrière Twilight

Mots clés : [Twilight](#), [Patrick Wachsberger](#)

Par [Emmanuèle Frois](#)

07/07/2010 | Mise à jour : 14:43 [Réagir](#)

Producteur et distributeur de la célèbre saga, Patrick Wachsberger s'est fait un nom à Hollywood.

538 woorden

À la tête de sa société, Summit Entertainment, le Français Patrick Wachsberger, 58 ans, a financé la saga Twilight. Les deux premiers épisodes ont rapporté plus d'un milliard de dollars dans le monde et le troisième, sorti mercredi dernier aux États-Unis, a déjà atteint les 175 millions de dollars.

«[Twilight](#) est un vrai coup de chance !», s'exclame cet enthousiaste qui, au cours de sa vie, a alterné les succès comme les échecs. Dans les années 1970, il est choisi par Jerry Lewis pour devenir son assistant. «Cela a rapidement été l'horreur, l'homme était odieux et son film, Le Jour où le clown pleura, n'a jamais abouti», se souvient-il. En 1977, il débarque «par accident» aux États-Unis, y produit «un très mauvais film qui m'a rapporté beaucoup d'argent ! Au lieu de m'acheter une maison, j'ai développé quatre scénarios pour 900.000 dollars. Ils étaient trop ambitieux et irréalisables, j'ai tout perdu !»

Il ne désespère pas, monte une boîte, Odyssey, dont la première production sera Pelle le conquérant, palme d'or à Cannes. Il se remet en selle, rachète Summit Entertainment en 1993, finance les films de Christopher Nolan (Memento), des frères Wachowski (Bound), de Doug Liman (Mr et Mrs Smith) et de Paul Haggis (Dans la vallée d'Elah).

«Droit de regard sur tout»

En avril 2007, Patrick Wachsberger a levé plus d'un milliard de dollars pour Summit Entertainment, qui a notamment distribué aux États-Unis [Démineurs](#) de Kathryn Bigelow, en tête des Oscars cette année. L'aventure Twilight a débuté alors qu'il cherchait un Roméo et Juliette pour les jeunes. «Une ancienne productrice exécutive de la Paramount qui avait pris une option sur [Twilight](#) m'en a parlé. J'ai dévoré le livre ! À l'époque, il ne s'était vendu qu'à 4000 exemplaires. Les droits allaient expirer. J'en ai profité ! Il a ensuite fallu convaincre - Stephenie Meyer qui avait été échaudée par sa mésaventure avec la Paramount. Nos négociations ont pris du temps, on a finalement trouvé un terrain d'entente, une sorte de Bible de ce qu'on pouvait faire ou pas. Ainsi, les vampires ne devaient pas avoir des incisives plus longues que celles d'un homme moyen ! Stephenie a un droit de regard sur tout, du scénario en passant par le choix du réalisateur.»

C'est Bill Condon qui, en novembre, sera aux manettes de Twilight 4:révélation, l'ultime volet qui verra le jour sous la forme de deux films, tournés simultanément, «parce que les vampires ne doivent pas vieillir !»

LA CRITIQUE

La très humaine Bella, toujours très mordue d'Edward le vampire, n'est pourtant pas insensible au charme de Jacob, le loup-garou. Alors, elle hésite... Malgré détestation et jalousie, les deux prétendants et leurs clans vont devoir s'unir pour faire face à un terrible danger. On attendait mieux de David Slade qui s'était fait les dents sur le film d'horreur 30 jours de nuit. Si les scènes d'action sont plutôt bien réglées, les moments intimes frisent parfois le ridicule. Robert Pattinson ne croquera pas Kristen Stewart. En tout cas pas cette fois. Ce couple de Roméo et Juliette à la sauce vampire-mormon fera tout de même rêver les gamines de 10 ans.

Referentienummer: 187

Film : Up

Bron : <http://academic.lexisnexis.nl/eur/>

Le Figaro

Mercredi 29 Juillet 2009

Avec « Là-Haut » Pixar livre son premier chef-d'oeuvre en 3D

AUTEUR: Frois, Emmanuèle

CINÉMA Là-Haut Film d'animation Pixar en 3D relief de Pete Docter et Bob Peterson. Durée : 1 h 44.
Cette odyssée d'un septuagénaire ronchon, qui voyage en attachant des ballons à sa maison, est d'une telle poésie qu'elle fait oublier la technique.

593 woorden

ET DE dix ! Et ils nous étonnent toujours plus ! Les Studios Pixar ont l'art de réinventer chaque fois le film d'animation avec des histoires et des personnages à mille lieues des archétypes liés au genre. Avec Là-Haut, leur dixième long-métrage en images de synthèse, présenté en ouverture au dernier Festival de Cannes, ils montrent une fois encore leur génie créatif qui ne manque pas d'air !

À l'ère du jeunisme, il fallait être gonflé pour prendre comme héros un vieux grognon ridé, du genre à vous claquer la porte au nez. Carl Fredricksen, veuf inconsolable et ancien marchand de ballons, décide de s'envoler vers d'autres cieux à bord de sa maison dotée de milliers de baudruches. Pour vivre son rêve d'aventure en toute tranquillité. Mais c'est compter sans un invité surprise, Russell, un scout de 8 ans, enthousiaste et maladroit. Ensemble, entre deux chamailleries, ils vont découvrir l'Amérique du Sud, rencontrer un oiseau de paradis, un explorateur fou, des chiens qui parlent...

Entre deux scènes pleines d'humour, la comédie d'aventure se transforme en pur moment de poésie. Là-Haut est une belle envolée, une bouffée d'air pur qui déclenche rires et émotions. Tout est dit, de la nostalgie d'un amour perdu à la puissance des liens du cœur, plus forts que les liens du sang.

« Quand on a présenté le résumé du film à John Lasseter, directeur de la création Disney-Pixar, il a fondu en larmes et nous a laissé carte blanche malgré son omniprésence durant toutes les étapes de la création », nous confiait le coréalisateur et scénariste Pete Docter, en avril dernier, dans son fief de Pixar situé à quelques encablures de San Francisco.

Des personnages ancrés dans l'émotion

« Parmi les 1 100 collaborateurs, on trouve un mélange d'artistes et de scientifiques qui inventent les logiciels les plus pointus », déclare ce grand gaillard. Il a trouvé l'idée de Là-Haut en deux dessins esquissés à la va-vite, « celui d'un vieux monsieur assis dans son fauteuil et celui d'une maison qui s'envole avec des ballons. Côté scénario, Tom McCarthy, le réalisateur de The Station Agent et de The Visitor, est venu nous rejoindre au cours des six mois d'écriture. Nos héros solitaires et en marge de la société se ressemblent. Côté dessin, j'ai opté pour un style très «cartoonesque», proche de la caricature. »

Si le personnage de Carl, auquel Charles Aznavour prête sa voix dans la version française, est directement inspiré de rôleurs célèbres tels que Spencer Tracy et Walter Matthau, celui de Russell est le portrait craché de Peter Sohn, l'auteur de Partly Cloudy, l'irrésistible court-métrage qui précède Là-Haut. « Peter Sohn est un éternel ado qui a de l'énergie à revendre. Il est également connu pour sa maladresse ! Nous l'avons filmé à son insu alors qu'il montait une tente dans le jardin des studios. Une catastrophe ! », s'exclame Pete Docter qui, à 41 ans, est déjà un vétéran. En 1990, il a été le troisième animateur à rejoindre l'aventure Pixar, collaborant au scénario de Toy Story de John Lasseter avant de réaliser Monstres et Cie en 2001. Adeptes des grands classiques de l'oncle Walt, il a eu pour mentor Joe Grant, l'un des neuf vieux sages de Disney. « Je l'ai rencontré quand il avait repris du service chez Disney à 90 ans ! Il m'avait donné le conseil de créer des personnages ancrés dans l'émotion : c'est ceux dont les spectateurs se souviennent... » Une leçon merveilleusement appliquée.

Sortie dans 718 cinémas en France dont 163 en 3D relief avec lunettes spéciales.

Referentienummer: 188

Film: 2012

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2009/11/10/2012-conservatisme-du-film-catastrophe_1264897_3476.html

Critique

"2012" : conservatisme du film catastrophe

Le Monde | 10.11.09 | 17h03

222 woorden

La nouvelle fiction millénariste de Roland Emmerich (déjà auteur d'Independance Day qui voyait la Terre mise à mal par des Martiens et du Jour d'après qui prévoyait le même sort à celle-ci à la suite de divers désastres météorologiques) confirme, une fois de plus, le caractère essentiellement conservateur du film catastrophe hollywoodien.

Ici, les scénaristes ont imaginé qu'une suite d'éruptions solaires auront, d'ici quelques années, comme effet de détruire l'écorce terrestre, provoquant tremblements de terre et raz de marée jusqu'à destruction quasi totale de la planète. Les dirigeants des pays riches tentent de conjurer la catastrophe en construisant, en secret, des arches flottantes susceptibles de sauver du désastre la crème de l'humanité, c'est-à-dire les hommes de pouvoir et les gens très riches.

Les effets numériques permettent désormais d'impressionnantes, et parfois plastiquement belles, images de destruction générale. Les immeubles s'abîment dans des gouffres sans fond, la terre s'entrouvre, les océans débordent.

C'est le principal atout d'un film dont le scénario, selon une sorte de darwinisme impitoyable et ridicule, s'amuse pourtant à éliminer, systématiquement, tous les individus ne répondant pas aux qualités déterminées par les liens du sang ou du mariage pour former d'exemplaires familles. La violence des situations est ici rendue dérisoire à la fois par la quantité (4 milliards de morts en deux heures) et par une mièvrerie psychologique et sentimentale.

Film américain de Roland Emmerich avec John Cusack , Amanda Peet, Danny Glover. (2 h 40.)

Jean-François Rauger

L'avis du "Monde"

POURQUOI PAS

Article paru dans l'édition du 10.11.09

Referentienummer: 189

Film: Alice in Wonderland

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2010/03/23/alice-au-pays-des-merveilles-un-conte-enchanteur-sur-l-identite_1323303_3476.html

Critique

"Alice au pays des merveilles" : un conte enchanteur sur l'identité, à voir absolument en relief

Le Monde | 23.03.10 | 15h36 • Mis à jour le 30.03.10 | 11h21

sponsorisés par 787 woorden

Comme le disait le psychanalyste Jacques Lacan, féru de Lewis Carroll : "On ne franchit jamais qu'une porte à sa taille." Le cinéaste Tim Burton est suffisamment grand, ou petit, pour pénétrer dans le monde merveilleux d'Alice. Son film est enchanteur. Les plus pointilleux lui reprocheront d'avoir utilisé sa propre clé, plutôt que celle que lui tendait l'écrivain britannique. Mais peut-on reprocher à un créateur d'adapter une oeuvre, fût-elle célèbre, en lui donnant les couleurs de son propre univers ?

N'en déplaise au fameux Charles Lutwidge Dodgson (vrai nom de Carroll), et foin de la mythologie entretenue par cet amateur de petites filles, l'Alice de Tim Burton a 19 ans. La prudence n'est pas son fort. Elle ne pleure pas à tout bout de champ et se moque d'avoir froissé quiconque. On veut la marier au fils dégénéré d'un lord. Elle prend la poudre d'escampette en se laissant tomber au fond d'un terrier à lapin. Le monde souterrain qu'elle découvre n'est pas Wonderland, mais Underland, après avoir avalé une fiole de ce poison qui pourrait être une drogue hallucinogène.

Patchwork des deux livres emblématiques de Carroll (Alice au pays des merveilles et De l'autre côté du miroir), le film enrôle leur faune fantastique, leur langage facétieux à base de non-sens et de mots-valises (deux vocables compressés en un seul), la quête de l'héroïne. Rêve-t-elle ou pervertit-elle une société adulte dans laquelle elle ne trouve pas sa place ? Alice retrouve des personnages rencontrés treize ans plus tôt, mais dont elle n'a gardé aucun souvenir.

L'une des questions soulevées par ce conte, un rien trop effrayant pour y emmener les petits, est celle de l'identité. Le "Qui suis-je ?" d'une Alice qui, de chutes en tunnels et couloirs symbolisant la naissance, s'interroge sur son nom, son âge et sa dimension, est relayé par la perplexité de ses compagnons : "Ce n'est pas la vraie Alice !", affirment-ils, non sans clin d'oeil au spectateur.

C'est la même, et ce n'est pas la même, car Alice affecte d'être jeune fille de bonne famille et paria, comme son créateur (Dodgson et Carroll), comme les jumeaux Tweedles, les deux Reines, ou la Chenille, qui se transforme en papillon. Chenille fumeuse d'opium dont la disparition illustre la mort d'une figure paternelle incarnant sagesse et protection.

Orange flamboyant

A 6 ans, la gamine demandait à son père si ses songes étaient un signe de folie. Elle se rassure aujourd'hui : "C'est un rêve, il ne peut donc rien m'arriver !" Rien de pire, en tout cas, que ce qui la guette dans les allées du parc victorien, peuplé de nobles poudrés et puritains.

L'une des plus belles réussites du film, collage d'acteurs et d'images de synthèse - qu'il faut absolument voir en 3D -, est la figuration du fameux Chat du Cheshire, symbole de l'impalpable en ce qu'il apparaît et disparaît, symptôme d'un esprit vagabond, félin au masque impénétrable doté d'un sourire insolent, si peu dévot, refusant de baisser les yeux devant le pouvoir.

Tim Burton, qui travailla déjà pour Disney à ses débuts, observe l'histoire d'Alice à travers ses lunettes. Lui, qu'on classa "enfant bizarre", s'est avéré adepte des êtres irradiant d'enfance dans un corps de grande personne, du lunaire Pee-Wee à l'insoumis Edward aux mains d'argent. Le Chat psychotique était là dans Batman Returns, via Catwoman. Quant au Chapelier fou (Johnnie Depp), il peut être vu comme une réincarnation du Pingouin de Batman Returns, ou du Willie Wonka de Charlie et la chocolaterie.

Célèbre réplique du livre de Carroll, le "Qu'on lui tranche la tête !" de la Reine hystérique surgit comme un clin d'oeil au Cavalier sans tête de Sleepy Hollow, où une sorcière s'acharne à décapiter tout le monde. Dans Mars Attacks ou Big Fish, les crânes humains voltigent aussi...

La Reine rouge (Helena Bonham Carter) a la grosse tête. Dépeinte comme une monarque élisabéthaine, soeur Boleyn arborant le portrait d'Henry VIII en arrière-plan, ce despotique personnage copie les mines de Bette Davis. La Reine blanche (Anne Hathaway) est une punk pacifiste jaillie d'un campus, avec clin d'oeil à David Bowie. Johnny Depp, tignasse d'un orange flamboyant et pupilles vert électrique, assure que son Chapelier arbore les stigmates d'un homme empoisonné au mercure.

Un rien psychédélique, l'émerveillement visuel puise ses références chez les symbolistes, byzantins, et illustrateurs anglais de l'heroic fantasy.

Hitchcock serait fier de Tim Burton, qui a réussi ses méchants, dont deux monstres homériques : le bouledogue enragé, borgne, baveux et puant, nommé Bundersnatch ; le Jabberwocky, dragon dont Alice doit débarrasser l'Underland. Ce combat entre l'innocence et le paganisme doit avoir lieu "le jour Frabieux". Combat macabre et gothique tel que les affectionne Tim Burton. Citons encore Lacan sur Carroll : "Du malaise découle une joie singulière."

Film américain de Tim Burton avec Johnny Depp, Mia Wasikowska, Anne Hathaway, Helena Bonham Carter. (1 h 49.)

Jean-Luc Douin

L'avis du "Monde"

EXCELLENT

Referentienummer: 190

Film: Angels & Demons

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2009/05/12/anges-demons-les-nouvelles-aventures-ecclesiastiques-du-heros-de-da-vinci-code_1192034_3476.html#ens_id=1088095

Critique

"Anges & démons" : à travers Rome, les nouvelles aventures ecclésiastiques du héros de 'Da Vinci Code'

Le Monde | 12.05.09 | 15h28 • Mis à jour le 18.05.09 | 17h21
sponsorisés par
639 woorden

On se souvient encore de la campagne de promotion délirante qui avait accompagné la sortie du film Da Vinci Code, de Ron Howard, adaptation du roman policier à succès de Dan Brown (éd. JC Lattès), et de l'accueil glacial qui avait suivi la présentation de ce blockbuster boursouflé en ouverture du Festival de Cannes en mai 2006. La sortie d'Anges & démons (éd. JC Lattès), adaptation cinématographique par le même Ron Howard des premières aventures du personnage de Robert Langdon - le roman a été écrit par Brown avant Da Vinci Code -, était moins attendue. C'est toutefois une bonne surprise. Pas un chef-d'oeuvre, loin de là, on reste dans le registre du pur produit de divertissement, sans subtilité, mais qui a pour lui d'être plus tenu que le précédent. En distribuant cette grosse production de manière plus modeste, la Columbia a réduit les attentes du public à leurs justes proportions. Robert Langdon, l'expert en religions professeur à Harvard (interprété à nouveau par Tom Hanks), est entraîné dans une aventure sanglante qui a lieu dans les arcanes du Vatican. Le pape vient de mourir et le film se passe pendant la durée du conclave, ce rituel durant lequel le collège des cardinaux élit le nouveau chef suprême de tous les catholiques.

RITES BARBARES ET RAFFINÉS

Dans le même temps, à Genève, un scientifique meurt assassiné après avoir obtenu, à l'issue d'une expérience menée avec l'accélérateur de particules du Centre européen pour la recherche nucléaire (CERN), une quantité d'antimatière dont la puissance est susceptible d'anéantir une métropole. Sur son torse, une inscription cryptique a été gravée au fer rouge et l'assassin a disparu, emportant avec lui l'antimatière.

Menacé par une lettre qui annonce l'enlèvement des quatre cardinaux favoris pour l'élection et prédit, dans les vingt-quatre heures, leur assassinat, ainsi que la destruction consécutive de Rome, le Vatican se tourne vers celui qu'il estime être le plus à même de régler cette affaire : Robert Langdon. Instantanément, le grand érudit reconnaît sur le corps du scientifique la marque des Illuminatis, société secrète de libres-penseurs qui se serait constituée au moment du procès de Galilée et qui n'aurait eu de cesse depuis de nuire au Vatican.

En un coup de jet privé, le chercheur est transporté au Saint-Siège et chargé de mener l'enquête à la vitesse grand V. La suite se passe comme dans un film de tueur en série, Langdon arrivant sur les lieux des premiers crimes chaque fois un peu trop tard, pour découvrir des victimes sacrifiées selon des rites aussi barbares que raffinés. Construite comme un jeu de piste à travers Rome, dont les énigmes tournent autour de diverses oeuvres d'art enfermées dans les églises de la ville, l'action avance tambour battant pour se terminer par une fin grand-guignolesque à souhait.

Au sein du Vatican, qui ne goûte guère ses écrits ni ses méthodes, le professeur américain se heurte à toutes sortes de résistances, qui sont autant de chausse-trappes pour le spectateur, constamment induit en erreur sur l'identité du cerveau du complot. Si le scénario est correctement ficelé, il est desservi par une mise en scène redondante (accélération du mouvement de la caméra quand l'accélérateur de particules se met en marche, etc.). Une succession de plans-cartes postales est envoyée au spectateur chaque fois qu'une énigme est résolue : un cliché de la fontaine des Quatre Fleuves de la place Navone, un autre de L'Extase de sainte Thérèse du Bernin, un autre de la place Saint-Pierre...

Pour le reste, Ron Howard se concentre sur Tom Hanks, sur des dialogues en champ-contrechamp, sur les corps meurtris des victimes. On se prend à penser à l'ancien agent de la CIA, Jason Bourne, à la manière dont les réalisateurs, Doug Liman et Paul Greengrass, ont filmé les villes du monde comme des corps terriblement vivants. Et l'on regrette que, ici, Rome n'existe pas.

Film américain de Ron Howard avec Tom Hanks, Ewan McGregor, Avelet Zurer. (2 h 10.)

Isabelle Regnier

L'avis du "Monde"

POURQUOI PAS

Referentienummer: 191

Film: Avatar

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2009/12/15/avatar-sur-pandora-tout-est-extraordinaire-sauf-les-histoires_1280904_3476.html

Critique

"Avatar" : sur Pandora, tout est extraordinaire, sauf les histoires

Le Monde | 15.12.09 | 15h55 • Mis à jour le 22.12.09 | 12h01

sponsorisés par

706 woorden

Terry Gilliam expliquait récemment à quel point les effets spéciaux numériques épuisent rapidement la capacité d'émerveillement du public : "Un tsunami géant engloutit la Maison Blanche ? Et alors ?"

James Cameron a mis quatre ans et demi à faire arriver Avatar sur les lieux du sinistre provoqué par Titanic, son précédent film, qui avait ouvert la voie à l'avalanche des catastrophes numériques. Et les secours arrivent juste à temps. Pour peu que vous soyez tolérant à la science-fiction (une condition plus répandue chez le mâle de l'espèce que chez la femelle), Avatar vous rendra votre regard d'enfant.

James Cameron a réussi à mêler la réalité des corps humains et des décors à la fantaisie des créatures générées par ordinateur, sans que jamais on ne voie les soudures. La qualité des images venues de la planète Pandora - un endroit qui n'existe que dans les ordinateurs de Cameron et ceux de Weta Digital, la firme d'effets spéciaux du réalisateur néo-zélandais Peter Jackson - est plus que saisissante, envoûtante. Ses habitants humanoïdes, les Na'vi, meuvent avec grâce leurs grands corps bleus (trois mètres environ) dans une jungle qui ressemble à la fois à la forêt amazonienne et aux grands fonds marins (James Cameron n'a pas pour rien passé des mois sous l'eau, pour tourner The Abyss, Titanic ou son documentaire sous-marin Ghosts of the Abyss).

Horsdeportium

La touffeur de l'atmosphère, la texture visqueuse de certaines plantes, l'apparence des monstres qui hantent la forêt de Pandora sont des chefs-d'oeuvre d'invention graphique et de minutie. La qualité du rendu des chairs, des tissus végétaux ou animaux est stupéfiante.

Ce qui se passe sur Pandora, en revanche, est un peu moins intéressant. On sait que la planète est en voie de colonisation par les humains, qui veulent y exploiter des gisements d'un minerai au nom explicite d'unobtainium (en français le horsdeportium). Cette entreprise minière est encadrée par une milice commandée par un officier borné au comportement familial (Stephen Lang, qui synthétise toutes les badernes sanguinaires du Marine Corps). Parallèlement à ces précautions, la multinationale, dirigée par un sale môme qui ne pense qu'à l'argent (Giovanni Ribisi, l'ex-petit frère de Phoebe dans Friends), a mis en oeuvre un programme de collaboration avec les Na'vi par l'intermédiaire d'avatars, des clones d'extraterrestres dans lesquels peuvent se loger la mémoire et la conscience d'humains.

L'ex-marine Jake Sully (Sam Worthington), hémiplegique à la suite d'une blessure de guerre, est enrôlé dans le programme, dirigé par une scientifique aux manières brusques et au grand coeur, Grace Augustine (Sigourney Weaver). Dès sa première sortie sur Pandora, après avoir échappé à un monstre carnivore et s'être séparé de son groupe, Jake Sully rencontre une princesse na'vi, Neytiri (Zoe Saldana, jeune actrice qui n'apparaît jamais ici sous sa forme humaine, contrairement à Worthington et Weaver qui vont et viennent entre leurs avatars terriens et na'vi).

On le voit, la situation de départ programme le développement du scénario jusqu'à l'affrontement final entre Terriens cupides et nobles extraterrestres. Lorsqu'il est dit en anglais (une petite partie du film est en na'vi, langage créé par des linguistes sur les instructions du demiurge Cameron), le dialogue est stéréotypé, comme le sont les réactions de la plupart des personnages.

Flûtes vaguement andines

Les séquences purement cinétiques, celles qui montrent Jake domptant et chevauchant des créatures volantes, suscitent un plaisir simple et intense, encore accentué par l'utilisation intelligente du relief (il vous faudra passer 160 minutes derrière des lunettes polarisantes), qui ne trouve pas son équivalent dans les rapports entre les personnages, dans leur évolution. Cette banalité est encore accentuée par la musique new age (flûtes vaguement andines, chœurs qui se voudraient tribaux) de James Horner.

C'est d'autant plus frustrant que l'idée même de cette métempycose réversible, ici manifestée par la présence tangible des acteurs dans leur incarnation numérique (on reconnaît très bien les expressions de Worthington ou

Weaver sous leur physionomie na'vi), ouvre un champ presque infini à l'imagination des comédiens comme à celle des scénaristes.

On se dit parfois - surtout pendant les séquences finales, particulièrement convenues - que James Cameron a construit de grandes orgues pour n'y jouer que de la musique de cirque. Mais il suffit de penser à Pandora pour avoir envie d'y retourner, même si l'histoire reste à écrire.

LA BANDE-ANNONCE (avec Preview Networks)

Bande-annonce fournie par Filmtrailer.com

Film américain de James Cameron avec Sam Worthington, Sigourney Weaver, Zoe Saldana. (2 h 41.)

Thomas Sotinel

L'avis du "Monde"

À VOIR

Referentienummer: 192

Film: Harry Potter & the Half Blood Prince

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2009/07/14/harry-potter-et-le-prince-de-sang-mele-entre-absence-de-suspense-et-innocence-artificielle_1218646_3476.html#ens_id=1201271

Critique

"Harry Potter et le Prince de sang-mêlé" : Harry Potter 6, coincé entre l'absence de suspense sur le dénouement de la saga et une innocence artificielle

Le Monde | 14.07.09 | 17h17 • Mis à jour le 15.07.09 | 09h21

sponsorisés par

554 woorden

Il y a deux ans exactement, avec la publication en anglais de Harry Potter et les reliques de la mort (2007), le monde a pris connaissance de l'issue de la lutte qui opposait, depuis sept volumes et autant d'années scolaires, le collégien sorcier au seigneur Voldemort. L'adaptation du sixième tome des aventures de Harry Potter ne peut donc guère compter sur le suspense pour maintenir l'intérêt des foules.

Harry Potter et le Prince de sang-mêlé a été produit parce qu'il le fallait bien : il y eut un "HP5" (pour parler comme sur les affiches), il y aura un "HP7" - et un "HP7 bis", même, puisque l'on extraira deux longs métrages des Reliques de la mort. A partir du cinquième livre, J. K. Rowlings, l'auteur des romans, a fait plonger sa saga dans les ténèbres, en même temps que ses personnages quittaient l'enfance, avant de leur offrir une apothéose finale.

Tome de transition dans cette descente dans les ténèbres, Le Prince de sang-mêlé se contentera d'un seul film, dans lequel il a fallu caser 720 pages en deux heures et demie. Le travail d'élagage auquel s'est livré Steve Kloves (auteur de tous les scénarios de la série, à l'exception de L'Ordre du Phénix) est spectaculaire : des pans entiers de l'intrigue (tout ce qui concerne le ministère de la magie), des batailles rangées et des personnages ont fini dans sa corbeille à papier.

Reste à l'écran la lutte presque solitaire de Harry contre les ténèbres, qui ne peut compter que sur le soutien de son mentor, Albus Dumbledore (Michael Gambon), directeur du collège Poudlard, pendant que ses camarades Ron et Hermione sont la proie de leurs hormones. La coïncidence entre les affres adolescentes et la nécessité de sauver le monde a déjà été constatée, chez le jeune Peter Parker, dit Spider-Man, par exemple. Elle prend ici une forme curieuse.

INNOCENCE DÉCONCERTANTE

David Yates, qui réalise ici son deuxième "Harry Potter", après L'Ordre du Phénix, est un réalisateur sérieux, et c'est tant mieux. Il ne rigole pas avec la menace que fait peser Voldemort sur les sorciers et les Moldus. Avec son directeur de la photographie, Bruno Delbonnel, il crée un monde drainé de couleurs, où l'extraordinaire profondeur de champ que permet la prise de vue numérique accentue la solitude des personnages. La menace qui entoure Harry et Dumbledore est d'autant plus inquiétante que les ellipses du scénario la laissent indéfinie. Il faut aller chercher dans sa mémoire des bribes d'information sur la position du ministère de la magie quant aux mesures de sécurité imposées aux collégiens de Poudlard et, à défaut, se demander pourquoi tout le monde a l'air sombre ou terrorisé.

Pendant ce temps, Ron et Hermione sont amoureux l'un de l'autre, mais ils ne le savent pas encore.

L'innocence de ces jeunes gens, qui suivent à Poudlard l'équivalent de la première d'un lycée français, est un peu déconcertante, surtout quand on vient de voir Les Beaux Gosses. On a connu Daniel Radcliffe (Harry), Rupert Grint (Ron) et Emma Watson (Hermione) quand ils avaient 11 ans, l'âge exact des personnages au moment de la première rentrée à Poudlard. Les acteurs en auront bientôt 20 (alors que les collégiens n'ont pas encore fêté leurs 17 ans), et les portent plutôt bien, trop bien pour que l'on croie à leur innocence d'un autre âge.

Referentienummer: 193

Film: Harry Potter & the Deathly Hallows

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2010/11/23/harry-potter-et-les-reliques-de-la-mort-1re-partie-la-difficile-adolescence-d-harry-potter_1443897_3476.html

"Harry Potter et les reliques de la mort (1re partie)" : la difficile adolescence d'Harry Potter

Le Monde | 23.11.10 | 16h30 • Mis à jour le 23.11.10 | 16h34

sponsorisés par 502 woorden

Harry Potter, Ron Weasley et Hermione Granger ne laisseront personne dire que 17 ans est le plus bel âge de la vie. Le trio, dont nous fîmes la connaissance alors qu'il était constitué de riantes bambins, vit aujourd'hui sous un régime totalitaire qui veut sa peau. Les trois héros sont également travaillés par des pulsions qui sèment un désordre délétère dans leurs amicales relations (l'image la plus marquante du film restera sans doute l'apparition à Ron de Harry et Hermione, nus et enlacés) et ils ne peuvent plus compter sur les grandes personnes qui sont mortes ou rendues impuissantes par l'ennemi (Albus Dumbledore ou Fol-Œil).

Bref, ce film qui commence par une séance de torture organisée par Lord Voldemort (treize ans après la parution du premier volume des aventures de Harry Potter, si vous ne savez toujours pas qui est Voldemort, c'est que vous le faites exprès) et s'achève non par le triomphe, mais par la survie du trio héroïque mentionné plus haut, n'est pas très gai. Il est par ailleurs violent et interminable.

Comment faire autrement ? Au fur et à mesure, l'écrivain J.K. Rowling a soumis ses héros et son intrigue aux lois de la biologie (ils sont désormais pubères) et de l'entropie. Chaque livre a été plus long que le précédent, au point que le dernier, Harry Potter et les reliques de la mort, a dû être divisé en deux films. Celui-ci pourrait donc être numéroté Harry Potter 6,5. En attendant que l'été prochain (le 13 juillet 2011), nos amis se sortent définitivement de ce mauvais pas et débarrassent le monde de Voldemort (bon, très bien, c'est un méchant magicien dépourvu de nez, interprété par Ralph Fiennes), il faut suivre Harry (Daniel Radcliffe), Hermione (Emma Watson) et Ron (Rupert Grint) dans une fuite qui les mène dans les landes et collines les plus austères du Royaume Uni - à chaque instant on s'attend à voir surgir le chien des Baskerville.

Ministère de la magie

Mis à part quelques paroxysmes de violence, HP 6,5 se nourrit essentiellement des ruminations des adolescents. Harry se demande s'il est bien raisonnable de laisser des sorciers se sacrifier par dizaines pour sa survie, Hermione a dû tourner le dos à sa famille de moldus et Ron est persuadé que Hermione ne l'aime plus. Bien sûr, le scénario de Steve Kloves (un homme de talent, qui vient de donner une décennie de sa vie à la cause des sorciers) intègre presque toutes les péripéties du roman. David Yates, le réalisateur, peut ainsi revenir à son décor préféré - le très orwellien ministère de la magie - et faire intervenir de nouveaux personnages. Le Gallois Rhys Ifans et l'Écossais Peter Mullan rejoignent ainsi l'innombrable cohorte qui a servi dans les rangs des Mangemorts ou du corps professoral de Poudlard (un jeu de société amusant consiste à faire la liste des acteurs britanniques qui n'ont pas contribué à la série - elle est courte). En attendant l'affrontement final, le monde de Potter reste gris-bleu, froid et désespéré.

Film britannique de David Yates avec Daniel Radcliffe, Emma Watson, Rupert Grint, Ralph Fiennes, Rhys Ifans. (2 h 27.)

Thomas Sotinel

Referentienummer: 194

Film : Inception

Bron : http://www.lemonde.fr/cinema/article/2010/07/20/inception-blockbuster-cerebral_1390125_3476.html

Critique

"Inception" : blockbuster cérébral

Le Monde | 20.07.10 | 16h02 • Mis à jour le 20.07.10 | 16h17

662 woorden

Inception signifie "origine", éclosion d'un événement qui va en générer d'autres en écho. Des émotions dont Christopher Nolan explore la figuration dans les arcanes du cerveau. Le chaos mental est l'un des principes de ce film d'action qui mixe la stratégie d'un gang spécialisé dans l'espionnage industriel et les troubles psychopathologiques de son chef. Orchestrateur de ce voyage dans les neurones et observateur des mécanismes de défense qui s'y déclenchent comme une sirène d'alarme, le cinéaste brouille le réel et le rêve, leur octroie à chacun des critères temporels différents.

Auteur de ce scénario infernal qu'il met en scène avec un tel sens du détail dramaturgique que nombre de spectateurs auront à cœur d'aller voir Inception plusieurs fois, Christopher Nolan imagine les exploits d'un "extracteur", un type qui s'introduit dans les rêves de ses proies pour leur voler des secrets enfouis au fond de leur subconscient. Le voilà chargé par une multinationale de faire l'inverse : plutôt que de dérober une idée, il s'agit d'en implanter une dans l'esprit d'un individu, comme un ver dans un fruit. Glisser l'inception susceptible de pousser un puissant patron à changer ses plans.

Construite sur le principe des histoires en abyme, obligeant ces étranges espions à imaginer les décors déroutants de leurs plongées oniriques et à emboîter plusieurs rêves les uns dans les autres, cette intrigue est de nature à combler les tenants du spectacle à l'hollywoodienne. Truffée d'effets spéciaux, elle donne lieu à des jeux de miroirs sous le métro aérien parisien, une poursuite échevelée dans les ruelles de Mombasa au Kenya, des constructions virtuelles qui s'écroulent, des pieds de nez à l'équilibre, marches au plafond, combats en apesanteur, final à la James Bond, suspense crispant.

Les admirateurs de Christopher Nolan y retrouvent le goût du dédale, la succession de flash-back, les décalages de niveaux de réalité et le désordre psychologique lié à l'amnésie qui faisaient le succès de son premier film, Memento (2000), ainsi que sa propension à faire de Batman un justicier tourmenté (Batman Begins, 2005, et The Dark Night, 2008). Car Cobb est hanté par une douloureuse épreuve intime, poursuivie par une épouse décédée qui surgit dans ses songes pour saboter ses missions.

"Ces rêveurs assis"

Ils découvriront un demiurge machiavélique que n'eurent pas renié les surréalistes. Nous ne sommes pas loin ici du Je t'aime, je t'aime d'Alain Resnais et Jacques Sternberg (1968) où un homme voyage à travers le temps en égaré, cobaye d'une expérience perturbée qui lui fait croiser une fille cafardeuse qu'il prétend avoir tuée. Dans Inception, Mall, la femme fatale (Marion Cotillard), est la Nadja de Cobb, une créature quasi fantasmagorique qui prend le rêve pour le réel (et inversement), multiplie les appels de détresse, perd la raison jusqu'à sauter dans le vide pour retrouver l'amour de sa vie. Surréaliste suicidé en 1929, Jacques Rigaut était pareillement certain de n'être qu'un fantôme, persuadé qu'en remontant le temps il redeviendrait lui-même. La minutie avec laquelle Christopher Nolan peint la mise en place des séances de sommeil collectif nous replonge dans les expériences hypnotiques planifiées chez André Breton, où Robert Desnos remplissait le rôle du médium aux yeux fermés. Comme dans Inception, ces séances destinées à explorer les rêves de chacun entraînaient des désordres sensoriels et états impulsifs. L'idée de Breton était que ces rêves harmonisés en "vases communicants" étaient de nature à résoudre certaines difficultés de la vie. Exista même avec un certain Hervey de Saint-Denis (1822-1892) la notion de "rêve dirigé" : ce sinologue prouva que l'on pouvait se créer les rêves de son choix, par exemple rêver d'une région après s'être endormi en aspergeant son oreiller d'un parfum qu'il y avait acquis. Dans Inception, on n'est pas près d'oublier ce plan, fixant des corps endormis flottant dans un virtuel cosmos. C'est l'image même des spectateurs de cinéma, candidats à rêver ensemble, dans une même salle. Ces "rêveurs assis", disait Desnos, sont emportés dans un nouveau monde auprès duquel la réalité n'est que fiction peu attachante." Film américain de Christopher Nolan avec Leonardo DiCaprio, Ellen Page, Ken Watanabe, Marion Cotillard. (2 h 28.) Jean-Luc Douin

L'avis du "Monde"

EXCELLENT

Referentienummer: 195

Film: Inglourious Basterds

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2009/08/18/inglourious-basterds-a-t-on-le-droit-de-jouer-avec-adolf-1229561_3476.html#ens_id=1052988

Critique

"Inglourious Basterds" : a-t-on le droit de jouer avec Adolf ?

Le Monde | 18.08.09 | 17h03 • Mis à jour le 23.07.10 | 11h35
sponsorisés par 752 woorden

Doté du surnom de "chasseur de juifs", qu'il renie avec effroi ("Je ne suis qu'un détective !"), image du faux derche sardonique maîtrisant sa mission infâme avec un aplomb pervers (Christoph Waltz a obtenu à Cannes un prix d'interprétation mérité pour sa prestation), un colonel nazi traque la famille Dreyfus dans la France occupée. L'une de ses proies lui échappe : la jeune Shosanna, que l'on va retrouver quelque temps plus tard à Paris, propriétaire d'une salle de cinéma réquisitionnée par Goebbels. Comme Kill Bill, où Uma Thurman exterminait tous les individus ayant gâché ses noces par un massacre, Inglourious Basterds est une histoire de vengeance.

Celle-ci prend deux visages. Celui de Shosanna qui prévoit de transformer sa salle en brasier le jour où Hitler et son état-major viendront y honorer l'avant-première d'un film à la gloire d'un sniper allemand. Celui du lieutenant Aldo Raine, péquenot sudiste qui s'est juré de semer la terreur dans les lignes hitlériennes avec son commando de juifs, les "Inglourious Basterds", sombres salauds (pour reprendre le titre du film, lui-même décalqué de celui d'une série B d'Enzo Castellari en 1978), qui piétinent les règles de la guerre en scalpant leurs prisonniers. Ces derniers s'immiscent dans le plan d'une actrice allemande travaillant avec les ennemis du IIIe Reich.

La vengeance n'est pas seulement celle de ces personnages. Elle symbolise la démarche de Quentin Tarantino qui, transgressant les règles de l'Histoire, imagine une issue chronique : dans son film, les choses ne se déroulent pas comme dans la réalité. Le complot contre Hitler ne va pas avoir les mêmes conséquences que celui qui conduisit le colonel Stauffenberg à l'opération Walkyrie en 1944 (voir le film produit et interprété par Tom Cruise, Walkyrie, sorti en janvier 2009). Les juifs peuvent-ils se venger par la fiction, par le cinéma, par ce cinéaste qui clame là sa foi iconoclaste dans le septième art ? Le cinéma peut-il sauver le monde ? Tarantino croit en tout cas qu'il peut venger les juifs en signant un film où les sales SS sont exterminés, honnis comme dans un spectacle de marionnettes.

Miner les genres hollywoodiens par le fun, réinventer le monde par le cinéma bis, le kung-fu, la mauvaise télévision des années 1960 (la série Papa Schultz), le western spaghetti dont s'inspire beaucoup Inglourious Basterds, avec une utilisation pastiche des musiques d'Ennio Morricone : cette démarche a fait le style de Quentin Tarantino, sa gloire. Elle est jouissive quand il la maîtrise totalement, ce qui n'était pas complètement le cas dans la version présentée au Festival de Cannes.

Ce qui est le cas aujourd'hui dans cette version remontée, resserrée, où perdurent ses invraisemblances et des tunnels de dialogue, mais qu'un montage mieux maîtrisé rend plus digeste. D'une durée analogue à celle de Cannes, toujours dénué de "la" scène tournée avec Maggie Cheung, le film achevé fait mouche avec ses gags sonores et ses incrustations graphiques.

Ce pari d'une fiction affranchie de toute servitude historique ne cache pas ses origines culturelles. C'est une utopie d'Amérique, avec ode au melting-pot, métissage et cosmopolitisme social et cinématographique, cocktail de boissons (lait, bière, champagne, whiskies), mélange des langues et des accents (source de gags), déguisements hollywoodiens, allusions aux Indiens (le lieutenant Raine est surnommé "l'Apache"), éloge du Black.

Ce qui n'est pas sans lien avec Leni Riefenstahl, citée dans le film, qui propagea une vision nazie de l'histoire, signant un film sur les Jeux olympiques de Berlin où elle s'attardait sur Jesse Owens, vainqueur du 100 mètres et icône de puissance et de beauté physique. Avec, aussi, allusion aux nazis qui trouvèrent refuge aux Etats-Unis : le tatouage (une croix gammée) administré sur le front des bourreaux est affiché comme le châtiment minimal auquel doit s'attendre un survivant nazi.

Si jubilatoire que soit ce dynamitage des faits, restent des questions éthiques, possibles objets de débats à venir. Jusqu'où peut aller le sacrilège historique et à quels risques ? On peut bien sûr s'amuser à imaginer un film où Waterloo fut la plus belle victoire de Napoléon, mais pourquoi, dans quel but, et pour quelles conséquences ? Dans la farce, l'esprit Mash, la bande dessinée trash, lorsque Tarantino dépeint ses "basterds" cassant du nazi comme dans un jeu vidéo, leur défonçant le crâne à coups de batte de base-ball par jouissance

compensatoire, surgit moins un sentiment viscéral de justice que le principe de la loi du talion, avec le spectre de Guantanamo. Nous ne sommes certes pas ici dans le démenti ni dans le révisionnisme. Juste sur un terrain délicat.

Film américain de Quentin Tarantino. Avec Brad Pitt, Mélanie Laurent, Christoph Waltz, Diane Kruger, Daniel Brühl. (2 h 28.)

Jean-Luc Douin

Quentin Tarantino vu par Jerome Charyn

On connaît l'art et la manière du romancier Jerome Charyn pour évoquer le cinéma dont il est féru : se mettre soi-même en scène, en diffusant son savoir et ses sentiments au fil d'un récit ouvertement autobiographique.

On lit donc son Tarantino (traduit de l'américain par Cécile Nelson, Denoël, 190 p., 15,50 €) comme un vestige du "nouveau journalisme", faisant un sort à la manière dont Tim Roth parle de son personnage dans Reservoir Dogs : "Je suis un menteur. Je crée ma propre fiction dans une fiction, un mensonge dans un mensonge." Très réussi, le livre bat en brèche tous les clichés sur le cinéaste californien déjanté, le vampire insensible, énergumène pillant d'autres films, auxquels il oppose le portrait d'un cinéphile autodidacte, clone de Lil'Abner (le héros du comic strip d'Al Capp), Orson Welles au Rosebud postmoderne.

Le scénario d'Inglourious Basterds, lui, paraît chez Robert Laffont (260 p., 8,90 €).

L'avis du "Monde"

A VOIR

Referentienummer: 196

Film: Iron Man 2

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2010/04/27/iron-man-2-une-armure-qui-sonne-creux_1343102_3476.html#ens_id=1052988

Critique

"Iron Man 2" : une armure qui sonne creux

Le Monde pour Le Monde.fr | 27.04.10 | 16h42

sponsorisés par

223 woorden

Après avoir avoué être celui qui se cache sous l'armure d'Iron Man, le milliardaire Tony Stark prétend désormais être l'arme dissuasive absolue, celle qui rendrait toute guerre inutile et qui garantirait une paix universelle. Las ! Un des anciens associés floués de son père, un savant russe, envoie son propre fils, doté lui aussi d'une armure et de prothèse redoutables pour éliminer le super héros.

C'est Mickey Rourke qui s'y colle dans le rôle de la Némésis. Stark doit également faire face aux politiciens et militaires du Pentagone qui souhaitent, en s'appuyant sur un de ses concurrents, récupérer la force de frappe d'Iron Man.

PARODIE

Cette suite fonctionne, comme l'épisode précédent mais avec moins d'ambiguïté (on sait qu'il est le gentil de cette histoire), sur la peinture d'un personnage principal narcissique et mégalomane, au premier abord peu sympathique. Celui-ci s'oppose à l'Etat et à sa bureaucratie dans une optique autant libertaire que purement individualiste.

A vrai dire, chaque spectateur pourra se satisfaire de cette défiance vis-à-vis du gouvernement fédéral et des politiciens en fonction de ses convictions idéologiques. Effleurant souvent la parodie, marquant un surplace en milieu de récit, ce divertissement adolescent où la sexualité (les rapports entre le héros et son ex secrétaire) relève de la chamaillerie pré-pubertaire semble toujours se tenir au bord de ce qui pourrait le lester d'une intensité véritable.

Film américain de Jon Favreau. Avec Robert Downey, Gwyneth Paltrow, Mickey Rourke. (1h57)

Jean-François Rauger

L'avis du "Monde"

POURQUOI PAS

Referentienummer: 197

Film: Mamma mia!

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2008/09/09/mamma-mia-les-meilleurs-morceaux-d-abba-a-la-mode-paillettes_1093170_3476.html#ens_id=1088097

Critique

"Mamma Mia !" : les meilleurs morceaux d'Abba à la mode paillettes

Le Monde | 09.09.08 | 16h10 • Mis à jour le 16.09.08 | 11h31

698 woorden

Les deux ronds noirs qui vous invitent à aller voir cette adaptation d'une comédie musicale faite d'un assemblage de chansons d'Abba doivent être accompagnés d'un avertissement : les personnes intolérantes aux larmoiements, au mauvais goût vestimentaire et aux acteurs qui ne savent pas chanter doivent éviter Mamma Mia !

Il est probable, que, venue la Saint-Sylvestre, le film se retrouve à la fois dans le panier des navets de l'année et sur la liste des meilleurs moments passés au cinéma. Toute honte bue, je le mettrai dans la deuxième catégorie. Pourtant, il n'est pas facile de se laisser aller. Les premières séquences de Mamma Mia ! montrent une île grecque illuminée par un clair de lune comme ceux qui brillent sur les revues de music-hall. Une jeune fille chante et poste trois lettres. On découvre les destinataires, de beaux quinquagénaires (ou presque), qui ont les traits de Pierce Brosnan, Stellan Skarsgard et Colin Firth. Sophie (Amanda Seyfried), la belle enfant, va se marier et a invité ses trois pères putatifs. Elle a établi leur identité en découvrant le journal intime de sa maman, Donna (Meryl Streep) qui l'a élevée sur cette île, où elle tient un hôtel délabré. Donna ne sait rien de l'arrivée prochaine de ses ex, mais en revanche elle accueille à bras ouverts deux vieilles copines, Rosie (Julie Walters) et Tanya (Christine Baranski) avec lesquelles elle forma jadis un trio un peu disco, un peu pop. A partir de cette situation de départ, les auteurs de la comédie musicale devaient caser tous les tubes d'Abba, de Waterloo à Money Money Money, de Super Trouper à Does Your Mother Know (Fernando, qui chante l'exil d'un guérillero mexicain, n'a pas réussi à s'insinuer dans le script). On voit bien la parfaite vacuité de l'entreprise, et c'est ce qui fait son attrait irrésistible. Le scénario multiplie les quiproquos nés de l'arrivée semi-clandestine des trois pères, et quand ce combustible est épuisé, s'enfonce avec délice dans les sucreries sentimentales. Les comédiens bravent le ridicule sans essayer d'y échapper. Pierce Brosnan est sûrement l'un des pires chanteurs qui se soit jamais risqué en public (et le film a déjà attiré des millions de spectateurs de par le monde) et ses camarades Firth et Skarsgaard ne valent guère mieux. Mais regardez Meryl Streep : elle non plus ne sait pas chanter, mais elle le fait avec tant d'enthousiasme et d'abandon qu'on ne peut que l'encourager, comme une amie qui se risque sur la scène pour un karaoké.

Ses amies travaillent dans le même registre, à ceci près que Christine Baranski, elle, sait chanter, comme elle le montre dans le numéro le plus abouti du film, séduction éhontée d'un très jeune homme sur l'air de Does Your Mother Know.

ERUPTION DE BONNE HUMEUR

On dirait que Phyllida Lloyd, qui signe là sa première mise en scène au cinéma après avoir monté opéras et pièces (c'est elle qui a dirigé Mamma Mia ! sur scène), a elle aussi renoncé à toute inhibition. Elle ne recule devant aucun cliché méditerranéen mais sait faire grouiller la vie dans le cadre, si bien que ce qui aurait été pris au premier coup d'oeil pour une publicité pour huile d'olive devient soudain un moment de fête. Le film, s'il est d'un conformisme visuel qui n'a, comme possible (mais incertaine) excuse que le pastiche, est en revanche très libre quant aux clichés sentimentaux qui font les lyrics d'Abba. Sortie du placard, apologie des amours tardives, Mamma Mia ! s'adresse à un public qui a déjà vécu. Enfin, cette éruption de bonne humeur (à laquelle, je le répète, on peut être réfractaire, mais, à la projection de presse, l'immense majorité de la salle s'est surprise à taper dans ses mains) serait impossible sans les chansons d'Abba. Le traitement que leur infligent la plupart des interprètes démontre à quel point les créations de MM. Andersson et Ulvaeus sont résistantes à l'usage. Leurs paroles en anglais langue étrangère, leurs mélodies inoubliables sont probablement inscrites dans l'ADN de l'espèce pour des générations. Réalisé un quart de siècle après la séparation du groupe, Mamma Mia ! en est la preuve expérimentale : contre toute logique, le film emballe la plupart de ses spectateurs...

Film américano-britannique de Phyllida Lloyd avec Meryl Streep, Pierce Brosnan, Julie Walters. (1 h 48.)

Thomas Sotinel

L'avis du "Monde"

À VOIR

Referentienummer: 198

Film: Prince of Persia

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2010/05/25/prince-of-persia-les-sables-du-temps-des-aventures-sans-relief_1362755_3476.html#ens_id=1052988

Critique

"Prince of Persia : les sables du temps" : des aventures sans relief

Le Monde | 25.05.10 | 13h37 • Mis à jour le 25.05.10 | 15h59

sponsorisés par 382 woorden

Une question taraude pendant toute la projection de Prince of Persia : pourquoi l'ouvreuse n'a-t-elle pas donné de lunettes ? Ces combats spectaculaires, ces souterrains interminables, ces acrobaties vertigineuses n'étaient-elles pas faites pour le relief ? Dans l'empire Walt Disney, il se trouve sûrement des dignitaires qui se mordent les doigts de n'avoir pas réussi à sortir ce gros film puéril en 3D. Il aurait peut-être pris alors sa place au rang de ces divertissements d'été qui font tellement envie quand on les voit à l'étal des multiplexes pour laisser ensuite une espèce de nausée, consécutive à l'absorption d'une grande quantité d'images sans valeur cinématographique.

Dans son état plan, Prince of Persia ne présente guère d'intérêt. On y suit les aventures d'un petit voleur de marché qui a suscité l'affection d'un souverain préislamique (depuis que Martin Scorsese a failli faire interdire toute la production Disney en Chine avec Kundun, la maison est prudente. Adopté, cet enfant est en butte à la méfiance de ses frères et aux sombres manoeuvres de son oncle. Si le jeune prince Dastan (Jake Gyllenhaal, qui s'efforce sans grand succès de faire croire qu'il n'est pas vraiment gêné d'être là) s'était renseigné auprès des cinéphiles, il aurait su que Ben Kingsley, qui incarne l'oncle en question, a beaucoup changé depuis Gandhi (1982) et qu'on ne peut plus guère lui faire confiance.

Sautant d'échafaudage en terrasse (sans doute parce qu'il est né dans un jeu vidéo, auquel le film emprunte son titre et son univers graphique), Dastan doit retrouver un sablier magique dont la perte entraînerait celle de l'humanité. Il faut croire que les méchants génies ou les loups ne suffisent plus à faire peur aux enfants et qu'il faut au moins l'apocalypse pour capter leur attention.

L'apocalypse, ou Gemma Arterton, la starlette anglaise (qui vient de démontrer, à Cannes, qu'elle savait aussi jouer la comédie, en étant Tamara Drewe pour Stephen Frears) déjà vue en tenues vaporeuses mais religieuses - elle était la demi-déesse Io dans Le Choc des Titans.

On aimerait dire que ces ingrédients, joints au savoir-faire de J, qui réalisa Quatre mariages et un enterrement et un épisode d'Harry Potter, suffisent à confectionner un divertissement sans conséquence. Mais il manque quelque chose : une poignée de points de QI supplémentaires. Ou des lunettes 3D.

Film américain de Mike Newell avec Jake Gyllenhaal, Gemma Arterton, Ben Kingsley. (2 h 06.)

Thomas Sotinel

L'avis du "Monde"

ON PEUT ÉVITER

Referentienummer: 199

Film: Sex & the City 2

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2010/06/01/sex-and-the-city-2-voyage-a-abou-dhabi-de-quatre-accros-de-la-mode_1366113_3476.html#ens_id=1343188

Critique

"Sex and the City 2" : voyage à Abou Dhabi de quatre accros de la mode

Le Monde | 01.06.10 | 16h38 • Mis à jour le 08.06.10 | 10h15

sponsorisés par

474 woorden

Comment continuer de faire vivre Carrie et ses trois copines new-yorkaises friquées, accros au luxe autant qu'au sexe, quand l'Amérique et le reste du monde sont laminés par la crise ?

A cette question, Michael Patrick King, créateur de la série "Sex and the City", ainsi que le long métrage qui a suivi, apporte une réponse casse-gueule, mais stimulante : en 2010, dans Sex and the City 2, le fric n'est plus chic : il est mauvais goût, ringardise et monstrosité. Ses héroïnes sont fatiguées et botoxées. Obsédée par sa ménopause, Samantha, la plus vieille et la plus nympho des quatre, se gave de pilules, se couvre de patches, de masques, pour combattre ce fléau qui attaque aussi bien son sex-appeal que sa libido.

Sur le capot d'un 4 × 4

Tout a changé dans Sex and the City 2, jusqu'aux décors. Adieu le glamour des restaurants et des boîtes de Manhattan, le film s'ouvre dans le cadre kitschissime d'un mariage gay animé par Liza Minnelli, 64 ans, intégralement refaite semble-t-il, qui se lance dans une chorégraphie sur Single Ladies (Put a ring on it) de Beyoncé. Les filles n'en sont plus à lutter, comme les héroïnes modernes qu'elles étaient dans la série, contre les agressions du célibat. Mariées, pour trois d'entre elles, leur combat est axé contre les assauts de la vieillesse et de l'ennui.

C'est parfois très drôle (la ménopause de Samantha alimente une série de gags à hurler de rire), parfois lourd. C'est toujours très laid, le film opérant un long crescendo dans l'outrance, qui culmine sur le capot d'un 4 × 4 noir où Samantha se fait prendre par un bel étalon poivre et sel, pantalon sur les chevilles, pendant qu'éclate un gigantesque feu d'artifice.

Entre-temps, Carrie, Samantha, Charlotte et Miranda se seront payé une virée à Abou Dhabi, en plein coeur du "nouveau Moyen-Orient". "Marre de la crise, allons là où c'est riche !", lance l'une d'elles de sa cabine de première classe. Eblouies par le luxe tapageur, sans histoire et sans âme de cette plateforme pour milliardaires, ces quatre pouffes sympathiques découvrent à leurs dépens que ce Moyen-Orient n'est pas si moderne qu'on veut bien le dire, et que leur érotomanie n'est guère compatible avec les moeurs locales.

Avant de rentrer penaudes dans leurs pénates, elles s'offrent tout de même le luxe d'une ultime provocation contre les barbus dans une scène qui ferait presque penser à un numéro de Rabbi Jacob. A ceci près que Michael Patrick King est aussi doué pour les sitcoms que peu inspiré lorsqu'il s'agit de cinéma. Et que le talent de ses actrices est mieux servi par le rythme trépidant de la série que par la durée d'un long métrage. Bref, la qualité du film est à l'image de son propos : de mauvais goût. Et c'est cela aussi qui en fait l'intérêt.

Film américain de Michael Patrick King avec Sarah Jessica Parker, Kim Cattrall, Kristin Davis. (2 h 15.)

Isabelle Regnier

L'avis du "Monde"

POURQUOI PAS

Referentienummer: 200

Film: Slumdog Millionaire

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2009/01/13/slumdog-millionaire-le-reve-indien-de-jamal_1141273_3476.html#ens_id=1138324

Critique

"Slumdog Millionaire" : du taudis à la richesse en quinze questions, le rêve indien de Jamal

Le Monde | 13.01.09 | 15h13 • Mis à jour le 23.02.09 | 14h47

sponsorisés par

505 woorden

La vraie question à vingt millions de roupies (307 000 euros) est la suivante : que fait Jamal Malik sur le plateau de "Who Wants to Be a Millionaire ?", version indienne du jeu connu en France sous l'appellation "Qui veut gagner des millions ?" ? Sans appeler un ami ni demander au public, on a tendance à répondre que ce gamin qui a grandi dans les bidonvilles de Bombay et sert aujourd'hui le thé aux employés d'un call center de cette ville devenue Mumbai veut tout bêtement devenir riche.

Mais Slumdog Millionaire a beau avoir été réalisé par un Britannique, Danny Boyle, le film emprunte une bonne part de ses ingrédients à son pays d'accueil, en l'occurrence au cinéma de Bollywood : l'amour, le crime, la gloire comptent autant que le lucre. Le triomphe de Jamal Malik sur le plateau de "Qui veut gagner des millions ?" est l'aboutissement d'un voyage de vingt ans dans les tréfonds de la société indienne, que le spectateur est invité à entreprendre.

Adapté du roman à succès de Vikas Swarup, Les Fabuleuses Aventures d'un Indien malchanceux qui devint milliardaire (éd. 10-18, 2007, 364 p., 7,90 €), le scénario de Simon Beaufoy fait correspondre une étape de la vie de Jamal, interprété par le Britannique Dev Patel, à chacune des questions que pose le Jean-Pierre Foucault indien - incarné avec une suavité vaguement maléfique par une vraie vedette de Bollywood, Anil Kapoor. Soupçonné de tricherie, le jeune homme est arrêté et subit un interrogatoire brutal qui le force à justifier chacune de ses réponses.

QUELQUE CHOSE DE DICKENS

Si lui, le musulman, se souvient que Rama tient un arc dans sa main droite, c'est que sa mère est morte dans un pogrom mené par des fanatiques hindous. Il se souvient que les billets de 100 dollars sont à l'effigie de Benjamin Franklin, car c'est le profit qu'il a tiré d'une petite escroquerie montée du temps où il faisait le guide avec son frère Salim, aux abords du Taj Mahal. Et ainsi de suite.

Il y a quelque chose de résolument dickensien dans cette histoire d'enfants livrés à tous les dangers, avec ses méchants abjects (le directeur de l'orphelinat) et ses anges gardiens inattendus (le commissaire de police que joue l'excellent Irrfan Khan, déjà vu dans Un coeur vaincu).

Mais c'est bien dans la vie quotidienne et le cinéma indiens que le film capte son irrésistible et communicative énergie.

Danny Boyle pille sans scrupule la grammaire bollywoodienne, ses couleurs saturées, ses cadrages de guingois, ses paroxysmes permanents.

Servi par la photographie numérique éclatante d'Anthony Dod Mantle, par une bande-son qui mêle le travail de l'un des compositeurs à succès des studios de Mumbai, A. R. Rahman et des titres de pop indienne, Slumdog Millionaire tient son rythme de bout en bout.

Et pour se remettre de ce tour enivrant dans les montagnes russes de la misère, il faut rester jusqu'au générique de fin, prétexte à un grand numéro chanté et dansé, sur les quais de la gare Victoria de Mumbai.

Film britannique de Danny Boyle avec Dev Patel, Anil Kapoor, Irrfan Khan. (2 heures.)

Thomas Sotinel

L'avis du "Monde"

À VOIR

Referentienummer: 201

Film: The Curious Case of Benjamin Button

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2009/02/03/l-etrange-histoire-de-benjamin-button-a-la-rencontre-du-temps-perdu_1150093_3476.html#ens_id=1088095

Critique

"L'Etrange Histoire de Benjamin Button" : à la rencontre du temps perdu

Le Monde | 03.02.09 | 15h21 • Mis à jour le 23.02.09 | 14h48

sponsorisés par

769 woorden

Souvenez-vous des calendriers dont les feuilles s'envolaient au vent. C'est un truc que les cinéastes avaient trouvé pour montrer le passage du temps. C'était malin, pas assez pour David Fincher. Lui veut filmer le vent qui emporte les feuilles, le cours du temps même. Pour y parvenir, il s'est emparé d'une nouvelle méconnue de F. Scott Fitzgerald qui racontait, en 25 pages, le destin d'un enfant né avec une physionomie de vieillard qui ne cessa de rajeunir jusqu'au jour de sa mort.

Fincher en a fait un grand film de presque 3 heures, majestueux et baroque, assez vaste pour que coexistent les audaces numériques les plus folles et les plus désuets des rêves du cinéma muet, assez intime pour accueillir une histoire d'amour.

L'Etrange Histoire de Benjamin Button commence par un double prologue spectaculaire, dont les deux volets sont situés à La Nouvelle-Orléans. Le premier met en scène une femme qui agonise (Cate Blanchett, vieillie, méconnaissable), sur son lit de mort alors qu'autour d'elle la ville se prépare à l'approche du cyclone Katrina. Du cataclysme, on ne perçoit que la pluie qui frappe les vitres.

Dans le second volet, Fincher met en scène un horloger aveugle qui fabrique en son atelier une pendule destinée à la nouvelle gare de la ville. On est en 1918. Avant l'inauguration, l'artisan apprend la mort de son fils sur le champ de bataille. Le jour de la cérémonie, il dévoile devant les notables une horloge dont les aiguilles vont à rebours. Cet apologue donne la direction générale du film. Non seulement elle est contraire à celle des aiguilles d'une montre, mais elle va à rebours du bon sens cinématographique prévalant.

Les séquences à grand spectacle numérique pour évoquer les batailles européennes jaillissent après le dépouillement de la chambre d'hôpital. Recourant aussi bien à la stylisation qu'à la surcharge, David Fincher installe un monde incertain, dont la réalité n'est jamais tout à fait établie. Il ne reste qu'à le peupler.

LE PETIT MONSTRE

Justement, la nuit du 11 novembre 1918, un enfant naît chez les Button. Sa mère meurt en couche et son père découvre avec horreur qu'il a le physique (corps et visage) d'un vieillard au seuil de la mort. Vite enveloppé dans une couverture, le petit monstre est déposé sur les marches d'un hospice pour vieillards et recueilli par l'une de ses employées, Queenie, (Taraji P. Henson) qui adopte l'enfant.

Elle est noire, il est blanc. C'est un enfant qui partage avec les pensionnaires de l'établissement les douleurs articulaires et la fragilité des os. C'est une mère qui ne voit en Benjamin que la créature que la Providence lui a confiée. Mais David Fincher n'insiste guère sur la métaphore politique de cette famille multiraciale, bien improbable dans le Sud américain des années 1920. Il procède plutôt par l'accumulation de courtes séquences qui font apparaître des personnages plus ou moins vraisemblables (une diva déchue, un Pygmée acclimaté aux Etats-Unis) qui traversent la vie de Benjamin. Ces épisodes pourraient faire une pittoresque mosaïque pseudo-historique, à la manière de Forrest Gump. Eric Roth, le scénariste du film de Zemeckis, est l'auteur du scénario de Benjamin Button.

Or, la mise en scène de David Fincher opère une alchimie qui transforme ces anecdotes en rêve éveillé. On perçoit ces instantanés de la vie de Benjamin comme s'ils n'étaient, au moment de leur présence à l'écran, déjà plus que des souvenirs. La qualité de l'image numérique accentue encore cette sensation de réalité imparfaite, à la fois diminuée par l'imprécision et exacerbée par l'émotion.

A part Queenie, il n'y aura qu'un être à prendre vraiment corps au long de la traversée du siècle par Benjamin : Daisy (Cate Blanchett), la petite fille d'une des pensionnaires. C'est une enfant quand le vieillard de dix ans en fait la connaissance et ils jouent à cache-cache au fil des décennies, jusqu'à ce que leur temps soit venu, qu'ils puissent s'aimer entre adultes. L'intensité du jeu de Cate Blanchett illumine violemment la figure impassible de Benjamin Button.

Car au centre de ce film, il y a une énigme. Pendant la projection, on peut en vouloir à Brad Pitt de jouer aussi peu (comme il le faisait dans L'Assassinat de Jesse James - on dirait qu'il ne peut se lâcher que dans les rôles comiques). Plus ou moins masqué par ses maquillages de silicone ou de pixel, on ne voit plus de lui que la beauté qui arrive et s'en va à nouveau. Et puis, le film passé, on comprend qu'il ne pouvait guère en aller autrement : le héros n'est qu'une feuille blanche sur lequel les jours et les ans inscrivent leur histoire.

Film américain de David Fincher avec Brad Pitt, Cate Blanchett, Tilda Swinton. (2 h 47.)

Thomas Sotinel
L'avis du "Monde"
EXCELLENT

Referentienummer: 202

Film: The Dark Knight

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2008/08/12/dark-knight-le-chevalier-noir-la-quete-apocalyptique-du-bien_1082829_3476.html#ens_id=1018703

"Dark Knight, le Chevalier noir", la quête apocalyptique du bien
Le Monde | 12.08.08 | 16h53 • Mis à jour le 23.02.09 | 14h48
sponsorisés par 638 woorden

C'est l'auteur de comics [Frank Miller](#) qui, en 1986, a associé Batman au vieux jeu de mots qui repose sur l'homophonie entre [Dark Night](#) et [Dark Knight](#), la nuit noire et le chevalier sombre. Avec ce film énorme, par sa durée, son budget, mais aussi par son ambition et les performances de ses acteurs, [Christopher Nolan](#) reprend et renouvelle ce motif du héros ambigu, qui suscite le mal à force de faire le bien.

Nolan exige avec un aplomb superbe que l'on prenne au sérieux les aventures d'une poignée de personnages grotesques (un type déguisé en chauve-souris, un clown monstrueux et un politicien bientôt horriblement défiguré) et les porte aussi près qu'il le peut de la tragédie, au risque du ridicule. Il arrive, au long des deux heures et demie que dure le film, que l'une des répliques du Joker (le méchant que joue [Heath Ledger](#)) vienne à l'esprit : "Why so serious ?" (pourquoi tant de sérieux ?). En général, la réponse est fournie par la séquence suivante, morceau de bravoure ou trouvaille de scénario.

La vitalité de Dark Knight tient à un double parti pris. Le film a été en grande partie tourné en décors naturels. Depuis sa création par [Bob Kane](#) en 1938, le justicier opère dans la ville fictive de Gotham, qui a souvent ressemblé à [New York](#). Nolan a préféré tourner à Chicago, tout en évitant les traits les plus reconnaissables. Son Gotham est une mégapole impersonnelle, dont le film n'en sort que le temps d'une expédition punitive à Hongkong.

Le reste du temps, la ville est le terrain d'un affrontement dont les termes sont définis dès les premières séquences. Un gang mystérieux braque une quantité astronomique de billets dans une banque et s'enfuit en empruntant un car scolaire. Ces bandits ne respectent décidément rien puisque l'argent volé est celui de la père de Gotham. Le hold-up est l'oeuvre d'un nouveau venu en ville, le Joker, qui prend bientôt l'avantage sur le justicier, grâce à son mépris pour toutes les valeurs, à commencer par les monétaires.

Pour s'opposer au crime organisé et à son champion terroriste, il n'y a donc que Batman et [Harvey Dent](#). Ce dernier est un procureur (poste électif à Gotham comme dans le reste des Etats-Unis) et fait preuve d'une intégrité et d'un courage hors du commun. Le super-héros et le super-politicien font alliance, tout en se disputant les faveurs de [Rachel Dawes](#), la fiancée de [Bruce Wayne](#) (l'identité diurne de Batman).

AVALANCHE DE CATASTROPHES

Mais le triomphe du bien ne va plus de soi et le combat de Batman et Dent contre le Joker déclenche une avalanche de catastrophes. Tout le film se déroule dans un vacarme apocalyptique fait d'attentats, d'évacuations de masse, de mauvaises nouvelles qui passent en boucle sur les écrans. Cette évocation d'une crise permanente, mise en scène en forçant à peine les traits de la réalité, sert de carburant au jeu entre les principaux personnages. C'est sans doute là qu'il faut chercher la vraie singularité du film, dans l'intensité et la qualité uniforme de son interprétation. Christian Bale (Batman/Bruce Wayne), Heath Ledger (le Joker), [Aaron Eckhart](#) (Harvey Dent) et [Maggie Gyllenhaal](#) (Rachel Dawes) jouent leurs personnages de bande dessinée comme s'ils sortaient des pages d'un quarto de Shakespeare. Le scénario de Christopher et [Jonathan Nolan](#) est assez solide pour que ce déploiement d'énergie ne soit pas vain. Dans le premier Batman (1989) de [Tim Burton](#), le rôle du Joker avait échu à [Jack Nicholson](#) qui en avait fait un méchant de commedia dell'arte. Heath Ledger (1979-2008), mort quelques mois après la fin du tournage, joue comme si c'était vrai, baignant tout entier dans l'abjection et la cruauté de son psychopathe. Dans ces moments [The Dark Knight](#) n'est plus seulement un film de superhéros, mais un portrait du mal, à la fois pop et métaphysique.

Dark Knight, le chevalier noir de Christopher Nolan

Film américain. Avec [Christian Bale](#), Heath Ledger, Aaron Eckhart, Maggie Gyllenhaal, [Morgan Freeman](#). (2 h 27.)

Thomas Sotinel

L'avis du "Monde"

A VOIR

Referentienummer: 203

Film: The Twilight Saga: Eclipse

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2010/07/06/twilight-chapitre-3-hesitation-un-film-de-vampires-qui-a-la-sainte-horreur-du-sang_1383673_3476.html#ens_id=1052988

Critique

"Twilight, chapitre 3 : Hésitation" : un film de vampires qui a la sainte horreur du sang

Le Monde pour Le Monde.fr | 06.07.10 | 16h33 • Mis à jour le 06.07.10 | 17h11

sponsorisés par

509 woorden

Oublions les offenses faites à la mythologie vampirique depuis la parution du premier tome de Twilight et posons la question : ce triangle amoureux-là vaut-il le détour ? Des millions d'adolescentes, émues par la beauté de Robert Pattinson, le jeune acteur qui incarne Edward Cullen, ont répondu par avance, garantissant le succès de ce troisième film d'une série qui en comptera cinq, puisque, à la manière des adaptateurs de Harry Potter, le quatrième et dernier tome de Twilight, la suite de romans écrite par Stephenie Meyer, sera adapté en deux longs métrages.

Edward Cullen, le gentil vampire (il ne se nourrit que de sang animal et protège les humains de ses congénères les plus agressifs) aime toujours Bella (Kristen Stewart) qui le lui rend au point de vouloir être mordue et d'accéder ainsi à l'immortalité et à l'immutabilité. Une condition peu enviable puisque Edward redouble sa terminale depuis des décennies.

Mais les amoureux ne sont plus seuls, et lorsqu'on les découvre, révisant leur examen de littérature dans un champ de fleur, Bella cite Robert Frost : "J'en tiens pour ceux qui préfèrent le feu", ce qui n'est pas très aimable à l'égard de son soupirant glacé. C'est qu'elle est l'objet presque consentant du désir brûlant d'une créature à sang chaud, Jacob (Taylor Lautner), le loup-garou amérindien, un adolescent destiné, lui, à devenir un homme. On n'accusera donc pas les distributeurs de Twilight, chapitre 3 : Hésitation de tromperie sur la marchandise. Bella hésite, et Kristen Stewart prête à son trouble adolescent pas mal de séduction. Pour y croire un peu, en dépit des pics de niaiserie du scénario, il faudrait que ses partenaires masculins soient à la hauteur. Le loup-garou profite lâchement de sa température interne élevée en quittant systématiquement sa chemise avant d'entrer dans le champ. A ce petit jeu, le vampire, qui ne fait que briller à la lumière du jour (si celle-ci est tamisée par les nuages, c'est pour ça que la saga est située dans le nord-ouest des États-Unis) voit son avantage s'éroder, d'autant que la jeune humaine sent bien que le moment est venu pour elle de sauter le pas.

Mais au moment où elle va succomber aux avances de l'un de ses soupirants, l'intervention d'un groupe de morts-vivants dissidents et mal élevés provoque un affrontement violent, plus en tout cas que ceux qui ont marqué les épisodes précédents.

Ce troisième chapitre ressemblerait presque à un film de vampires s'il ne témoignait pas d'une sainte horreur du sang. Quand les créatures de la nuit succombent sous les coups, elles se cassent comme des Saxe, et la grande bataille au long de laquelle les loups-garous et les vampires s'allient contre les suceurs de sang ressemble à l'intervention d'un pachyderme dans une boutique de Limoges.

Si l'on ne passe pas la projection à se pâmer (et pour y arriver, il faut répondre à des critères d'âge et de sexe très stricts), on ne peut que s'émerveiller de ce mélange de bizarrerie et de conformisme qui met une imagination délirante au service des valeurs les plus traditionnelles.

LA BANDE-ANNONCE (avec [Preview Networks](#))

Film américain de David Slade avec Kristen Stewart, Robert Pattinson, Taylor Lautner. (2 h 04.)

Thomas Sotinel

L'avis du "Monde"

POURQUOI PAS

Referentienummer: 204

Film: Up

Bron: http://www.lemonde.fr/cinema/article/2009/07/28/la-haut-un-sommet-du-dessin-anime_1223528_3476.html#ens_id=1088095

Critique

"Là-haut" : la mort, formidable terrain de jeu

Le Monde | 28.07.09 | 15h11 • Mis à jour le 29.07.09 | 09h21

sponsorisés par

854 woorden

A l'heure où il se retrouve veuf, expulsé par des promoteurs immobiliers de la maison où il vécut le plus clair de son existence avec la femme de sa vie, le vieux grincheux de Carl refuse de terminer ses jours en maison de retraite comme on veut le lui imposer. Ce "non" craché à la face du destin le conduit à s'échapper dans les airs à bord de sa bicoque après avoir fait jaillir de sa cheminée un gigantesque bouquet multicolore de ballons gonflés à l'hélium. Les deux sinistres infirmiers qui l'attendaient sur le pas de sa porte en sont comme deux ronds de flan. Et le spectateur aussi, épaté de se trouver aussi solidement accroché à l'aventure de ce retraité acariâtre qu'il l'a été à celles de Nemo ou de Wall-E.

Bienvenue dans le dixième long métrage Pixar, studio d'animation à la créativité sans limite. Réalisé par Pete Docter, Là-haut met en branle un chaos jubilatoire, libéré des assignations du réalisme. L'imaginaire installé aux commandes, le langage impose sa loi et articule les événements entre eux comme dans un jeu de cadavres exquis. Pourquoi un moulin à café ne servirait-il pas aussi de gouvernail ? Pourquoi un dentier ne deviendrait-il pas une arme d'autodéfense ? Pourquoi des dobermans, équipés d'un appareil de traduction, ne parleraient-ils pas comme des humains, et le plus dominateur d'entre eux ne s'exprimerait-il pas, pour cause de défaillance technique, d'une petite voix suraiguë ?

Réputés pour avoir inventé des dessins animés à niveaux de lecture multiples, susceptibles de réjouir adultes et bambins, les créateurs de chez Pixar s'ingénient ici à faire passer en contrebande, dans les artères d'une comédie désopilante, un mélodrame dans lequel il est question de fin de vie, de solitude et de mort.

Avant de s'élever dans le ciel avec sa demeure, Carl est apparu sous les traits d'un enfant de 7 ans, un peu benêt et fasciné par les voyages d'un explorateur flamboyant du nom de Charles Muntz, qui parcourait alors le monde à bord d'un dirigeable. Cette passion lui gagne le coeur d'Ellie, une fillette dégourdie que deux béances laissées par des dents de lait fraîchement tombées rendent d'emblée follement sympathique.

A cette séquence d'introduction adorable succède une autre, d'une dureté étonnante mais dont la rapidité, l'absence de dialogues et la tendresse qui s'en dégage permettent d'épargner les plus jeunes : en une poignée de minutes, les animateurs retracent la vie de Carl et Ellie depuis leur mariage jusqu'au décès d'Ellie sur son lit d'hôpital. Une vie rythmée par les échecs répétés rencontrés d'abord pour avoir un enfant puis pour réaliser leur rêve de voyage en Amérique du Sud, sur les traces de Charles Muntz, disparu après avoir été accusé de forfaiture.

La suite du film est l'histoire d'un deuil. Mais vu par les joyeux allumés de la maison Pixar, celui-ci a tous les attributs d'une fête. Parti pour offrir à Ellie, post mortem, le voyage dont elle a toujours rêvé, Carl se retrouve, à son corps défendant, accompagné d'un boy-scout obèse, gentil et un peu bêta, Russel de son prénom, obsédé par l'idée de faire une bonne action en prêtant main-forte à une personne âgée. Leur aventure prend l'allure d'un parcours initiatique au long duquel le vieil acariâtre s'attache peu à peu à cet enfant finalement moins idiot qu'il n'y paraît, jusqu'à l'adopter.

Arrivés au pays de Charles Muntz, Carl et Russel continuent le périple à pied, tirant la maison volante au bout d'une corde pour la déposer au sommet de chutes d'eau dont Ellie conservait précieusement la photo, depuis son enfance, dans un grand livre. Là, ils font la connaissance d'un oiseau bigarré aux proportions incongrues et très porté sur le chocolat, qu'ils baptisent Kevin. Ils ne tardent pas à croiser les chiens qui parlent, et se font parmi eux un allié, le plus distrait et le plus affectueux de la meute. Ceux-ci ne sont autres que les créatures de Charles Muntz, toujours vivant, et bien décidé à réparer l'outrage qui lui fut fait soixante-dix ans plus tôt, quand, après avoir croisé un parent de Kevin, et en avoir rapporté le squelette, on mit sa crédibilité en doute. Son unique obsession désormais est de capturer l'oiseau pour prouver au monde qu'il avait raison.

Les séquences se succèdent à un rythme effréné : course-poursuite sur terre, dans les airs, inquiétant dîner dans la gigantesque demeure de Charles Muntz où les chiens méchants sont reconvertis en maîtres d'hôtel sophistiqués, en sommeliers, ou en domestiques. Après avoir soigneusement astiqué les squelettes du musée

d'histoire naturelle personnel de leur maître, ils cèdent à leurs pulsions en se jetant la gueule ouverte sur les os... Formidable réservoir à gags, ce principe de permutation condense la narration, chaque élément de décor étant susceptible, à tout moment, de s'animer et de modifier le cours de l'action. Jouant l'art de la bricole contre la technologie de pointe (le GPS de Russel tombe de la fenêtre de la maison à l'instant même où il le sort de sa poche), distillant de la violence dans le merveilleux, de la tendresse dans les gags violents, Là-haut réenchante le monde, avec une prodigieuse générosité.

Film d'animation américain de Pete Docter. (1 h 35.)

Isabelle Regnier

L'avis du "Monde"

EXCELLENT